

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NORTHERN TWILIGHT

THE HIGHLANDS SERIES

New York Times Bestselling Author

SAMANTHA YOUNG

Kuzey Alacakaranlığı

Highlands Serisi

Beşinci Kitap

SAMANTHA Young

Kuzey Alacakaranlığı
Bir Highlands Serisi Romanı

Samantha Young tarafından
Telif Hakkı © 2024 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu belgenin hiçbir bölümü bu kitabın yukarıda adı geçen yazarının önceden yazılı izni alınmadan herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir geri alma sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le
Regina Wamba'nın Çift Fotoğrafları Jennifer
Sommersby Young tarafından düzenlendi
Julie Deaton tarafından düzeltildi

İçindekiler

[Ayrıca yazan: Samantha](#)
[Young Yazar Hakkında](#)
[Teşekkür](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

Bölüm	35
Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Sonsöz	

Ayrıca SAMANTHA Young

Samantha Young'ın Diğer Yetişkin Çağdaş Romanları

Play On

Toz Dans Ederken

Siyah Karışık Kalp

Hold On: Bir Oyun Romanı

Derinlere Doğru

Sıgılıkların Dışındaki

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman Romanı

Bir Gün: Bir Sevgililer Günü

Romanı Savaş ya da Kaç

Much Ado About You

Kozmik Bir Aşk The

Love Plot

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin Caddesinde

Londra Yolundan Aşağı

Jamaica Lane India

Place'den Düşmeden

Önce

İskoçya Sokağı'nın Yankıları

Nightingale Yolu'nda Ay Işığı

Çeşme Köprüsüne Kadar (bir roman)

Castle Hill (bir

roman) Valentine (bir

roman)

One King's Way (bir roman)

Hart's Boardwalk'ta (bir roman)

Hart'ın Boardwalk Serisi:

Tek Gerçek Şey

En Doğru Şeyi Asla
Söylemediğimiz Her
Küçük Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada
Benimle Orada
Seninle Hep
Sen
Benimle Ol
Sadece
Sen

Highlands Serisi:

Devedikenlerinin
Ötesinde Funda
Arasında Vadinin
İçinden
Bir Highland Noel'i: Bir Novella
Kaledonya Üzerindeki Gökyüzü
Kuzey Alacakaranlığı

Samantha Young'dan Çağdaş Genç Yetişkin Başlıkları

Bizim İmkansız Genişliğimiz
Kırılgan Sıradan

Samantha Young Yazarının Diğer Kitapları

Damla Damla Gözyaşı, bir Novella

Kristen Callihan ile Birlikte Yazılan

Başlıklar Outmatched

S. Young Tarafından Yazılan

Başlıklar Ateş ve Gölge Korkusu

Covens Savaşı Üçlemesi:

Avlanmış Kader

Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı

Dilek ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi
Yıldızlar ve Sultanlar
Kanunu

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin Savaşı

Kader Öpücüğü

Sonsuzluk Öpücüğü: Gerçek Bir Ölümsüzlük Öyküsü

Sonsuza Kadar Bağlı

Yazar Hakkında

Samantha New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarı ve Goodreads Choice Awards Adayıdır. Samantha'nın yazdığı 60 kitabı 31 ÷lkede yayımlanmıştır. Genellikle yaşadığı yerde, sevgili memleketi İskoçya'da geçen duygusal ve öfkeli romantizm yazıyor. Samantha zamanını ailesi, yazarlık ve iki yaramaz cavapoos'un peşinden koşmak arasında bölüştürüyor.

Teşekkür

Callie ve Lewis'in hikayesi ve onların destansı romantizminin hakkını verip vermediğim konusunda beni dinlemek zorunda kalan arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Özellikle de bunu her gün dinlemek zorunda kalan ve beni rahatlatmak için hikâyelerinin ilk versiyonunu okuyan Catherine Cowles'a teşekkür ederim! Sen harika bir arkadaşısın Catherine ve sana minnettarım.

Her zaman muazzam, teşvik edici, bilge, akıllı ve nazik olan muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a teşekkür etmeliyim. Teşekkür ederim, dostum.

Julie Deaton'a Kuzey Alacakaranlığı'nın redaksiyonunu yaptığı ve her şeyi yakaladığı için teşekkür ederim.

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a yükümü hafifletmeye yardımcı olduğu ve son birkaç yıldır beni her zamankinden daha fazla desteklediği için teşekkür ederim. Bunu gerçekten sensiz yapamazdım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılı kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklam, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. İş bilenlerin yardımı çok işe yarıyor. Nina Grinstead, Kim, Kelley, Sarah, Josette, Meagan ve Valentine PR'daki tüm ekibe teşvik, destek, içgörü ve tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Sydney Thisdelle'e, hikayelerimi yeni okurların eline ulaştırmak için tüm teknik reklam sihrini yaptığı için çok teşekkür ederim.

Okuyucular. Hayatımı sonsuz derecede kolaylaştırıyorsunuz ve size minnettarım!

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, Instagram kullanıcılarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Hepinizi çok takdir ediyorum! Bu arada, özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okurlara da kocaman bir teşekkür. Siz gerçekten özelsiniz. İnternette güvenli bir sevgi ve destek alanısınız ve sizin için daha fazla minnettar olamazdım.

Hang Le'ye bu seride bir başka çarpıcı kapak yarattığı için çok teşekkür ederim. Sen muazzam bir yeteneksin! Yetişkin Lewis ve Callie'ye hayat veren güzel çift fotoğrafları için Regina Wamba'ya da teşekkür ederiz.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Lauren Abramo'ya dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların kelimelerimi bulmasını mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Sen olağanüstüsün ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

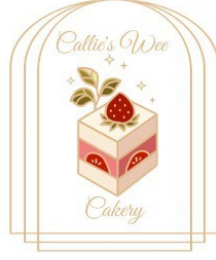
Aileme ve arkadaşlarıma beni her zaman destekledikleri ve cesaretlendirdikleri için çok teşekkür ederim.

Son olarak, okuduğunuz için teşekkür ederim. Bunun anlamı benim söyleyebileceğimden çok daha fazla.

Kuzenim Clare için.
Seni çok seviyorum.

ÖNSÖZ

CALLIE

SEKİZ YIL ÖNCE

Caelmore, Scottish Highlands

"A İyi misin?" Kollarına sımsıkı sarılmış yatarken Lewis sordu.

Onun güçlü ve çıplak vücudunu hissettiğimde içimde bir baş dönmesi hissi uyandı. Lewis'in çarpıcı mavi-gri gözleri şefkat ve huşu doluydu. Bazen onun benim olduğuna inanamıyordum. Sadece hayatımda gördüğüm en güzel çocuk olduğu için değil, aynı zamanda bu güzellik derinlere işlediği için. Lewis nazık, dikkatli, zeki ve komikti.

Benim ona ait olduğum gibi o da artık bana aitti. O gece birbirimize bekaretimizi vermiştik.

İkimizden başka hiç kimse buna sahip olamazdı.

Lewis'in başka bir kızla birlikte olduğunu düşünmek bile içimde bir panik dalgası yarattı ve onu şiddetle öperek paniği bastırdım.

Sonunda öpüşmeyi kestiğimizde nefes nefese, "İyiden de öteyim," diye cevap verdim.

Bir elini enseme de dolaştırdı ve dudaklarını ağızımın üzerinde gezdirdi. "Seni çok seviyorum, Callie Ironside."

"Ben de seni seviyorum." Karnımda nabzının attığını hissedince kıkırdadım. "Yine mi?"

Sırıttı ve alnını benimkine yaklaştırdı. "Aldırma. Acıyacak."

Bacaklarımın arasında bir sancı zonkladı. "Başka şeyler de yapabiliriz."

Lewis inledi. "İstiyorum... ama babam ya da seninki bizi bulmadan önce seni eve götürmeliyiz."

Lewis'in ailesinin evinin yan tarafındaki misafir odasına gizlice girmeye başlamıştık. şimdiye kadar yakalanmamıştık ama Lewis şansımızın tükeneceğinden emindi. Komodinin üzerindeki çalar saate baktığımda saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Genelde aileme bir arkadaşımın evinde yatıya kaldığıma dair küçük beyaz yalanlar söylerdim ama bu gece söylememiştim çünkü erkek arkadaşım la seks yapmayı beklemiyordum.

İşin fiziksel tarafını yöneten biri varsa o da bendim. Lewis mükemmel bir beyefendiydi. Ona haftalar önce seks yapmaya hazır olduğumu söylemiştim ama o beni acele ettirmek istemediğini söylemişti. Bu gece şakalaşmak için gizlice ek binaya girdik, ama işler hızla kızıştı ve bunun için üzgün değildim.

Lewis sadece erkek arkadaşım değildi. O benim en iyi arkadaşım dı. On yaşındayken annemle birlikte İskoçya'ya taşındığımdan beri Lewis hayatımın önemli bir parçası olmuştu. Beni kanatları altına almıştı çünkü bir şeyler yaşadığımı hissetmişti. Ve daha da travmatik bir şey yaşadığımda, hemen yanımdaydı. Her zaman koruyucumdu.

Yaşımız ilerledikçe geçmişimizi birbirimizle paylaşmaya başladık. Lewis ve küçük kız kardeşi Eilidh'in annelerini kaybettiklerini ve ben gelmeden birkaç yıl önce korkunç bir haneye tecavüz deneyimi yaşadıklarını biliyordum. Ne yazık ki ortak travmalarımız vardı. Ama neyse ki,

En iyi arkadaşımın hayatımdaki korkunç bir anı anlaması kendimi daha az yalnız hissetmemi ve korkmamamı sağladı.

Lewis koruyucu ve sevecendi ve her zaman arkamı kolladı.

On üç yaşından beri onun her gün öptüğüm türden bir en iyi arkadaş olmasını istediğimi biliyordum. Onun bunu anlaması biraz daha uzun sürdü. Arkadaşlığımızı mahvetmekten korkuyordu. Ama sınıf arkadaşımız ve Lewis'in arkadaşı Michael Barr'la çıkmaya başladığımda her şey değişti. Lewis kıskançtı ve incinmişti ve sonunda beni kız arkadaşı olarak istediğini itiraf etti. Zavallı Michael çapraz ateşe yakalandı ve Lewis'le çıkmak için ondan ayrıldığımda ikimizle de konuşmayı kesti.

Ancak geçtiğimiz yıl Lewis ile arkadaşlıklarının yeniden rayına oturduğunu bildirmekten mutluluk duyuyordum. Michael, Golspie'de yaşayan bizim sınıftan bir kız olan Lana ile çıkıyordu. Her şey yeniden yoluna girmişti. Aslında, okulu eğlenceli hale getiren güzel bir arkadaş grubumuz vardı. Lewis'in birinci sınıftan beri en iyi arkadaşı olan Fyfe Moray artık benim de yakın arkadaşlarımdan biriydi ve arkadaşım Carianne ile çıkmaya başladığından beri daha da yakındı.

Belki de hepimiz aynı anda evlenecek ve çocuklarımızı birlikte büyütecektik. Bu düşünce beni gelecek için heyecanlandırıyordu. Annemin Ardnoch'taki fırınında çalışmak, belki o emekli olmaya hazır olduğunda işletmeyi devralmak ve hayatımın geri kalanında orada yaşamak istiyordum. İlk on yılımı Los Angeles'ta geçirdikten sonra, İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki küçük köyümden başka bir yerde yaşamak istemediğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.

Lewis babası gibi mimar olmak istiyordu, ben de onun babasının Inverness'teki firmasında çalıştığını ve bizim de burada, ailesinin geri kalanının evlerini inşa ettiği Ardnoch'un kenarındaki Caeldmore'da evimizi inşa ettiğimizi hayal ettim.

Mükemmel, basit, mutlu bir hayat.

Bu düşünceye hülyalı bir şekilde gülümsedim ve Lewis'in göğsünün kahkahalarıyla titrediğini hissettim.

"Bu bakış ne için?"

Daha sert sıırttım. "Sadece gerçekten mutluyum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sevindim. Ben de."

Gözlerindeki endişeyi fark edince güldüm. "Ama beni eve götürmemiz gerekiyor, biliyorum."

Gerçek şu ki, Lewis'i biraz gergin olduğu için suçlamıyordum. Babam olarak gördüğüm üvey babam eski bir Kraliyet Deniz Piyadesiydi ve tuğla gibi bir yapıya sahipti. Muhtemelen bir adamı nasıl öldüreceğini ve bundan nasıl kurtulacağını biliyordu. Lewis tekvandoda yeni siyah kuşak almış olabilirdi (benim gibi) ama Walker Ironside'ın karşısına çıkıp kazanabilecek çok az insan vardı.

Son bir öpücükle Lewis'in kollarından sıyrıldım ve giyinmek için ayağı kalktım. Sonunda, birbirimizin giyinmesine yardım ettik, oraya buraya dokunarak, öpüşerek ve gülererek ve bunu yapmak iki kat daha uzun sürdü.

Sonunda ek binadan gizlice çıktık ve bisikletlerimize bindik. Lewis eve yalnız gitmeme asla izin vermezdi, sadece altı ya da yedi dakikalık bir bisiklet yolculuğı olmasına rağmen. Yazın en yoğun zamanıydı, bu yüzden hava tam olarak kararmamıştı. Bu kadar kuzeyde, Mayıs ve Ağustos ayları arasında gerçek anlamda gece olmazdı. Mayıs sonu ile Temmuz sonu arasında da astronomik alacakaranlık olmazdı. Bu gece gökyüzü deniz alacakaranlığının koyu lacivertiydi.

Bir aracın yanından geçme ihtimaline karşı bisikletimizin farlarını açmıştık, ki geçtik de. Ama çok geçmeden ailemin bungalovunun bulunduğu sessiz sokağı girmiştik. Birkaç ev aşağıda yavaşlayarak bisikletten indim ve Lewis'i öpmek için parmaklarımı gömleğinin içine soktum. Boyu 1.80'di ve hâlâ uzuyordu. Erkek arkadaşım başını eğdi ve beni doymak bilmez bir şekilde öptü. Tenim sıcaktan kızarmıştı, isteksizce teması kestim.

Onunla tekrar seks yapmak için sabırsızlanıyordum ve aynı düşünceyi onun gözlerinde de görebiliyordum.

"Annem ve babam yarın yeni bir araba almak için Inverness'e gidiyorlar ve annen Harry ve Morwenna'yı

hayvanat bahçesi," diye fısıldadım, küçük kardeşlerimize atıfta bulunarak. "Ev bize kalacak."

"Saat kaçta?" Lewis korkuyla sordu.

"Gitmeye hazırlandıklarında sana mesaj atarım."

Başını salladı ve bir öpücük daha almak için eğildi.

"Sabırsızlanıyorum.

Seni seviyorum."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Lewis gitmeden önce bisikletimi evin kenarına yerleştirip ön kapıdan içeri girmemi bekledi.

Ayakkabılarımı çıkarıp koridordan sessizce yatak odama doğru süzülürken bacaklarımın arasında onun zonklamasını hâlâ hissedebiliyordum. Kardeşim Harry, koridorun karşısındaki odada uyuyordu ama o çocuk bir çılgınlık boyunca uyuyabilirdi.

Annem daha önce eve ne zaman geleceğimi sormak için mesaj atmıştı ve ben de yalan söyleyerek Lewis'in ailesiyle geç saate kadar film izleyeceğimizi söylemiştim. Umarım bu yalan geri dönüp beni kıcımdan ısırmazdı.

Parmak ucunda yürümek anlamsızdı, çünkü yatak odama girdiğimde her yer ışıkla doluydu ve annem yatakta oturmuş, sırtını yatak başlığına dayamıştı.

Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bakarken suçluluk duygusu içime işledi.

Uzun bir süre dünyaya karşı biz olmuştuk. Sonra buraya taşındık ve annemle Walker aşık olmadan önce üzerinde fazla düşünmek istemediğim bir sürü kötü şey oldu. Walker kısa sürede beni de kendisine aşık etti ve o zamandan beri babam oldu.

Annemle evlendikten sonra beni yasal olarak evlat edinmişti çünkü ikisi de anneme bir şey olursa beni Walker'dan alamayacakları için içlerinin rahat olmasını istiyorlardı. Ve annem Harry'ye hamile kaldığında, yasal olarak babamın olduğum için daha da mutlu oldum. Hepimizin aynı isme sahip olmasını ve gerçek bir aile gibi hissetmemizi istiyordum, üvey kardeş etiketleri olmadan ya da Harry ve annem gibi ona ait değilmişim gibi hissetmeden.

Annem ve ben hâlâ bir elmanın iki yarısı kadar yakındık. Bana Harry'ye hamile olduğunu ilk söylediğinde heyecanlanmıştım ama bunun aramızdaki özel bağı değiştireceğinden de biraz korkmuştum. Ama değişmedi. Azıcık bile. Ve sadece Lewis Adair'e olan aşkımdan dolayı ona yalan söyledim.

"Uyanık kalmana gerek yoktu," diye fısıldadım odayı geçip şifonyerimi açarken. Pijamalarımı çıkarırken gözleriyle tam olarak buluşamadım.

"Eve sağ salım vardığından emin olmak istedim." Hâlâ güçlü bir Amerikan aksanı vardı. Kelimelerinin sonlarında hafif bir İskoç aksanı vardı ama hepsi bu kadardı.

"Lewis bundan emin oldu." Yatağa oturdum ve onun kalkmasını bekledim.

Neredeyse annemin kopyasıydım. On altı yaşındayken bana hamile kalmış ve on yedi yaşında beni doğurmuş, yani on yedi yaşında bir çocuğa annelik yapmak için çok genç görünüyordu. Aynı uzun sarı, dalgalı saçlara, aynı göz şekline, aynı burun ve elma elmacık kemiklerine sahiptik. Tek fark benim ağzım biraz daha dolgundu ve benim gözlerim açık maviyken onunkiler kahverengiydi.

Aramızda sessizlik uzadı ve içim çalkalandı. Annemden bir şeyler saklamaktan hoşlanmazdım. Genelde ona her şeyi anlatırdım. Ama onun izinden gitmemden ve gençken hamile kalmamdan korktuğunu biliyordum, bu yüzden ona gecemden bahsedemezdim. Lewis ve ben güvendeydik, mutluydum ve onun ailevi endişelerinin bunu mahvetmesini istemiyordum.

Sonunda annem ayağa kalktı ve dirseğiyle beni dürttü. "Her şey yolunda mı? Film iyi miydi?"

Berbat hissederek başımı salladım.

Çeneme yaptığı nazik dokunuş başımı döndürdü. Gözlerimiz buluştu.

Annemin bakışları yüzümde gezindi, araştırdı. Bilmek, yüz ifadesine yerleşmiş gibiydi. "Farklı görüneceğini düşünmüştüm,

ama aynı görünüyorsun. Benim güzel

Callie'm." "Anne?"

Derin bir iç çekti. "Lütfen bana güvende olduğunu söyle."

Bilmesi beni şaşırtmamalı. Konu ben olduğumda annemin her zaman altıncı hissi varmış gibi görünürdü. "Annem ..."

"Daha önce birbirimizden hiçbir şey saklamadık, o yüzden şimdi başlamayalım."

"Hatta... bu şeyler?"

"Bu kadar hızlı büyümen beni korkutuyor... ama bunlar bile."

Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım ve sonunda "Güvendeydik" diye itiraf ettim.

Annemin nefesi kesildi ve bana doğru eğildi. "Sana göz kulak oldu mu? Sen iyi misin?"

Annemin eline uzandım. "O beni seviyor, anne. Beni çok seviyor ve ben de onu seviyorum. Bazen bu sevgiyle patlayacakmışım gibi hissediyorum. Sanki... onu sevmek beni ne kadar mutlu ediyorsa, bir o kadar da acıtıyor."

Annem diğer eliyle ellerimizi kapattı. "Bu bana gerçek aşk gibi geliyor."

"Aptalca bir şey yapmayacağım," diye söz verdim ona.

Bakışlarına karşılık verdi. "Callie, sen başıma gelen en güzel şeysin ve sana sahip olmayı dünyaya değişmem. Ama tüm çocukluğunu yaşamayı istiyorum ve hatalar olabilir. Bu yüzden... Pazartesi günü sana bir randevu veriyorum. Doğum kontrolüne başlamayı istiyorum."

Rahatlamıştım. Benden Lewis'ten uzak durmamı isteyeceğinden çok korkmuştum. "Bunu yapabilirim."

Dudakları birbirine yapıştı. "Ve bana açıkça sormadığı sürece, babana söylemeyeceğiz."

Babamın Lewis'le seks yaptığımızı öğreneceği düşüncesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bu muhtemelen en iyisi."

Annem tekrar elimi okşadı. "Ama artık bana yalan söylemek yok."

"Özür dilerim. Yapmadım... Özür dilerim."

"Sevdiğini biliyorum. Onu sevdiğini biliyorum."

Annem ayağa kalkmaya başladı ama gitmesini engellemek için elini tuttum. Beklentiyle bana baktı. "O benim Walker Ironside'im anne. Onunla evlenip bir aile kuracağım ve onları burada büyüteceğiz. Gençken çocuk sahibi olmak istemiyorum ama ne olursa olsun Lewis'e, sana, babama ve Harry'ye sahip olduğum sürece dünyanın en mutlu insanı olacağımı bilmeni istiyorum."

Yanağımı okşamak için uzandığında gözleri harcanmamış duygularla parlıyordu. "Sana inanıyorum bebeğim. Senin adına mutluyum. Senin büyüdüğünü görmek benim için korkutucu... ama tek istediğim senin mutluluğun. Ve eğer kendi Walker Ironside'ını bulduysan, dünyanın en mutlu annesi benim. Ama sen genç bir anne olmayacaksın. Asla."

Başımı salladım çünkü ben de bunu gerçekten istemiyordum. "Seni seviyorum."

"Seni hayattan daha çok seviyorum." Burnuma dokundu. "Şimdi biraz uyu, Juliet. Eminim sabah Romeo'nu görmek istiyorsundur."

Burnumu kırıştırdım. "Bu oyunu seviyorum anne. Ama kötü bir karşılaştırma. O trajik bir şekilde sona erdi. Lewis ve ben bitmeyeceğiz."

Gülümsedi. "Biliyorum. İyi geceler, bebeğim." "İyi geceler, anne."

Odadan çıkmasını bekledim ve sonra yatağıma uzandım. Tavana bakarken yüzümü aptalca, hülyalı bir gülümseme daha aydınlattı. Büyüyüp Lewis'le bir ev almak ve her gece aynı yatağı paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Onunla uyanmak ve tatlı bir sevişme sabahının ardından annemle birlikte fırındaki işime gitmek için sabırsızlanıyordum.

Bu kadar mutlu olabilmem bir rüya gibiydi. Herkese bu tür bir mutluluk verilmediğini ya da benim gençken bulduğum aşkı bulamadığımı biliyordum. Ancak, hayata başlangıcım pek de iyi olmamıştı. Annem iyi olması için elinden geleni yapmıştı ve ben

Onun sevgisini her zaman hissettim... ama gerçek babam bir kâbustu ve hayatımızı kâbusa çevirmeye çalışmıştı.

Önce Walker, sonra da Lewis, evrenin bana sarsıntılı başlangıcımın karşılığını ödeme şekli gibi gelmişti.

şimdi bir sonraki bölümü yaşamaya başlamak için sabırsızlanıyordum. Bayan Adair. Yastığıma doğru kıkırdadım. Bir gün, Bayan Callie Adair olacaktım.

Ironside'ı bir soyadı olarak özlüyorum çünkü çok iğrençti ama Lewis'i sonsuza dek benim yapmak için neredeyse her şeyden vazgeerdim.

Sonsuza kadar benim.

Başlamak için sonsuza kadar bekleyemezdim.

Bir

LEWIS

MEVCUT GÜN

Londra, Birleşik Krallık

T Burada hiç tanımadığım insanlar vardı.

Otelin çatı terası tanıdık ve pek de tanıdık olmayan yüzlerle doluydu. İkincisini benim Popüler bir İngiliz dizisinde başarılı bir oyunculuk sergilediğinden beri bir dizi sözde arkadaş edinmiş olan kız kardeşimiz Eilidh. İkimiz de Londra'ya yerleşmiştik ve ünlüler dünyasına kapılmadığını, ailesinin onun için hala en önemli şey olduğunu kanıtlamak için Eilidh bana bir mezuniyet partisi vermekte ısrar etmişti.

Yedi uzun yılın ardından nihayet nitelikli bir mimar olmuştum.

Tıpkı babam gibi.

Başımı çevirdim ve muhtemelen her zaman kahramana tapacağım adamla gözlerimi kilitledim. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum. Babama saygı duymak ve ona hayran olmak. Gelecekteki çocuklarım da benim Thane Adair hakkında hissettiklerimi hissederlerse, mutlu bir adam olarak ölebilirdim.

Babam üvey annem Regan'la birlikte bir kadeh şampanya içiyordu. Çok uzun zamandır evliydliler ve

Bana ve Eilidh'e küçük kız kardeşimiz Morwenna'ya Regan'ın benim için her zaman anne olacağını söyledi.

Sert bir el omzuma vurdu ve mezun arkadaşlarım Gary ve Sean aniden önümde belirdi. Gary ağzına bir kanepi tıktırırken, "Dostum, kız kardeşin nasıl parti verileceğini biliyor," dedi. "Bedava yemek ve şampanyadan sonra hep birlikte otelin bodrumundaki gece kulübüne gideceğimizi söyledi. Kız kardeşin bekâr mı?"

"Kız kardeşime dokunursan, daha başlamaya fırsat bulamadan seni gebertirim," demeden önce ona düz bir gülümseme verdim.

Gary bir kaşını kaldırdı. "Siz İskoçlar ve kana susamışlığınız da neyin nesi?"

Sean kuru bir sesle, "Bence daha çok senin gibi şehvet düşkününü bir piçin Eilidh'in yakınında olmasını istemiyor," dedi.

Cevap olarak Gary'nin araştıran bakışları kalabalığın arasından annemle babama doğru yöneldi. "Yani bu, Lewis'in annesinin bir duman gösterisi olduğunu söylememe de izin verilmediği anlamına mı geliyor? Cidden Lew... Eğer MILF ifadesinin bir sözcüsü olsaydı, o senin annen olurdu."

Eski bir kızgınlık içimde cızırdadı. Yıllarca evde çocuklar annem hakkında benimle alay etmişlerdi. Babamdan daha gençti. Bu yüzden benimle bu konuda, ne kadar çekici olduğu konusunda dalga geçtiler. Lisedeyken bana iğrenç şeyler söylemişlerdi ve Callie sık sık beni misilleme yapmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı. Çok geçmeden onun haklı olduğunu öğrendim. Ben tepki gösterdikçe, onlar daha da fazlasını yapıyordu. Ne yazık ki Gary de onlardan biriydi.

Biramdan bir yudum aldım. "Bunu babamın önünde söylemen için sana meydan okuyorum."

"Koruyucu o mu?" Gary'nin dikkati babama kaydı.

"Az bile söylemiş."

"Evet, ben olsam o en önemli parçayı korurdum-"

Sean ortak tanıdığımızın kafasının arkasına bir şaplak attı. "Terbiyen nerede lan senin?"

Gary yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, şaka

yapıyordum."

Yorgunca iç çektim. Hayatımın büyük bölümünde Gary gibi erkeklere karşı sabırsız olmuştum. Sanırım annemin rahminden kırk yaşında çıkmıştım. Öz annem Francine, Eilidh doğduktan kısa bir süre sonra ölmüştü, yani henüz üç yaşında bile değildim. Onun hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordum. Onun hakkında bildiğim tek şey, bana ve Eilidh'e sarı Adair'ler denizinde siyah saçlar veren bir kadını gösteren fotoğraflardı. Bir de ne zaman sorsak babamın bize anlattığı hikâyeler. Onlardan bile Francine'den başka ne öğrendiğimi anlayamıyordum.

Ciddiyetimi babamdan aldığımı biliyordum. Eğlenmeyi ya da gülmeyi bilmediğimden değil.

Ama benim yaşımdaki çoğu gencin komik bulduğu şeyleri ben aptalca ve çocukça buluyordum. Bu durum çoğu zaman kendimi dışlanmış hissetmeme neden oluyordu. Böyle hissetmediğim tek insanlar en iyi arkadaşım Fyfe... ve Callie'ydi. Ve tabii ki ailem.

Yine de Londra'da kalmayı ve Gary ile aynı mimarlık firmasına katılmayı gerçekten düşünüyor muydum? İkimiz de son iki yıllık pratik deneyimimizi, geçen yıl iki RIBA (İngiliz Mimarlar Kraliyet Enstitüsü) ödülü kazanan prestijli bir firma olan Wyatt, Johnson ve Baird'de yapmıştık. İkimize de beklemediğimiz bir pozisyon teklif etmişlerdi. Tek bir pozisyon olduğunu düşündüğümüz iş için gösterişsiz bir rekabet içindeydik.

Gary'yi her gün görme düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

Ama bundan daha fazlasıydı.

İnanılmaz bir şekilde... Evimi özlüyordum. Ve uzun zamandır öyleydim.

Sanki kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi babam annemi yanıma getirdi.

Sean Gary'nin koluna vurdu. "Bir içki daha alalım."

Arkadaşıma başımı sallayarak teşekkür ettim. Sean'ı özleyecektim çünkü Manchester'da bir firmada işe başlamıştı.

Babam benden sadece birkaç santim kısaydı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Seninle gurur duyuyorum, Lew."

"Teşekkürler." Sırtını sıvazladım ve annemin uzattığı yanağını öpmek için eğildim. "Morwenna nerede?"

En küçük kız kardeşim bu yıl on üç yaşındaydı ve Eilidh'in tam tersiydi. Eils her zaman dışa dönük, açık sözlü ve sosyal biriyken, Morwenna daha sessizdi ve çoğu zaman kendi başına olmayı tercih ederdi. Babama göre, lisede birlikte çok zaman geçirdiği bir arkadaş grubu bulmuştu, ancak eve gitmeye cesaret ettiğim birkaç durumda ya da ailem beni ziyaret ettiğinde, Mor genellikle burnunu bir kitaba sokardı. Aramızdaki yaş farkı Eilidh ve benim kadar yakın olmadığımız anlamına geliyordu ama umarım bana her zaman sahip olduğunu biliyordur.

"Otelde kalıp kitap okumayı tercih etti," dedi annem hafifçe seyrelmiş Boston aksanıyla, alt dudağını dişlemeden önce. O ve kız kardeşi Robyn teyzem (babamın erkek kardeşi Lachlan'la evli) ABD'den nakledilmişlerdi ve ikisi de aksanlarını Callie gibi tamamen kaybetmemişlerdi. "Baban bunu yapmasının güvenli olduğuna dair bana güvence verdi."

"Kapı kilitli, telefonu yanında ve ihtiyacı olursa bizi arayacak." Babam bir kolunu onun beline doladı.

Kaşlarımı çattım. "Mor'un yalnız kalmasını istediğimden emin değilim. Gidip onunla birlikte olmalısın."

"Ama bu senin mezuniyet partin."

Homurdanarak etrafı işaret ettim. "Buradaki insanların yarısını bile tanımıyorum. Bu bir Eilidh partisi."

"Ablan iyi niyetli," diye hatırlattı babam.

"Bunu biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, Mor'a dönmen gerekiyorsa, git. Ben iyiyim."

Annem elimi tutmak için uzandı. "Emin misin?"

"Elbette eminim. Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

Yanaklarındaki gamzeler yanıp sönerek bana ilginç bir gülümseme verdi. "Tatlım, oğlum yeni mezun oldu. Başka nerede olabilirim ki?"

Aileme duyduğum özlem içime işledi. Onlara hâlâ bu şekilde ihtiyaç duymak aptalca ve çocukça görünüyordu. Anneme sarıldım, tanıdık parfümü üzerime yayıldı ve beni nostaljiyle doldurdu.

"Baban seninle konuşmak istiyor. Lütfen onu dinle," diye fısıldadı annem kulağıma, sonra geri çekilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yarın kahvaltıda görüşürüz."

Şaşkınlıkla başımı salladım ve kalabalığın arasından Eilidh'e doğru ilerlemeden önce babama iyi geceler öpücüğü vermesini bekledim.

Babamın dikkati onun üzerindeydi ve yüz ifadesindeki sevgiyi fark ettim. Şanslıydı. Hayatının aşkını bulmuş ve onu elinde tutmayı başarmıştı.

Bazılarımız aynı şeyi söyleyemez.

Sonunda babam bana döndü ve terasın şehre bakan sessiz bir köşesini işaret etti. "Hadi konuşalım."

Kalabalığın içinden çıkıp o küçük mahremiyet alanına kadar onu takip ettim. Londra önümüzde binlerce altın ışıkla dikilmiş karanlık bir battaniye gibi uzanıyordu. London Eye'ın ışıkları Thames Nehri'nin sularında yansırken, neon ışıklardan oluşan bir çağılayan Thames Nehri boyunca göze çarpıyordu.

"Ne oldu?"

Babam balkona yaslandı. "Inverness'teki şirketimde çalışmayı düşünmeni istiyorum."

Yine o özlem acısı vardı, bu sefer daha şiddetli, daha acı vericiydi. "Baba..."

"Ben artık bir ortağım. Binada benim adım var. İstedığimi işe alabilirim. Ve bu adam kayırma değil Lewis. Yaptığın iş inanılmaz ve firmamıza tam uyuyor. Highlands'de bazı özel sürdürülebilir binalar yaratabilirsin. Bizim de yeni bir göze ihtiyacımız var."

"Adam Wyatt'a çoktan evet dedim." Bana ve Gary'ye iş teklif eden firmanın ortaklarından birine atıfta bulundum.

"Yani?" Babam omuz silkti. "Fikrini değiştirmeye hakkın var Lew."

Londra'ya baktım ve her ne kadar son yedi yıldır her gece başımı koyduğum yer olsa da

... hiç evim gibi

hissetmemiştim. "Eğer bu
Callie ile ilgiliyse..."

"Yapma."

Babam yavaşça nefes verdi. "Bunca zaman sonra mı?"

Onun hakkında konuşamazdım. Ailemin muhtemelen deli ve saplantılı olduğumu düşündüğünü ve olgun bir adam olduğumu iddia etmekten çok uzak olduğumu biliyordum ama yedi yıl sonra... hayır, Callie Ironside'ı unutamamıştım.

Muhtemelen hiç olmayacaktım.

Bu yüzden eve gidemedim. Çok fazla anı vardı. Çok fazla acı veriyordu. Bir gün hayatıma devam edebileceğimi ummak zorundaydım. Her sokağı onun anısıyla dolu Ardnoch'ta bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

"Teklifim hâlâ geçerli evlat." Babam omzumu sıktı. "Ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun senin için bir yer var."

Duygular boğazımı düğümledi. "Teşekkürler, baba."

"En azından burada olursan Eilidh'e göz kulak olabilirsin." Babam omzunun üzerinden partiye doğru baktı. "Onun için endişelenmediğim tek bir gün bile yok. Bu hayatı seçmiş olması, amcalarının izinden gitmesi..."

"Şimdilik." Bakışlarını Eilidh'in küçük bir grup erkeğin dikkatini çektiği, onlara birçok hikâyesinden birini anlatırken çılgınca hareketler yaptığı yere kadar takip ettim. Doğru yerlerde gülüyorlardı, gözleri onu öyle bir yutuyordu ki tüylerim diken diken oluyordu. Bazen onun Morwenna gibi olmasını diliyordum. Bu şekilde onu korumak daha kolay olurdu. Ama Eilidh, Eilidh'ti ve dürüst olmak gerekirse, onu dünyaya değişmezdim.

"Ardnoch'u özlüyor. Özlediğini biliyorum. Sanırım bir gün amcalarının ayak izlerini takip ederek eve dönecek," dedi babam huysuzca.

Her iki amcam da -babamın en büyük kardeşi Lachlan ve küçük kardeşi Brodan- Hollywood'da isim yapmışlardı. Brodan amcam, çocukluk aşkı Monroe teyzemle evlenmek için Ardnoch'a dönene kadar ünlü bir aktördü. Lachlan amcam ise bundan çok daha önce ailemizin atalarından kalma şatosunu ve malikanesini film ve televizyon profesyonelleri için sadece üyelere özel bir kulübe dönüştürmek üzere geri dönmüştü.

Artık o ve Brodan Amca bir viski damıtma tesisi de işletiyordu. Şöhretleri, paraları ve gerçekten çok iyi olan kıyasal dumanlı viskileriyle marka başarılı oldu. Birkaç yıl sürmüştü ama Ardnoch Whisky artık herkesin bildiği bir isim haline gelmişti. Japonya'da bile burada olduğundan daha popülerdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum."

"Sanırım Ardnoch'un cazibesi güçlü," dedim düşünmeden.

"Umarım öyledir," diye cevap verdi babam. Benim sessizliğim üzerine öne doğru eğildi. "Lewis."

Ses tonu beni ona bakmaya zorladı.

"Annen öldükten sonra uzun süre sen ve Eilidh dışında bir şey için yaşamaktan korktum. Regan hayatımıza girdiğinde beni dehşete düşürdü. Ve onu kendimden uzaklaştırdım."

Kaşlarımı çattım çünkü Regan dadımız olarak çalışmaya başladığında ben yedi yaşındaydım. Bana öyle geliyordu ki, annemle babam çabucak aşık olmuş, evlenmiş ve Regan da benim annem olmuştu. "Bunu bilmiyordum."

Başını salladı. "Muhtemelen unutmuşsundur. Ama Regan'a karşı kaba davrandım. Hatta onu uzaklaştırdığım için beni azarlamıştın."

Bunu hatırlamıyorum. O dönemle ilgili asla unutamayacağım bazı şeyler vardı ama bunu hatırlamıyordum.

"Annene nasıl davrandığımdan utanıyorum."

Bu hiç doğru gelmedi. Babam anneme suyun üzerinde yürüyormuş gibi davranırdı.

"Ama korku bize garip şeyler yaptırabilir. Ancak onsuz yaşayamayacağımı fark ettiğimde korkularıyla savaşmaya ve onu geri kazanmaya karar verdim."

"Ne korkusu?"

"Tekrar incinmekten. Onu kaybetmekten. O daha gençti ve bir gün uyanıp farklı bir şey isteyeceğinden korkuyordum."

"Ama onu korkularınızla savaşacak kadar seviyordunuz?"

"Ben yaptım." Babam bana sempatik bir gülümseme verdi. "Sanırım on beş yaşındayken Callie'ye karşı hissettiklerinin yavru köpek sevgisinden daha derin olduğunu anlamıştım."

Duygusal bir sızı göğsümü yaktı. "Baba-"

"Ve bunca zaman sonra hâlâ acı çekiyor olman beni öldürüyor." Sesi artık hırçındı. "Ama Lewis, bu acıdan korktuğun için hayatını seçimler yaparak yaşayamazsın."

Sözleri içimde sekerek beni olduğum yerde dondurdu.

"Pişman olacaksın evlat ve ben hiçbir çocuğumun pişmanlıklarla yaşamasını istemiyorum." Ensemde tutup sıkıca kavradı ve birden yeniden çocuk oldum. "Eve dönmek istiyorsan, dönersin... hiçbir şeyin ya da kimsenin seni durdurmasına izin verme. Anladın mı beni?"

Konuşamayacak kadar duygulanmış bir halde başımı salladım.

Babam alnıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum, Lew." "Seninle gurur duyuyorum," diye zorladım.

"Sabah görüşürüz."

Beni bırakıp Eilidh'e iyi geceler dilemek üzere uzaklaşırken tekrar başımı salladım. Bir an için kız kardeşim ve babamın kucaklaşmasını izledim.

Belki de babam haklıydı. Belki de korkunun beni aileme dönmekten alıkoymasına izin veriyordum.

Tekrar şehre bakmak için döndüğümde, Ardnoch'taki hayatın şimdi nasıl görüneceğini düşündüm, eğer ben

Pembe gözlüklerle hatırladığımda şehrin koşuşturmacasını özlerdim. Ya da daha sakin bir yaşam temposuna, altın kumsallara, engebeli dağlara ve vahşi havaya duyduğum özlem nostaljiden daha fazlasıydı.

Yıllarca Ardnoch'un ötesinde bir şeylerin özlemine çekmişim ve onu bu kadar özleyebilmem imkânsız ve neredeyse zalimce görünüyordu. Callie'yi bana kaybettiren şeyin daha fazlasını arzulamam olduğunu düşünürsek.

Cebimden telefonumu çıkardım ve ekranı kaydardım. Sosyal medya simgesine dokunarak uygulamayı açtım ve onun adını arattım.

Beslemesi kendisinin, yaptığı unlu mamullerin, Fransa'nın ve orada tanıştığı insanların fotoğraflarından oluşuyordu.

Son fotoğraflarından biri bana bakıyordu. Bir mazoşist gibi yüzüncü kez üzerine dokundum.

Callie'nin güzel yüzü kameraya gülümserken, adam da onun ağzının kenarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Başlıkta şöyle yazıyordu: "Paris'te onunla başka bir gün." Bunu dudak ve kalp emojileri takip etti.

Fransız'ı geçtiğimiz yıl boyunca akışındaki bir yığın fotoğrafta etiketlemişti. Adı Gabriel Dumont'tu. Ondan bir yıl önce Remy vardı. O Fransızla da birkaç ay çıkmıştı. İkisi de yakışıklı piçlerdi ve ben onlardan binlerce güneşin ateşiyle nefret ediyordum.

Benim de bir parçam Callie'den nefret ediyordu.

Çünkü Ardnoch'tan asla ayrılmayacağını söylemişti.

Ama Paris'te bir pastacılık okulundaydı. Fransız erkeklerle çıkıyordu. Başka bir fotoğraflarına tıkladım. Eyfel Kulesi'nin altında öpüştükleri selfie'yi Callie'nin çektiği belliydi. İçim burkuldu.

"Ne yapıyorsun?"

Yerimden sıçradım, neredeyse telefonumu düşürüyordum. Kız kardeşime ters ters bakarak, onun bilmiş bakışlarını görmezden geldim. "Erkek haremin nerede?"

Eilidh beni dürttü. "Çok sıkıcılar. Tek yaptıkları ne kadar para kazanmak istediklerinden, hangi arabayı almak istediklerinden, hangi TV programlarına rezervasyon yaptırdıklarından bahsetmek."

"Onları sen davet ettin."

"Hayır, ben oyuncu arkadaşlarımı davet ettim, onlar da Londra'daki diğer herkesi davet etti." Dirseklerini balkona dayamış, bana bakıyordu. "Hâlâ onun sosyal medyasına bakıyor musun?"

Öfkelenerek gözlerimi diktim. "Kendi iyiliğin için fazla meraklısın."

"Olabilir. Ama ağabeyimin hayatının özlemini çekmesinden endişeleniyorum."

Bu tartışmayı babamla zaten yapmıştım ve tekrar yapacak havada değildim. "Eils-"

"Yedi yıl oldu, Lew." "Herkes bana bunu söyleyip duruyor."

"Sana hayatına devam et demiyorum." Bu bakışlarımı onunkilere çekti.

Eilidh yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı. "Sana gidip onu bulmanı söylüyorum."

Bu düşünceyle kalp atışlarım hızlandı. "Ne?"

"Git Callie'yi bul. Bak bakalım yaşadığın şey hala orada mı? Çünkü eğer ona karşı hissettiklerin gerçek aşk değilse, ağabey, neyin gerçek aşk olduğunu bildiğimden emin değilim."

Ani bir keder tufanı üzerime çöktü. "Öyle değil. Ben sadece... bu gece beni nostaljik yaptı. Her neyse, öyle hissetmiş olsam bile, ki hissettiğimi söylemiyorum, o hayatına devam etti. Bir Fransız'la."

"Gabriel."

Bir kaşımı kaldırdım.

Eilidh endişeyle dudaklarını yaladı. "Callie ve ben hala konuşuyoruz."

Biz hala arkadaşız."

"Oh."

"Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi. Ben... ondan bahsetmeli miyim bahsetmemeli miyim hiç bilmiyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Seni daha

önce durdurmadı." "Seni incitmek istemedim."

"Callie ile arkadaş olman beni incitmiyor." Yine de bu beni milyonlarca soruyla doldurdu. O nasıldı? Hayatının son yedi yılı nasıl geçmişti? Artık Ardnoch'ta yaşamak istiyor muydu? Hiç istemediğini söylediği halde neden gitmişti? Neden... benim için gidemeyecekken neden gitti?

"Şey... erkek arkadaşının adı Gabriel. Bir polis memuru. Dokuz aydır çıkıyorlar ve-"

"Eilidh, onun hakkında bir şey bilmek istemiyorum." Sözünü kestim. "Bu beni ilgilendirmez."

Kız kardeşim sustu ve ben ona bakmayı reddettim. Bazen tek yapması gereken gözlerimin içine bakmaktı ve tam olarak nasıl hissettiğimi anlardı.

"Gelecek haftaki partime gel."

Konuyu aniden değiştirmesi beni şaşırtmamıştı. Eilidh'in oynadığı dizinin üçüncü sezon çekimleri bitmişti. Karamsar, dünyadan bıkmış genç bir Londralı'yı canlandırıyordu ve istese de gerçek Eilidh'ten daha uzak olamazdı. Dürüst olmak gerekirse, performansı beni şaşırttı. Ona tasvir etmesi için bazı zor sahneler verilmişti ve ben onun yeteneğine hayran kalmıştım.

Eilidh ilkokulun sonunda oyunculuğa ilgi göstermeye başladı. Lise kariyeri boyunca Glasgow Kraliyet Konservatuvarı'nın genç yaz okuluna kabul edilmişti. Tam zamanlı olarak devam etmek istiyordu ama ailemiz onun Glasgow'da tek başına yaşamasından memnun değildi. Eilidh on yedi yaşında konservatuara tam zamanlı öğrenci olarak kabul edilmişti. Bu ve amcalarımızın bağlantıları sayesinde genç kızlığı ve üniversite öğrenciliği boyunca birçok iş bulmuştu. Sonra üç yıl önce bu rolü kaptı ve hayatı dramatik bir şekilde değişti.

Dışarıdayken insanların Lachlan ve Brodan'ı tanınması benim için hiç garip olmamıştı ama insanların Eilidh'i tanınması ve onu tanıyormuş gibi davranması garipti.

Sosyal medyada yaklaşık beş milyon takipçisi vardı.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hiçbir şey."

"Yani, bu paket partime hayır mı demek oluyor?"

Canım pek gitmek istemedi. Sonuncusuna katılmışım ve kendimi sudan çıkmış balık gibi hissetmişim. "Orada olacağım. Sadece bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

"Teşekkürler, ağabey." Bana sarılmak için balkondan uzaklaştı. Kollarımı ona doladım ve yıllar eriyip gitmiş gibiydi; o artık her gün sevdiği herkes tarafından kucaklanmaya ihtiyaç duyan küçük kız kardeşimdi. Eilidh her zaman şefkate hasretti. Bazen o daha basit zamanları özölüyordum. İçim şefkatle doldu ve başının tepesini öptüm.

"Seyircileriniz sizi bekliyor," diye takıldım.

Eilidh geri çekildi. Gözleri benimkilerle aynı renkteydi ve gözlerindeki endişeyi hâlâ görebiliyordum. "Seni seviyorum, Lew."

"Seni seviyorum." Onu nazikçe kalabalığa doğru ittim. "Şimdi git ve keyfini çıkar."

"Sen de." Kolumdan tutup beni de yanına çekti. "Bu senin mezuniyet partin ve geceyi üzgün geçirmene izin vermeyeceğim."

Nefesimin altında homurdandım, ama gerçekten öyle demek istemedim. Aslında, bara girer girmez bir bira kaptım. Çünkü bu gece huysuz bir piç kurusuydum. Muhtemelen mezuniyetim tüm o eski hayaletleri uyandırmıştı. Ancak onlarla işim bitmişti.

Beni rahatsız etmek için ortaya çıkan anıları boğmak istedim.

İki

LEWIS

ON YIL ÖNCE

Miçim çalkalandı.

Bilgisayarımdan uzaklaşarak neredeyse ayağa fırladım ve volta atmaya başladım. İçimde gidecek yeri olmayan bir enerji varmış gibi hissediyordum. Bu ve içimdeki çalkantı arasında, inanamayacağım kadar tedirgindim.

Fyfe sandalyesinde döndü ve kulaklığını ve mikrofonunu çıkardı. En iyi arkadaşımın kaşları neredeyse saç çizgisine inmişti. "Neler oluyor?"

Ani ayrılışımı yaptığımda Glasgow'dan iki çocukla League of Legends oynuyorduk. Ama düşünemiyordum. Konsantre olamadım.

Neler oluyordu?

Ben bir aptaldım. Olan biten buydu. "Ben ... uh ... kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Evet?" Fyfe kulaklıkları tekrar taktı ve çocuklara akşam için işimizi bitirmemiz gerektiğini söyledi. Bana döndü. "Eve mi gitsem?"

Şu anda en kötü arkadaşın ben olduğumu düşünerek başımı salladım. "Seninle dışarıda görüşürüz."

Merdivenleri yarılamiştık ki Fyfe sessizce, "Callie'nin bu gece Michael'la çıkmasının bununla bir ilgisi yok mu?" diye sordu.

O zaman duymuştu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Fyfe bana bir bakış attı. Merdivenlerin dibine vardığımızda, adada oturmuş annemle sohbet etmekte olan Eilidh taburesinden fırladı. İri gözleri en iyi arkadaşşıma kilitlenmişti.

"Gitmiyorsun, değil mi? Pepperoni pizza yapıyoruz, sadece senin için." Eils ona kirpiklerini kırıştırdı.

Kız kardeşim geçtiğimiz yıl Fyfe Moray'ın son aşkı olduğunu açıkça belirtmişti. Bu beni çok rahatsız ediyordu, bu da onunla daha fazla flört etmesine neden oluyordu.

Fyfe sırttı ve gözlüklerini burnuna doğru itti. "Teşekkürler ama gitmem gerek."

Eilidh suratını astı. "Yarın geliyor musun?"

Arkadaşım bana baktı. Ben de başımı salladım. O da neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayan Eils'e başıyla selam verdi. "O zaman sana da pizza yaparız. Hoşça kal, Fyfe." Ona bir öpücük kondurdu ve aceleyle tabureye geri döndü.

Bu konuda bir şey yap dercesine anneme ters ters baktım ama annem sadece kıkırdadı ve başını salladı.

Dışarı çıktıktan sonra Fyfe'ın bisikletine binmesini bekledim ve "Eils sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim" dedim.

Fyfe sırttı. "Sorun değil. Çok komik biri."

"Karalama defterlerinin her yerine 'Eilidh Fyfe'ı seviyor' yazmış. Sanırım bu drama dersleri onu daha da kötüleştiriyor."

"O sadece bir çocuk," dedi on beş yaşındaki bir çocuğun bilgece bilgeliğiyle. "Sorun değil. Bana sonra mesaj at."

Ardnoch'a giden ana yola çıkan tek patıkaya doğru bisikletiyle ilerlerken ona el salladım.

O gider gitmez zihnimde Callie'yi gördüm, Michael Barr konusunda onunla yüzleşirken çenesi meydan okurcasına geriye eğilmişti. Michael'ın en azından bana söyleyecek nezaketi vardı.

Michael ve Callie Inverness'te sinemaya gidiyorlardı. Callie'nin annesi onları bırakıyor, Michael'ın üvey annesi Kenna da onları alıyordu.

Michael'ın Callie'den her zaman hoşlandığını biliyordum. Bana bir yıl önce ona çıkma teklif ettiğini ve onun da hayır dediğini söylemişti. Ama ... fikrini değiştirmişti. Benim yüzümden.

Kötü bir ruh hali içinde, hışımla eve geri döndüm. "Pizza neredeyse hazır," diye seslendi annem bana.

"Kendiniz yiyin," diye homurdandım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yatak odamın kapısını arkamdan çarparak kapattım ve yatağa atlayıp kulaklıklarımı takarken annemle kız kardeşimin beni yalnız bırakmaları için dua ettim. Biffy Clyro kulaklarımı doldurdu ve göğsümü kavrayan paniği görmezden gelmeye çalıştım.

O akşam odama giren annem ya da Eilidh değildi.

Babam birkaç saat sonra kafasını içeri uzattı ve ben de isteksizce kulaklığımı çıkardım. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım ve yatak başıma yaslanarak babamın yatağın ucuna oturmasını bekledim. Kulaklığımı işaret etti. "Şimdi kimi dinliyorsun?"

"Biffy Clyro." Onlarla sadece babam ve amcalarım eski grubu sevdikleri için tanışmıştım.

Sırıttı. "İyi zevk."

Gözlerimi kucağıma diktim, sohbet edemez haldeydim.

"Annen bir şeyler olduğunu söylüyor."

Callie'nin yüzü tekrar gözümün önüne geldi. Gözlerindeki acı. Sonra kararlılık. Bu kararlılığın ne anlama geldiğini bilmeliydim.

Eğer Michael bu gece onu öperse, aklımı kaçıırırdım.

Ellerim bilinçsizce yumruk oldu.

Babam fark etti. "Konuş benimle, Lew."

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin."

Sabırla bekledi. Sonra, "Callie'nin bu gece Michael'la buluşacak olmasıyla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. "Bunu nereden biliyorsun?" Babamın yüz ifadesi nötrdü, "Biliyorsun Kenna arada sırada annenin kreşine yardım ediyor. Ona randevudan bahsetmiş."

"Doğru." Annemin tam zamanlı çalışanlarından biri izinli olduğunda Michael'ın üvey annesinin onun yerini doldurduğunu unutmuştum.

"Peki... bu senin için bir sorun mu? Callie ile çok iyi arkadaş olduğunuzu ve Michael ile arkadaş olduğunuzu biliyorum..."

"Benim için bir sorun olamaz." Omuz silktim. "Callie'ye sadece arkadaş olmak istediğimi söyledim, o da istediğini yapabilir."

Babam kaşlarını çattı. "Yani Callie seninle arkadaştan daha fazlası olmak istediğini mi söyledi?"

Aylar önce. Onu öpmek ve aynı şekilde hissettiğimi söylemek istemiştım. Ama... "O benim en iyi arkadaşım baba. Ve böyle şeyler söylememem gerektiğini biliyorum-" Ağzımdan kaçan küfürle irkildim. "Özür dilerim."

Babam özrümü elinin tersiyle itti ve devam etmemi işaret etti.

Öne doğru oturdum ve bir elimi uzun saçlarımda gezdirdim. "Callie hayatımdaki en önemli insanlardan biri. Eğer çıkmaya başlarsak ve sonra bir şey olur da ayrılırsak... Onu kaybederim. Ve ben onu kaybedemem."

"Yani... ona karşı bir şeyler hissediyorsun? Romantik duygular?"

Kalp atışlarım hızlandı ve ofladım. "Kim istemez ki? O harika biri. Ne kadar harika olduğunu biliyorum. Michael onunla sadece okuldaki en güzel kız olduğu için çıkmak istiyor. Otuzbirci." Bu kez babamın önünde küfretmekten çekinmedim.

Babam sırtıttı. "Michael'ın arkadaşın olduğunu sanıyordum?"

"Callie'nin peşinden gidene kadar. Onun benim için ne

anlama geldiğini biliyor."

"Öyle mi?" Sorusunu sessizce sormuştu ama yine de irkilmeme neden oldu. "Lewis..." Uzandı ve dizimi okşadı. "Keşke doğru olmasaydı ama zaten çok şey yaşadın, anneni kaybetmek de bunun büyük bir parçası. İnsanlara çok sıkı tutunuyorsun ve ben senin bu yönüne hayranım. Ama insanları kaybetme korkunun seni yaşamaktan alıkoymasını istemiyorum. On beş yaşındasın. Callie'nin ilk kız arkadaşın olmasını istiyorsan, onun arkadaşlığını kaybetme korkusunun yoluna çıkmasına izin vermemelisin. Hayat çok kısa, evlat."

Suçluluk duygusu beni boğdu. "Ya... ya artık beni istemiyorsa? Ya bir şey yaptıysam?"

"Ne gibi?"

Callie'nin incinmiş yüzünü zihnimde tekrar tekrar gördüm. "Geçen hafta sonu hepimiz Fyfe'in doğum günü partisindeydik." Fyfe annesiyle birlikte yaşıyordu ve annesi pek ortalıkta görünmezdi. Ne zaman ebeveyn gözetimi olmadan takılmak istesek, evi küçük olsa da Fyfe'in evine giderdik. On sekiz yaşındaki komşusu ve arkadaşları biraz bira ile uğradılar. Biraz sarhoş oldum ve onunla konuşmaya başladım. Arka bahçedeydik, bir dakika önce konuşuyorduk, bir dakika sonra beni öpüyordu. "Orada bulunan yaşlı bir kızla birlikte oldum."

Babam bir kaşını kaldırdı. "Yani ..."

"Sadece öpüşüyoruz, baba."

"Doğru. Callie öğrendi mi?"

Sözümüzü kesmişti. Suçluluk duygusuna karşı sertçe yutkunarak başımı salladım. Yüzündeki acı beni öldürmüştü. Kendimi onu aldatmış gibi hissediyordum ve daha çıkmıyorduk bile.

"Ama diğer kızdan hoşlanmıyorsun?"

Başımı sertçe salladım. "Beni öptü ve ben buna engel olmadım. Ama ondan hoşlanmıyorum. Seviyorum-" Sözümü kestim.

Babam bana tepeden bakan bir gülümsemeyle bakmayacak kadar iyiydi. "Callie'yi seviyor musun?" diye ciddi ciddi sordu.

Göğsümdeki panik alevlendi.

Başımı salladım.

"Onunla çıkmaman bunu değiştirmeyecek, Lew. Ya bir şans verirsın ve onu kaybetme riskini alırsın... ya da öyle görünüyor ki

Sanki yapmazsan onu kesin kaybedecekmişsin gibi. Erkek arkadaşının tüm zamanını birlikte geçirdiği kişi haline geleceği yaştasın."

"Ya bana bir şans vermeyecek kadar kızgınsa?"

Babam sıırttı. "Callie Ironside güneşin seninle doğup seninle battığını düşünüyor, oğlum. Bu bir anlık incinme yüzünden ortadan kalkmaz. Özür dileyebilir ve ona gerçeği anlatabilirsin."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

O gergin tedirginlik yine içimi titretti. "Beni onun evine bırakır mısın?"

"Şimdi mi?"

Başımı salladım. "Geri döndüğünde orada olmak istiyorum."

.. onun randevusu."

Babam iç çekti ama ayağa kalktı. "Tamam. Ama Michael ne olacak?"

Arkadaşımı incitme düşüncesi bana da doğru gelmiyordu ama Callie'yle çıkmıştı, bunun arkadaşlığımıza ne yapabileceğini biliyordu... yani adil oyun ve hepsi bu. "Bunu daha sonra çözeriz. Callie daha önemli."

"Ayakkabılarını giy o zaman."

Callie'nin annesi Sloane Ironside, Callie'nin ablası yerine geçebilir. Fiziksel görünümünden çok daha fazlası. Her ikisinden de yayılan bir iyimserlik ve iyilik vardı ki yaşadıkları onca şey düşünüldüğünde bu inanılmazdı.

Kapıyı açtığında beni kapısının eşiğinde bulan Bayan Ironside bana sempatik ve bilgili bir gülümseme verdi. Beni içeri almak için kenara çekildiğinde gözlerinde rahatlama gördüğüme de emindim.

Bay Ironside farklı bir hikayeydi. Callie'nin babası fazla konuşmazdı çünkü konuşmasına gerek yoktu. Bir erkeği

korkutabilirdi.

sadece onlara bakarak.

Callie'nin eve gelmesini beklerken garip bir sessizlik içinde oturduk.

Sonra Bay Ironside sessizliği bozdu. "Sanırım Barr yerine sen daha iyisin."

Ironside için bu neredeyse bir lütuftu. Bayan Ironside öyle düşünüyor gibiydi çünkü bana cesaret verici bir gülümseme verdi.

Boğazımı temizledim. "Harry nerede?" Callie'nin erkek kardeşinden bahsediyordum.

"Uyuyor." Doğru.

Çünkü saat gece on gibiydi ve ben ciddi şekilde rahatsız ediyordum.

Suçluluk duygusu içimi doldurdu. Ve rahatsızlık.

"Sana bir içki getireyim mi?" Callie'nin annesi yüzüncü kez teklif etti.

"Hayır, teşekkürler Bayan Ironside."

"Lewis, lütfen bana Sloane de," diye yüzüncü kez yalvardı.

Dışarıda duran arabanın sesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. En azından Michael'ın üvey annesinin arabada olduğunu ve iyi geceler öpücüğü olmayacağını biliyordum. Gerçi bu sinemada öpüşme olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ellerim iki yanımda kenetlendi. Birinin gözlerini üzerimde hissederek döndüm ve Bay Ironside'ın yumruklarına baktığını gördüm.

Onları açtım.

Gözlerimin içine baktı ama yüz ifadesi düşüncelerini ele vermiyordu. Adam Callie ve Sloane'a karşı sevgi dolu bir dev gibiydi. Bunu görmüştüm. Diğerlerinin yanındayken biraz korkutucu ve çokça göz korkutucuydu.

Callie'nin eve girerken çıkardığı sesle avuçlarım nemlendi. Oturma odasına doğru yürüdü, dudakları konuşacakmış gibi aralandı ve beni görünce dondu kaldı.

Onu içime çektim.

Kıskançlık göğsümü yaktı.

Uzun sarı saçları dalga dalga şekillendirilmişti, biraz makyaj yapmıştı ve ayak bileği botlarıyla giydiği uzun kollu mini elbisenin içinde bacakları sonsuza kadar uzanıyordu. O kadar muhteşemdi ki, içimdeki her şeyi acıtıyordu.

Ama o büyük mavi gözlerden ya da milyonlarca kez öpmeyi hayal ettiğim dolgun dudaklardan daha fazlasıydı... O'ydu. Callie'ydi. Benim içimi dışımı bilen ve beni ben yapan her şeyi kabul etmekle kalmayıp hepsini seven kişi. Hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça belirtmişti.

Onu incitene

kadar. Aniden

ayağa kalktım.

Gözleri parladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Annesi bu tiz soru karşısında irkildi. "Siz ikiniz neden dışarıda konuşmuyorsunuz, böylece kardeşinizi uyandırmazsınız?"

Callie bana ters ters baktı. "İnanılmazsın."

Ona özür dileyen bir bakış attım, ama bu onu daha da kızdırmışa benziyordu, ama bana onu mutfağa kadar takip etmemi ve sürgülü kapıdan çıkmamı işaret etti.

Kapıları arkasından kapatır kapatmaz, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Burada ne halt ediyorsun Lewis?"

Daha önce çok gergindim ama şimdi karşımda o varken kararlılıktan başka bir şey hissetmiyordum. "Ben bir hata yaptım. Aylar önce, bana çıkmamızı istediğini söylediğinde ve geçen hafta sonu."

Yüzünde acı ifadesi belirdi. "Ne? Yanlışlıkla onun ağzına mı bastın?"

Yüzüm kızardı. "Callie... aptalcaydı. Birayı fazla kaçırmıştım ve... hemen pişman oldum. Öpmek istediğim kişi o değil."

"Yani, başka biri bana çıkma teklif etti ve sen aniden fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Bugün seni gerçekten kaybedebileceğimi fark ettim. Ve biriyle çıkmaya hayır dememin tek sebebi

seni kaybetmek istemedim. Bir şey olmasını, ayrılmamızı ve seni sonsuza dek kaybetmeyi istemedim. Seni kaybedemem, Callie. Sen hayatımdaki en önemli insansın. I ..." Titreyen bir nefes verdim. "Seni seviyorum."

Yüz ifadesi gevşedi. "Ne?"

Sinirlerime karşı yutkundum ve daha cesurca, "Seni seviyorum Callie Ironside," dedim.

Birkaç saniye bana bakarken içine şüphe ve korku düştü. Sonra aramızdaki mesafeyi aştı, elimi tuttu ve evin yanından onu takip etmem için beni çekti.

"Ne-"

Döndü ve kollarını boynuma dolamadan önce beni kendine çekti. Sıcak, yumuşak vücudu benimkine değince tenim anında alev aldı. "Ben de seni seviyorum."

Ve sonra dudakları benimkilere dokundu.

İçimi büyük bir rahatlama kapladı ve kollarımı ona sımsıkı sarıp, ağzıma daha çok yaklaşması için onu ayaklarından kaldırdım. Onu kaldıraç olarak evin kenarına yasladım ve sanki oksijenmiş gibi öptüm.

Doğru

hissettirdi.

Mükemmel

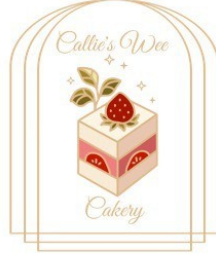
di.

Ve bu kızı benim yapmak için bu kadar beklediğim için aptalın tekiydim.

Ama Callie'ye karşı bir daha asla aptallık yapmayacaktım. Asla ama asla parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Nasıl izin verebilirdim ki?

Kendimden bir parçayı kaybetmek gibi olurdu.

Üç CALLIE

MEVCUT GÜN

Ardnoch, Scottish Highlands

S Annem için hazırladığım pasta tabağından başımı kaldırıp ona baktım, neredeyse öğretmenlerim için bir şeyler pişirdiğim zamanki kadar gergin hissediyordum. Ben de

Son üç yılın büyük bir kısmını Paris'te en iyi aşçılık okullarından birinde Fransız pastacılık sanatları alanında lisans derecemi alarak geçirdim. Dersler ve şehrin en işlek restoranlarından bazılarında yaptığım stajlar arasında sadece deneyimim değil, kendime olan güvenim de artmıştı.

Yine de Callie's Wee Cakery'de satmak istediğim hamur işlerini yapmak için hala heyecanlıydım. Annem, büyüyünce onun izinden gitmek isteyeceğimi bilmeden fırınına benim adımı vermişti. Çocukken burada annemle birlikte yemek yaparak geçirdiğim her saati çok severdim. Hem Los Angeles'ta hem de burada İskoçya'dayken en güzel anılarımdan bazıları onunla mutfakta geçirdiğim günleri içeriyor.

On beş yaşıma geldiğimde, Ardnoch'ta kalmak ve annemin fırını işletmesine yardım etmek istediğimi kesin olarak biliyordum. Bu hiç değişmedi. Ama köyde geçirdiğim birkaç yıldan sonra, annemden daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum.

bana öğretebilirdi. O da bunu anladı. Ben de Paris'teki okula başvurduğum çünkü hem bana inanan hem de ücretini karşılayabilecek bir ebeveynim olduğu için yeterince şanslıydım.

Ailemi özledim. İskoçya'yı özledim. Ama dünyanın bir kısmını deneyimlemek, diplomamı almak ve özleyerek küçük köyümüzün tam da olmak istediğim yer olduğunu öğrenmek için Highlands'den ayrıldığıma memnundum.

Ancak ne zaman eve dönmekten ve öğrendiğim her şeyi yanımda getirmekten bahsetsem, annem ya susuyor ya da konuyu değiştiriyordu. Acaba fırında çalışmamı ve bir gün orayı devralmamı istemiyor mu diye düşünmeye başlamıştım.

Birkaç gün önce eve döndüğümünden beri bana garip davranıyordu. Yıllar önce onunla çalışmak istediğimi açıkladığımda belki de çok fazla varsayımda bulunduğumdan endişelenmeye başlamıştım. Ve şimdi geri döndüğüme göre, beni geri istemiyordu. Ben yokken Golspie'den Phil adında genç bir delikanlıyı eğitmiş ve o da artık fırıncı yardımcısı olmuştu. Bu konuda sinirlenmemeye ya da kıskanmamaya çalıştım. Ama şimdi merak ediyordum... belki de artık bana ihtiyacı yoktu. "Bunlar yenemeyecek kadar güzel görünüyor Callie." Annem gözlerini

huşu içinde hamur işleri. "Ardnoch onlara neyin çarptığını anlamayacak. Ama mağaza için bu kadar karmaşık hamur işleri pişirmeye vaktiniz olduğundan emin misiniz? Malzemelerin maliyetini karşılamak için gereken ücreti alabileceğimizden emin misiniz?"

Başımı salladım. Yaratımlarım üzerinde çalışırken bunların hepsini zaten düşünmüştüm.

Saint Honoré gibi klasik Fransız hamur işlerini aldım ve onları değiştirdim, daha küçük hale getirdim. Entremets ile petit four arasında bir büyüklükteydiler. Uzmanlık alanım choux böreğiydi. İki öğretmenim o yılki en iyi choux'nun bende olduğunu iddia etmişti.

Annem sonunda çatalını tatlıya batırdı. İçi tuzlu karamel diplomat kremasıyla doldurulmuş, çikolata fındıkla kaplanmış, diplomat kreması sıkılmış altı profiteroldü.

yıldız şeklinde dizilmişti. Yedinci sırlı profiterol yıldızın tepesindeydi. Annemin gözlerinin zevkle dolmasını neşeyle izledim.

"Ohmagawd..." Ağız dolusu kelimeler ağzından döküldü.

"Beğendin mi?" Memnuniyetle gülümsedim. Birinin tatlılarımı beğenmesi kadar beni mutlu eden başka bir şey yoktu. Özellikle de annemin, çünkü o harika bir fırıncıydı.

Ancak annem çiğnemeyi bitirdi ve endişe verici bir şekilde sessizleşti.

"Anne?"

Gözleri benimkilere kaydı. Ve orada suçluluk duygusunu gördüm. "Paris'in en iyi restoranlarından birinde pasta şefi olmalıydın. Burada, Ardnoch'ta değil."

Anlayış ve onunla birlikte devasa bir rahatlama dalgası doğdu. "Ah, anne..." Fırının mutfağındaki büyük adanın etrafında döndüm. "Bu yüzden mi eve geldiğimden beri garip davranıyorsun?"

Alt dudağını çiğnedi. "Öyle olmak istemiyorum. Ama burada olmak zorunda hissettiğin için Paris'teki her şeyi geride bırakmış olmandan çok endişeliyim."

Her şeye vurgu yaptığını duyunca, onu sıkıca kucaklamadan önce yüzümü buruşturdum. Aynı boydaydık - beş yedi - ve eve döndüğümünden beri köylüler tarafından birkaç kez annemle karıştırılmıştım. Yaşım ilerledikçe birbirimize daha çok benzedik. Sosyal medyada ikimizin fotoğraflarını paylaştığımda arkadaşlarımdan annemin ne kadar genç görüldüğüne ve birbirimize ne kadar benzediğimize dair pek çok yorum aldım. Bunu büyük bir iltifat olarak görüyordum.

Bana o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse acı verecekti.

Ben de onu sıktım. "Evdeyim çünkü evde olmak istiyorum."

Annem beni bıraktığında gözlerinin içine baktım. "Ev senin olduğun yerdir, babamın olduğu yerdir, Harry'nin olduğu yerdir. Ve Ardnoch'un senin olduğun yer olmasına minnettarım çünkü orası benim evim. On beş yıl önce geldiğimizden beri öyle."

Paris harika bir deneyimdi ve bunu yaptığım için çok memnunum. Ama geride bıraktığım için pişman değilim. Hiçbirini. Gabriel de dahil."

Gerçeği öğrenmek için gözlerimi aradı. "O zaman onu sevmiyordun?"

Başımı salladım. Gabriel'le bir sınıf arkadaşım aracılığıyla tanışmıştım. Seksi, çekici, çalışkan bir polis memuruydu. Şehrin kuzeyindeki zorlu bir bölgede çalışıyordu. Çıktığımız dokuz ayın dört ayını birlikte geçirdiğimizi söyleyebilirim. Paris'teki ilk erkek arkadaşım Remy'den sonra tam da ihtiyacım olan şeydi. Remy bir öğrenciydi ve ilk başta seksi gelecek şekilde kibirli bir özgüvene sahipti. Ama benden üstün olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı ve sınıfta üstünlük sağlayıp onu geçmeye başladığımda hakaretlere ve küçümseyici yorumlara başvurdu, ben de onu kapı dışarı ettim.

Gabriel iltifatkâr ve tatlıydı ve ilişkimiz harika bir şekilde sığıdı. Ancak, kaçamak cevapları sadece can sıkıcı olmakla kalmadı, alarm zillerini de çaldırdı. İş arkadaşlarından hiçbirisiyle tanışmamıştım, ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve ilişkimizin son birkaç ayında daha da mesafeli, ketum davranmaya ve daha fazla içmeye başlamıştı. İşinin zor olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda beni eve dönebileceği güvenli bir yer olacak kadar uzun süre içeri almayacağını da hissediyordum. Gerçek şu ki, bunu öğrenecek enerjim yoktu. Öğrenmek de istemiyordum. Ondan ayrılmak zerre kadar acı vermemişti ve dürüst olmak gerekirse Gabriel ayrıldığımda rahatlamış görünüyordu. İkimiz de mezun olur olmaz Paris'ten ayrılacağımızı biliyorduk.

Annem iç çekti. "Sosyal medya paylaşımlarınız çok aldatici o zaman. Siz ikiniz... birbirinize aşık görünüyordunuz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?" "Hem de çok."

"Öyle değildik, seni temin ederim." Gabriel gibi içine kapalı birini asla sevemezdim. "Onun hakkında bariz şeyler dışında hiçbir şey bilmiyorum. "Onun hakkında bariz şeyler dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Bana ailesinden, aslen Parisli olup olmadığından bahsetti... Hepsi yüzeyseldi. Sürekli çalışıyordu, bu yüzden onu çok az görüyordum."

Annem benden önce sönmüş gibiydi. "Oh, Tanrı'ya şükür. Bana verdiğin bir söz yüzünden Paris'teki bu muhteşem hayattan vazgeçiyorsun diye çok endişelenmişim."

"Aşık olsaydım sana söylemez miydin sanıyorsun?" Ona hayatımın her ayrıntısını anlatmışım. O benim en iyi arkadaşımdı. Onun aptallığı karşısında başımı sallayarak, bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim anne."

"Çok sevindim," diye fısıldadı, sesi biraz ağlamaklıydı.

Sonunda birbirimizi bıraktığımızda, annem çatalını aldı ve Saint Honoré'ye tekrar daldı. Lokmanın etrafında inlerken şaşkınlıkla başını salladı. "Bunlar hızla tükenecek," dedi bitirdiğinde. "Diğerlerini eve, babana ve kardeşine götürelim."

"Elbette." Annemin hamur işlerini paketlemesini izledim, tartışmak istediğim başka bir konuyu açmayı düşünürken yine gergin hissediyordum. Annem kapıyı kilitlemek için anahtarları alırken sonunda ağzımdan kaçırđım: "Fırını bir gün daha açsam nasıl hissedersin? Burada olmana gerek kalmazdı," demek için acele ettim.

Annem fırını haftada sadece üç gün açardı. Fırını bu kadar başarılı kılan nedenlerden biri de buydu çünkü turistler de dahil olmak üzere insanlar fırının açıldığı günlerde ilk iş olarak fırına koşarlardı. Genellikle öğleden sonra saat bire kadar, bazen de yaz aylarında sabah ona kadar tüm ürünlerimiz tükenirdi.

Bunu düşündü. "Erken saatler yüzünden haftada sadece üç gün açıyorum. Haftanın dört günü sabahın üçünde ayakta olmayı gerçekten istiyor musun?"

"Hazırlık işlerinin çoğunu bir gece önceden yapabileceğimi düşünüyordum. Aslında bu fikri fırının geneline yaymayı düşünüyordum. Eğer doğru şeyleri yaparsak, bunu yapabiliriz."

"Ekmek değil." Annem omuz silkti. "Ekmek taze pişmiş olmalı."

"Bu yüzden dördüncü gün ekmek yapmıyorum."

Annem başını salladı. "Müdavimlerimizden şikayetten başka bir şey almayacaksınız."

"Eğer bunu pastane günü olarak pazarlarsak olmaz. Düşünüyordum da, belki fırının işletmesini ben üstlenebilirim, böylece sen de işin pasta yapma kısmına konsantre olabilirsin." Annem düğünler ve doğum günleri gibi kutlama pastaları konusunda uzmanlaşmıştı. Pastalarının tadına doyum olmuyordu ve sosyal medyada eserleri için güçlü bir takipçi kitlesi vardı. Ancak son derece ayrıcalıklı biriydi ve rezervasyon yaptırmaları zordu çünkü fırını işletmekle uğraştığı için yalnızca bu kadarını yapmaya vakti vardı.

"Aslında bu fikri sana soracaktım, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Ama sanırım bu dördüncü gün fikrini hâlâ tartışmamız gerekiyor." Arka kapıyı açtı ve bana dışarı çıkmamı işaret etti. "Neden önce sen yerleşmiyorsun ve nasıl gideceğine bakmıyoruz?"

Tüm fikirlerimi bir anda ona söyleyemeyeceğimi bildiğim için başımı salladım. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Arabaya yerleştikten sonra biraz yemek tarifleri hakkında sohbet ettik. Son üç yıldır Paris'ten eve her döndüğümde anneme öğrendiğim şeyleri gösteriyordum ve o da bunları bir sünger gibi emiyordu. Daha fazla ders istiyordu ve ben de seve seve kabul ediyordum. Birlikte yemek yaparken hiç bu kadar eğlenmemiştik.

Köyün ana caddesi olan Castle Caddesi'nden aşağı inerken göğsüm mutlu bir ağrıya doldu. Neredeyse yaz gelmişti, bu yüzden bu kadar kuzeyde günler daha uzundu. Köyü kaplayan Viktorya dönemi sokak lambaları yeni yeni parlamaya başlamıştı ve Gloaming'in önündeki otopark doluydu. Köyün tarihi mimarisi ve tasarımı, köyün eteklerinde kalan ünlüler kadar turistlerin de ilgisini çekiyordu. Her şey

Yirminci yüzyılın ortalarından öncesine aitti ve Gloaming'in yakınında Ortaçağ'dan kalma bir katedral bulunuyordu.

Dükkânlar, restoranlar ve pansiyonlar köyün şirin sıra sokaklarına dağılmıştı. Castle Caddesi, Ardnoch'tan Ardnoch Kalesi ve Malikanesi'ne doğru giden ana yoldu. On dokuzuncu yüzyıldan kalma, çatı pencereci teraslı evlerden oluşan bir caddeydi. Evlerin çoğu butiklere, kafelere ve hanlara dönüştürülmüştü. Harika sandviçler yapan küçük bir bakkal ve şarküteri olan Morag's, Ardnoch'un en popüler kafesi olan Flora's ve tabii ki Callie's Wee Cakery vardı.

Ancak bazı sıra evler konut olarak kalmıştır.

"İşte Ery ve ikizler." Annem yavaşlayarak durdu ve ben de Ery'nin yanındaki iki uzun boylu varlığın Gloaming'den bir SUV'ye doğru yürüdüklerini görünce ağızım açık kaldı. "Ery!"

Eredine Adair, Arran Adair'in söğüt gibi zarif eşiydi.

Lewis'in amcalarından biri.

Lewis'in Ery Teyzesi ve kuzenleri bize doğru bakarken yolcu tarafına biraz daha gömülmek istedim. İkizler Kia ve Keely idi. Kızlar annelerinin tıpatıp aynısıydı. Ve uzun boylu. Şimdi ergenlik çağında olmalıydılar. Bu nasıl olmuştu? Onları bebekken kucağıma almama izin verilmesinin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Kendi ailem kadar Adair ailesinin de bir parçası olduğum zamanlar.

Göğsümde farklı bir ağrı yayıldı. Pek de hoş olmayan bir ağrı.

"Bu Callie mi?" İkizlerden daha dışa dönük olan Keely arabaya doğru koşmaya başlamadan önce bağırdı. Uzun bacakları ve beceriksizliğiyle, henüz bedenine tam olarak uyum sağlayamadığı o ara dönemdeydi. Sürücü camının yanında durup sırtıttığında güzel, açık ela gözleri parlıyordu

Anneme baktı ve sonra başını eğerek beni selamladı. "Dönmüşsün!"

Annem kulağının dibindeki yüksek sesle bağırış karşısında hafifçe irkildi ama bana sıırttı.

Keely'nin şen şakrak varlığındaki beceriksizliğimi unutarak, "Şu ikinizin boyuna bakın," diye homurdandım. "Son geldiğimden beri kaç santim uzamışsınız?"

"Üç!" Keely ayaklarının üzerinde zıpladı. İkizler küçük yaşta dansa başlamış ve bale, step ve diğer her şeyi yapmışlardı. Çocukken sürekli hareket halindeydiler ve pek bir şey değişmiş gibi görünmüyordu. "Gerçekten döndünüz mü?"

Ben cevap veremedem Ery ve Kia yaklaştı. "Öyleyim," dedim hepsine.

Ery bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Seni evde görmek çok güzel." Bakışları anneme döndü. "Çok mutlu olmalısın."

"İnanılmaz bir şekilde."

"Selam, Kia." Keely'nin ikiz kardeşine el salladım. Kızlar birbirinin aynısıydı ama Kia annesinin ela gözleri yerine babasının mavi gözlerine sahipti. Bu, her iki kızı da tanımayı kolaylaştıran tek şeydi.

Bana annesininki gibi yumuşak bir gülümseme verdi. "Merhaba, Callie."

"Biz de Arran'la yemek yiyorduk." Ery, ben ve annem gibi aslen ABD'liydi. Benim aksime, annem gibi o da aksanını kaybetmemişti. "Geç vardiyada çalışıyor çünkü bir barmen aniden işi bıraktı. Bütün hafta orada olacak, biz de fırsat buldukça onunla vakit geçirmeye çalışıyoruz. Öyle değil mi kızlar?"

Arran Adair, yüzyıllardır Ardnoch'un önemli bir parçası olan yerel pub ve otel Gloaming'in sahibi ve işletmecisidir.

"Fırından eve dönüyoruz. Yakında uğramanız gerekiyor. Callie insanoğlunun bildiği en lezzetli hamur işlerini tanıtıyor," dedi annem gururla.

"Paris'teki tüm o sıkı çalışmanın karşılığını aldın mı?" Ery sordu.

Başımı salladım. "Kesinlikle. Öğrendiklerimi paylaşacağım için heyecanlıyım."

"Hepimiz seninle gurur duyuyoruz Callie."

Onun nezaketi karşısında yanaklarım kızardı. Lewis'le aramda ne geçmiş olursa olsun, ailesinin bunun aramızdaki ilişkiyi etkilemesine izin vermemiş olmasına minnettardım. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Gitsek iyi olacak. Yakında görüşürüz." Ery arabadan geri adım attı.

"Callie, yakın bir zamanda yürüyüşe çıkmak ister misin?" Annesi onu götürürken Keely sordu.

"Bunu çok isterim." "Seni arayacağım!"

El sallayıp uzaklaşırken sııttım.

Annem, "Daha büyük olmak için yanıp tutuşuyor," diye açıkladı. "Keely.

Sanki yeni en iyi arkadaşımışsın gibi sana yapışacak."

"Bulabildiğim kadar arkadaş edineceğim," diye şaka yaptım. Aslında bu bir şaka değildi.

Okuldaki tüm arkadaşlarım Ardnoch'tan ayrılmış, ülkenin ve dünyanın çeşitli yerlerine dağılmışlardı. Sosyal medyada birbirimizin paylaşımlarına yorum yapıyorduk ama arkadaşlığımız bu kadardı. Buradaki en iyi arkadaşım her zaman Lewis olmuştu ve kız kardeşi Eilidh de en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Eils ile hala konuşuyorduk ama o hayatını Londra'da sürdürüyordu.

Lewis de öyleydi.

Sosyal medyası yoktu, bu yüzden onu kontrol edemiyordum. Ama bazen Eils Lewis'in bir fotoğrafını paylaşırdı. Ben de kendimi saatlerce ona bakarken bulurdum.

Sadece daha yakışıklı olmuştu ve saçları artık daha da uzundu. En azından geçen hafta bir fotoğrafını paylaştığında öyleydi. Saçlarını topuz yapmıştı ve yüzünde kısa sakal sayılabilecek kadar tüy vardı.

Ardnoch sokaklarını gezerken kalbim fiziksel olarak acıdı. Her birinde Lewis ve benim hayaletlerimi gördüm. Çocukken sokaklarda bisiklet sürerken. Sonra da

Gençler, yerel dedikoduların gözünden kaçmak için sessiz sokaklara dalıyorlardı. Kollarını bana dolamıştı, eli elimdeydi, kahkahalarımız havada çınlıyordu.

Mutluluğun sürekli olduğuna inanmıyordum. Hayatı değerli kılan mutluluk anlarımız olduğuna inanıyordum.

Ama eskiden böyle düşünmezdim. O zamanlar, onunla neredeyse her zaman mutluydum.

Uzun zamandır gömülü olan acı, anılar dalga dalga üzerime gelirken boğazımı düğümledi.

Eve dönmenin dezavantajı buydu. Lewis her yerdeydi.

Ve hiçbir yerde.

Çünkü o gitmişti. Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Keşke bunca yıldan sonra bunu aşabilseydim.

Ama Lewis Adair'den beni yeterince sevmediği için nefret ediyordum.

Evimi jilet kesiği gibi acıtacak kadar tatlı anılarla lekelediğin için.

"Orada iyi misin?" Annem çıkmaz sokağa girdiğimizde sordu.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Ama bu sonsuza kadar yalan olarak kalmayacaktı. Lewis Adair'in yedi yıl önce kalbimi paramparça etmiş olması aşktan vazgeçmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Aslında, artık evde olduğuma göre, derin ve anlamlı bir ilişkiye açık olmaya kararlıydım. Burada yeni bir adamla yeni anılar ekecek ve Lewis'in tüm hayaletlerini Ardnoch sokaklarından silecektim.

Sanki aklıma onları getirmişim gibi, telefonum çantamda vızıldadı ve onu çıkardığımda ekrandaki isimle gerildim. Eilidh.

Gelecek hafta sonu partime gel. Davet değil, emir.
Televizyon işlerimin hiçbirine gitmedin ve ben seni suçlamaya hazırım.

"Kim o?" Annem arabayı babamın Volvo'sunun arkasına park ederken sordu.

"Eilidh. Gelecek hafta sonu yapacağı partiye gitmemi istiyor. Neredeyse gitmemi talep ediyor."

"O zaman gitmelisin."

"Londra'da."

"Hızlı bir uçuş."

Başımı salladım, parmaklarım ekranın üzerinde duruyordu. Sonra, "Sence orada olacak mı?"

Annem bir an tereddüt etti. "Bilmiyorum. Geçen hafta mezun olduğunu ve Londra'da bir şirkette kalıcı bir pozisyonu olduğunu biliyorum-"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bana gergin bir gülümseme verdi. "Regan'la arkadaş olduğumuzu biliyorsun ve Lewis'le aranızda yaşananların aramıza girmesine izin vermemek için bir anlaşma yaptık. Heyecanlı ve gururluydu ve oğluya ilgili haberleri paylaşmak istedi."

Adil olan buydu. Küçük kasaba hayatının baş belası olduğu kanıtlanmış bir parçası olsa bile. "Yani, orada olabilir."

"Kim bilir? Parti için çok meşgul olabilir. Seni istediğin şeyi yapmaktan alıkoymasına gerçekten izin verecek misin? Daha önce yapmadın."

Doğru. Eilidh'in partisine gitmek istiyordum. Kulağa eğlenceli geliyordu. Ve onu özlemiştim. Her hafta konuşmamıza rağmen onu bir yılı aşkın süredir görmemişim. Geçen yılın başında birkaç günlüğüne Paris'e gelmişti ama bu birbirimizi yüz yüze son görüşümüzdü.

Orada olacağım. Sadece nerede ve ne zaman olduğunu söyle.

Annem arabadan inerken kıkırdadı. "Sanırım evet dedin."

"Ben yaptım."

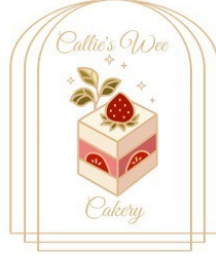
"Güzel. Sanırım bazı uçuşlar için rezervasyon yaptırman gerekiyor." Telefonum çaldı.

Ahhhhhhhh! Sana sarılmak ve o muhteşem suratını sıkmak için sabırsızlanıyorum!!!

Bir kahkaha patlattım. Eilidh, Lewis'i görme riskini almaya değerdı, kendime söz verdim. İçimdeki kelebekler aniden bir kaleydoskopu mesken tutmuş gibi hissederken bile.

Dört

CALLIE

DOKUZ YIL ÖNCE

"Ailenizin birlikte kamp yapmanız için ikinize güvendiğine inanamıyorum," dedi Michael bilmiş bir sırtışla.

"Düzelteyorum, hep birlikte kamp yapmamız için bize güveniyorlar.

... ve Lewis'e güveniyorlar. Bana değil."

Lewis alaycı bir gülümsemeyle başını sallarken arkadaşlarımız güldü. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Erkek arkadaşım çıktığımız son bir yıl boyunca tam bir centilmen olsa da, ilişkimizin fiziksel kısmına öncülük eden bendim. Lewis ağırdan almaktan yanaydı çünkü kendimi aceleye gelmiş hissetmemi ya da birlikte yaptığımız hiçbir şeyden pişman olmamı istemiyordu.

Michael'ın kız arkadaşı Lana, "Ailelerimizin bizimle bir sorunu yok," diye hatırlattı ona.

Eilidh, Lewis'in en iyi arkadaşının çadırını kurmasına yardım ederken, "Bizimkiler de bana ve Fyfe'ye güveniyor," diye ekledi.

Fyfe panik içinde başını kaldırdı. "Eh, ne?"

Lewis, "Sen ve Fyfe çıkmıyorsunuz, Eils," diye homurdanırken gülümsememek için dudakımı ısırdım.

"Sadece Fyfe inatçı olduğu için." Ayağa kalktı, eli kalçasındaydı. Siyah bukleleri sırtından aşağı dökülüyordu.

Saçları ve zeytin rengi teni gözlerinin mavisini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Eilidh Adair on dört yaşında bile güzeldi. Ama hâlâ çok gençti.

Lewis ona nazıkçe, "Ve seninle hiç ilgilenmiyor," dedi.

"Bırakın öyle desin."

Fyfe'in yüz ifadesinden ayaklarımızın altındaki toprakta erimek istediği anlaşıyordu.

"Carianne ile çıkıyor." Eilidh'e alaycı bir bakış attım çünkü Carianne benim arkadaşımdı.

"Peki Carianne nerede?" Eilidh tüm şımarıklığıyla sordu.

"Ailesi bana güvenmiyor." Fyfe çadırına son çiviye takarken kaşlarını çattı. "Ben yakacak odun almaya gidiyorum."

"Ben de geliyorum." Eilidh onu takip etti. "Eilidh-"

Lewis'in kolunu tutarak onu durdurdum. "Bırak onu. Fyfe'ı gerçekten rahatsız etmiyor."

"Onu gerçekten rahatsız etmeyeceği güne kadar." Michael kaşlarını salladı.

Lewis kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

Lana Michael'ın omzuna bir şaplak attı. "Sus, sen." "Ne?"

Omuz silkti. "Sadece söylüyorum. Eils çok tatlı. Ve Birkaç yıl sonra, birkaç yılın bir önemi kalmayacak."

"O benim küçük kız kardeşim." Lewis'in yüzü endişe verici bir şekilde asılmıştı. "Oraya gitmeye çalışan ilk adam ölür."

Michael başını salladı. "Anladım, kardeşim."

Öyle de yaptı. Michael'ın küçük kız kardeşi Willow bizden çok daha küçüktü ama duyguları aynıydı.

"Sence Fyfe'da ne buluyor?" Lana fısıldadı. "O bir tür inek, değil mi?"

Sinirden içim içime sığmıyordu. "Eh, zeki, hoş, yakışıklı... devam etmeme gerek var mı?"

Lewis beni dürttü. "Endişelenmeli miyim?" Alay etmesine gözlerimi devirerek karşılık verdim. "Asla."

"Özür dilerim. Onu aşağılamak istememiştim." Lana omuz silkti. "Sadece ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum. Eğer bir şey olsaydı anlardım."

Michael'dı."

"Tabii ki yaparsın." Michael göz kırptı ve ben de onun bu sevimsizliği karşısında gözlerimi devirdim.

Lewis ise gözlerini Eilidh ve Fyfe'in kaybolduğu ormana dikmişti. "On bir yaşından beri ona aşıktı. Bisikletlerimizle yola çıkmıştık ve ona bizimle gelemeyeceğini söyledim. Yine de bizi takip etti ve ben de çok sinirlendim ve ona daha önce hiç bağırmadığım kadar bağırdım." Suçluluk duygusu yüzünde parladı. "Gözyaşlarına boğuldu ve kaçtı. Fyfe bana bir pislik olduğumu söyledi ve onun peşinden gitti. Eilidh'in sınıfındaki iki küçük pislik onu bulmuş ve itip kakıyorlardı. Fyfe onları kıçlarına vurdu ve ben oraya vardığımda kaçtılar. Fyfe o gün onun kahramanı oldu ve o günden beri onunla flört etmeyi bırakmadı."

Güldüm çünkü tam Eilidh'e göreymi.

"Belki kız zengin ve ünlü olduğunda, adam da ondan hoşlanmaya başlar." Lana sırttı ve ben de Eilidh'in Glasgow'daki prestijli bir konservatuarda yaz kurslarına başladığını ve bir İskoç TV şovunda küçük bir rol aldığını kastettiğini düşündüm. Eilidh'in oyunculuk yapmak istemesi Lewis'i endişelendiriyordu ama on dört yaşında bile inatçı ve kararlıydı.

"Fyfe bu tür şeylerle ilgilenmez." Lewis reddetti. "Ve Eilidh'le de ilgili değil. Onun için sadece bir çocuk. O yüzden bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Son konuya dönelim," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. "Lewis ve benim birlikte kampa gitmemize izin verilmesinin tek nedeni, ailelerimizin Eilidh etraftayken asla bir şey yapamayacağımızı bilmeleriydi."

"Bu çok safçaydı." Eilidh aniden Fyfe ile birlikte ormanda belirdi. "Çünkü kulak tıkacı getirmiştin."

Kamp alanında kahkahalar patladı ve bir anda Lewis'in ağabey korumacılığı unutuldu.

Eilidh'in şakalarına rağmen, bekaretimi arkadaşlarımız ve Lewis'in kız kardeşiyle çevrili bir çadırda kaybetmeye niyetim yoktu. Eilidh son anda yalnız uyumak istemediğine karar verdiği için Fyfe'in çadırına girmeyi başarmıştı. Fyfe bundan o kadar rahatsız olmamıştı ki, sanki küçük kız kardeşiymiş gibi, Lewis de buna "izin vermişti". Tam bizimle yatmasını önerecektim ki, sanki altıncı hissi varmış gibi, Eilidh bana yarı alaycı, yarı canice bir bakış fırlattı.

Fyfe'in onu bir çocuktan başka bir şey olarak göreceğini düşünüyorsa boşuna yaşıyordu, ama ben çenemi kapalı tuttum.

Yatağa girdiğimizde göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve Lewis'in sözleri sertleşip yavaşlamıştı ki bu her zaman yorgun olduğunun iyi bir göstergesiydi. En son hatırladığım şeyin, uyku tulumlarımıza girdikten birkaç saniye sonra göğsüne yayılmış bir şekilde uykuya dalmak olması hiç de şaşırtıcı değildi. Bu yaz gündüzler ılık geçse de geceler yine de serin olabiliyordu. Ama Lewis bir fırın gibiydi ve beni sıcacık tutuyordu.

Kabus birdenbire ortaya çıktı. Ya da en azından öyle görünüyordu. İçinde kaybolmuştum, korkuyla karışık anılardan oluşan kötü bir rüyaydı. Aniden Lewis'i gördüm. Beni çağırıyordu.

Adımı tekrar tekrar söylüyor.

Sonra sarsılma hissi sonunda beni rüyalarımın keskin pençelerinden çekip aldı.

Korku ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırırken kâbus kayboldu ve kendimi Lewis'in yüzüne bakarken buldum.

"Callie?" Bana sarılmıştı, yüz ifadesi endişeyle buruşmuştu.

Çadırımıza ışık doldu ve gözlerim daha önce şarj ettiğimiz pille çalışan lambaya takıldı. Lewis onu açmış olmalıydı.

"Ne..." Yerden doğruldum ve Lewis'in kolu etrafımda kayarak bana yardım etti. Saçlarım enseme yapışmıştı ve terden sıırsıklam olduğumu fark ettim.

Bir anda kâbus geri geldi ve içimi inançsızlık ve dehşet kapladı. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

"Kahretsin." Lewis gördü ve alnını şakağıma bastırdı. "Konuş benimle, mo chridhe."

Gal dilindeki bu sevecenlik karşısında ona doğru eğildim. Bunu okuldaki Gal dili dersimizde öğrenmiştik. Birkaç ay önce bir gün, öpüşmelerimiz biraz sıcak ve ağır olduğunda geri çekilmeye devam etmesi beni güvensizleştirdi. Benden romantik bir şekilde hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım. Lewis böyle bir şey düşündüğüme inanamadı ve gözyaşlarımı öpüp uzaklaştırdı. Sevgi sözcükleri ağızımdan kaçmıştı.

Sonradan merak ettim, babası annesine Galce bir sevgi sözcüğüyle seslendiği için mi böyle diyordu? Kulağa hoş geliyor muydu? Benim hoşuma gittiğini biliyordum. Yine de bana başkalarının yanında asla mo chridhe demezdi. Arkadaşları bunun sonunu duymasına asla izin vermezdi.

Ama bu iki kelime Lewis Adair'in kollarında kendimi güvende ve sevilmiş hissetmemi sağladı. Hatıralar beni ürpertmeye devam etse bile.

"Uykunda inliyordun," diye fısıldadı kısık sesle. "Sesin çok korkmuş geliyordu."

Sözlerindeki soruyu duyunca gözlerinin içine bakabilmek için kendimi geri çektim. Ses tonumu kafa karışıklığının renklendirdiğini biliyordum. "Öz babamın beni kaçırdığı günle ilgiliydi."

Lewis kucaklamasını sıkılaştırdı.

"Nedenini bilmiyorum. Bunu uzun zamandır düşünmemiştim." "Michael ve Lana bu belgesel hakkında konuşuyorlardı.

izlediler. Kaçırılan kızlar hakkında."

Dudaklarım bir O harfi oluşturdu. Sonra bu kadar basit ve anlamsız bir şeyin bunca zaman sonra hala kabusları tetikleyebilmesi içimi hayal kırıklığıyla doldurdu...

"Her şeyin büyük planında, Callie... altı yıl uzun bir zaman değil. Sadece altı yıl önceydi."

"Biliyorum."

"Bu konu hakkında konuşmak ister misin? Ben... Annemin eski sevgilisinin eve girdiği gece hakkında hala

kötü rüyalar görüyorum..."

Üvey annesinin dengesiz eski erkek arkadaşının Regan'ın peşine düşmekle kalmayıp eve zorla girdiğini, o sırada Lewis ve Eilidh'e göz kulak olan Eredine'e saldırdığını ve ardından Eilidh ve Lewis'i misafir ek binasında bağladığını biliyordum. Adam daha sonra Regan'ın peşine düşmüş ve Regan onu defetmişti. Eski kocası bir daha görülmemek üzere bir uçurumun kenarından kaymış. Boğulduğundan emindiler.

Kulağa ne kadar korkunç gelse de, öz babamın ölmüş olmasını diledim, böylece onun geri dönmesi konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

"Beni okuldan aldı," dedim Lewis'e. "Hatırlıyor musun?"

Lewis dudaklarını büzdü. "Kendimi suçlu hissettim. Oyun alanında çıkan kavgayı izlemekle meşguldüm ve Andros'un sana yaklaştığını görmedim."

Nathan Andros. Babam. Psikopat uyuşturucu satıcısı. Ne miras ama. Beni kaçırıp annemi öldürmeye teşebbüs ettikten sonra uzun süre onun tarafından lekelendiğimden endişelendim. Sadece onun kızı olduğum için iyi şeyleri hak etmediğimi düşündüm. Walker'ı hak etmiyordum. Lewis'i hak etmiyordum. Lewis'in arkadaşım olarak gösterdiği kararlılık bu korkulardan kurtulmama yardımcı oldu.

Walker'ın beni evlat edinmesi sonunda öz babamın kim olduğunun benim hatam olmadığını anlamamı sağladı. Walker benim gerçek babamdı, önemli olan her yönden. Ve o beni sevgiye layık bulduysa, ben de öyle olmalıydım. Ancak zaman zaman, o eski güvensizlik sinsice kulağıma fısıldıyordu.

"Beni kaçırması senin suçun değildi," diye Lew'e güvence verdim.

Lewis bana inanmış gibi görünmüyordu. Erkek arkadaşım bazen sinir bozucu derecede aşırı korumacı olabiliyordu. Her şey için çok fazla sorumluluk alırdı. Bu yönden birbirimize benziyorduk.

"Ciddiyim. Zaten durduramazdın." Olay çıkarırsan anneni kafasından vururum, evlat. "Annemi tehdit etti. Ne olursa olsun onunla gidecektim." "Evet, baba." de. Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. "O

Sanki varlığım için yaptığı sperm bağışı benim için bir şey ifade ediyormuş gibi ona baba dememi sağladı."

Erkek arkadaşımın kolları, alışılmadık küfürlerim karşısında beni sıkıca sardı.

"O... beni ıssız bir yerdeki bu karavana götürdü. Ve... annem hakkında çok kötü şeyler söyledi." Midem bulanıyordu. "O zaman bazılarını anlamamıştım ama şimdi anlıyorum." Lewis'e baktım. "O adam benim kanımdan, canımdan biri ve annemi silahıyla tecavüz etmekle tehdit etti. Bunu bana söyledi. On yaşındaki çocuğuna."

Lewis benim için hasta görünüyordu. "Callie..."

"Anneme etmediği hakaret kalmadı. Beni ona karşı kıskırtmaya çalıştı, her zaman yapabildiği gibi. Onunla birlikte Amerika'ya gideceğimi söyleyip durdu. Bunun olmasından çok korkuyordum. Annem ortaya çıktığında beni öldürmekle tehdit etti. Öz babam beni öldürmekle tehdit etti. Ve sonra annem beni korumak için onunla gitmek zorunda kaldı... Ben... çok korkmuştum. Çünkü beni kurtarmak için onunla gitmişti ve eğer ona bir şey olsaydı-"

"Ama olmadı. Annen hayatta. Andros ise hapiste."

"Ben... iki yıl önce annemden onun hakkında daha fazla şey öğrenmesini istedim." Bunu Lewis'e ya da başka birine söylememiştim. Sadece annem ve babam biliyordu. "Hâlâ Kaliforniya'da aynı hapishanede. Bir psikolog tarafından teşhis konuldu. Andros'un antisosyal kişilik bozukluğu var. O bir sosyopat Lewis. Öz babama da sosyopat teşhisi konmuş. İşte ben buyum."

"Hayır." Lewis beni tamamen kendisine doğru çevirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Sana verdiği tek şey gözlerinin rengiydi. Hepsi bu kadar. Sen iyi, nazik ve güçlüsün."

"Annem gibi mi?"

"Evet, ama bundan da öte, yaşadıkların yüzünden sen sensin. Çok şey yaşadın Callie. Bambaşka bir ülkeye taşındınız ve her şeye göğüs gerdiniz. Yaşadığın her şey seni daha şefkatli yapıyor. Yargılamıyorsun, her şeyin en iyisini görüyorsun."

Tanık olduğun onca kötölüğe rağmen insanlar ve sen bir insanın isteyebileceği en azılı arkadaşsın."

Aşk göğsümde bir sızı gibiydi. "Beni görme şeklini seviyorum."

"Güzel, çünkü seni olduğun gibi görüyorum." Utanarak özür diledim. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Özür dileme." Bana sarıldı. "Ben de bazen kâbus görüyorum. Ansızın. Neden oldukları duygular dışında pek bir şey hatırlayamıyorum."

Hâlâ kâbus görüyor olmasından nefret ediyordum ama beni anladığını bilmek rahatlatıcıydı. "Hangi duygular?"

"Annemin eski sevgilisi Ery Teyze'ye saldırdığında ve bizi ek binaya sürüklediğinde hissettiğim korku. Öleceğimizi düşündüm. Sonra bizi orada bıraktı ve Eilidh dehşete kapıldı, ben de ona nasıl yardım edeceğimi bilemediğim için kendimi bok gibi hissettim."

"Lewis, sen sadece küçük bir çocuktun." Bir elimi göğsünün üzerinde gezdirdim. "Tek bir dileğim olsaydı, o da tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşımaya çalışmaktan vazgeçmen olurdu. Her şey ve herkes senin sorumluluğuunda değil."

"Bunu biliyorum." Bana karnımı titreten çocuksu bir sırıtış fırlattı. "Sadece sevdiğim insanlar." Gülümsemesi kayboldu ve yüzümü avucunun içine aldı, başparmağı yanağımı okşadı. "Senin için her şeyi yaparım."

Artık resmileşmişti. Mahvolmuştum. Lewis Adair benim yaşımdaki diğer çocukların yanında sönük kalıyordu. Onlar duygusal olarak olgunlaşmamış ve bencildiler. Lewis ise tam tersiydi. Kısmen doğal olarak yaşından büyük, kısmen de deneyimleriyle şekillenmiş olan Lewis olgun, açık, şefkatli ve sevgi doluydu. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu... ve başka hiç kimse bunu yapamazdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

İç çekti ve alnını benimkine yasladı. "Asla durma," diye yalvardı kısık sesle. "Çünkü seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Beş

LEWIS

MEVCUT GÜN

"A Geç kalmayacak mısın?" Fyfe sordu.
Dizüstü bilgisayarına baktım, bir video görüşmesinde açıktı.

Arkadaşımınla birlikte. Amcalarımla yaptığı bir toplantıdan geldiği için düğmeli bir gömlek giymişti. Fyfe'nin bir bilgisayar dehası olduğunu söylemek abartı olmazdı. Edinburgh Üniversitesi'nde bilgisayar bilimleri okurken, boş zamanlarında o kadar popüler olan bir çevrimiçi oyun yaratmıştı ki, onu milyonlara satmıştı. Mezun olduğunda bankada ne yapacağını bildiğinden daha fazla parası vardı ve eğitimi sırasında birkaç işte kendisine yardımcı olduktan sonra profesörlerinden biri tarafından siber güvenlik ekibine katılması için işe alınmıştı.

Şimdi Fyfe Ardnoch'a geri dönmüş, küçük bir siber güvenlik ekibini yönetiyor ve ailemin işlerini koruma yönetimini devralmıştı. Ardnoch Malikanesi ve viski damıtım tesisindeki tüm teknoloji güvenliğini yönetiyor ve ayrıca malikanenin bazı ünlü üyelerinin siber güvenliğini de yönetiyordu.

Sadece benim görmeme izin verdiği, omzunda çipi olan asık suratlı gençten çok yol kat etmişti.

"Gitmek istemediğimi biliyorsun."

"O Eilidh," diye hatırlattı Fyfe bana. "Ve kimseye ihtiyacı yokmuş gibi davranabilir ama sana ihtiyacı var. Muhtemelen her zamankinden daha fazla."

"Sen onu tanıdığından beri değişti, Fyfe. O... o sadece benim ve diğer herkesin işine karışıyor, ama ne zaman biri onun işine burnunu sokmaya çalışsa, bir şampiyon gibi kaçıyor."

"Paket partisine gitmen için bir neden daha. Uslu durduğundan emin ol."

Bunun üzerine homurdandım. "Bu güzel Cuma gecesinde ne yapıyorsun?"

Fyfe telefonuna baktı. "Aslında bir randevum var."

"Sonunda."

"İnsanoğlunun bildiği en uzun kuraklık dönemini yaşayan adam söylüyor bunu." "Siktir git," diye cevap verdim hınç duymadan.

Kıkırdadı. "Sadece söylüyorum... belki de bu gece o gecedir."

Beni tanıdığı için ona bir bakış attım.

Arkadaşım başını salladı. "Bazılarımız daha az seçicidir. Ben kendi adıma bu akşam biriyle yatmaya niyetliyim."

"Keyfini çıkarın." Dizüstü bilgisayara doğru yürüdüm, onun duygularını seksin dışında tutma yeteneğini kısıkanıyordum. "Sonra konuşur muyuz?"

"Evet. Birkaç hafta içinde Londra'da bir toplantım var, belki bir bira içeriz?"

"Kesinlikle. Sonra konuşuruz, dostum."

"Sonra görüşürüz." Fyfe ekrana dokundu ve gitti.

Sıkıntılı bir nefes verdim ve Hammersmith'teki küçük, tek yatak odalı dairemin mutfak tezgahından anahtarlarımı kaptım. Eilidh ve oyuncu arkadaşlarının kapanış partisi için kiraladıkları kulüp Holborn'daydı. Ama oraya bisikletimle kısa sürede varacaktım çünkü içki içmeyi planlamıyordum.

Yeşil Kawasaki şimdiye kadar yaptığım en iyi yatırımdı. Londra'da dolaşmak onunla daha az stresliydi. Değerli Harley-Davidson'ım ailemin evine park edilmişti.

Ardnoch'taki garaja geri döndüm çünkü Kawasaki bence şehir için daha iyi bir motosikletti. Yine de Harley'e geri dönmeyi çok istiyordum. Ardnoch'u özlemek için başka bir neden.

Motosikletlere ilk ilgi duymaya başladığımda, bunun tek amacı Londra'da daha rahat dolaşabilmektir. Ancak kısa sürede motosiklet sürmenin verdiği hisse aşık oldum. Daha önceki yolculuklarım beni çevreleyen araçlarla, dış dünya ile aramdaki metal ve cam duvarlarla sınırlıydı. Bisiklet üzerindeyken beton ayaklarımın altındaydı, rüzgar vücuduma değiyordu. Dışarının bir parçasıydım, ona bir arabada, kamyonunda, trende ya da uçakta olamayacağım şekilde bağlıydım. Sanki rüzgarın bir parçasıymışım gibi neredeyse tedavi edici ve canlandırıcı bir şey vardı. Uçmak gibi.

Her dönüşün, her virajın, her dönemecin daha fazla farkında olmam gerekiyordu. Bir keresinde bisikletten düşmüştüm. Neyse ki, çoğunlukla yara bere içindeydin. Kırık yoktu. Motosiklete binmeyi bırakmam için yalvaran annemin ödünü koparmaya yetmişti ama sanırım babam motosikletin benim için vazgeçilmez olduğunu biliyordu. Ve kendim olmaktan vazgeçemiyordum.

Onu bırakmaya ikna etmiş olmalı çünkü o zamandan beri ata binme konusunda kendimi kötü hissettirmedim.

Cuma gecesi şehir, trafik ve ışıklardan oluşan bir bulanıklık içindeydi. İnsanlar en iyi kıyafetlerini, takım elbiselerini, gömleklerini ve kot pantolonlarını, topuklu ayakkabılarını, eteklerini ve dekolteilerini giymişlerdi. Parfüm ve tıraş losyonlarının kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Neyse ki kulübün yakınında cadde dışında motosiklet park yeri vardı. Motosikletimi tam olarak nerede güvenle bırakabileceğimi söyleyen bir uygulamam vardı.

Kaskımı çıkardım ve arkadaki kilitlenebilir sert çantada tuttuğum yolcu kaskının yanına sabitledim. Fazladan kaskı görünce, en son ne zaman bisikletimle birini dışarı çıkardığımı hatırlayamadım. Muhtemelen Sean'dı. Motosikletime binen son kadın Charlotte'tu. Onu düşünmekten vazgeçtim, yanaklarım utançtan kızarmıştı.

Saçlarımı enseme tutan kravatımı sıktım ve isteksizce
arka sokaktan kulübe doğru yürüdüm

Girişte. Kapıda adımı sordular ve içeri adımımı atar atmaz, sıcaklık, müzik ve çok sayıda tasarımcı kokusu ve alkolün iğrenç karışımından oluşan bir duvar beni vurdu.

Sarma partisi açıkça kontrolden çıkmıştı çünkü burada yüzden fazla insan olmalıydı. Geniş bir alandı, bu yüzden tıklım tıklım değildi ama Eilidh'i hemen göremeyeceğim kadar kalabalıktı.

Barda koyu renk saçlara karşı parlak yeşil bir parıltı gözüme çarptı. O yöne doğru ilerledim, elleriyle hareketli hareketler yapan kız kardeşimin profilini tanıdım. Bakışlarım arkadaşına kaydı, yarı nefes nefese kalmış bir moronun ağzının suyunun akmasını bekliyordum-

Dans pistinde donup kaldım, aniden durmamla birlikte bedenler bana doğru itişip kakıştı.

Ben kız kardeşime gülümseyen kadına bakarken onların şikâyetleri pek dikkate alınmadı.

Callie Ironside.

Callie

buradaydı.

Callie'yi gerçek hayatta en son gördüğümde geçerken uğramıştım. Üniversitenin ikinci yılında Noel için eve dönmüştüm, on altı ay uzak kaldıktan sonra Ardnoch'ta olabileceğime karar vermiştim. Eski sevgilimi görebilirdim. İyi olacaktım.

Ama beni annesinin pastanesinin karşısındaki sokakta gördüğünde, bana doğru baktı. Sanki bir yabancıymışım gibi.

Ve bu beni öldürdü.

Bu yüzden geri dönmedim. Fransa'da olduğunu ve onunla karşılaşma ihtimalimin olmadığını öğrenene kadar.

Şimdi buradaydı. Kanlı canlı.

Fransız burada onunla mıydı? Bu

düşünce beni paniğe sürükledi.

Aslında, Callie aniden sertleşip başını bana doğru çevirdiğinde dönüp dışarı çıkmak üzereydim. Sanki beni orada hissetmiş gibiydi.

Omurgamda elektrik çarpması gibi bir his uyandı.
Ensem diken diken oldu.

Sonra öne doğru itildim ve bu duygudan sıyrıldım.

"Aman Tanrım, çok zgünüm!"

Özüre doğru döndüğümde çekici bir kızıl saçlı kızın telaşlı bir şekilde eteğini düzelttiğini gördüm. Bana bakarken hızla gözlerini kırıştırdı. Kulübün ışıklandırması altında bunu söylemek zordu ama kızarmış olabilirdi. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Ben, uh, ne olduğunu bilmiyorum." Sesi sertleşirken sol tarafına pis bir bakış fırlattı.

Hızlı bir bakış, bize bakarken içkilerine kıs kıs gülen iki genç kadını ortaya çıkardı.

"Ben Amy." Kızıl saçlı kadın elini uzattı, yüzünde ilgi dolu bir ifade vardı. "Seni buralarda görmüştüm. Sen Eilidh'in ağabeyisin, değil mi? Ben asistanım. Prodüksiyon asistanıyım."

Farkına vardı.

Onu bana doğru ittiler.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Ona dişsiz bir gülümseme verdim çünkü Callie'yi arkamda hissedebiliyordum ve dışarı çıkmak üzereyken şimdi bunu yapamayacağımı fark ettim. O buradaydı. Ve uzun zamandır sesini duymamıştım. "Kız kardeşimin yanına gitmeliyim. İyi geceler."

Hızla dönüp bara doğru yürürken kızıl saçlı kızın yüzü hayal kırıklığıyla düştü. Şimdi hem Eilidh hem de Callie beni izliyordu ama benim gözüm sadece eski sevgilimdeydi. Uzun sarı saçları omuzlarının üzerinde kıvrılıyordu ve dizlerinin üzerinde biten, vücudu saran siyah bir elbise giymişti. Mütevazı bir yakası vardı ama bunun bir önemi yoktu. Elbise o kadar dardı ki Callie'nin bizim gençliğimizde olduğundan daha kıvrımlı olduğu gerçeğini gizlemek için çok az şey yapıyordu. Ve hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel bacaklara sahipti. Şu anda, uzun bacaklarının her güçlü kıvrımı, giydiğı gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarla daha da belirginleşmişti.

İçimdeki sıcaklık arttı.

Bara vardığımda gözlerimi tekrar vücudunda gezdirdiğimde Callie'nin sertçe yutkunduğunu gördüm. Bu onun da beni gördüğü için gergin olduğunu gösteriyordu.

Güzel.

"Lewis!" Eilidh elini uzatıp kolunu benimkinin içine soktu. "Callie'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

Dikkatimi eski sevgilime vermeden önce ona bir bakış attım. "Uzun zaman oldu."

Callie tam boyuna doğru doğruldu, yüz ifadesi alışılmadık derecede boştu. "Burada olacağını bilmiyordum."

Yani... başka türlü gelemez miydi?

Kızgınlık içimi kemirdi. "Ben Eilidh'in kardeşiyim. Senin burada ne işin var?" Kulağa ne kadar suçlayıcı geldiğine içimden küfrettim.

Eilidh onun yerine, "Callie şimdi evde," diye cevap verdi. "Ardnoch'a döndü, annesiyle birlikte fırını işletiyor."

İçimi bir şok kapladı. "Artık Fransa yok mu?"

Callie kibarca ama duygusuzca, "Planım hep buydu," diye cevap verdi. "Paris'te okumak ve sonra öğrendiklerimi fırına geri getirmek."

Plan hep bu muydu? Bana asla ayrılmayı planlamadığını söyledikten sonra Ardnoch'tan temelli ayrılmamış mıydı? Yalan söylememişti.

İçimde bir şey hafifledi.

"Harika değil mi?" Eilidh yaramazca beni dürttü. "Ve Fransız'ı geride bıraktı."

Callie'nin gözlerini şüpheyle Eilidh'e dikmesini izledim ve bu sırada uzun zamandır yaşamadığım bir rahatlama hissettim.

"Sonuçta o bir Fransız kaçamağıydı," diye devam etti Eilidh.

Ciddi değiller miydi? Ona aşık değil miydi? Nabzım hızlandı ve oda biraz sallandı.

Sikeyim.

"Görünüşe göre Amy senden hoşlanıyor." Eilidh aniden kolumu bırakarak Callie ile aramda durdu. Ama ben alamadım

Gözlerimi eski sevgilimden ayıramıyordum. Dikkatimi kız kardeşime çekmek için aşırı irade gücü gerekiyordu.

"Ne? Kim?"

Eilidh kıkırdadı. "Oh, zavallı

Amy." Doğru ya. Kızıl saçlı olan.

Callie'ye tekrar baktım. Şimdi bara yaslanmıştı, içkisindeki pipetle oynarken neredeyse sırtı bana dönüktü.

"Bira, kardeşim?"

"NA var mı? Bu gece ata bineceğim."

"Tabii ki var." Beni nazikçe Callie'ye doğru itti. "Siz ikiniz arayı kapatın. Dizi bittiğine göre nihayet takılabileceğim bir oyuncu arkadaşım var."

"Eilidh," diye uyardım.

Pişmanlık duymadan sırtı ve başka bir fetih peşinde koşmaya başladı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarımdaki kan uğultusunu duyabiliyordum, Callie'nin yanındaki bara doğru adım attım.

Parfümü farklıydı.

On altı yaşındayken Noel için ona bir şişe parfüm almıştım ve sonraki iki yıl boyunca aynı kokuyu kullanmıştı.

Bu yeni koku daha yoğundu; aynı anda meyveli, çiçeksi ve baharatlı bir şeydi. Daha seksi.

Bana bakmayı reddetti, gözlerini içkisine dikti.

Onun profilini avucumun içi gibi biliyordum. Yine de onda tam olarak anlamlandıramadığım farklı bir şeyler vardı. Belki de ona en son bu kadar yakın durduğumda on sekiz yaşındaydık. Bir anda yedi yıl sanki sonsuzmuş ve hiç zaman geçmemiş gibi geldi.

Barmene el sallayıp bir NA birası sipariş ederken hiçbir şey söylemedik.

Callie yanımda gergindi ama gitmek için bir hamle yapmadı, bu da beni cesaretlendirdi.

Bira geldiğinde, birisi müziği iğrenç bir seviyeye yükseltmişti. Ben de dirseklerimi

neredeyse ona dokunacak kadar yaklaştım ve içkimi yudumladım.

Göz ucuyla ona bakarken göğsünün biraz fazla hızlı inip kalktığını görmek beni tatmin etti.

O da benim yakınlığımdan en az benim kadar etkilenmişti.

"Fransa'ya kalıcı olarak taşındığını sanıyordum," diye seslendim müziğin içinden.

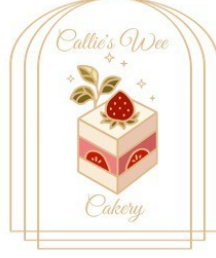
Bana baktığını hissettim ve bakışlarını karşılamak için döndüm.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ardnoch'ta kalmak istediğim konusunda asla yalan söylemedim." Etrafımızı işaret etti. "Tıpkı senin de çıkmak istediğin konusunda yalan söylemediğin gibi." Ani bir omuz silkmeyele kokteylinin geri kalanını geri fırlattı ve bardan uzaklaştı.

Bir sonraki sulu yemeğini takip eden aç bir aslanın aç kararlılığıyla onun hareketlerini takip ettim. Ve onu tekrar bulduğuma göre, gözümün önünden ayrılmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

ALTI

CALLIE

YEDI YIL ÖNCE

MLewis'in Tyra West ile sohbetini izlerken midem düğüm düğümdü. Carianne'nin kuzeni Hafta sonu Glasgow'dan geliyordu ve Lewis ona rahat hissettiğimden daha fazla ilgi gösteriyordu. Kıskanç bir kız değildim. Arkadaşlık grubumuzda başka kızlar da vardı ve Lewis onlarla sürekli konuşuyordu. Tabii ki bu beni rahatsız etmiyordu. Ama Lewis'in benden uzak durması ve şimdi de Fyfe'in evindeki doğaçlama partide Tyra'nın ilgisini tekeline alması... Cidden sinirlenmeye başlamıştım.

Ve cidden endişeliyim.

Son birkaç haftadır Lewis çok mesafeliydi. İlk başta, okul ve final sınavları yüzünden stresli olduğunu ve bu yüzden benimle çok fazla zaman geçirmemek için her zaman bir bahanesi olduğunu düşündüm. Ama sonra geleceğimiz hakkında konuşmaya çalıştığımda kaçamak cevaplar vermeye başladı.

"İyi misin?" Carianne elinde taze bir şişe birayla aniden önümde belirdi.

"Tamam. Teşekkürler." Birayı aldım ve kocaman bir yudum içtim.

Carianne şöminenin yanında Tyra ile birlikte duran Lewis'e baktı. Kendisinden sadece bir yaş küçük, güzel bir esmerdi.

bizden daha fazla. Lewis'in söylediği bir Şeye güldüğünde kaşlarımı çattım ve şakacı bir Şekilde onu ittim. "Kuzenimi tokatlamamı ister misin?"

"Onunla flört ediyor, değil mi?"

Arkadaşım yüzünü buruşturdu. "yle görünüyor. Lewis de bunu durdurmak için pek bir Şey yapmıyor gibi. O zaman orada neler oluyor?"

Korku boğazımı sıktı ve içimde fokurdayan duyguyu bastırmak için bir yudum bira daha aldım. "Sanırım ayrılmak istiyor."

Carianne'in gözleri büyüdü. "Yok artık."

Bu konuda hissizleşmeye çalışarak başımı salladım. Ama yapamadım. En iyi arkadaşımı kaybetmekten korkuyordum ve bana böyle hissettirdiği için ona öfke duyuyordum, oysa beni kendisinden hiç emin hissettirmeyeceğini düşünmüştüm. "şu anda grnmezim."

"Nasıl yani?"

"Benden kaçıyor. Birlikte vakit geçirdiğimizde sessiz ve mesafeli, sanki başka bir yerdeymiş ya da başka bir yerde olmak istiyormuş gibi." Tyra'nın söylediği bir Şeye sırtarak ona baktım. İncinmiş bir halde arkamı döndüğümde, Fyfe yüz ifademi yakaladı. Bizim sınıfta olan Emma Andrews'la sohbet ediyordu. Yüzümde her ne gördüyse Lewis'e ters ters bakmasına neden oldu.

Dikkatimi başka yöne çektim ve mutfağa doluşmuş arkadaş kalabalığına baktım. "Belki de flört edecek birini bulmalıyım."

"Acı konuşuyor. Lewis'e bir pislik olduğunu söyle. Yoksa ben söylerim."

"Ona söylenmesine gerek yok." Biranın kalanını geri attım ve boşunu mutfak masasına çarptım.

Carianne beni dar koridora kadar takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Sözde erkek arkadaşımın başka biriyle flört etmesini izlemek için burada kalmayacağım." O daha tek kelime edemedi hışımla n kapıdan ıktım.

Öfke ve acı adımlarımı uzattı, böylece adımı haykırdığını duymadan önce sokağı yarılamıştım.

Onu
görmezden
geldim. Siktir
et onu!

Sonra ayak sesleri daha da hızlanıp gürleşerek yanıma geldi ve kolumdan tutup beni kendine çekti. "Callie, neler oluyor?"

Lewis'in elinden kurtuldum. "Defol git. Ben eve gidiyorum." "Ben sadece onunla konuşuyordum." Bana tekrar uzandı, ama

Onu ittim. Lewis'in gözleri büyüdü ve sertçe yutkundu. "Callie, ben sadece konuşuyordum."

"Öyle mi? Peki... gittiğimi sana kim söyledi?"

Yüzü kızardı. "Carianne. Fyfe bir şey söyledi ve seni aramaya gittiğimde Carianne gittiğini söyledi. Flört etmiyordum."

Yüzünü aradım, karşımdaki çocuğu tanıyamadım. O gittikçe uzaklaşırken, son birkaç hafta son zamanların en kötüsüydü. Sanki baltamın düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum. "Biliyor musun, keşke bu işi bitirsen. Bu şekilde beni tekrar tekrar incitiyorsun." Dudaklarım titredi ama ağlamamaya kararlıyım. "Bu sadistçe."

Lewis kollarımdan tuttu ve bu kez beni kendine çekerken sıkı sıkı tuttu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benden ayrılmak."

Bu öneri karşısında kafası karışmış ve şok olmuş gibi görünme cüretini gösterdi. "Başka bir kızla konuştuğum için mi?"

"Yapma." Onu ittim ve tökezleyerek geri çekildi.

"Callie-"

"Haftalardır bana karşı soğuk ve mesafelisin. Sonra Carianne'in kuzeni Glasgow'dan çıkageldi ve sen de isilik olmuş gibi onun peşine düştün. Sen de kimsin be?" Gözyaşları içinde bağırdım.

"Onunla ilgilenmiyordum. Soğuk ve mesafeli olmak istememiştım. Stresliydim." Bana tekrar uzandı.

"Lewis, yemin ederim, şu anda bana dokunursan seni

yere sererim."

Gözlerinde paniğe benzer bir şey parladı. "Callie, yemin ederim onunla flört etmiyordum. Glasgow'u ve orada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu soruyordum."

"Neden?"

Omuz silkti. "İlgimi çekti. Hayatım boyunca küçük bir köyde yaşadım."

"Seninle flört ediyordu."

"Ben de flört etmiyordum."

Öfke kanımda hâlâ sıcaktı. "Ben eve gidiyorum."

"Callie, eve bu şekilde gitme. Lütfen."

Ona pis bir bakış attım. "Bilemiyorum. Sanırım birkaç hafta sana soğuk davranacağım ve sonra Ollie'nin senin önünde ağzımın suyunu akıtmasına izin vereceğim." Lewis'le çıktığımı bildiği halde bana üç kez çıkma teklif eden bizim sınıftaki bir çocuktan söz ediyordum. Lewis'i çıldırtmıştı. "Bakalım hoşuna gidecek mi?"

Lewis sakince, "Ollie'nin sana yaklaşmasına izin verirsen onu öldürürüm," dedi ama gözlerinde öfkenin parladığını gördüm.

"Neden umurunda olsun ki?"

Alay etti. "Gerçekten mi Callie?"

"Son zamanlarda pek umurundaymış gibi görünmüyorsun Lewis. Sen ..." Gözlerimi kaçırdım, gözyaşlarımı çılgınca geri kırıpıyordum. "Beni artık sevmiyor musun?"

Birdenbire Lewis'in bedenine doğru çekildim, ağzı benimkinin üzerindeydi, öpücükleri morartıcı ve çaresizdi. Ben de onu öpmedim. Kafam çok karıştı.

Gözleri parlayarak geri çekildi. "Elbette seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Alnını benimkine yasladı. "Kahretsın Callie, özür dilerim. Sana sevmediğimi hissettirdiysem özür dilerim. Seni incittiysem özür dilerim."

Sesindeki samimiyeti duyunca başımı salladım.

"Tamam." "Tamam mı?"

Tekrar başımı salladım ama elinden kurtuldum. "Ben eve gidiyorum. Sonra konuşuruz."

"Yapma." Elimi çekiştirdi. "Lütfen, ek binaya geri dönelim. Eve bu şekilde gitme."

"Hayır, eve gitmek istiyorum." Berbat birkaç hafta geçirmişti ve bunu bir seni seviyorumla silemezdi.

Endişe Lewis'in alnını çatlattı. "O zaman seni eve bırakayım."

Bunu yapabilirim. Başımı salladım ve bungalovun olduğu yöne doğru yürümeye başladım.

Lewis yanıma geldi ve elimi tuttu. Ona izin verdim. Ama konuşmadım.

Bungalova vardığımızda durdu ve beni tekrar öptü. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen bana kızma. Buna dayanamıyorum." Beni tekrar öptü ve bu muhtaç, özlem dolu bir öpücüktü. "Seni çok seviyorum."

Kırgınlığım ve kızgınlığım biraz olsun dağıldı. "Ben de seni seviyorum." Lewis inledi ve yanağım göğsüne yaslansın diye kollarını bana doladı. "Bunu telafi edeceğim, tamam mı? Sana bir daha asla böyle hissettirmeyeceğim.

Ben bir pislik. Seni hak etmiyorum. Çok özür dilerim."

Kollarımı beline doladım ve hissettiğim korkuyu derinlere ittim. Lewis buradaydı, beni seviyordu, sadece stresliydi. Aramız iyiydi. "Seni affediyorum."

Rahatladığı her halinden belliydi. "Lütfen benimle ek binaya gelin."

Ön penceredeki bir kıpırtı bana artık çok geç olduğunu söyledi. "Babam bizi gördü. İçeri girsem iyi olacak."

"Yarın bana gelir misin?" Lewis yalvardı.

"Tamam."

Beni tekrar öptü, sert, derin, görünüşe göre babamın izleyip izlemediğini umursamadan. "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

"Ben de seni seviyorum. Yarın görüşürüz."

"Ben eve gidiyorum." "Partiye geri dönmüyorum." diye ekledi.

Tyra'nın olduğu yerde.

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim ve ona küçük bir el salladım.

Eve girerken, acılarımı ve şüphelerimi derinlere ittim, böylece onlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Bu yüzden

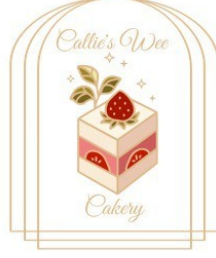
Lewis'le yaşadıklarımın önüne geçemezlerdi. Stresliydi.
Hepsi buydu. Başka bir şey yoktu.

Biz iyiydik.

İyi olacaktık.

Yedi

CALLIE

MEVCUT GÜN

Iyapmadı beklemek o için incinmiş gibi Bu.
için sürtünmek. için rahatsız ve biraz çiğ
hissediyorum.

Ama bu yine de kanlı bir ıstıraptı ve bunun için ondan
nefret ediyordum. Lewis Adair.

Varlığımın belası.

Beni eski sevgilimden uzaklaştırırken bacaklarımı
titriyordu.

Kulübün içinde yürürkenki görüntüsü beynime
kazınmıştı.

O farklıydı, ama mantıklı bir şekilde.

Odanın içinde yürüyen profesyonel bir mimara
benzemiyordu. Lewis bir motorcuya benziyordu. Dağınık
topuzu, kısa sakalı ve dövmeleriyle.

Lewis'in dövmeleri vardı.

Güçlü pazularını şekillendiren kısa kollu tişörtün içinde
ortaya çıkıyorlardı. Eilidh'den Lewis'in de benim gibi
düzenli olarak tekvando derslerine katıldığını biliyordum.
Ama o da bu kadar formda olmak için spor yapmak
zorundaydı. Amcaları kadar uzun boyluydu ve güçlü, atletik
yapısı daha iri, daha korkutucu bir şekle dönüşmüştü.

Kızıl saçlı kızın kelimenin tam anlamıyla kendini ona atmasına şaşmamalı.

Bize yaklaştığında konuşamayacağımı düşündüm. Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyordum. Ve bana bakışı, bakışlarını küstahça vücudumda gezdiriş.

Bayanlar tuvaletine doğru ilerlerken tenim sıcaktan kızardı.

Özel bir etkinlik olduğu için çok kalabalık değildi. Ama ne yazık ki kızıl saçlı kadın ve arkadaşları da içerideydi. Beni tanıdılarsa da belli etmediler.

Debriyajımı karıştırdım, rujumu çıkardım ve yeniden sürdüm. Yansımamda yanaklarım kızarmış ve gözlerim irileşmişti. Neredeyse şok geçirmiş gibi görünüyordum.

Sonra kızıl saçlı kadının konuşması kayda geçmeye başladı.

"Başka kimseyi istemiyorum. Lewis Adair ile eve gitmek istiyorum. Aylardır gözüm onun üzerinde."

"Sence eşcinsel mi?" diye sordu arkadaşlarından biri. "Onu bu partilerin hiçbirinde bir kadınla görmedim."

"Eilidh'e göre değil." Kızıl saçlı omuz silkti. "Belki de kadınlarının daha açık olmasından hoşlanıyordur. Belki de yanına gidip 'Hadi sevişelim' demem gerekiyordur."

Arkadaşları güldü; midem bulandı.

İnsanlar kendilerini sürekli Lewis'e atıyor olmalı.

Bu partide üç parçalı takım elbiseler içinde şık giyimli adamlar vardı ve hepsi de salonda kot pantolon ve tişörtle dolaşan, bunaltıcı sıcak bir günde soğuk bir dondurma külahı kadar yalın görünen Lewis'in yanında sönük kalmıştı. Babasından ve amcalarından miras aldığı, hükmedici bir duruşu vardı. Bu tür bir karizma için pek çok aktör can atardı.

Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Ayrıldığımızdan beri kaç kadınla yatmıştı? Rujumu bitirirken parmaklarım titredi.

Bunu düşünmek neden bu kadar acı veriyordu? Hayatıma devam etmişim.

Başka erkeklerle yatmıştım.

Seks bile harikaydı.

Lewis'le romantik, tatlı, sevgi dolu ve harikaydı. Ama biz birbirimizle seksi yeni keşfeden çocuklardık. Lewis'ten sonra yattığım ilk erkek tam bir felaketti, o kadar ki bunu düşünemiyordum bile. Sonra Remy geldi. Seks iyiydi (Remy bencil bir aşıktı) ama Gabriel'le maceralı, bazen sert ve heyecan vericiydi. Yetişkin seksi.

Lewis'in başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesi beni hiç rahatsız etmemeliydi. Bu ikiyeüzlülüktü.

Eski sevgilime bir sonraki yaklaşımını planlayan kızıl saçlı kadının konuşmalarını dinlemeye dayanamayarak lavabodan uzaklaştım ve aceleyle banyodan çıktım.

Sadece şu anki sıkıntımın nesnesine çarpmak için.

Lewis beni sabitlemek istercesine elini uzattı ve aniden dokunuşunun yapabileceklerinden korkarak geri çekildim.

Buraya gelmek bir hataydı.

"Callie-"

"Burası çok gürültülü, o yüzden dışarı çıkıyorum. Eilidh'e söyler misin? Teşekkürler!" Cevap beklemedim, olabildiğince hızlı bir şekilde çıkışa doğru koştum.

Kulüpten dışarı fırladığımda ciğerlerime kalitesiz bir hava çektim ve titreyerek nefes verdim. Kahkahalar ve trafik kulaklarımı dolduruyordu ve hava yoğun bir dumanla kaplıydı. O kadar ki, Ardnoch'u özlemiştim. Yayla havasının taze bir yudumu gibisi yoktu. Temiz ve berrak.

Kulüpten tökezleyerek uzaklaştım, Ardnoch'un asla olamayacağı bir şey olduğu için bu şehirden aniden nefret ettim. O kadar güçlü bir çekimi vardı ki beni ve Lewis'i birbirinden ayırmıştı.

Buraya gelmek bir hataydı.

Londra'dan ve hayatımda temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum. "Callie!"

Hayır.

Durdum, yüzümü ona dönmeden önce kısa bir süre gözlerimi kapattım.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandığında Lewis'in endişeli bakışları benimkilerle buluştu. İri parmaklı parmaklarında birkaç kalın gümüş yüzük parlıyordu. Milyonlarca sokak lambasının parıltısında sol kolundaki tam kol dövmesindeki resimleri seçmek zordu.

Dövmeyi nerede yaptırmıştı? Ne zaman? Neden yaptırmıştı?

Tüm bunları yedi yıl önce biliyor olurdum. O mürekkep alırken muhtemelen yanındaki sandalyede oturdum. Ama hayatının son yedi yılı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bunun hala ne kadar acı verdiğini fark etmek için kışımın üstüne düştüm.

Bu yüzden de ondan nefret ettim.

Gözlerimi aradı. "Biz... bir yere gidebilir miyiz?"

Bu istek karşısında şaşırarak omuz silktim. "Neden?"

Lewis inanmamış gibi bir ses çıkardı. "Çünkü yıllardır birbirimizi görmedik."

"Bu senin kararındı."

Gözlerinde öfke parladı. "Callie-"

"Otelime geri dönmem gerekiyor."

"Lütfen," diye ısırdı, sesi sertti. "Bundan sonra benimle bir daha asla konuşmak zorunda değilsin."

Meraklı yanı, ne yazık ki her zaman ona çekilecek olan yanı, isteksizce başını salladı. "Tamam."

Lewis rahatlamış görünüyordu. "Harika. Beni takip edin."

Beni kulüple bir sonraki bina arasındaki loş bir sokağa götürürken en ufak bir belirsizlik bile hissetmedim. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, Lewis'in yanında kendimi her zaman fiziksel olarak güvende hissedecektim.

Duygusal olarak, o kadar da değil. "Nereye gidiyoruz?"

Bir elektrik direğinin altında duran yeşil bir motosikleti işaret etti.

Bu beni şaşırtmamalıydı.

Zaten mimardan çok motorcuya benzediğini düşünüyordum.

Yine de bir zamanlar her şeyi görmek için etrafta olacağımı düşünürken Lewis Adair'in evriminde kaçırdığım bir şey daha vardı.

"Buna binmemi mi istiyorsun?" Sorduğum soruda acım kayınıyordu.

Ve bunun için de onu suçladım. Acı çeken bir insan olmak istemedim!

"Korktun mu?" Lewis motosikletin arkasındaki sert kutunun kilidini açtı ve kaskları çıkarmadan önce bana çok iyi tanıdığım alaycı bir sırıtış attı.

"Hayır. Eski sevgilimin bisikleti vardı." Bu doğrudu. Gabriel'in bisikletinin arkasına sık sık binerdim.

Lewis'in gülümsemesi düştü. "Peki, sorun nedir?"

Kıyafetlerimi işaret ettim. "Pek de gezintiye uygun giyinmemişsin."

Gözleri nabzımı hızlandıracak şekilde vücudumda geziniyordu. Bakışlarımız kilitlendiğinde, daha önce Lewis'in yüzünde hiç görmediğim bir ifade takındı. Saf, katıksız bir şehvet. "Kesinlikle katılmıyorum."

Kısık sesle söylediği sözlerin anlamını kavramam bir saniye sürdü. Ona bakakaldım. "Bunu az önce söylemedin."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Öyle demek istemedim."

Gözlerindeki şeytandan kesinlikle öyle demek istediğini anlayabiliyordum.

Lewis elini uzattı. "Cüzdanını bana ver. Onu kutuya koyacağım."

Açıkça flört etmesi karşısında hâlâ biraz afallamıştım, debriyajı uzattım ve kitlemesini izledim. Bana doğru bir kez daha hınzırca sırıttıktan sonra bacağını bisikletin üzerinden kolaylıkla geçirdi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Yani artık böyle biri miydi?

Cilveli, ukala ve muhtemelen tam bir erkek düşkünü.

Tamam, öyle olsun. Eğer bu şekilde oynamak istiyorsa... Bisiklete doğru yürüdüm, elbisemin eteklerini uygunsuz bir şekilde yukarı çektim ve bacağımı salladım. Sonra Lewis'e olabildiğince yaklaştım, böylece az da olsa namusumu koruyabildim. Topuklarım yolcu ayaklıklarına dayandı ve kalçalarımı ona yaklaştırdı.

Bana karşı gergindi, omzunun üzerinden çıplak bacaklarıma bakıyordu.

"Eee?"

Lewis öne baktı ve kaskını indirdi. Ben de onu takip ettim.

Sonra kollarımı beline doladım. Sıcaklığı gömleğinin ince kumaşından avuçlarıma vuruyordu. Karın kaslarının sert çıkıntılarını hissedebiliyor ve omuzlarının artık ne kadar genişlediğini fark edebiliyordum.

O Lewis'ti... ama değildi. O artık benim Lewis'im değildi.

"Hazır mısın?" Sorusu kaskı tarafından biraz mufflaklaştırılmıştı.

Öyle olduğumu belli etmek için karnına dokundum.

Bununla birlikte motor canlandı ve Lewis kalkış için ayağı kaldırdı. Motosikletin arkasında olmayı seviyordum ama onunlayken durum farklıydı. Daha önce sürüş hissinin içinde kaybolurken -neredeyse uçmak gibiydi, hızla geçen manzarayı seyrediyordum- şimdi ondan başka hiçbir şey hissetmiyordum.

Onun sıcaklığı, onun sertliği.

Göğüslerimi onun güçlü sırtına bastırırken bisikletin titreşimleri kalçalarımın arasında.

Anılar sel gibi aktı.

Rastgele anlar. Bir odada onu ararken, yüz ifadesinde öyle bir şefkatle beni izlediğini görmek gibi, mutluluktan ölebilirim. Aç öpücükleri. Sevgi dolu dokunuşu. Onun kollarında çıplak olmak ne kadar mükemmel ve doğru bir histi.

Onun için bunların hiçbirinin Ardnoch'ta benimle kalmak için yeterli olmadığını fark etmek beni ikiye böldü.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra Lewis bisikleti iyi aydınlatılmış, bakımlı, ağaçlarla çevrili, güzel evlerin bulunduğu bir sokakta durdurdu.

Motor durur durmaz onu tutmayı bıraktım ve kaskını çıkardım. "Neredeyiz biz?"

Lewis kaskını çıkardı. "Benim yerim."

Bacağımı bisikletten indirip elbisemi düzeltirken sürtünme dolu yoldaşlarım sıkıntı ve beklentiydi. Kafamı kaldırdığımda Lewis'in ateşli bir şekilde vücuduma baktığını gördüm. "Beni dikizlemeyi kes," diye homurdandım.

Bisikletten inerken sıırttı. "Eğer seni süzmemi istemiyorsan, o elbiseyi giymemeliydin. Ya da o ayakkabıları."

"Bu tür konuşmalar başka kadınlarla da işe yarıyor mu? Çünkü benim için cidden hiçbir şey ifade etmiyor." Kaskı midesine indirdim ve kaldırımda beklemek üzere yanından uzaklaştım.

Lewis kaskları kilitledi, el çantamı aldı ve dikkatli bir ifadeyle yanımdan geçmeden önce bana uzattı. Bir bodrum katına inen merdivenleri işaret etti.

"Beni neden buraya getirdin?" Küçük daireye girerken sordum. Ailemin oturma odasından daha küçük olan açık planlı bir oturma ve mutfak alanı vardı. Mutfağın yan tarafındaki bir koridor yatak odası ve banyoya açılıyordu. Mekan şık ama soğuktu. Duvarlarda hiç fotoğraf yoktu. Sadece genel sanat eserleri vardı. Işık eksikliği de iç karartıcıydı. Onun için bu daireden nefret ettim.

Sanki bir durak noktası gibiydi.

"Ne zamandır buradasın?" Son soruma cevap veremedi ben sordum.

"Bu daire mi? İki yıldır. Seni buraya getirdim çünkü konuşabilmek ve seni gerçekten duyabilmek istedim."

Göz kamaştırıcı yapay ışıkta, kolundaki dövmenin siyah olduğunu görebiliyordum; siyah mürekkebin geniş alanları dramatik bir etki yaratıyordu. Sanatçısı her kimse, çok yetenekliydi. Sanat harikaydı.

Bir adım öne çıkıp ona baktım.

Tişörtünün kısa kolu omzunun bir kısmını gizliyordu ama bir kadının yüzünün alt kısmına benzeyen şeyi seçebiliyordum. Grafik tarzı bir ağacın dalları, adamın pazuları boyunca çiçek açarken çenesine dokunuyordu. Ağacın kökleri aşağıda göz alıcı güllere ve deve dikenlerine dönüşüyordu ve yaprakların arasında roma rakamlı bir saatin yüzünün yarısı vardı. Saatin kaç olduğunu anlayamadım.

Merak beni rahatsız ediyordu.

Lewis'i tanıdığım kadarıyla, kolundaki dövmelerin her santimetresinin bir anlamı vardı.

Lewis incelediğimi görünce kolunu kaldırdı. "Üç saatlik beş seans sürdü."

"Çok güzel," diye dürüstçe cevap verdim. "Başka var mı?"

Başını salladı. "İlk dövmemi ... yani ayrıldıktan birkaç ay sonra yaptırdım. Adair armasının bir yorumu."

"Loyal Au Mort," dedim, klan sloganlarının Ölüme Kadar Sadık anlamına geldiğini hatırlayarak. Bu düşünce beni homurdandırdı. "Sanırım bazı şeyleri yerine getirmek zor."

Kollarını göğsünde kavuşturup savunmaya geçerken ifadesi bulanıklaştı. "Bu bir kazı mı?"

Öfkesinden etkilenmemiş gibi davranarak başımı salladım ve kişiliksiz dairesine gelişigüzel bir bakış attım. "Sadece gerçek."

"Kıçını ısırsa bile gerçeğin ne olduğunu bilemezsin Callie Ironside."

"Tarihi yeniden mi yazıyorsun Lewis?" Topuklarım parke zeminde tıkırdayarak küçük alanda dolaşırken ses tonumu rahat tuttum. Sakin kayıtsızlığım onu rahatsız ediyor gibiydi ve onu kızdırmaktan sadistçe bir zevk aldığımı itiraf edebilirdim.

Arkadaşlığımızın ilk günlerinde aslında çok kavga ederdik. Birbirimize karşı aşırı rekabetçiydik. Ancak ben her zaman bunun içgüdüsel olarak birbirimize karşı bu şekilde davranabileceğimize ve bunun bizi yıkmayacağına inandığımız için olduğunu düşündüm. Hiçbir şeyin bizi yıkabileceğini düşünmedim. Sonunda sorunumuz bu oldu. Ben böyle düşünürken Lewis daha iyi biliyordu.

Onu, onun beni sevdiğinden daha çok sevmiştim ve kendisi için istediği hayatı kurmasına engel olmak istememiştim.

"Hayır." Ellerimi bir pikabın bulunduğu büfenin üzerinde gezdirirken beni izledi; odada şu ana kadar buranın Lewis'in evi olduğunu gösteren tek şey buydu. Büyük bir müzik aşığıydı ve beni her dönemden pek çok sanatçıyla tanıştırmıştı. "Nasıl bitirdiğimizi çok iyi hatırlıyorum."

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Yeniden konuşulmasına gerek olmayan şeyleri yeniden konuşalım diye mi?"

"Öyle olmasaydı, kulüpten kaçmazdın, benden kaçırdın."

Onunla yüzleşmek için durdum. "Senden kaçmadım. Ben bir sopacı değilim. Bunu biliyorsun." Bana haftanın herhangi bir günü gece kulübü yerine sakın bir pub ve canlı bir grup verin.

"Öyle miydi?"

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Paris'te bıraktığın Fransız adam."

İçimde bir rahatsızlık hissettim. "Eski sevgililerimiz hakkında gerçekten konuşmak istemiyorsun, değil mi?"

"Onu seviyor muydun?" Lewis boğuk bir sesle sordu.

Sorusundaki kırılganlık beni duraksattı. Ona baktım

Onu,	çalışıyor	çaresizce	için
anlamak	neden	onun	

Yüz ifadesi çok gergin, çok acılıydı. "Yapıp yapmamam neden umurunda olsun ki?"

Lewis oflayıp pufladı ve hayal kırıklığı içinde bana sırtını döndü. "Görünüşe göre tarihi yeniden yazan ben değilim."

"Bunu yapmasak olmaz mı?"

Döndü, mavi gözleri parladı. "Paris'e gittiğini ve geri dönmeyeceğini sanıyordum. Her şeyden sonra... Ardnoch'u terk ettiğini sanmıştım. Onun için."

Oh.

Ayrılığımızdan sonra ikiyüzlü biri olduğumu düşündü. Onun için yapamadığım bir şeyi başkası için yaptığımı düşünüyordu.

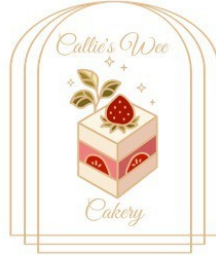
Bir bakıma öyleydim. "Ardnoch'u kendim için terk ettim. Ama bu asla kalıcı olmadı. Her zaman evim olacağını, hayatımı yaşamak istediğim yer olacağını söylerken yalan söylemedim. Ama o yılları Paris'te geçirdiğim ve biraz seyahat ettiğim için mutluyum. Asla seyahat etmek istemedim Lewis. Sadece benim için anlamı olan her şeyi geride bırakmak istemedim. Sen aynı şeyi söyleyemezsin."

Lewis bana doğru adım attı. "Ben öyle yapmadım."

"Gerçekten mi?" Omuz silktim. "Çünkü o an öyle hissetmişim."

Sekiz

CALLIE

YEDİ YIL ÖNCE

E Fyfe'in küçük evine doğru yürürken içimi bir heyecan kapladı. Benim evime sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve Lewis'in öğleden sonra orada olacağını biliyordum. Ona Ina Urwin'in dairesinden bahsetmek için sabırsızlanıyordum. Castle Sokağı'nda küçük bir stüdyoydu ama başlangıç olarak bizim için mükemmel bir yer olabilirdi. Lewis'in işe gidip gelmesini kolaylaştırmak için Ardnoch ve Inverness arasında bir yer bulmayı tartışmıştık ve bunu hala yapabiliydik. Ama Ina'nın dairesi çok şirindi ve sadece bir sıçrama, atlama ve fırından bir atlayış.

Sabahları erken kalkmak benim için çok daha kolay olurdu. Lewis de bu şekilde ailesine daha yakın olacaktı. Ailelerimiz mezun olduktan sonra birlikte yaşamamız fikrinden hoşlanmayabilirdi ama Ardnoch'ta kalmamız fikrini sevdiklerine eminim. Ben fırında tam zamanlı çalışırken Lewis de Inverness Üniversitesi'ne devam edebilirdi.

Kendi yerimiz.

Her gece birlikte kıvrılıp film izleyeceğimizi, birlikte yemek yapacağımızı, birbirimizle günlerimiz hakkında konuşacağımızı düşününce içimi bir sersemlik kapladı. Ve tabii ki, birlikte

Ne zaman ve nerede seks yapacağımıza karar verirdik. İstedığımız zaman seks yapabiliirdik.

Bu düşünce beni sırttırdı.

Birkaç hafta önceki ayrılığımızdan sonra her şey çok daha iyiydi. Lewis yeniden geleceğimiz hakkında konuşmaya, bunu benimle birlikte planlamaya ve benimle zaman geçirdiğinden emin olmaya başlamıştı. Daha önceki mesafesi unutulmuştu. Hâlâ biraz düşünceli ama bence bunun nedeni üniversiteye başlayacağı için gergin olmasıydı.

Fyfe'nin, bir yıl önce ortadan kaybolana kadar hiç görmediği annesiyle paylaştığı küçük evine yaklaşıırken, bunu daha uzun süre yapamayacağıma dair bir melankoli hissettim. Fyfe'nin yaşlı komşusu Deirdra onun için yalan söylemiş ve okula annesinin onu kendisine emanet ettiğini söylemişti. Hatta onun imzasını taşıyan sahte bir mektup bile hazırlamışlardı. Gerçek şu ki, hepimiz Fyfe'in annesi kaybolmadan önce bile kendi başının çaresine baktığını biliyorduk.

Neyse ki ev, büyükannesi tarafından annesine bırakılan bir mirastı, bu yüzden tek yapması gereken faturalar ve yiyecek için para toplamaktı. Yardım etmeyi teklif ettik ama o bunu kendi başına yapabileceği konusunda kararlıydı. Parayı nasıl bulduğunu tam olarak bilmiyordum ama bilgisayarlarla ilgili bir şeydi. Artık on sekiz yaşındaydı ve bunun bir önemi yoktu. Dâhiydi, İngiltere'deki en iyi bilgisayar bilimleri programlarından birine girmişti ve yazdan sonra Edinburgh Üniversitesi'ne gitmek üzere bizden ayrılıyordu.

En çok özleyeceğim arkadaşımды.

Ebeveyn gözetimi olmadığı için Fyfe'in evi en çok takıldığımız yer haline gelmişti. Bu düşünceyle kapıyı çalmadan eve girdim. Oturma odasına hızlı bir bakış attığımda ne erkek arkadaş ne de Fyfe vardı; sonra mutfaktan gelen derin seslerin gürültüsünü duydum.

Mutfağın kapısı açıktı ve onları göremesem de bahçede olduklarını duyabiliyordum.

Fyfe, "Ona söylemen gerek," dedi.

Lewis'le haberlerimi paylaşmak için heyecanla odaya doğru bir adım attım.

"Callie asla anlamayacak. Boku yedim."

Lewis'in sesi, sözleri beni durma noktasına getirdi. Nabzım aniden zonklamaya başladı ve kendimi mutfak ile oturma odası arasındaki kapı aralığına geri dönüp gözden kaybolurken buldum.

"Birkaç hafta içinde mezun olacağız ve kız arkadaşın Inverness'in teklifini kabul etmediğini bilmiyor. Ve kesinlikle UCL'ye başvurduğunu ve kabul edildiğini de bilmiyor."

Geçen yaz Lewis'in boks yapan teyzesi Robyn ile spor yapıyordum. Boks torbası geriye doğru savrulmuş ve beni tam olarak yakalamıştı. Lewis'in Londra'da bir üniversiteye başvurduğunu öğrendiğimde de aynı duyguyu hissetmiştim. Söylediği gibi Inverness'i kabul etmemişti.

Söylemiş miydi?

Yoksa öyle mi düşünmüştüm?

"Önemli değil. Inverness'e gidiyorum."

"Peki neden kabul etmedin? Lew... burada başkası için kalamazsın ve kabul süresi dolmadan Londra'yı kabul etmen gerekiyor."

"Ama başka biri değil. Callie." Nefesimi tuttum, kendimi tamamen hasta hissediyordum.

"Bakın, sizi uzun mesafeli bir ilişki kurmaktan alıkoyan hiçbir şey yok."

"Sadece... Callie buradan asla ayrılmak istemiyor, bu yüzden Londra'ya gitmemin bir anlamı yok çünkü nasıl olsa buraya geri döneceğim."

"Yine de istediğin bu mu? Hayatının geri kalanında Ardnoch'ta yaşamak mı?"

Sanırım cevabını beklerken nefes almayı tamamen bıraktım.

"Öyle olmadığını biliyorsun. Ama onun istediği bu."

Aman Tanrım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

"Ve -bunun için beni ısırmayın- tüm geleceğinizi lisedeki kız arkadaşınızın etrafında şekillendirmek istediğinizden kesinlikle emin misiniz?"

"Fyfe-"

"Onu sevdiğini biliyorum. Callie çok sevimli. Ama... söz konusu olan senin hayatın. Bir gün uyanabilir ve seni burada tuttuğu için ona kızabilirsin. Bu ona haksızlık olur, dostum."

"Bilmiyorum." Sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Onu incitme düşüncesi beni öldürüyor... Partinizdeki o gece kendimi bok gibi hissettim. Onu incittiğimi bilmek. Ne zaman bunu düşünsem, içim içimi yiyor."

"Ama?"

"On sekiz yaşındayız. Belki... gerçekçi olmak gerekirse... on yıl sonra ikimizin de hâlâ birlikte olmak isteyeceği biri olacağımızın garantisi yok."

Hıçkırmamak için ağzımı kapattım. Bunları söyleyen Lewis olamazdı. Benim Lewis'im değil.

"Yani, insanlar büyür, değişir. Değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Fyfe. "Şimdiye kadar sadece Callie'yle birlikte oldun. Belki de başka şeyleri, başka yerleri... hatta başka kızları deneyimlemen gerekiyordur."

"Bilmiyorum. Onu seviyorum. Onu gerçekten seviyorum."

"Sadece yüksek sesle itiraf et, Lew. Burada sadece biz varız. Kime söyleyeceğim?"

Kalbimin sızladığı bir sessizlik anı oldu. "Callie yüzde yüz emin olduğunu söylüyor.

gelecek birlikte. Her şeyi planlamış. Ben babamın şirketinde mimar olacağım, o annesiyle birlikte fırını işletecek, evleneceğiz, çocuklarımız olacak ve burada, Ardnoch'ta büyüyecekler... Bu beni çok korkutuyor. Geleceğimizin böyle olması gerektiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyor? Dışarı çıkıp dünyayı görmek ve deneyimlemek istemiyor mu? Ben ... onun geleceğimizin bu olduğundan emin olduğu şekilde emin değilim. Birlikte." Onun titrek nefes verişini duydum.

Kalbimdeki çatlaklar dev bir yarığa dönüştü. "Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu kaybetme düşüncesi ödümü koparıyor. Belki de bu emin olduğum anlamına geliyordur."

"Emin olsaydın böyle düşünmezdin. Birini seviyor olmanız, onunla birlikte olmanız gerektiği anlamına gelmez."

Göğsümdeki acı neredeyse dayanılmazdı ve hıçkırıklarımın içime dolduğunu hissedebiliyordum. Beni yıkılırken görmesini istemiyordum. Ona bunu vermek istemedim. Bunun yerine evden olabildiğince sessizce çıktım. Ailemin bungalovundan çok uzak olmayan bir yerde, Lewis'in Arro Teyzesi ve Mac Amca'nın evinin arkasında ormanlık bir alan vardı.

Sokaklardan ormana doğru aceleyle ilerledim ve etrafta kimse kalmayana kadar ormanın içine doğru yürümeye devam ettim.

Sonra dizlerim tutmadı ve ormanın zeminine düştüm, sonunda göğsümü ikiye bölen acıyı sert hıçkırıklarla serbest bıraktım.

Çalıların ve yaprakların altındaki toprak kemiklerimi üşütmeye başlayana kadar yerde yattım. Sonra dağıldığım için kendimi azarladım ve ayağa kalktım.

Bundan daha güçlü olurdum.

Hayatta kalmak için durumu kontrol altına almam gerekiyordu. Aramızda hiçbir şüphe olmamalıydı.

Bu şekilde yaşayamazdım.

Doğru ya da yanlış olsun, mutlak bir kesinliğe ihtiyacım vardı. Her türlü şüphenin ötesinde sevildiğimi bilmeye ihtiyacım vardı.

Eve döndüğümde, anneme uyusuk bir şekilde Lewis ararsa ona kendimi iyi hissetmediğimi söylemesini istedim. Sonraki birkaç gün boyunca, sonunda onunla yüzleşmeye hazır hissedene kadar ondan kaçtım. Annem çok endişeliydi ama Lewis'in itirafına kulak misafiri olduğum şeyi dile

getiremiyordum bile. Telefonumu kapattıktan sonra

Aramalarından kaçındım, onunla yüzleşmeye karar verdiğim gün açtım ve ondan gelen o kadar çok cevapsız arama ve mesaj buldum ki kararlılığım sarsıldı.

İyi misin? Annen hasta olduğunu söyledi. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Seni seviyorum. Daha iyi hissediyorum.

Bu sabah nasıl hissediyorsun?

Hey, daha iyi hissediyor musun? Annen hala yatakta olduğunu söylüyor.

Cal, orada mısın? Endişeleniyorum.

Cidden, bana mesaj at.

Bu sana göre değil. Lütfen beni ara.

Seni seviyorum.

Beni seviyordu. Sadece kalmak isteyecek kadar değil. Ve daha da kötüsü, bunu bana itiraf edecek kadar da değil. İsteddiği bu olmadığı halde hayatını burada, Ardnoch'ta benimle mi geçirecekti? Bunu bana mı yükledi?

Siktir et onu!

Cevap yazarken parmaklarım titredi.

Benimle 30 dakika içinde Arro teyzenin arkasındaki ormanda buluş.

Noktalar neredeyse anında belirdi.

İyi misin?

Sadece tanış benimle.

TAMAM. Otuz dakika sonra görüşürüz. Seni seviyorum.

Cevap vermedim.

Lewis'i beklerken kendimi kırılğan ve boş hissediyordum.

Gerçek şu ki, onunla olan ilişkimden daha fazla yas tutuyordum. Sahip olacağımı düşündüğüm geleceğin yasını tutuyordum. Bana verdiği güven duygusunun yasını tutuyordum. Çünkü onun gezegende beni koşulsuz ve sınırsız seven dört kişiden biri olduğunu düşünüyordum.

Öyle olmadığını fark etmek çok sarsıcıydı.

Ayaklarının ormanlık zeminde çıkardığı çıtırtıları duydum ve isteksizce onunla yüzleştım. Lewis bana doğru ilerliyordu, yüz ifadesi endişeden sertleşmişti. Bana ulaşmadan önce, yaydığım "geri çekil" titreşimini nihayet fark etmiş gibiydi.

Aniden durdu. "Callie, neler oluyor? Çok endişelendim."

"Öyle mi?" Ona inanmaz gözlerle baktım.

Lewis kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?"

Çıkar ağzındaki baklayı. Bitir şu işi.

"Geçen gün Fyfe ile konuşmanıza kulak misafiri oldum. Onun bahçesindeydiniz."

Yemin ederim Lewis'in yüzündeki tüm renk soldu. "Ne-"

"Bana UCL'den ne zaman bahsedecektin? Herhangi bir şey hakkında?" Öfkem artmaya başladı ve sesimin tonu da onunla birlikte yükseldi. "Yoksa gerçekten burada benimle mi kalacaktın, istediğinin bu olup olmadığını bilmesen bile?"

Gözlerinde panik parladı ve bana doğru bir adım attı.

Geri adım attım.

"Siktir. Callie ..." Ses tonu yalvarır gibiydi. "Sadece sesli düşünüyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Seninle birlikte olmak istiyorum. Elbette seninle olmak istiyorum."

Yine de şimdi ona inanamıyordum. İçindeki derin düşünceleri Fyfe'a itiraf etmişti. Bana değil! Sadece bu da değil, o düşünceli ve mesafeli davranırken bana haftalarca kendimi bok gibi hissettirmişti. Ve şimdi nedenini biliyordum. "Ardnoch'u mu istiyorsun? Yoksa başka bir yerde bir gelecek mi istiyorsun? Dürüst ol. Bunu hak ediyorum Lewis."

Yüz ifadesi gergindi, ellerini saçlarında gezdirirken ürpertici bir nefes aldı. Çaresizce omuz silkmek için onları serbest bıraktığında yumuşak saç telleri çene çizgisinin etrafına düştü. "Bilmiyorum."

"Nasıl hissettiğini bilmiyor musun yoksa kabul etmek mi istemiyorsun?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Lewis kısık sesle. "İstediğim bu değildi."

"Peki." Tekrar omuz silkti. "Ben... ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde mimarlık eğitimi alma düşüncesinin bana cazip geldiğini kabul ediyorum. Londra'da yaşamak bana cazip geliyor. Bütün hayatımı burada geçirdim Callie. Başka yerleri deneyimlemek istiyorum. Hayatımın bu kadar dar olmasını istemiyorum."

Bana vurmuş gibi irkildim.

Lewis yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim... Seni kastetmedim.

Benimle gelmeni çok isterim."

Fyfe'a söylediği sözler kafamın içinde çınladı. İki gündür kafamın içinde çınıyorlardı. "Ardnoch'tan ayrılmak istemiyorum. Değer verdiğim her şey ve herkes burada. Onları terk etme, hayatlarını kaçırma düşüncesi beni korkutuyor. Çünkü insanların ne kadar kolay gittiğini biliyorum. Senin de öğrendiğini düşündüğüm bir ders."

"Callie-

"Bunun bizim geleceğimiz olduğundan onun emin olduğu şekilde emin değilim. Birlikte.' Fyfe'a söylediğin buydu."

"Sadece sesli düşünüyordum. Hiçbir anlamı yoktu." "Peki ya beni iterek geçirdiğin haftalar? Ben bunca zaman reddedilmiş hissettim. Aylarca seni kaybediyormuşum gibi hissettim. Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun? Ve öyleydin, değil mi? Seni kaybetmek. Son birkaç haftadır daha çok var olman sadece gerçekler hakkında kötü hissettiğin için daha çok çabaladığın anlamına geliyordu. Yani bunun bir anlamı var. Benim için çok şey ifade ediyor." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve hayal kırıklığı boğazımı sıktı çünkü bu süreçte sakın ve yetişkin olmak istiyordum. Dağılmak

istemiyordum. "Biliyor musun, haklısın. Geleceğımızden
yüzde yüz emindim.

birlikte. Seni sonsuza dek istediğimi. Bir kez olsun, bir kez olsun, başka birini istemeyi düşünmedim. Senin de benim için böyle hissettiğini sanıyordum." Gözyaşlarım serbest kaldı. "Ama öyle değil. Emin değilsin, değil mi?"

Bana doğru ilerlerken Lewis'in yüz hatlarında yeniden panik belirdi. Bu sefer durmadı, ben ona el sallasam bile. Beni pazularımdan tuttu ve başını benimkine doğru eğdi. "Sadece bir düşünceydi Callie. Aptalca bir belirsizlik. Ama hiçbir anlamı yoktu. Inverness'e gitmek istediğimden emin olmayabilirim ama senden eminim. Tabii ki eminim. Seni kaybetmek istemiyorum." Tutuşu neredeyse morarmaya başlamıştı. "Lütfen."

Başımı salladım, gözyaşlarım hızla ve serbestçe akıyordu. "Sana inanmıyorum. UCL'yi benden sakladın. Gerçekten hissettiğin ve düşündüğün her şeyi benden sakladın. Belki de sadece dürüst olsaydın Lewis!" Elinden kurtulup sendeleyerek uzaklaştım. "Bunun yerine bana söylemen gereken her şeyi bir başkasına anlattığına kulak misafiri oldum. Beni aptal yerine koyuyorsun! Beni itip kakıyorsun, başka kızlarla flört ediyorsun. Bunu başka kaç kişi biliyor Lewis? Sadece Fyfe mı? Ya da ailen, arkadaşlarımız? Beni küçük düşürdün mü?"

"Hayır." Başını salladı, yüz ifadesi perişandı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Callie, özür dilerim. O sadece Fyfe'dı. Ama bunu bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Artık çok geç!" Son kelime hıçkırıklarla çıkarken kollarımı havaya kaldırarak ağladım. "İstedikinin bu olmadığını bildiğim halde seni burada tutamam. Londra'da olduğun süre boyunca Fyfe'ye söylediğin o sözleri düşüneneğim, sen ve ben hakkında ve sürekli 'Başka biriyle mi tanıştı?' 'Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğinden emin olduğu birini mi buldu? Ya da belki sıkıldın ve başka kızları becermek istiyorsun, ki bu daha da kötü!"

"Hayır," diye tekrarladı, bana doğru sendeleyerek geliyordu, gözleri kocaman ve telaşlıydı. "Callie, öyle demek istemedim. Bu asla olmayacak."

"Sana inanmıyorum!" Çığlık attım.

Lewis durdu ve ezici bir inançsızlıkla bana baktı. "Benden... benden ayrılıyor musun?"

Hıçkırarak hıçkırarak ağladım, gömleğimin kollarını ellerimin üzerine çektim, sonra kollarımı karnıma doladım, sanki serbest kalmak için titreyen bu şiddetli duyguyu tutmak istercesine. "I

... Artık senden hep emin olamayacağım." Akmaya devam eden gözyaşlarımı sildim. "Ve istediğin şeyin önünde duran kişi ben olmayacağım."

"Seni istiyorum!" diye bağırdı, kendi gözyaşları da taşıyordu. "Seni istiyorum. Seni seviyorum."

Ormanda birlikte ağlarken keder içinde birbirimize baktık. Zaman durduğunda saniyeler dakikalar gibi geliyordu.

Sonunda konuşabildim. "Bence sen daha fazlasını istiyorsun ve bunu bana itiraf etmekten çok korkuyorsun. Ben de burada benimle olmak isteyen birini istiyorum. Bunu söyleyemezsin Lewis."

"Yapabilirim," diye tekrar yalvardı. "Yapabilirim. Yapma..."

Burada saatlerce dönüp durabileceğimizi biliyordum ama gerçek şu ki, iki gün önce onun bana olan sevgisine olan inancım ve güvenim tamdı. Birkaç haftalık belirsizlik ve birkaç kelime bu inancımda tutunmamı imkânsız kılacak kadar delik açmıştı. Gözyaşlarımı yüzümden silerken gerçekliğin soğuk keskinliğinin yerleşmesine izin verdim.

Sesim kırılgan ama sakindi, doğrudan gözlerinin içine baktım. "Bitti Lewis. Londra'ya git."

"Bunu kastetmiyorsun," diye fısıldadı.

"Ben her zaman söylediklerimde ciddiyimdir," dedim sertçe. "Ben her zaman kendi fikrimi bilirim. Ve bu karar verildi. Geri dönemeyiz. Ben geri dönmeyeceğim. Sen Ardnock'un ötesinde bir şeyler istiyorsun. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım kişiden daha fazlasını istiyorum. İşte."

"Bunun olduğuna inanmıyorum." Lewis burnunu sildi, birdenbire kaybolmuş küçük bir çocuk gibi görünmeye başladı. "Ben de senin

benden ayrılıyorsun. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni böyle bir kenara mı atıyorsun?"

"Başka bir yol göremiyorum."

Öfke yüz ifadesini kararttı. "Siktir git Callie. İlk tümsekte pes ettiğin için siktir git." Öfkeyle yanımdan geçip gitti. "Ardnoch'taki acınası hayatının tadını çıkar."

Yeni bir acı içimi parçaladı ama tekrar gözyaşlarına boğulmadan önce ayak seslerini duymayana kadar bekledim.

Dokuz

LEWIS

MEVCUT GÜN

I Bu konuşmanın sert bir tartışmaya dönüşmesini istemedim, her ne kadar ayrılığımızı algılayış biçimi beni ölçüsüz bir şekilde sinirlendirse de. Kalmaya ve onun için savaşmaya değil, gitmeye karar vermemin nedenlerinden biri de anlamaya bile çalışmadığı için sinirlenmemdi. Beni hayatından çıkarmıştı. Hata yok, yanlış yok, tereddüt yok. İzin verildi.

Ayrılmamızdaki başarısızlığı buydu.

Benimki onun için savaşmak yerine çekip gitmekti. Ama daha çocuktum ve bu kararım için kendimi affedebilirdim.

Ancak, artık bir erkektim.

"İçki?" Konuyu değiştirdim.

"Hiç viskin var mı?" Sorarak beni şaşırttı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şişe Ardnach var."

"Benim favorim. Eğer varsa zencefilli gazozla birlikte." Bu beni gülümsetti. "Yok."

"Dümdüz olsun o zaman."

İkimize de amcamların viskisinden birer kadeh doldururken, Callie'nin bir şey arıyormuş gibi dairenin etrafına bakındığını fark ettim. Sonunda kanepeye oturdu ve

Telefonunu çantasından çıkardı. Anlık endişemin onun bir erkekle mesajlaşıyor olması olmasından nefret ediyordum. Kıskanç bir erkek olmaktan nefret ediyordum ve yedi yıldır bu rolü oynuyormuşum gibi hissediyordum.

"Eilidh'e ayrıldığımızı bildirmek için mesaj atıyorum."

Kahretsin. Kız kardeşimin onu meşgul edecek bir sürü arkadaşı olmasına rağmen, ona gideceğimi haber vermeyi bile düşünmemiştim. Callie'yi kovalamakla ilgileniyordum. "İyi bağırdın, teşekkürler."

Viskiyi ona uzattım ve kanepenin diğer ucuna oturdum, yüzümü ona dönebilmek için kolçağa sırtımı döndüm. Kadehi kaldırarak, "Yeniden buluşmalara." dedim.

Bana gözlerine ulaşmayan alaycı bir gülümseme verdi ama kadehini de kaldırdı. "Yeniden buluşmalara."

Yudumlarken birbirimize baktık.

"Amcaların hiçbir şeyde kötü olmayı bilmiyorlar, değil mi?" Callie mırıldandı.

"Ne zamandan beri viski içiyorsun?"

"On sekizimde bir kadeh içmiştim. Annemi çok şaşırtacak şekilde hoşuma gitti."

On sekizinci yaşı. Onun doğum günü 2 Ağustos. Benimki Mart'ta, yani ondan sadece birkaç ay büyüğüm. On sekizinci yaşımı Fyfe'lerde denetimsiz bir partiyle kutlamıştık ve Callie ve ben Fyfe'nin annesinin eski odasında sarhoş olup seks yaparken herkes kapıların ardında eğlenmişti. Callie'nin on sekizinci yaş günü için, amcalarımın en küçüğü olan Arran amcam beni Inverness'e götürmüştü. O gece de çok viski içmiştik. Ertesi sabah berbat bir akşamdan kalmayla döndüğümüzde babam çok sinirlenmişti ama Arran Amca onunla konuşmuş olmalı ki kısa sürede sinirini atlattı.

Hayatımın en kötü yazıydı, Londra'ya gitmeden önce Callie'den kaçıyordum. On sekizinci yaş gününde başka biriyle öpüşüp öpüşmediğini merak ediyordum. Ama Fyfe'ı ve sınıfımızda o yaz hâlâ Ardnach'ta olan herkesi partisine davet etmişti. Fyfe öpüşmediğini söyledi.

ve üzgün olduğunu, ama üzgün değilmiş gibi davrandığını söyledi.

"Az önce nereye gittin?" Callie kaşlarını çatarak sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir yerde."

Kaşlarını çattı ama omuz silkerek viskisinden bir yudum daha aldı. Dudakları bardağın kenarında dolgunlaştı ve yudum aldıktan sonra kehribar rengi sıvıyla parladı. Ağzının benimkinin altında, tenimde, etrafımda ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırlayınca kendi dudaklarımı yalarken buldum kendimi-

"Yani..." Odanın etrafını işaret etti. "Burası Londra'nın güzel bir bölgesine benziyor."

Havadan sudan konuşmak. İhtiyacı olan şey buysa, havadan sudan konuşabilirim.

"Evet. Varlıklı bir aileye sahip olduğum için şanslıyım," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Umarım artık kendi faturalarımı karşılayacak kadar kazanmaya başlarım."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunu duydum. Annem Paris'te okula gitmem için para ödedi. Başka türlü bunu karşılayabilmemin imkânı yoktu. Ama öğrendiklerimin fırına fayda sağlayarak ona da faydalı olacağını umuyorum."

"Bazen bu beni suçlu hissettiriyor. Para. Avantajlar. Bir arkadaşım var. Sean. Gerçekten iyi bir adam. Dublin'den. Bakım altında büyümüş, koruyucu aileden koruyucu aileye taşınmış. Mimarlık okumak için UCL'ye gitmek için kışını yırttı ve sonra burada kalmak için hepimizden daha çok çalışmak zorunda kaldı. Adam zar zor uyuyordu, o kadar çok ek iş yapıyordu ki, sırf iyi insanlar olmayan diğer iki adamla paylaşmak zorunda kaldığı boktan daireyi karşılayabilmek için." Elimi sakalımın üzerinde gezdirdim. "Üçüncü sınıfta ona benim yanıma taşınmasını teklif ettim, kiram karşılanıyordu, böylece derslere ve stajlara odaklanabilecekti. Çok sinirlendi, sadakaya ihtiyacı olmadığını söyledi. Kendimi ayrıcalıklı bir pislik gibi hissettim."

"Bence nazik bir teklifti."

"Ama bunu paradan gelen biri olarak mı söylüyorsunuz?"

"Hayır." Callie başını salladı. "Annemle ben buraya gelmeden önce, ona hâlâ anne dediğim zamanlarda"-Amerikan aksanına kolaylıkla geçiş yaptı-"hiçbir şeyimiz yoktu. Bir stüdyo dairede yaşıyorduk ve oturma odası yerine iki tane ikiz yatağımız vardı. Annem işlerin ne kadar zor olduğunu saklamaya çalışırdı ama ben onun endişesini ve stresini her zaman hissederdim. Aldığımız her yardım çok makbule geçerdi. Komşularımız Juanita ve Eli adında harika bir çiftti ve kendilerinin fazla bir şeyleri olmamasına rağmen ellerinden geldiğince bize yardım ettiler." Callie bana güven verici bir gülümseme verdi. "Arkadaşınıza yaptığınız teklif çok cömertçeydi. Eminim içten içe bunun için minnettardır. Ama bazen kendimiz için bir şeyler yapmalıyız. Özellikle de alışkın olduğumuz tek şey buysa."

"Hiçbir zaman kendim için bir şey yapmak zorunda kalmadım. Başım derde girdiğinde ailemin beni kurtaracak parası olduğunu hep bildim. Benim için pek bir şey ifade etmiyor, değil mi?" Bunları ona neden anlattığımı bilmiyordum. Callie ile gerçek sohbe geri dönmek çok kolaydı. Ve çoğunlukla ilişkimiz güçlüydü çünkü birbirimize her şeyi anlatabiliyorduk. Dile getiremediğim tek şey ayrılma nedenimiz olmuştu.

Şimdi ona karşı dürüst olsaydım, işleri yoluna koyacağımıza inanıyordum.

"Kıçını yırtarak çalışmasaydın sana katılırdım. Ailen yüzünden UCL'ye girmedin Lewis. Ailen yüzünden en iyi mimarlık firmalarından iş teklifleri alarak mezun olmadın. Hepsi senin sayende oldu. Hiçbir zaman tembel olmadın ve senin konumunda tembel olmak çok kolay olurdu."

Zevk içimde dalgalandı. "Firmalardan gelen teklifleri nereden biliyorsun?"

Callie gözlerini devirdi. "Büyük düşünme. Eilidh söyledi. Kız kardeşin bana sürekli senin hakkında bilmek istemediğim şeyler anlatmayı seviyor."

Ona inanmak istemedim. Benim hakkımda kendisine verilen her bilgiyi yuttuğuna inanmak istiyordum. Benim ona yaptığım gibi. "Peki... neden Paris?"

Konunun değişmesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, biz birlikteyken bundan hiç bahsetmemiştin. Bu nasıl ortaya çıktı?"

"Aslında ayrılmadan önce seninle bu konuyu konuşacaktım," dedi, sanki ayrılığımız artık onu rahatsız etmiyormuş gibi. "Bir plan yapabiliriz diye düşünmüştüm. Belki ben pastacılık okulunda eğitim görürken sen de birkaç yıllığına bir Fransız üniversitesine geçiş yapabiliirdin. Ya da sen mezun olana kadar bekler ve sonra giderdik. Seyahat etmek istediğini biliyordum, bu yüzden bu fikrin hoşuna gideceğini düşündüm." İşte o zaman yüzündeki çatlağı gördüm. Gülümsemesi acılıydı.

Bana gelince, göğsüm ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordum. "Çok hoşuma giderdi." Yalan değildi. İkimiz için de mükemmel bir denge olurdu. Eve, Ardnoch'a dönene kadar bir süreliğine başka bir yerde yaşama, dünyayı biraz görme şansım olurdu. Şimdi bildiklerimi bilseydim, evimi hiç hayal etmediğim kadar özleseydim, bu plandan çok daha mutlu olurum.

Bunun yerine, beni hiç olmadığım kadar yalnızlaştıran bir şehre geldim ve Callie Paris'e gitti ve orada başarılı oldu.

Hayat bu şekilde ironikti.

"Tek başıma gitmek için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı ama birkaç yıl önce ya şimdi ya da asla diye karar verdim."

"Ve gittiğine memnun musun?"

"Orada yaşamayı, öğrenmeyi ve başka bir kültürü deneyimlemeyi sevdim... ama sanırım maceranın sonunda evime, ailemin yanına döneceğimi bildiğim için sevdim."

"Ardnoch'a."

Başıyla
onayladı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim sessizce. "Bunu söylememe izin var mı?"

Bir an için yüzünde garip bir ifade belirdi. Sonra başını salladı. "Elbette. Ben de seninle gurur duyuyorum. Tam olarak istediğin şeyi yapmak için yola çıktın. Ve işte Londra'da, prestijli bir tasarım firmasında kariyerine başlamak üzeresin." Callie'nin bakışları düştü ve bardağını bana doğru salladı. "Başka var mı?"

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Bardağına uzandığımda parmaklarımız birbirine değdi. Callie sanki yanmış gibi elini geri çekti.

Bu sefer acıtmadı. Bu seferki tepkisi bana umut verdi.

Bir saat sonra, dördüncü viskim yüzünden cildim kızarmıştı ve Callie'nin gözlerindeki hafif camsılıktan onun da etkilerini hissettiğini anlayabiliyordum.

"Onun için endişelenmiyor musun?" Callie ayakkabılarını çıkarmış ve kanepenin ucuna kıvrılmıştı. Dirseğini koltuğun arkasına dayamış, başını da avucuna yaslamıştı. "Bazen konuştuğumuzda, sanki bir duvarı varmış gibi hissediyorum. Ve Eilidh'in hiç duvarları olduğunu hatırlamıyorum."

Başımı salladım, çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Son bir saat boyunca her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmuş, aramızdaki gerginliği atlatmış ve birbirimize ailelerimizden bahsetmiştik. Şu anda Eilidh'in kariyerini ve bir gecede gelen şöhretini tartışıyorduk. "Üstesinden gelebileceğini söylüyor ama acaba bu hayata düşündüğü kadar hazır olmadığını kabul edemeyecek kadar gururlu mu? Muhtemelen amcalarım onu uyarmaya çalıştığı ve o da her şeyin üstesinden gelebileceği konusunda çok kararlı olduğu içindir."

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Tabii ki. Bana harika olduğunu söylüyor. Asla daha iyi olamaz. Sonra da konuyu değiştiriyor."

"Evet. Bana da aynen böyle yapıyor."

Dilim viskinin etkisiyle biraz gevşemişti, "Ayrıldıktan sonra arkadaş kalmanıza sevindim," dedim.

Callie bana baktı, yanakları kızarmış, gözleri kısılmıştı. "Bu Eilidh'in hatası değildi."

Ses tonundan benim olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. İçimi çektim.

Ağır.

"Farklı bir insan gibisin," diye fısıldadı üzüntüyle.

Kaşlarımı çattım çünkü bu kadar değiştiğimi düşünmemiştim.

"Farklı bir insan değil." Bu düşüncayı elinin tersiyle itti. "Sadece daha yaşlı ve yaşlı olduğu için biraz değişmiş. Şu anda olduğun kişiye dönüştüğünü görmedim ve... bu garip."

"Nasıl yani?"

"Dövmeler." Kolumu işaret etti. "Bisiklet. Sakal. Erkek topuzu."

Kelimeleri söylerken sesinin ne kadar kızgın çıktığını görünce dudaklarım titredi erkek topuzu. "Beğenmedin mi?"

Bir hışımla gözlerini devirdi. "İyi göründüğünü biliyorsun Adair. İltifat için balık tutma."

Sırıttım. "Sen de iyi görünüyorsun. İyiden de öte. Çok seksi görünüyorsun."

Gözleri parladı. "Benimle flört etme."

"Söylemiyorum. Sadece gözlemliyor ve bir gerçeği söylüyorum. Seksi büyümüşsün Callie Ironside."

Callie'nin yanakları sesimdeki kısıklık karşısında kırmızının daha derin bir tonuna büründü. "Sende farklı olan bir başka şey de bu. Eskiden hiç bu kadar çapkın değildin."

"Eskiden sana hep iltifat ederdim."

"O farklıydı. Bana güzel derdin. Ama benim tanıdığım Lewis böyle şeylerden uzak dururdu."

"Şimdi değilim," diye söz verdim.

Başını salladı, doğrulup oturdu. "Son yedi yıl boyunca bir sürü kadınla flört etme konusunda epey pratik yaptığına şüphe yok."

Keşke bilseydi. "Remy, Gabriel ve diğer Fransız piçleriyle yaptığın tüm pratiklerin aksine

seni tatmasına izin verdin."

Gözleri parladı. "Tadıma bakmak mı? Gerçekten mi? Peki isimlerini nereden biliyorsun?"

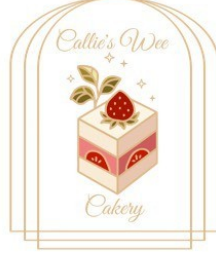
"Eilidh," diye yalan söyledim. "Beni ne kadar kolay atlattığın konusunda bilgi hazinesi o, tatlım. Kaç erkek oldu?"

"Seni ilgilendirmez. Tıpkı senin kaç kadınla yattığının beni ilgilendirmedeği gibi."

Kıskançlık göğsümde sıkı bir ateş topuydu. Sahiplenme duygusu beynimi bulandırıyordu. Ya da belki viskinin etkisiydi. Ya da her ikisi de. Ama o anda tek istediğim bu kadını -benim kadını- önce omzuma sonra da yatağıma atıp birlikte olduğu tüm erkekleri silmekti. "Hâlâ benim işimmiş gibi hissettirmesi çok komik."

On

CALLIE

I Lewis'e inanamayarak baktı. Kimdi bu adam?

Beklenti ve öfke içime doldu ve oturmaya devam edemeyeceğimi anladım. Yavaşça ayağa kalktım ve sonra başımı salladım. "Bunu az önce söylemedin."

Lewis de ayağa kalktı. "İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz." Bana doğru bir adım attı ve viskiden zaten sıcak olan tenim, gözlerindeki sıcaklıkla birden alev aldı. Yırtıcı, cinsel ve heyecan vericiydi ve daha önce bana hiç bahsetmediği bir bakıştı. "Diğer insanlarla seks asla aramızdaki gibi olmayacak."

Bu artık beni geride bırakan çocuk değildi.

Ve içimde hain bir parça onun bu versiyonuyla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etmediyse yalan söylemiş olurum.

Bunun sonuçlarından korkmak beni tetikledi ve kendimi durduramadan konuşmaya başladım, sözlerim onu vazgeçirme çabasıydı. "İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk. Çocuktuk. Ve açıkçası, o zamandan beri daha iyi seks yaptım."

Sözlerimden pişmanlık duydum. Bunun en büyük nedeni, Lewis'in saklayamadan yüzüne yansıyan acıydı. Kararlılık (ve öfke) duyguyu maskeleydi.

Bana doğru bir adım daha attı. "Bundan şüpheliyim."

O yaklařtıķķa nabzım hızlandı. Gözlerini tutabilmek için başımı eğmek zorunda kalıyordum ve geniş omuzlarının arkasını göremiyordum. Birden onu çıplak ve üstümde hayal ettim, bacaklarımın arasına girerken ellerim o sert kasların üzerinde geziniyordu.

Ben de bunu istedim. Onunla ilk kez gariplik ya da beceriksizlik de olmayacaktı. Lewis'le nefes almak kadar kolay olacaktı.

Bunu o kadar çok istiyordum ki, tüm mantıklı düşünceleri kafamdan siliyordu. Onunla savaşmak zorundaydım. "Bu doğru." Sözlerim zayıf ve boğuk çıkmıştı ve bunun için de ondan nefret ediyordum. "Sen benim için fazla centilmensin Lewis. Artık seksimin daha maceralı olmasını istiyorum. Biraz daha sert. Seviyorum..." Aramızdaki mesafeyi kapatıp vücudu benimkine değdiğinde nefesimi içime çektim.

"Neyi seviyorsun?" Yüz ifadesi öfke doluydu.
Ve arzu.

Alt karnım derin bir şekilde sıkıştı ve ıslak sıcaklık kalçalarımın arasını yaladı.

Sikeyim

.
Sikeyim

. Bu.

Sabah parasını öderim.

"Yatakta... bir erkeğin kontrolü ele almasından hoşlanırım."

Şaşkınlık Lewis'in gözlerini aydınlattı ve sonra bir şey onları kararttı. "Not edildi," diye homurdandı. Sonra eli ensemdeydi, ağzımı almak için başını eğdiğinde ağzımı ona yaklaştırdı.

On bir

LEWIS

H Dudakları hatırladığım kadar yumuşak ve tanıdık ve daha derin bir tada ihtiyaç duyarak inledim. Sözleriyle beni şişlemeye çalışmış, gururumu okşayarak aramızdaki bu şeyi durdurmaya çalışmıştı. Tek yaptığı kanımı ateşlemek olmuştu. Callie kontrolü ele almamı mı istiyordu? Bunu yapmaktan çok mutluydum, yeter ki sonuç onun boşalmasını izlemek olsun.

etrafımda.

O da tek istediği buymuş gibi beni öpüyordu.

Bunca yıllık hasretten sonra ona sahip olmaktan başka bir şey düşünmeden Callie'yi kollarıma aldım. Kucağımda daha kıvrımlı ve yumuşaktı ve o kıvrımların her santimini öpmek için sabırsızlanıyordum. Boğazımda titreşen bir iniltiyle Callie uzun bacaklarını belime doladı ve yatak odasına giderken birbirimizin ağzını yalarken bana sarıldı.

Onu yatağa kadar takip ettikten sonra öpüşmeyi kestim, ama sadece elbisesini beline kadar itmek ve basit siyah pamuklu iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekmek için. Bedenimin altında nefes nefese kalmış, bana bakıyordu, gözleri hala alkolden biraz cam gibiydi, teni arzuyla kızarmıştı. Bir an için, daha iyi seks yaptığıyla ilgili sözleri baloncuğumu delip geçti, yenilenen acı beni eşit ölçüde kızgın ve kararlı hale getirdi.

"Seni becermemi ister misin?" Kotumun kemerini çözerek sordum. "Çünkü sen bana evet diyene kadar bunu yapmayacağız."

Callie'nin gözleri şaşkınlıkla parladı. "Evet," diye fısıldadı nefes nefese.

"Sert mi?" Homurdandım.

Bakışları ereksiyonumun kot pantolonumun fermuarına dayandığı yere kaydı. "Çok sert," diye inledi, biraz kıpırdanarak.

Yılların bastırılmış özlemi tüm mantıklı düşünceleri yok etti. Kotumun arka cebinden cüzdanımı çıkardım. İçinde sadece iki prezervatif vardı ve uzun süredir oradaydılar ama iş görürlerdi. Cüzdanımı yere attım ve kot pantolonumu ve boxerımı beni serbest bırakacak kadar aşağıya ittim. Korunmaya başladıktan sonra Callie'nin bileklerini başının iki yanına sıkıştırdım ve onun heyecanlı iniltilerinin tadını çıkardım. Bu bana, başka erkeklerle yatarken kendisiyle ilgili keşfettiği yeni şeyler hakkında yalan söylemediğini de hatırlattı.

Her birini silmek istedim.

Bir an bile durmadan, tek odağım onun içinde olmaktı, sikimi onun girişine yönlendirdim ve içine soktum.

Sert.

"Lewis!" Callie'nin nefesi kesildi, ıslak ve sıkı vücudu sikime sarıldı.

Bir an için dişlerimi sıktım, zevk o kadar yoğunu ki boşalacağımdan ve kendimi utandıracağımdan korktum. Gözlerimi açarak Callie'ye baktım ve yüzünde eşleşen zevki görmek çok fazlaydı.

Callie'nin içindeydim. Bunca yıldan sonra, o burada benimleydi.

Onu daha önce hiç sikmediğim gibi sikmeye başladım. Kıçımı kavradı, kalçalarını çılgınca itişlerimi karşılamak için eğdi. Dalgalanmaları daha derine kaymamı sağladı. Ürpertici bir sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru kıvılcımlandı ve kasıklarımda sıkılaştı.

"Siktir," diye homurdandım. "Çok harika, çok doğru hissediyorsun. Çok iyi, sıkı, ateşli, çok mükemmel," diye tutarsızca mırıldandım onun üzerinde hareket ederken.

Dudakları heyecanla aralandı; ben vücuduna girerken kalçaları yanlarıma bastırdı. Bileklerini tekrar kavramak için hareket ettim, sürüşlerim hız ve güçte arttıkça onları başının her iki tarafına geri sabitledim. Callie'nin adını defalarca haykırdığımda bütün yatak sarsıldı.

"Hiçbir şey bundan, bizden daha iyi olamaz," diye nefes nefese kaldım. "Söyle."

Callie başını sallayarak inledi.

"Söyle Callie. Buna ihtiyacın olduğunu söyle. Benim sikime, benim seni sikmeme."

Gözlerindeki şaşkınlık tekrar alevlenirken iç kaslarının etrafımda dalgalandığını hissettim.

"Bunu kaç kez düşündüğümü biliyor musun?" İçimde bir coşku oluşurken inledim. "Yatağımdaki sen, ben bu tatlı amcığa pompalarken yüzündeki o ifade."

"Lewis!" Birdenbire şok olmuş bir şekilde sikimin etrafında dönmeye başladı. Beni sıkın sıkı iç kasları o kadar harika hissettiriyordu ki, serbest kalmamı daha fazla engelleyemedim.

"Callie!" Boşalmadan saniyeler önce bacaklarının arasında gerildim, sikim içinde zonkluyordu. Kendimi onun içine akıtırken mutluluk içimi ürpertti.

Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyordum. Hiçbir zaman.

Hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Üzerine yığıldığımda kaslarım sıvıya dönüştü, nefesimi tutmaya çalışırken yüzümü boğazına bastırdım. O kadar güzel kokuyordu ki. Şu anda bile onu yeniden istiyordum. Ama sonra Callie'nin altımda gerildiğini hissettim. Panik alevlendi.

Ona kaçması için zaman tanımak istemediğimden -bunu mahvetmek için- başımı kaldırdım, gözlerinin derinliklerine baktım ve gözlerindeki şaşkınlığı ve üzüntüyü gördüm. Hepsini silmek istedim. Bu yüzden onu öptüm. Aç, arzulu, onu yiyip bitiren bir öpücüktü bu, böylece fazla düşünmesine fırsat kalmadı. Tişörtümü başımın üzerine çekip atmak için bağlantıyı kestim.

Sonra ağızlarımız tekrar birbirine çarparken elleri üzerimdeydi. Göğüs kaslarımda ve sırtımda yumuşak vuruşlar yapıyor, kalçalarımız birbirimize karşı dalgalanmaya başladığında tırnaklarını içime batırıyordu. Onun içinde sertleşiyordum.

Kahretsin.

Çekip çıktım ve o da bu hissin etkisiyle nefesini tuttu. Gözlerimi ondan ayırmadan kullanılmış prezervatifi yatağımın yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra cüzdanımdan ikinci prezervatifi çıkardım ve vücuduna doğru ilerledim. "Sonuncusu," dedim prezervatifi yırtıp açarken. "İyi yapsan iyi olur. Elbiseni çıkar."

"Sadece çok nazıkçe sorduğun için." Sırıtarak elbisesini yukarı çekti ve her santimini ortaya çıkardı. Karın kasları belirgin, kalçaları zayıf ve güçlüydü, bu da hâlâ dövüş sanatları yaptığını ya da en azından egzersiz yaptığını gösteriyordu ama kalçaları biraz daha yumuşaktı, beli daha belirgin bir şekilde kıvrılıyordu.

Ve Callie'nin göğüsleri.

Kahretsin, yıllarca onları hayal ederdim.

Hatırladığımdan daha büyüktü ve hâlâ mükemmeldi, koyu pembe meme uçları ağızımı sulandırıyor. "Sen yürüyen ıslak bir rüyasın." Meme uçlarından birini dudaklarımın arasına aldım ve emdim.

"Oh!" Callie içime doğru eğildi, sırtımı okşarken bacakları belime dolandı.

Zevkle haykırana kadar onu yaladım, emdim, sonra diğer meme ucuna geçtim, o da aynı şekilde şişmiş ve ilgimden kızarmıştı. Dudaklarımı karnında gezdirerek, acele etmeden her santimine dokundum, avuçlarıma kazınana kadar eğimlerini ve kıvrımlarını ezberledim.

Başımı kalçalarının arasına koymuş ona bakarken, anılar üzerimden akıp geçti. "Aminin ilk yaladığım zamanı hatırlıyor musun?"

Burun delikleri şişerken ve yanakları kızarıırken karnının alt kısmı dalgalandı.

Callie müstehcen konuşmaları severdi.

Ayrıca not edildi.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Dilimin üzerine nasıl boşaldığını hatırlıyorum," diye fısıldadım kısık sesle. "Sana bunu verdiğimi bilmek nasıl hissettirdi."

"Lewis..."

Diğer erkeklerle ilgili düşüncelerinin araya girmesinden korkarak başımı eğdim ve dilimi içine soktum. Tanıdık tadı üzerime aktı.

"Lewis!" diye haykırdı. Kalçaları omuzlarımin etrafında sıkılırken elleri başımı kavradı.

Tatmin duygusu içime işledi. Klitorisini dilimin ve dişlerimin arasına alarak, Callie'nin zevk çığlıkları yatak odamı doldurana kadar emdim ve yaladım. Ve durmadım. Kalçalarını sıkıca kavrayarak, şişene ve sırlıslık olana kadar klitorisine işkence ederken onu esir tuttum. Devam ettim. Bunu hayatının sonuna kadar hatırlamasını istiyordum.

Callie'ye baktığında üçüncü kez boşalırken gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü gördü, elleri artık başının iki yanında gevşekti.

Göğüsleri kabarıyor ve titriyordu.

Benimkini. Gecenin dördüncü orgazmında titremesini izlerken içimi şiddetli bir sahiplenme düşüncesi kapladı.

Ve ben daha düşünmeden, onun üzerinde hareket ediyor, kalçalarını yatırıyor, içine dalabilmek için yataktan çekiyordum.

"Lewis!"

"Yatak başlığına tutun," diye emrettim.

Yaptı ve geri çekildim, ancak ona o kadar sert girdim ki yatak altımızda kaydı. Çaresiz inlemeleri ve çığlıkları beni teşvik etti. Onu becerdim. Onu o kadar yoğun bir şekilde becerdim ki, umarım lanet olası ruhuna iz bırakmışımdır.

Ben ona güç verirken yatak duvara çarptı. İç kasları doruk noktalarından şişmişti ve daha önce sansasyonel hissettiyse, deneyim şimdi başka bir seviyedeydi.

"İhtiyacın olan bu mu?"

Homurdandım. "Evet! Evet, evet!"

"Al beni, mo chridhe." Dişlerimi gösterdim, ıslak kanalına girip çıkarken iç kasları sıcak bir şekilde sikime yapıştı. "Sikimi al. O senin. Sadece senin, mo chridhe."

"Geliyorum, geliyorum!" Callie neredeyse paniğe kapılmış gibi ağladı. Sonra çığlık attı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Ve ben bunu hissettim. Ne kadar sert boşaldığını hissettim. İç kasları sikimin etrafında şiddetli bir şekilde zonkluyordu, sanki sıkı bir el beni kendi doruk noktama doğru sarsıyordu.

Taşaklarım yukarı kalkarken ve patlarken onun adını haykırdım. Kalçalarım, birinin yaşadığı en uzun orgazm gibi hissettiren şeyle sarsıldı.

"Siktir, siktir." Kendimi onun üzerinde tutarken kollarımdaki kaslar titriyordu. Hâlâ etrafımda zonkluyordu, zevkin küçük artçı şokları tüm bedenimi titretiyordu. Ter tenimi nemlendirdi, kalbim göğsümde ve kulaklarımda o kadar şiddetli çarpıyordu ki, neredeyse hiçbir şey duyamıyordum.

Nefesimizi tuttuk ve sonunda Callie o anın gerçekliğine geri döner gibi oldu. Bakışlarımız birbirine kenetlendi, aramızda bir huşu duygusu geçti.

Haklıydı.

Çocukken, seks iyi ve tatlıydı.

Birbirini seven iki çocuk arasındaki seks.

Ama bu... bu başka bir şeydi. Daha aç ve daha güçlü bir şey... ve bunu tekrar tekrar yapmak istedim

tekrar. Sadece onunla. Hayatımın geri kalanında.

Callie'nin tüm vücudu yatağımın içinde eriyip giderken kirpikleri dalgalandı. "Olağanüstü," diye mırıldandı uykulu bir şekilde. "Sıcak tostun üzerindeki tereyağı gibi hissediyorum."

Göğsümü çatlatmakla tehdit eden ezici bir ağrı doldururken gülümsedim. Gençliğimizde, onu eve götürmeden önce kız arkadaşıma birden fazla orgazm yaşatabildiğim sadece birkaç kez olmuştu. Ama bu durumlarda, sonrasında uyumak isterdi ve ben de evine varana kadar onu uyanık tutmak zorunda kalırdım.

Bu gecenin şimdiye kadar yaptığımız en iyi seks olduğunu düşünürsek, kirpiklerinin birbirine yaklaştığını görmek şaşırtıcı değildi. Özellikle de barda içtiği dört viski ve bilmem kaç kokteylden sonra.

İsteksizce içinden çıktım ve inlerken gözleri kısa süreliğine açıldı. Bu ses inanılmaz bir şekilde sikime yeniden kan hücum etmesine neden oldu. İç çekerek yataktan kalktım ve tekrar uykuya dalmasını, göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledim.

Temizlendikten sonra, onu uyandırmayacağını bildiğim için dönüp altındaki yorganı çektim. Korktuğum kadar değişmemişti. Bütün ufak tefek şeyler hâlâ aynıydı.

Yorganı daha sonra yıkamak üzere dolaba kaldırarak yeni bir yorgan çıkardım ve beklenmedik yol arkadaşımın üzerine serdim. Sonra yanına geçtim ve Callie'yi kollarımın arasına aldım, sanki hiç ayrılmamışız gibi göğsüme sokulmasının tadını çıkardım.

Şakağını öptüm. "Seni çok özledim, mo chridhe."

Hafif nefes alıp vermesi tek cevaptı.

"Ama artık seni özlememe gerek kalmayacak," diye söz verdim, kararlılık içimi dolduruyordu. Kararlı ve planımla barışık

-Yıllardır hissetmediğim kadar huzurluydum, elimi Callie'nin beline koydum ve onun sıcaklığıyla rahatlardım.

Uyku beni en son bana ait o l d u ğ u zamandan beri olduğundan daha kolay ele geçirdi.

Vınlayan bir motor sesi ve benim ve komşumun camlarını silen heriflerin tanıdık bağırışları beni uyandırdı.

Uzun zamandır yalnız uyuyor olsam da Callie'nin benim yatağında olması gerektiğini hatırladım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı yastığa koyduğumda yanımdaki boşluğu gördüm.

Hayal kırıklığı ve daha kötü bir şey içeri girdi ve beni uyku durumundan tamamen çıkardı. Bir elimi sakalıma sürterek oturmaya çalıştım. "Callie?" Seslendim.

Hiçbir şey.

Kaçınılmaz olarak ne bulacağımı bildiğim ama keşfetmek istemediğim için isteksizce yataktan kalktım ve banyoyu kontrol ettim.

Callie yok.

Doğduğum günkü gibi çıplak bir halde koridorda ilerleyerek yaşam alanına girdim.

Callie yok.

Öfke ve incinmişlikle arkamı döndüm ve pijamalarımı giymek için yatak odasına yöneldim, ancak bir not aramak için yaşam alanına geri döndüm.

Hiç yoktu.

Yatak odasında da yok.

Kıyafetleri ve çantası gitmişti. Callie gitmişti.

Tek kelime etmeden.

Benden kurtulmak isteyen tek gecelik bir ilişki gibi.

Bir an için bana bu şekilde davrandığı gerçeği üzerinde durmak istedim. Ancak, incinmişliğime ve öfkeme izin veririm

Kazanırsak, başladığımız yere geri döneriz. Ve ben bunu istemedim. Bunu aşmak istiyordum.

Ellerim titreyerek mutfakta telefonumu buldum. Arkadaşlarımdan birkaç mesaj ve bu sabah Eilidh'den gelen bir mesaj vardı.

Callie çoktan Ardnach'a dönüyor. Sen ne yaptın?

Sinirden tüylerim diken diken oldu ama kız kardeşime cevap vermedim. Bunun yerine kişilerim arasında gezindim ve arama düğmesine bastım.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Günaydın, evlat. İyi misin?"

Babamın sesi beni tüketmekle tehdit eden telaşı yatıştırdı. "Hayır. Bir şeyi bilmem gerek."

"Tamam mı?" diye yavaşça cevap verdi, endişesi sesinden belli oluyordu.

"Seninle çalışmam için yaptığın teklif hala geçerli mi?"

Bir an tereddüt ettikten sonra "Ciddi misin?" diye sordu.

"Tamamen."

"O zaman, evet." Babamın sevinci çok açıktı. "Elbette. Hazır olur olmaz iş senindir."

"Kalacak bir yer bulmam gerekecek."

"Bizimle kal." O kadar hevesliydi ki, bu kadar uzun süre uzak kaldığım için kendimi suçlu hissettim. "Bir yer bulana kadar. Ek binayı alabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

"Teşekkürler,

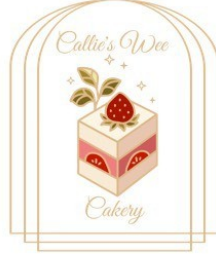
baba."

"Annen çok mutlu olacak Lew."

"Güzel. Evde olmayı dört gözle bekliyorum." Tek umudum Callie Ironside'ın da bu habere aynı şekilde sevinmesiydi.

On iki

CALLIE

İKİ HAFTA SONRA

"A "Bunlar ne?" Bayan Rankin tiksinti dolu bir bakışla Saint Honorés imzamı işaret ederek sordu.

Son iki haftadır fırının açık olduğu her gün sorduğu hamur işlerinin aynısı olduğunu haykırmak istesem de sabırla ne olduklarını açıkladım.

Morag's Grocery'den Morag, Bayan Rankin'in arkasında durdu ve gözlerini devirdi.

İkimiz de Bayan Rankin'in Callie's Wee Cakery'deki tüm yeni pastaların ne olduğunu bildiğini biliyorduk. Sadece yeni değişikliklerden hoşlanmadığını pasif-agresif bir şekilde belirtiyordu. Ardnoch'tan üç yılığına ayrılmış olmamdan ve hiç ayrılmamış gibi annemin fırınına ve köy hayatına geri dönebileceğimi düşünmemden hoşlanmamıştı.

"Hmm." Burnunu çekti ve anneme bir bakış attı, ama o başka bir köylünün siparişine yardım etmekle meşguldü. Tıpkı müşteri hizmetleri asistanlarımız Angie ve Cathy gibi. "Tüm bu süslü Fransız şeyleri... Annenin sattıklarında yanlış bir şey yoktu, biliyorsun."

"Onlarda hiçbir sorun yoktu Aisla," dedi Morag arkasından, "Callie'nin hamur işlerinde hiçbir sorun olmadığı gibi. Aslında çok güzeller ve zamanın sonundan önce bir tanesinin tadına bakmak isterim."

Aisla Rankin omzunun üzerinden Morag'a hoşnutsuz bir bakış fırlatırken gülümsememi bastırmak için dudaklarımı büzdüm. "Belki de tatlılardan tatmayı bir kez daha düşünmelisin, Morag."

Morag kaşlarını kaldırdı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Sadece bir kaç örnek almış olabilirsiniz. son zamanlarda çok fazla." Oh, hayır yapmadı.

Dükkâna doluşan müşteriler dehşet içinde nefeslerini tuttular.

"Bayan Rankin," diye seslendi annem.

Bakışlarını anneme çevirdi. "Evet?"

"Müşterilerime hakaret etmenizden hoşlanmıyorum ve yeni fırınlanmış ürün yelpazemizden açıkça hoşnut olmadığınıza göre, sizden gitmenizi istemek zorunda olduğumu söylediğimde çok sinirleneceğinizi sanmıyorum."

Anneme bakarken, yerin yarılp beni yutmasını istedim.

Korktuğum şey buydu.

Fırına döndüğümünden beri yeni menüyle ilgili bazı aksaklıklar oldu. İnsanlar, yeni tariflerime yer açmak için annemin yıllardır pişirdiği bazı keklerin artık sunulmamasından ilk başta biraz hoşnutsuz oldular. İlk gün yerel müşteriler hiçbir şey almadan sinirli bir şekilde ayrıldıklarında çok üzülmüştüm ve mevcut duruma geri dönmezsek annemin işine mal olacağımdan çok emindim. Ancak annem sakinliğini korudu ve bana Ardnoch gibi küçük bir yerde insanların bazen değişim için istekli olmadıklarını söyledi. Bu biraz zaman aldı.

Turistlere gelince, onlar da pastalarımın fotoğraflarını çektiler ve onlara hayran hayran baktılar. Bu beni sadece biraz daha iyi hissettirdi çünkü burada yaşayan insanları kazanmak istiyordum.

Nazik dostlarımız ve ailemiz bu korkunç günü duydular ve sonraki hafta boyunca hamur işlerini satın almak ve ne kadar lezzetli oldukları konusunda köyde büyük bir gösteri yapmak için uğradılar. Cumartesi günü açtığımızda müşteriler geri döndü ve icatlarımı denemeye karar verdiler.

Meşguldük, ancak her zaman eski ikramların eksikliğinden yakınan en az bir müşteri vardı. Anneme belki de eski pastalardan bazılarını geri koyup yenilerden bazılarını kaldırmamız gerektiğini söyledim ama o bunu kesinlikle reddetti.

"Seninkiler daha iyi," demişti bana açık bir gururla. "Ve Callie's Wee Cakery'de sadece en iyisi servis edilir."

Ama şimdi bu ...

İş, annemin düzenli ve uzun süreli müşterilerinden birini kovmasına kadar gelmişti.

Annem neredeyse her gün Bayan Rankin'den şikayet ediyordu. Yaşlı kadın gerçekten sinirlerimizi bozuyordu... ama ben yokken bir şeyi unutmuştum. Annem etraftayken kimse bana ve Harry'ye bulaşmazdı. İnsanlar her zaman babamdan korkmaları ve çekinmeleri gerektiğini düşünürlerdi... ama annem etraftaki en büyük anne ayıydı.

"Sadık bir müşteriye nasıl davranılır!" Bayan Rankin tükürdü.

"Öyle." Annem Morag'ı işaret etti. "Morag açıldığı ilk günden beri benim fırınının patronu ve onun bu fırının çatısı altında aşağılandığını görmeyeceğim."

"Köyün geri kalanı bu hakareti duyana kadar bekleyin. Ben!" Bayan Rankin, Morag'a dudak bükerken öfkelenildi.

Morag çenesini eğdi. "Bana öyle bakma, Aisla Rankin. Özür dileyene kadar Cuma sandviçi için dükkâna gelmeyi de unutabilirsin."

"Huh! Sandviçin sende kalsın. Zaten çok sirkeli." Kibirli bir şekilde burnunu çekti ve toplanmış ve çok eğlenen müşterileri iterek geçmeye başladı.

"O sandviç değil, senin ekşi dilin!" Morag son sözü söyleyerek arkasından seslendi.

Kapı Bayan Rankin'in üzerine kapanır kapanmaz, işle ilgili endişelerime rağmen, kahkahamı bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

Morag tezgâha yaklaştı, gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Bunu hak etmişti."

"O ekşi dil yorumu mükemmeldi." Daha fazla kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım. "Ama ya herkese fırına gelmemelerini söylerse?"

Annemin beni incelediğini hissedebiliyordum ama dikkatimi Morag'dan ayırmadım.

"Kimse Aisla Rankin'e zerre kadar ilgi göstermiyor. Ya da Ursula." Morag, Bayan Rankin'in kırklı yaşlarında olan ama dedikodulara göre hâlâ liseli bir kız olduğunu düşünen kızından bahsediyordu. Morag deniz mavisi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şimdi, sırf o eski cadıya inat, bir Ardnoch Saint Honoré ve bir elma şekerli gül pufu alacağım."

Keklerini gülümseyerek kutuladım ve teşekkür olarak küçük bir tuzlu karamelli makaron koydum.

Sabahın geri kalanı, o uğursuz ilk günden beri fırındaki tüm sabahlar gibi, uçup gitti ve öğleden önce ürünlerimiz bitmişti. Angie ve Cathy hemen ön tarafı temizlemeye başladılar.

Phil artık fırında çalışmıyordu.

Kendimi suçlu hissetmemin ve iş üzerindeki etkim konusunda endişelenmemin bir başka nedeni de buydu.

Annemin asistanı iki yılı aşkın bir süredir annemle çalışıyor ve ondan bir şeyler öğreniyordu. Benim yaklaşan dönüşüme üzülüğünü hiç belli etmemiştir ama Londra'ya gidişimden iki sabah sonra anneme mesaj atarak geri dönmeyeceğini bildirdi. Artık fırında kendisine yer olmayacağını ve profesyonel bir fırıncı olmak için annesinden gereken ilgiyi göremeyeceğini düşündüğünü söyledi. Annesine

adam kayırmacılığın geliştiği yerde kalamazdı! Aşçılık okuluna gitmek için Inverness'e taşınyordu.

Babam ona şımarık bir erkek çocuğı dedi ve bana endişelenmememi söyledi.

Annem onun iltica etmesine üzüldü ama aynı zamanda endişelenmememi de söyledi.

Bunun için endişelendim.

Ardnoch'a geri dönmek çoğunlukla kolay oldu. Arkadaşlarımız ve ailemiz beni hiç ayrılmamışım gibi karşıladı. Yine de bazıları vardı ki, Aisla ve Ursula Rankin kadar kaba olmasalar da bana karşı biraz mesafeliydiler. Sanki köye yeni gelmiş gibiydim.

En kötüsü de öz kardeşimdi. Harry'nin benimle takılmak istemeyen huysuz, ergenlik öncesi neredeyse on iki yaşında bir çocuk mu olduğunu yoksa uzun süredir uzakta olduğum için bana kızgın mı olduğunu anlayamıyordum. Her neyse, ne zaman onunla sohbet etmeye ya da takılmaya çalışsam, ya kapıdan çıkıp bisikletine biniyor ya da bilgisayarda oynamak için kendini odasına kilitliyordu.

Bir yanım ayrılmanın büyük bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Kendimi huzursuz hissetmek ve iş üzerindeki, kardeşim üzerindeki etkim hakkında endişelenmek, beni hayatımın diğer kısımlarından daha fazla rahatsız eden şeyden mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Lewis ile unutulmaz gecem.

Arada sırada, birdenbire Lewis'in vücudumun üzerinde hareket ettiğini görüyordum. İnlemelerimin onun inlemelerine karıştığını duyabiliyordum. Ellerini hissediyor, tıraş losyonunun kokusunu alıyor, ağzını hatırlıyordum...

Kafamı anılardan silkeledim ve önlüğümü çıkardım. Annem sipariş edilen bir düğün pastası üzerinde çalışmaya başlamak için mutfağı gitti ve ben de kapıyı kilitlemek için fırına geçtim. Perdeyi indirirken, diğer tarafta uzun boylu bir figür belirdi, yanında tanıdık ama o kadar da tanıdık olmayan bir yüz vardı.

İçimden sevinç ve şok geçti. "Fyfe?"

Sırıttı ve ben de hemen kapının kilidini açarak eski dostumu kucaklamak için dışarı çıktım. Fyfe bana sarıldı ve sertçe sıktı. Geri çekildiğimde ona şaşkınlıkla baktım. Çok büyümüş görünüyordu... ve erkeksi. Biz çocukken hep gözlüklerini burnuna sokardı. Görünürde gözlük yoktu. Yüzü yakışıklı olmasına rağmen uzun ve dardı ve Lewis'in onu tekvando eğitimi aldırmasına rağmen (çünkü bizimle birlikte ders almaya parası yetmiyordu) Fyfe her zaman ince ve sıırım gibiydi.

Her zaman hatırladığım aynı sıcak, karanlık gözler bana bakıyordu, ama başka türlü onu neredeyse tanıyamıyordum. Fyfe şişmanlamıştı. Çenesi artık geniş ve güçlüydü ve kısa kahverengi bir sakalı vardı. Kalın kahverengi saçları mükemmel bir şekilde kesilmiş ve şekillendirilmişti ve belli ki yumuşaktı. Geniş omuzları, kolları kıvrılmış ve güçlü kolları ortaya çıkaran lacivert ipek pamuklu bir gömleğe uzanıyordu. Gömlek, takım elbise pantolonu ve siyah elbise ayakkabılarıyla eşleştirilmişti.

Fyfe Moray ateşli bir yetişkindi. Bu ne zaman oldu?

Ve onun burada ne işi vardı? İkincisini ağızımdan kaçırdım.

"Benim burada ne işim var? Senin burada ne işin var?" Fyfe düz, mükemmel beyaz dişlerini göstererek alay etti.

"Fransa'daki okuldan döndüm... ama burada ne yapıyorsun?" Tekrar ettim.

"Annen sana söylemedi mi?"

Başımı salladım.

"Yaklaşık on sekiz aydır geri döndüm. Kendi siber güvenlik şirketim var. Malikane, içki fabrikası ve özel müşteriler için çalışıyoruz..."

Annemin bundan bahsetmediğine inanamıyordum. Yine de Fyfe'in olduğu yerde Lewis de vardı ve ben ikincisi hakkında bir şey duymak istemediğimi açıkça belirtmiştim. Başarısından etkilendim ama hiçbir şekilde şaşırmadım, Fyfe'in kolunu sıktım ve altındaki sert kası hissettim. "Bu inanılmaz. Ben çok

Senin için mutluyum." Lewis'in Ardnoch'a döndüğünü bilip bilmediğini sormak dilimin ucundaydı ama adını söylemeye korkuyordum.

"Geri döneceğimi hiç düşünmemiştim ama insanı cezbediyor, değil mi?" Fyfe, Arnavut kaldırımli yolları ve Viktoryen tarzı lamba direkleriyle köyün şirin ana caddesine bakarak şöyle dedi.

"Dönmemek gibi bir niyetim hiç olmadı," diye hatırlattım ona. "Ama geri döneceğini düşünmemiştim."

"Evet, burada unutmayı tercih edeceğim bazı anılar var." Fyfe iç çekti. "Ama bazılarını asla unutmak istemiyorum. Hep birlikte olduğumuz gibi. Çok eğlendik, değil mi?"

"Yaptık." Ta ki yapmayana kadar. "Şimdi nerede kalıyorsunuz?" "McCulloch Çiftliği. Çiftliğinizdeki evlerden birini satın aldım.

Allegra teyzenin gelişimi."

Tabii ki. Ben Ardnoch'tan ayrılmadan önce teyzem Ally (teknik olarak teyzem değildi ama ben ona hep öyle davranmışım) ve kocası Jared, çiftlik arazilerinin bir bölümünde çağdaş ekolojik evlerden oluşan küçük bir sitenin temelini atmak üzereydiler.

"Süslü." Ally Teyze'den sadece beş ev inşa ettiklerini, her birinin geniş bir araziye sahip olduğunu ve sürdürülebilir bir şekilde geliştirildikleri için işletmenin ucuz olduğunu biliyordum. Ayrıca oldukça değerli olduklarını da biliyordum. "Beğendin mi?"

"Seviyorum. Bir ara seni akşam yemeğine davet etmek isterim." "Kulağa harika geliyor. Arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum."

"Bir kişilik daha yer var mı?" dedi Fyfe'in arkasından gelen derin ve tanıdık bir ses.

Fyfe dönerek eski en iyi arkadaşını ve eski sevgilimi ortaya çıkardı.

İki hafta önce, uyandığımda kendimi onun yatağında bulduğumda ortadan kaybolduğum adam. Aklımı başımdan alan viski dolu bir seks gecesinde sonra.

Lewis Adair birden fazla şekilde büyümüş ve beni çok şaşırtmıştı.

Ayrıca beni çok korkutmuştu çünkü onu yanımda

uyurken gördüğümde şöyle hissetmişim

ezici bir kederden başka bir şey değildi. Evet, hayatıma devam ediyormuş ve başka erkeklerle çıkıyormuş gibi görünmüştüm. Yine de onların bana yaklaşmasına asla izin vermemiştim. Ve bunun nedeninin Lewis'e o parçamı verdiğim ve geri almanın bir yolu olmadığı için mi, yoksa tekrar incinirim diye yeni birine vermeye korktuğum için mi olduğunu bilmiyordum. Çünkü gerçek şu ki, ayrılığımızdan sonra iyiymişim gibi davranarak cesur bir iş çıkarmış olsam da, aylarca her gün göğsümde fiziksel bir acı hissettim.

Aylar ve aylar.

Sonra bir gün, o Ardnach'u terk ettikten çok sonra, artık her gün acımadığını fark ettim. Sadece bazen acıyordu. Çoğunlukla biri ondan bahsettiğinde ya da bana onu hatırlatacak bir şey olduğunda. Paris'e taşınınca bu acıyı giderek daha az hissettim ve sonunda onu düşünmeden haftalar geçirdim. Ve o zaman bile, bir acı hayaletinin gölgesinin titreşimi vardı.

Ama iki hafta önce yatakta onun yanında yatarken, ayrıldıktan sonraki ilk gün gibi hissediyordum.

Çok kötü acıttı.

Ona bir daha üzerimde böyle bir güç veremezdim, bu yüzden onu uyandırmadan sıvıştım, en kötü ihtimalle ailesini ziyaret etmeye tenezzül ederse onu Noel'de görebileceğimi düşündüm.

Yine de bir şekilde buradaydı.

Fırının önünde durmuş, sanki beni yıllardır görmemiş gibi bana bakıyordu.

"Buradasın." Fyfe uzanıp arkadaşını kucakladı ve iki iri, yakışıklı adam birbirlerinin sırtına erkeksi bir şekilde vurarak oldukça iyi bir görüntü oluşturdular. "Eşyalarını yerleştirdin mi?"

Paketten

mi çıktı?

Ne?

Lewis bana baktı. "Evet, bir yer bulana kadar ek bina benim, bu yüzden fırsat buldukça kendimi yemeğe davet edeceğim."

"Arkadaşlık için mutluyum, dostum."

"Bekle." Sertçe yutkundum, ağzım kurudu. "Paketini mi açtın?"

Annex?"

Tanrı aşkına neler oluyordu?

Lewis'in bakışları yoğun ve araştırmacıydı. "Ben geldim, Callie. Babamın şirketinde bir işe girdim."

Şaşkınlıkla cevap vermemem üzerine Lewis tekrar konuştu, bu sefer kulaklarımda hızla akan kanın üzerine. "Ardnoch'a geri taşındım. Kalıcı olarak."

ON üç

LEWIS

W Bu daha iyi olabilirdi. Ne beklediğimi bilmiyordum. Ama Callie fırına geri dönmeden önce "İkinizi de gördüğüme sevindim" dedi ve kapıyı arkasından kilitlemek değildi.

Gecemizin onun için de bir anlamı olduğunu ve bunu itiraf etmekten korktuğunu ummam aptallık mıydı?

Belki de geri döndüğüm fikrine alışması için ona zaman tanımam gerekiyordu ama çok uzun süre bekletirsem eve dönmemin asıl sebebinin kendisi olduğunu anlayamayacağından korkuyordum.

"Git ve onu gör."

Kahvemden başımı kaldırdım. Annem adanın karşı tarafında durmuş çayını yudumluyor ve beni dikkatle izliyordu. Sabah kahvemi içmek için ek binaya geldiğimde babamın çoktan kalkmış ve alışverişe çıkmış olduğunu fark ettim. Annem bugün için özellikle güzel giyinmişti. Bunu söyleyebilirdim ama çok iyi tanıdığım bir bakışla beni inceliyordu. Hayatımıza girdiğinden beri her zaman Eilidh ve benim ne düşündüğümüzü anlamış gibi görünüyordu.

"Kaçtı," diye hatırlattım ona.

"Bu onun için büyük bir haber." Annem dirseklerine yaslandı, yüzünde sempatik bir ifade vardı. "Paris'e gitmeden önce Callie görünüşte iyi biriymiş gibi davranıyordu ama Sloane'dan bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu biliyorum. Şimdi,

Yıllar önce ne olduğu konusunda sizi rahatsız etmemeye çalıştık -bilmemek bizi ne kadar üzse de- ama Sloane, Callie'nin o gün bir şey kaybettiğini söyledi. Gözlerindeki ışıltıyı. Ve sen de kaybettin." Elime dokunmak için uzandı. "Sadece bizimle birlikte olmak için geri dönmedin... bu yüzden her şeyi fazla düşünme. Eve ne için geldiysen onun peşinden git."

"Eve ne için geldin?"

Soru arkamdan geldi. İkimiz de küçük kız kardeşim Morwenna'nın merdivenlerden inişini izlemek için döndük. Evimiz yıllar içinde pek değişmemişti. Babam tarafından tasarlanmış, ancak yaşım ilerledikçe değerini anlamaya başladığım zamansız bir mimari eserdi. Kıyıdaki yaşama dayanırken okyanus manzarasını yakalamak için inşa edilmiş bir evde büyümek ne büyük bir ayrıcalıktı. Açık planlı bir yaşam alanıydı, böylece suya bakan cam duvarlardan içeri ışık sızıyordu.

Morwenna bakır kırmızısı saçları, kestane kahvesi gözleri ve gamzeleriyle annemizin tıpatıp aynısıydı. Rengi benim ve Eilidh'inkinden o kadar farklıydı ki, farklı annelerden doğduğumuzun tek göstergesiydi. Bazen karşımdaki uzun boylu genç kızla, ergenliğimde sürekli sırtıma binmek isteyen küçük kızı bağdaştırmakta zorlanıyordum.

"Hepiniz," diye yanıtladım sorusunu.

Yanımdaki tabureye kayarak bana fazlasıyla bilmiş bir sırıtış attı. "Yani Callie değil, öyle mi?"

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Sen üniversiteye gittiğinde ben yedi yaşındaydım Lew, cenin değildim." Omuz silkti. "Sen gittikten sonra Callie gelmeyi bıraktı. Birdenbire Paris'ten döndü ve şimdi de sen buradasın. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok." Bu kuru ve doğru varsayımdan sonra anneme döndü. "Bugün gitmek zorunda mıyım?"

Annem dudaklarını büzdü. "Evet, öyle." "Ama bu bir bebeğin doğum günü partisi." "Bu da ne?"

Morwenna iç çekti. "Annem beni Rose'un dördüncü yaş günü partisine gitmeye zorluyor, şimdiye kadarki en iyi kitabın ortasında olmama rağmen."

"Bütün kuzenlerin orada olacak." "Baskı altında. Benim gibi."

"Aslında, senin aksine, aileleriyle vakit geçirmekten hoşlanıyorlar."

"Perilerin arkadaşlığını tercih ettiğim için beni bağışlayın." Bunun üzerine anneme baktım ve

"Periler mi?" diye sordum.

Ama o kız kardeşime ters ters bakmakla meşguldü. "Ailenizin nesi var genç bayan? Harika bir aileniz var ve onları hafife almamalısınız."

"Onları her zaman görüyorum!" Morwenna tabureden kaydı. "Gitmek istemiyorum."

"Gidiyorsun ve senin için hazırladığım elbiseyi giyiyorsun."

"Elbise giymek istemiyorum!"

Kaşlarım havaya kalktı. Her nasılsa Morwenna'nın huysuz ergenlik çağına girdiğini fark etmemiştim. Eilidh'inki de aynı zamanlarda olmuştu, oysa ben bir ya da iki yaş daha büyüktüm. Callie'yle çıkmak huysuz kafamı kışkımdan çekip çıkarmıştı.

Yine öyle olacak.

Umarım.

Annem derin bir iç çekti. "Senden bu partiye katılmanı istiyorum çünkü Sarah bunu senin için yapacak."

"Sarah?" Ben sordum.

"Cavendish," diye açıkladı annem. İngiliz bir film yazarı ve yapımcısıyla evlenen ünlü bir yerel yazardı. Annemle babamın arkadaş çevresindendiler ve Callie'nin ailesine de yakındılar çünkü Sarah, Callie'nin Ally halasının kuzeniydi. "Kızları Rose dört yaşında. Allegra'nın inşa ettiği evlerden birini satın aldılar, böylece yazlarını Londra yerine burada geçirebilecekler. Bize katılmak istersen bugün oraya gidiyoruz."

Aklıma Callie geldi. "O da orada olacak mı?"

Annem kimi kastettiğimi biliyordu. "Sloane hayır dedi."

"Herkes dışarıdayken gidip onu görmek için mükemmel bir fırsat."

Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Çok doğru."

"Yani Lewis gitmek zorunda değil ama ben gitmek zorundayım öyle mi?" Morwenna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce havaya kaldırdı. "Bu hiç adil değil."

"Lewis artık bir yetişkin ama sizin yaşınızdayken ailemizin tüm etkinliklerine hiç şikayet etmeden katılırdı çünkü ailenin önemini anlıyor."

Morwenna alay etti. "O zaman neden yedi yıldır yok! Eilidh de! Onlar gitti ve ben de bu yüzden senin beni boğmana katlanmak zorundayım!"

"Morwenna," diye kestirip attım, sesim babama o kadar benziyordu ki şaşkınlıktan dudaklarımı büzdüm.

Kız kardeşimin yüzü benim öfkeli ses tonum karşısında buruştu. "Ben gitmiyorum!" Döndü ve aceleyle yukarı çıktı.

Gözlerimi kocaman açarak anneme baktım. "O da neydi öyle?"

Sıkıntılı bir iç geçirdi. "Umarım sadece hormonlardır. Başka bir şey olmadığını söylüyor. Okulu kontrol ettik ve orada iyi görünüyor. Arkadaşları var. Ben de babanızı bunun aptalca, korkunç, ergenlik hormonları olduğuna ikna etmeye çalıştım. On üç yaşında bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Eve geleli sadece birkaç gün olmuştu ama döndüğümünden beri Mor oldukça sessizdi ve zamanının çoğunu odasında kitap okuyarak geçiriyordu. "Arkadaşları olduğunu mu söylemiştin?"

Annem başını salladı. "Bazen onlarla vakit geçirmekten mutlu oluyor ama bazen de okumak için yalnız kalmak istiyor. Onun için endişeleniyorum ama Ery ve diğerleri bunun bir dönem olduğuna dair beni temin ettiler. Ve havasında olmadığı zamanlarda onu sosyal olması için nazikçe dürttüğümde ..." Merdivenleri işaret etti. "Bu olur. O yüzden bilmiyorum."

"Onunla konuşmamı ister misin?" Yokluğumla ilgili yakınmalarını hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Belki de

istemem."

"Sana kızgın değil." Annem adanın etrafında döndü. "Dünyaya kızgın çünkü tüm bu hormonlar vücudunda uçuşuyor, kafasını karıştırıyor, ama dünyaya neden kızgın olduğunu anlamıyor, bu inanılmaz derecede korkutucu ve yalnızlık verici ve bundan nefret ediyorum, ama yapabileceği tek şey bunu atlatmak. Tek yapabileceğimiz ona burada olduğumuzu hatırlatmak. Okumanın bundan bir kaçış olduğunu anlıyorum ama kimseyi dışlamasını da istemiyorum. Ailesini ya da arkadaşlarını. Bu yüzden biraz zorlamam gerekiyor sanırım."

Kız kardeşimin böyle hissetmesinden nefret ederek yukarıya baktım. "Yıllar boyunca kız olmanın bazen boktan bir şey olduğunu düşündüm ama hiç bu kadar kötü olmamıştı."

"Kendi kızın olana kadar bekle. İlk on bir yıl boyunca çok tatlı oluyorlar." Alay etti ve omzumu okşadı. "Şimdi git bakalım. Buraya gelme sebebin olan kızı görmeye git."

Annemin gözlerinin arkasındaki yorgunluğu görünce elini omzumdan çektim ve üstüne bir öpücük kondurdum. "Her zaman hatırla, sen bir çocuğun isteyebileceği en iyi annesin. Mor sana sahip olduğu için çok şanslı. Hepimiz sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Gözyaşları gözlerini aydınlattı. "Eve döndüğün için çok mutluyum, tatlım."

"Ben de."

Motosikletimi Callie'nin ön kapısının önünde durdurduğumda midem bulandı. Garaj yolundaki Volvo SUV üvey babasına aitti. Başka bir araçtan iz yoktu.

Ama yanaştığımı duymuş olmalıydı çünkü artık Highlands'e geri dönmüştüm ve Harley-Davidson Fat Boy'uma biniyordum. Köpekbalığı derisi mavisi ve mavi rengiyle benim gurur ve neşe kaynağımdı.

krom detaylar ve sadece bir Harley'in yapabileceği gibi gürleyen 114 motoru.

Ancak bu gümbürtü, Walker'ın bungalovlarının büyük ön penceresinde belirdiğini gördüğümde beni mahvetti.

Motoru kapattıktan sonra kaskımı çıkardım ve motosikletin üzerinde bıraktım. Çok az insan benden çalmaya cesaret edebilirdi, özellikle de Walker Ironside'in evinin önünde.

Kendimi yeniden on altı yaşında bir çocuk gibi hissederek, içimdeki ani gerginliği görmezden geldim ve ön kapıya doğru yürüdüm. Ben daha kapıya varmadan kapı açıldı ve Walker dışarı çıktı.

Boy olarak ona yetiştiğimde, hatırladığım kadar iri ve geniş görünmediğini fark etmek beni şok etti. Londra'dayken tekvando dersleri veriyor ve her hafta spor salonunda çalışıyordum. Walker beni son gördüğünden beri kilo almıştım.

Ama yine de bir santim kadar daha uzundu ve hayatımda tanıdığım en korkutucu piçti.

Ve bu adamın bir gün kayınpederin olmasını mı istiyorsun?

Walker damadı olmamı istiyormuş gibi görünmüyordu. Beni evinin önünden başka bir yerde istiyor gibiydi.

"O burada değil," dedi önsöz söylemeden, kollarını yavaşça göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bu hareketiyle pazuları esnedi ve bana fiziksel gücünü hatırlattı. Ve bunun kasıtlı olduğundan emindim.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Walker," diye cüret ettim.

Yüz ifadesi hiç değişmedi. "Sanırım o hala Mr. Ironside'dan sana." Doğru.

Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak, "Callie'nin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Eminim bilmeni isteseydi, sen de bilirdin." "Doğru. Yine de teşekkürler." Hiçbir şey için. Döndüm Gitti, ama tekrar konuştu.

"Yıllar önce ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum."

Omzumun üzerinden geriye baktım.

Walker kaşlarını çatı. "Eğer Ardnoch'a kızıma tekrar zarar vermek için geldiysen, hayatına yavaşça ve acı çektirerek son vereceğimi biliyorum. Ailenin kim olduğu umurumda değil Adair." Walker bana doğru bir adım attı. "Eğer aileme zarar verirsen seni benden koruyamazlar."

Tehdidindeki mutlak dürüstlüğü hissederek onunla tekrar yüzleştım.

Siktir et.

"Callie'yi seviyorum. Onu o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Ve onun için geri geldim. Kalmak için. Onu geri kazanmak için. Benden nefret edebilir ve bana istediğiniz kadar güvenmeyebilirsiniz. Beni bedensel zarar vermekle tehdit edebilir ve yoluma çıkmaya çalışabilirsiniz. Ama bu beni Callie'ye onun ve benim birbirimize ait olduğumuzu hatırlatmaktan alıkoymayacak. Ve eğer bir mucize olur da bana bir şans daha vermeye karar verirse, onu bir daha asla terk etmeyeceğim."

Callie'nin üvey babası o korkutucu boş ifadesiyle beni inceledi.

Bir asırlık bir incelemeden sonra sadece başını salladı. "Bu sabah Fyfe'in evinde. Onu kahvaltıya davet etti."

Fyfe'in mı?

Arkadaşım neden bana söylemedi?

Hissetmemem gerektiğini bildiğim ama engel olamadığım kıskançlık, bu bilgi karşısında içime aktı.

"Teşekkürler."

Walker tekrar başını salladı. "Oh, ve eğer bir mucize olur da Callie'yi ikna edersen... eğer onu o bisikletin arkasında kırkın üzerinde bir hızla giderken görürsem... seni öldürürüm. Bu genel bir ifade olsun - eğer ona fiziksel ya da duygusal olarak zarar verirsen ya da onu fiziksel ya da duygusal olarak tehlikeye atarsan, seni bitiririm." Bu sözlerle birlikte içeri girdi ve başka bir şey söylemeden kapıyı üzerime kapattı.

Tehdidi beklenmedik değildi ve ben gençken de birçok kez benzer şeyler söylemişti. O zaman beni korkutmuştu ama Callie'yle çıkmayı bırakacak kadar değil. Ya şimdi? Beni henüz öldürmediği için fazla endişelenmedim.

Bisikletime doğru yürürken kendimi kederli ve biraz da Fyfe'a kızgın hissediyordum (bunun adil olmadığını biliyordum). Ancak bacağımı bisikletin üzerine atarken cebimdeki telefonum çaldı. Çıkarıp mesajdaki isme bakarak rahatladım.

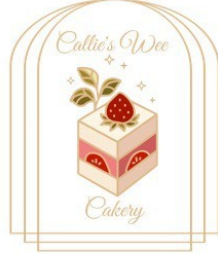
Fyfe:

Muhtemelen bunun için beni öldürecek ama Callie, Carianne ile birlikte burada. Sen de uğramalısın.

Sırıtarak, tüm kızgınlığı yok oldu. Herkesin Fyfe Moray gibi bir arkadaşı olmalıydı. Callie'nin eski arkadaşı ve Fyfe'ın çocukluğumuzdan kalma eski sevgilisi Carianne'den bahsedilmesi aklıma bile gelmedi. Tek düşünebildiğim Callie'yi görmektir. Birlikte geçirdiğimiz gecedan beri, o gecenin anısı bana işkence ediyordu. Onunla birlikte olmayı bir daha asla deneyimleyemeyeceğim düşüncesi içimden atamadığım bir ıstıraptı. Bu yılın, Callie Ironside'ın sonsuza kadar yatağında kalmasıyla sona ereceğine kararlıyım.

On dört

CALLIE

Tarsa üzerindeki evler geniş bir parselde yayılmıştı, bu nedenle Fyfe isterse komşularıyla konuşmak zorunda kalmıyordu. Yeni komşularından biri, Ally Teyze'nin kuzeni Sarah ve kocası olduğunu öğrendim. Annem kızları Rose'un dördüncü yaş günü için hazırlıklara yardım etmek üzere oraya gidiyordu, bu yüzden beni Fyfe's'e bıraktı. Sarah ve Theo'nun zamanlarını Gairloch ve Londra arasında paylaştırdıklarını biliyordum, ama görünüşe göre Ardnach'ta da daha kalıcı kökler salıyorlardı.

Biz gençken Lewis'e Sarah'nın kocasına aşık olduğum için takılırdım. Son derece yakışıklı ve seksi, dolgun bir İngiliz aksanına sahipti ve ne zaman ondan övgüyle bahsetsem Lewis'i çok kıskandırırđı. Biz çok gençken Lewis, Allegra'nın yanında kızarırdı, yani bu adil bir şeydi. Bu anlaşılabilir bir şey değildi. Ally Teyze güzel ve tatlıydı ve inkar edilemez bir karizması vardı. Ayrıca hayatının aşkı Jared (Sarah'nın kuzeni) ile evliydi ve Fyfe'in evinin bulunduğu çiftliğin sahibiydi.

Ally Teyze ve Jared Amca işe kiralamak için glamping kapsülleri inşa ederek başlamışlardı. Bunlar o kadar başarılı olmuş ki, işi tatil evlerine doğru genişletmişler. Ve sonra geniş arazilerinin bir kısmını daha satmak yerine

arsayı kendileri geliştirmeye karar vermişlerdi. İşlerinin yanı sıra Allegra başarılı bir sanatçıydı ve köyde Skies Over Caledonia adında bir sanat galerisi işletiyordu.

Küçükken Ally Teyze'ye çok imrenirdim. Ardnoch'u kendi evi olarak benimsemiş ve hayatının aşkıyla burada bir yuva kurmuştu. Onun izinden gideceğimi ve belki de birlikte çocuk yetiştireceğimizi düşünmüştüm. Ama Lewis gitmişti ve Ally Teyze ile Jared Amca bir aile kurmadan önce birkaç yıl baş başa kalmaya karar vermişlerdi. Ben Paris'e doğru yola çıktığımda hamile kaldı ve kız kardeşi Aria Teyze ile kocası North, o zamanlar üç yaşında olan ve şimdi altı yaşında olan Maddox adında küçük bir çocuğu evlat edindiler. Ally Teyze'nin de Collum adında iki yaşında bir çocuğu vardı. Ben onun sözde teyzesiydim ve beni neredeyse hiç tanımıyordu. Ama bunu değiştirmeye niyetliydim.

"Hayal alemindesin."

Fyfe'in tavandan tabana uzanan cam penceresinden dışarıya bakarken Carianne'in gözleriyle karşılaştım.

Carianne ve ben Paris'e gittikten sonra da görüşmeye devam ettik ve ne zaman evimi ziyaret etsem görüşürdük. Thurso'da bir kuaför salonunda stilist olarak çalışıyor ve Castle Street'in birkaç sokak arkasında üst kattaki küçük bir dairede yaşıyordu. Biz gençken Ardnoch'tan ayrılmak istemişti ama parası yoktu. Bu yüzden salonda kalmış ve eğitim almıştı. Fyfe bu sabah beni kahvaltıya davet ettikten sonra Carianne'in burada olduğunu ve Fyfe Ardnoch'a döndüğünde onunla yeniden arkadaşlık kurduklarını öğrendim. Biz çocukken sadece bir yıl çıkmışlardı ve dostça bitmişti, bu yüzden hepimiz arkadaş kalmıştık.

Onun güzel mavi gözleri benimkileri tuttu. Koyu sarı saçları, mavi gözleri ve zeytin teniyle benzer bir rengi paylaşıyorduk ama benzerlikler burada bitiyordu. O narin yüz hatlarına sahipken, benim iri gözlerim ve dolgun dudaklarım vardı. Ben de dışa dönük ve çoğu konuda rahat biriydim. Carianne eskiden

huysuz bir çocuk olmak. Herkesin onun en iyi arkadaşı olmasını ama hiç kimsenin başkasının en iyi arkadaşı olmamasını isterdi. Ona tüm dikkatinizi verdiğinizde bile kolayca ihmal edildiğini hissedirdi ve bir şey olduğunda - herhangi bir şey- ilk düşüncesi her zaman kendisi olurdu.

Bununla birlikte, ilk düşüncesinden sonra, düşünmek için biraz zaman ayırırdı ve sonra sempatik, sadık ve şefkatli olurdu. Hasta ya da üzgün olduğunuzda ya da gününüzde bir şeyler ters gittiğinde ilk arayanlardan biriydi. Hediyeleri her zaman düşünceliydi ve bir insanın ona ihtiyacı olduğunda iyi bir dinleyiciydi. Kimse mükemmel değildi. Ben kesinlikle değildim. Bu yüzden Carianne'in sinir bozucu huysuz tarafına katlanırdım, böylece bir arkadaşlığa getirdiği diğer tüm güzel niteliklere sahip olabilirdim.

Son üç yıldır birlikte pek vakit geçirmemiştik ama bunun değişmesini ve benim yokluğumda nasıl büyüdüğünü görmeyi istiyordum.

"Seninle ve Fyfe'la tekrar burada olmak çok tuhaf," diye cevap verdim sonunda. "İyi anlamda."

"Paris ve Fransız aşıklerle nasıl rekabet edebiliriz ki?" Carianne kolunu omzuma atıp beni sıkarak alay etti.

Fyfe kahvaltı hazırlamakta olduğu mutfaktan, "Fransız aşıklar hakkında konuşmayalım," dedi.

"Şuna bakın." Carianne yemek pişiren Fyfe'a başıyla işaret etti. "Büyümüş de havalı evinde yemek pişiriyor. Küçük Fyfe Moray uzun bir yol kat etmiş."

Fyfe onun yorumu karşısında gözlerini devirdi.

"Öyle. Ve biz bundan daha fazla gurur duyamazdık." Carianne, "Gururla dolup taşıyor," diye güvence verdi.

"Kes şunu," diye homurdandı Fyfe, "yoksa kafamı şişireceksin."

Buraya gel ve yemeğini ye."

Fyfe bize kabarık ev yapımı krepler, domuz pastırması ve çırpılmış yumurta servis ederken orta yüzyıl tarzı yemek masasına oturduk.

"Çok lezzetli görünüyor." Karnım homurdandı. "Evlen benimle, Fyfe."

Kapı zili çaldığında Fyfe kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu kapımdaki kişiyi kızdırabilir."

"Ne?" Carianne ve ben şaşkınlıkla sorduk.

Fyfe cevap vermek yerine odadan çıktı ve ön girişe giden merdivenlerden aşağı indi.

"Başka biri mi geliyor?" Carianne'e sordum. Omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla yok."

Bir erkek sesi Fyfe'inkiyle buluştu ve sandalyemde kaskatı kesildim. Farkına vardığımda nabzım hızlandı.

Lewis dün öğleden sonra fırının önünde belirip dönüşünü ilan ettikten sonra kaçmışım.

Evet. Bir korkak gibi aceleyle fırına geri döndüm ve gittiğinden emin olana kadar oradan ayrılmayı reddettim. Fyfe dün gece beni arayarak Lewis'in dönüşü konusunda beni uyarmadığı için özür diledi ve bunu telafi etmek için beni kahvaltıya davet etti.

Fyfe'a kızgın değildim. Lewis'in gidiş gelişleri hakkında beni bilgilendirmesini beklemek bir yana, Ardnoch'a döndüğünü bile bilmiyordum.

Ama Lewis'e beni uyarmadığı için kızgındım. Neden geri dönmüştü?

Huzurumu ve mutlu inkarımı bozuyordu!

Ve şimdi buradaydı... yine.

Fyfe, Lewis'i açık planlı oturma odasına götürürken bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Otur Lew. Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Teşekkürler, harika kokuyor." Lewis bana yakınlaştı. "Günaydın, Callie."

"Lewis!" Carianne sandalyesinden fırladı ve kollarını ona dolamak için odayı geçti. Başı adamın omuzlarına ancak ulaşabildi.

Lewis sırttı ve ona tekrar sarıldı. "Merhaba, Carianne."

"Aman Tanrım." Carianne geri çekilerek ona baktı. "Şu sıcaklığa bak."

"Ne?" Kıkırdadı.

"Motosiklet Kulübü. Tüm bu dövmelerle tam bir motorcu gibi görünerek bir Harley ile köyde dolaştığını duydum." Söz konusu dövmelerin olduğu pazularını tokatladı. "Sana söylemeliyim, iyi görünüyorsun Adair."

Sesindeki çapkın notaya kaşlarını çatmamaya çalıştım ve sadece eski bir arkadaşıyla şakalaştığına karar verdim.

Lewis'in dikkati bana döndü. "Nasılsın?"

Carianne ondan uzaklaştı, yüz ifadesi düştü. Eski sevgilime omuz silkerken bunu fazla analiz etmemeye çalıştım. "Ben iyiydim."

Artık iyi olmadığımı ima edince dudakları birbirine yapıştı. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki bilmiyor." Carianne onu nazikçe bir koltuğa doğru itti. "Yedi yıl oldu ve Paris'in yarısıyla yattı. Sanırım bunu aştı."

Bu da ne böyle? "Carianne!"

Yüz ifadem karşısında yüzü kızardı. "Oh, Callie, o bir şakaydı. Herkes bunun bir şaka olduğunu biliyor, değil mi?"

Lewis iri gövdesini sandalyeye katladı ama Fyfe arkadaşısı ve kendisi için tabak getirirken kimseye bakmadı.

"Şakaların komik olması gerekmez mi?" Fyfe yerine otururken Carianne'i nazikçe azarladı.

"Haklısın." Carianne bana özür dileyen, yalvaran bir bakış attı. "Özür dilerim, Callie."

"Sorun değil." Utandım ve şimdi herkesin arkamdan böyle söyleyip söylemediğini merak ediyordum (Fransa'yı uyuyarak dolaşıyormuşum!), iştahımın dağıldığını hissettim. Eğer Paris'in yarısını becermek istiyorsam, bu benim ayrıcalığımdı ama insanların hakkımda dedikodu yapması, beni utandırması fikrinden nefret ediyordum.

Ardnoch'u seviyordum ama küçük kasaba hayatı bu hafta biraz sinirlerimi bozdu.

"Her neyse..." Carianne yardım için Fyfe ve Lewis'e baktı. "İşler nasıl gidiyor? Lewis, babanın şirketinde çalışmaya ne zaman başlıyorsun?"

"Yarın." Ona dişsiz bir gülümseme verdi. "Artık kuaför olduğumu duydum. Nasıl gidiyor?"

"Bu iyi, bu iyi. Meşgulüm. Saç uzatma işine de yeni başladım."

"Güzel."

"Ailende mi kalıyorsun?"

"Ek bina, evet. Bir yer bulana kadar."

"Benim dairemin yanındaki daire kiralık. Tatil için kiraya verilmişti ama kalıcı bir kiracı istediklerine karar verdiler." Carianne neredeyse çıldırmış kirpiklerini ona doğru savuracaktı. "Komşu olmak güzel olurdu. Ne zaman şekerin biterse sana şeker getirebilirim."

Fyfe'in bakışlarını hissedince ona inanmayan bir bakış attım. Sempatide içinde yüzünü buruşturdu.

Yani aklımı kaçırmıyordum.

Carianne Lewis'le flört ediyordu!

Kahvaltıda benim için kötü geçti. Nezaketten, Fyfe'in lezzetli yemeklerinden yiyebildiğim kadar yedim ve diğer arkadaşımın eski sevgilimle flört ettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken arkadaşşıma yetişmeye çalıştım. Lewis'in hakkını yemeyelim, o da cesurca bu flörtü geçiştirmeye çalıştı ve bana endişeli bakışlar atmaya devam etti.

Carianne habersizdi.

Her ne kadar onun tarafından incitilmiş ve sinirlenmiş olsam da, Lewis'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi ya da sadece iki hafta önce onunla seks yaptığımı ona hiç söylemediğimi kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Onun bildiği kadarıyla, Fyfe ile ayrıldıkları gibi biz de çocukken ayrılmıştık ve bu yüzden Lewis adil bir oyundu.

Ama aynı şey değildi.

Fyfe ile bir yıl çıkmışlar ve hiçbir zaman ciddi olmamışlar.

Lewis ve ben üç yıl boyunca çıktık ve birbirimize ne kadar aşık olduğumuz konusunda herkesi hasta ettik.

Sen sadece... sen sadece arkadaşının eski erkek arkadaşına asılmadın, hele hele arkadaşının önünde hiç asılmadın!

Sonunda daha fazla dayanamayarak masadan uzaklaştım. "Seni sevip bıraktığım için üzgünüm ama yarınki açılış için bu öğleden sonra yapmam gereken bazı hazırlıklar var."

Fyfe kaşlarını çatı. "Annen seni buraya bıraktı, değil mi? Seni eve götüreceğim."

Lewis ayağa fırladı, sandalyesi o kadar sert geri çekildi ki neredeyse devriliyordu. "Hayır, ben yaparım."

Fyfe'a yalvaran bir bakış attım ama boğazını temizleyince bu bakışım dikkate alınmadı. "Evet, bu daha iyi bir fikir."

Carianne bunun yerine, "Sizi bırakabilirim," diye teklif etti.

Lewis ona ters ters baktığında tam üzerine atlayacaktım. "Hayır, yapamazsın."

Carianne'in dudakları onun ses tonu karşısında şok içinde kapandı.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Özür dilerim." Bana döndü, gözlerinde duygu seli vardı. "Seni eve götürmeme izin ver. Lütfen. Konuşmak istiyorum."

Yüzündeki kararlı ifadeyi fark edince Lewis'ten kaçabileceğimi, ancak istediğini elde edene kadar başka bir gün bana yaklaşılabileceğini ya da bu garip karşılaşmayı şimdi bitirebileceğimi biliyordum. "Peki."

Rahatlama omuzlarındaki gerginliği azalttı. Başını salladı ve sonra Fyfe'a döndü. "Teşekkürler dostum."

Fyfe sırtı. "Sorun değil."

Birdenbire Fyfe'ın Lewis'e burada olduğumu söylediğinden şüphelenmeye başladım. Ona pis bir bakış attım, bu da arkadaşımızın pişmanlık duymadan sırtmasına neden oldu. "Kahvaltı için teşekkürler," diye yarı

homurdandım.

Fyfe kuru bir sesle, "Rica ederim," diye cevap verdi. Carianne'e baktım. "Yakında görüşürüz."

"Evet." Ne bana ne de Lewis'e tam olarak bakmadan alt dudağını dişledi.

Lewis bana o kadar odaklanmıştı ki dışarı çıkarken ona veda bile etmedi. Aslında, kapı arkamızdan kapanır kapanmaz elini belime koyarak beni Fyfe'in garaj yoluna park edilmiş seksi, kanlı motosiklete doğru götürdü.

Krom borular sabah güneşinin altında parlıyordu.

Sahiplenici dokunuşunun omurgamda yarattığı farkındalık ürpertisini görmezden gelmeye çalıştım. Görmezden gelemeyince ondan bir adım uzaklaştım. Bu da anlamsızdı çünkü ona doğru bastırılmak üzereydim.

Lewis kaşlarını çatarak bana baktı. "İyi misin?" Başımı salladım.

Motosikletin arkasındaki kilitli kutuyu açtı ve iki kask çıkardı. Lewis birini bana uzattı. "Baban seni bisikletimin arkasında yakalarsa ve kırktan fazla sürersem beni öldüreceği konusunda beni uyardı. Kendimi yeniden ergen gibi hissettim."

Dudaklarım kahkahayla seğirdi. "Bunu ne zaman söyledi?" "Bu sabah senin evine uğradım."

Oh. "Sana burada olduğumu söyledi mi?" "Eninde sonunda. Ama Fyfe da söyledi."

"Böylece ikisine de kızgın olabilirim."

"Öyle misin?" Lewis sevimli bir şekilde kararsız görünüyordu, dövmeli motorcu yüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu.

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni ya da neden geri döndüğünü düşünmemeye çalışıyorum."

Gözlerini güneşe karşı kısarak uzaklara baktı. Sonra başka bir şey söylemeden kaskını taktı ve uzun bacağını bisikletinin üzerine attı. Gördüğüm manzara karşısında tahrik oldum ve ona duyduğum fiziksel çekime lanet ettim. Neden, ah neden mümkün olan her şekilde ayrı büyüyemedik? Bunun yerine, o göt herife her zamankinden daha fazla ilgi duyuyordum.

Öfkeli bir homurtuyla kaskı taktım ve arkasından bindim. Ben yaklaşıma kadar bekledi ve kollarımı beline doladı. Başımı yana çevirdiğimde göğüslerim sırtına bastırdı. Sonra yola çıktık.

Lewis kesinlikle kırk kişiye sadık kalmadı.

O da manyak gibi sürmüyordu ama sahil yolunda hızla ilerliyorduk ve kollarımı iki yana açıp başımı arkaya atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu Londra'da sürmekten farklıydı. Virajları ve dönüşleri hızla geçip Ardnoch'a doğru ilerledik. Uçuyormuş gibi hissettim. Ayrıca Harley homurdandı ve bu mırıltı titreşimi iyi hissettirdi. Çok iyi.

Şaşırtıcı bir şekilde Lewis, Ardnoch'un hemen dışında bir sapaktan döndü. Tanıdım; kum tepelerinin arasından sahile inen bir patikanın bulunduğu küçük bir otoparka çıkıyordu.

Park etmiş birkaç araba vardı çünkü yaza resmi olarak sadece bir hafta kalmıştı ve hava çok güzeldi. Harley'in motorunun gürültüsü kesilir kesilmez motosikletten indim ve kaskımı çıkardım. "Burada ne işimiz var?"

Lewis kaskını çıkardı ve bir eliyle saçlarını düzeltti. Erkeksi parmaklarında beni tuhaf bir şekilde tahrik eden o kalın gümüş yüzükler güneş ışığında parlıyordu. "Konuşabileceğimizi söylemiştin."

Yapmıştım, değil mi? Ailemin bungalovunun dışında olacağını ve babamın korkutucu bir varlıkla Lewis'i izleyeceğini ve onun da gideceğini düşünmüştüm.

Ve onun cazibesinden bir kez daha kaçacaktım.

"Yine de gerçekten geri dönmem gerekiyor."

Lewis bisikletten indi ve bana doğru baktı. Okyanus dalgalarının kum tepelerinin ötesine vuruşunu, bir köpeğin havlamasını, martıların yukarıdaki berrak gökyüzünde miyavlamasını duyabiliyorduk. Kıyıdaki rüzgârdan korunmuş bir şekilde, birbirimize bakarken içimde kopan fırtınanın tam tersi olan rahatlatıcı bir sıcaklıkta duruyorduk.

O geceye dair görüntüler zihnimde yanıp sönmeye devam etti.

Gün gibi açıktı, iniltilerini duyabiliyor, vücudunun nasıl gerildiğini ve titrediğini, içimde nasıl kalın ve sıcak bir şekilde zonkladığını hissedebiliyordum.

İhtiyaçtan kızararak ondan uzaklaştım.

Lewis kaşlarını çattı. "İyi o zaman. O zaman doğrudan konuya gireceğim. Senin için geri döndüm, Callie. Seninle birlikte olmak için Ardnoch'a geri döndüm. O geceden sonra aramızdakileri inkâr edemezsin."

Bir yandan kendimi onun kollarına atıp rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlamak isterken, diğer yanımdan kaçmak istiyordu. Sahilden köye kadar koşarak gitmek istiyordum, böylece geri döndüğümü ve bunları söylediği için ne kadar dehşete düştüğümü göremeyecekti. Çünkü ya bir, beş ya da on yıl içinde Ardnoch'tan tekrar sıkıldığına karar verirse? Ona ilham verecek Londra gibi bir şehre ihtiyaç duyarsa? Onu tatmin etmek için.

En son yedi yıl önce bu kadar ikiye bölündüğümde, bir ormanın zemininde sinirli bir şekilde yatıyordum.

Oraya geri dönemezdim. Buna katlanamazdım. Belirsizlik ilişkimizi lekeleyecekti.

Titreyerek nefes aldım ve cevap vermeden önce bıraktım: "Öncelikle, iki hafta önce tek kelime etmeden seni terk ettiğim için özür dilerim. Korkakça bir hareketti ve bunu bana yapsaydın çok incinirdim."

Lewis başıyla beni onayladı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim.

Özrünüz kabul edilmiştir."

"Ama Lewis..." Bana doğru bir adım atarken elimi kaldırdım. Durdu. "Bu bir hataydı. Sarhoşken yapılan bir hata. Seni kandırıysam ya da olduğundan daha fazlasıymış gibi hissettirdiysem özür dilerim ama seninle birlikte olmak istemiyorum." Ellerim o kadar titriyordu ki, onları iki yanımda yumruk yaptım. "Eğer dediğin gibi buraya benim için geldiyse, bunu düşünmek için gerçekten zaman ayırmalısın. Çünkü Ardnoch'ta sadece istediğin buysa kalmalısın. Benim için değil. Ben artık denklemin bir parçası değilim."

İfadesini okuyamadım. Güneş başının arkasına vuruyor, yüzünü gölgede bırakıyordu, bu yüzden gözlerindeki bakışı değil, sadece yüz hatlarını görebiliyordum. Yine de beni izledi. Birkaç saniye boyunca. Sonra başını salladı. Sakindi. Kabullenmişti. Beni Highlands'e kadar takip etmek için tüm hayatını altüst eden biri için garip bir şekilde mücadele dolu değildi.

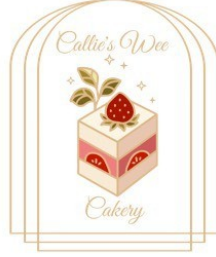
Başka bir şey söylemeden kaskını taktı ve motosiklete geri bindi.

Şaşkın, hayal kırıklığına uğramış, incinmiş ve bunlardan herhangi birini hissettiğim için kendimi bir velet gibi hissederek kaskı tekrar taktım ve yavaşça arkasındaki koltuğuma döndüm.

Köye doğru ilerlerken, bizi onun bisikletinde gören köylüler için endişelenmemeye çalıştım. Bunun yerine, bunun muhtemelen Lewis Adair ile son yolculuğum olduğunu bilerek yolculuğun tadını çıkardım.

On beş

CALLIE

T Lewis'in bombayı patlatmasından bir gün sonra, annem ve ben fırından eve döndüğümüzde Harry de okuldan dönmüştü. Dönem sonu hızla yaklaşıyordu.

yaklaşıyordu ve yaz tatilinden sonra Harry ve arkadaşları lise birinci sınıfa başlayacaklardı. Temmuz ayında on iki yaşındaydı. Ve onun çocukluğunun büyük bir bölümünü kaçırdığımı fark ettim.

Garaj yoluna girdiğimizde, o merdivenlerden çıkarken hiç bu kadar net olmamıştı.

"Baksana boyu ne kadar uzamış." Ben yokken büyüdüğü ve bunun onunla olan ilişkimi etkilediği için üzgün bir şekilde iç çektim.

Harry küçükken, her küçük kardeş gibi kasıtlı olarak sinir bozucu olabiliyordu, ancak aramızdaki yaş farkı nedeniyle çoğunlukla iyi bir ilişkimiz vardı. Anneme ya da babama olduğu gibi bana da sarılmak ve güven vermek için koşarak gelirdi.

"Baban Harry'nin jujitsu'da kendinden büyük gençlerle eşleşmesi gerektiğini söylüyor."

Başımı salladım, çünkü bu mantıklıydı. Ben çocukken Lewis'le tekvandoya başlamıştım, Harry ise jujitsu öğrenmek istediğine karar vermişti çünkü babam bu dövüş sanatını öğrenmişti. Şimdi Thurso'da bir sınıf yönetiyordu.

Ve

Babam yaptıysa, Harry de yapmak istiyordu. Annemin rengine sahip olsa da -sarı saçlar, kahverengi gözler- babama benziyordu. Gençken bir yanımda Harry'yi kıskanırdı. Ve babamın onu beni sevdiğinden daha çok seveceğinden endişeleniyordum çünkü Harry onun kanından geliyordu ve ben değildim. Ama babam bunu biliyordu ve Harry doğduğunda, kendimi asla dışlanmış ya da daha az sevilmiş hissetmemem için elinden geleni yaptı.

Aksine, biraz da cinsiyetçi bir şekilde, beni Harry'den daha çok koruyordu. Yine de bunun babamın kendi travmasından kaynaklandığını biliyordum. Bununla bir şey kastetmiyordu. Kız kardeşi öldürülmüştü, onu kurtaramamıştı ve şimdi babam hayatındaki kadınlara karşı aşırı korumacıydı. Bunu anlayabilirdim.

Harry döndü ve eve girmeden önce bize el salladı.

"Bunun bir gelişme olduğunu söyleyebilirim, ama muhtemelen size el sallıyordu."

"Sen neden bahsediyorsun?" Annem kemerini açarak sordu.

Ona bir bakış attım. "Harry benden kaçıyor."

Annem alay etti. "Callie, o sadece dövüş sanatları, video oyunları ve futbolla ilgilenen ergenlik çağında bir çocuk."

"Futbol," diye düzelttim onu, arabadan inerken. "On beş yıldır buradasın, bu affedilemez."

Beni dışarı kadar takip ederken alaycı tavrıma kıkırdadı. "İyi, iyi, futbol. Demek istediğim hala geçerli. Kardeşin senden kaçmıyor, sadece bir çocuk gibi davranıyor."

Bunun üzerine homurdandım çünkü o kadar emin değildim.

İçeride Harry'yi yemek masasında sırt çantası açık halde bulduk. Anne babamızın bir kuralı vardı, eve gelir gelmez ödevlerimizi bitirmek zorundaydık. Görünüşe göre babam hâlâ isteydi. Güvenlik görevlisi olarak çalıştığı Ardnoch Kalesi'nde sabahın erken saatlerinden öğleden sonraya kadar vardiyası vardı, bu yüzden geç kaldığını ya da fazla mesai yaptığını tahmin edebiliyordum.

Annem Harry'nin başını öpmek için eğildi. "Merhaba, bebeğim.

Okul nasıldı?"

"İyiymi. Keşke artık bize ödev vermeyi bıraksalar. Okul neredeyse bitiyor ve yazdan sonra oraya geri dönmeyeceğiz bile. Neden hâlâ ev ödevimiz var?" Harry şikayet etti.

"Öğretmeninin gönlünü al ve yap. Dediğin gibi, yakında tatil zamanı gelecek. Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Evet, lütfen." Öğretmeninin verdiği alıştırmaya başlamak için iPad'ine dokundu. Dönem sonuna bu kadar az bir süre kala hâlâ ev ödevi veriyor olması biraz acımasızca gelmişti bana. İlkokulun sonunda öğretmenimizin böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordum. Doğrusu, ilkokul yediyi pek hatırlayamıyordum. ABD'de ortaokula geçmeyi beklerken birdenbire Birleşik Krallık'ta hala ilkokulda olmaya ve İskoç okul sisteminin işleyişine göre on iki yaşında hemen liseye gitmeye başlamıştım.

"Tatil için büyük planların var mı?" Boş bir yemek masası sandalyesine yaslanıp sohbet etmeye çalışarak sordum.

Harry bana baktı. Gözleri ve saçları dışında gerçekten de babamın tıpatıp aynısıydı. On dört yaşında gösteriyordu, yaşına göre çok uzun ve genişti. "Burası Ardnoch, Paris değil," dedi tavırlı bir şekilde. "Buralarda yapacak pek bir şey yok."

Annem mutfakta Harry'ye sandviç hazırlarken döndü ve bakışlarımla karşılaştı. Onun ses tonunu duyunca kaşlarını çattı. "Sana söylemiştim," dedi yüz ifadem. İçimi çekerek tekrar denedim. "Belki bu yaz arabada koşuya çıkabiliriz. Sadece sen ve ben."

"Araban yok," dedi iPad'ine. "Bir tane alacağım."

"Annemle babam bunu da mı senin için alıyor?" "Harry," diye azarladı annem.

"Bu haksızlık."

Omuz silkti. "Gerçek bu. Herkes söylüyor."

Midem bulandı. "Ne diyor?"

"Annemle babamın sırtından geçiniyorsun. Paris'in parasını sadece sen geri dönüp fırını annemden alabileceğin diye ödediler çünkü kendin için bir şeyler inşa edemeyecek kadar tembelsin. Paris'te kaldığın için kendini özel biri sanıyorsun, oysa bize geri taşınarak yine annemle babamın sırtından geçiniyorsun. Herkes senin zavallı olduğunu düşünüyor."

Ona öylece bakakaldım, sadece söyledikleri değil, bunları söylerkenki aşağılaması da beni hayrete düşürmüştü. On bir yaşındaki bir çocuk için bu kadar aşağılama. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Görünüşe göre herkesin düşündüğü şey? Yani, bir çocuğun aklına gelmesi için bunu çok fazla söylüyor olmaları gerekirdi.

Annem yemek masasına yaklaşarak, "Harry Ironside, bir daha sakın kardeşinle böyle konuşma," diye uyardı. "Özür dile, hemen."

Eşyalarını toplayarak masadan uzaklaştı. "Bunu odamda yapacağım."

"Harry-"

"Ve o benim kız kardeşim değil. O benim üvey kardeşim. Babası bir psikopat, muhtemelen bu yüzden herkes ondan nefret ediyor. Paris'e geri dönmelisin. Kimse seni burada istemiyor." Annemin öfkeyle ona seslenmesini duymazdan gelerek odadan çıktı.

Onun sadece bir çocuk olduğunu ve muhtemelen sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğinin farkında olmadığını biliyordum ama bu sözler beni paramparça etmişti. Sadece sözlerin kendisi değil - tam da kendimle ilgili en büyük korkuma dokunuyordu - Harry'nin benden bu kadar nefret ediyor gibi görünmesi. Belki de Paris'e gitmek gerçekten bir hataydı.

"Callie..."

"Yürüyüşe çıkıyorum."

"Callie, öyle demek istemedi."

"Hayır, bunu kastetti. Ve insanlar açıkça benim hakkımda dedikodu yapıyor."

"Kardeşin onlardan biri olmamalı. Ve sana söylediklerinin sonuçları olacak."

"Ne dedi?"

Döndüğümüzde babamın kapıda durduğunu gördük. Harry'yle yaşadığımız o korkunç ana o kadar dalmıştım ki, arabasının yola çıktığını bile duymamıştım. Anneme baktım ve başımı hafifçe salladım. Babam öğrenirse, Harry'nin başı belaya girerdi.

Annem beni görmezden geldi. "Oğlumuz kız kardeşine çok kötü şeyler söyledi ve ben açıkçası çok üzgünüm ve hatta ..." Ellerini havaya kaldırdı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Çocuklarımdan birinin bu kadar zalim olabileceğine inanamıyorum."

"Anne." Ona başımı salladım. "O sadece bir çocuk."

"Ve sen onun yaşındayken kimseye böyle kötü bir şey söylemezdin."

"Çünkü ben hayatında hiç zor bir gün geçirmemiş, şımartılmış on bir yaşında bir çocuk değildim. Harry maddi açıdan güvenli bir evde iki sevgi dolu ebeveynle büyüdü. Bizi kıyaslayamazsın. Koşullar beni daha empatik yaptı."

"Gerçekten onun söylediklerini mi savunuyorsun?" "Wee yin?"

Bunun üzerine döndüm. Bunca yıl sonra bile, babam bana hala Wee Yin derdi.

"Ne dedi?" Babam odaya girerek tekrarladı. Gergin bir tavır takınmıştı ve beni hemen terslemesine rağmen, birden Harry için biraz üzüldüm. Babama söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Annem onun sözlerini kelimesi kelimesine tekrarladı.

Babamın yüz ifadesi karardı ve koridora doğru yürüdü.

"Baba, yapma."

O da bana baktı. "Temmuz'da on iki yaşına girecek. Bir erkekmiş gibi böyle iğrenç şeyler söylemeye başlamak istiyorsa, o zaman bir erkek gibi konuşabilir."

Endişeyle anneme baktım.

Başını bana doğru salladı, babamın bu işi doğru şekilde halledeceğine tamamen güveniyordu.

Annemle babamın ve Harry'nin arasının açılmasına neden olacağım endişesiyle, annemin fısıltılarına rağmen babamın peşinden gittim.

durmamı diledi. Çoktan Harry'nin odasına girmişti, kapı aralıktı. Nefesimi tuttum ve babamın, kardeşimin kucağında iPad'ile oturduğu Harry'nin yatağının üzerinde kule gibi yükselişini izlerken onu dinledim.

"... Böyle mi dedin?" Babam homurdandı.

"Öyleyse ne olmuş?" Harry sızlandı. "Gerçek bu."

"Kardeşini ne kadar incittiğinin farkında mısın? Bunun bir anlamı var mı? Umurunda mı Harry? Çünkü kız kardeşinin dışarıda karnına yumruk atmışsın gibi görünmesini umursamıyorsan büyük sorunlarımız var demektir."

Harry irkildi ve gözlerini kaçırdı. "Bunun onu bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim."

"Kız kardeşin olmadığını söylediğini mi? Ya da ondan bir psikopatın kızı olarak bahsettiğinizi? Ya da herkesin ondan nefret ettiğini? Bunların hiçbirinin onu rahatsız etmemesi mi gerekiyordu?"

Kardeşimden sessizlik.

"Kelimeleri silah gibi kullanmayı seçerseniz, sonuçlarına da katlanmak zorunda kalırsınız. Ve eğer insanlara korkunç şeyler söyleyecek kadar büyüdüyse, gerçekte başa çıkabilecek kadar da büyümüşsünüz demektir."

Babamın bununla nereye varacağını merak ederek kaşlarımı çattım.

Babam kendini Harry'nin yatağına bıraktı, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini kavuşturdu. "Harry, bana bak."

Küçük kardeşim emri reddetme zahmetine girmedi. Başını çevirdi ve babamın bakışlarını karşılamak için çabalamasını izledim.

"Kız kardeşine, onun senin kız kardeşin olmadığını söylemeni ya da öz babasını onun yüzüne vurmanı asla ama asla duymak istemememin iki nedeni var. Birincisi, kız kardeşin senden sadece bir yaş küçükken o adam tarafından terörize edildi. Terörize edildi, Harry. Callie'yi kaçırdı ve anneni öldürmeye çalışmadan önce ona silah doğrulttu. Bunun onlar için ne kadar travmatik olduğunu bilemezsin. Bunu asla tam olarak anlayabilecek bir konumda olmanı istemiyorum. Asla. O yüzden detaylara girmeyeceğim. Eğer ne olduğunu bilseydin

o adamı ona karşı bir silah olarak kullandığınız için kendinizden iğrenirdiniz."

Bir nefes sesi duydum ve annemin ayakta durduğunu görmek için döndüm, tüm yaşadıklarımızı hatırlattığı için üzüntüden gözleri büyümüştü. Ve Harry'nin bu kadarını bilmek için bile çok küçük olmasından endişe duyuyordu. Ama ben bu travmayı on yaşında bir çocuk olarak yaşamıştım ve atlatmıştım. Harry neredeyse on iki yaşındaydı ve babama bir dereceye kadar hak veriyordum. Eğer bu sözleri bana karşı kullanabiliyorsa, neden bahsettiğini anlayacak yaşıydı.

Annemin eline uzandım ve güven vermek için sıktım.

Arkama döndüğümde Harry'nin gözlerini indirdiğini, yüz ifadesinin gerginleştiğini gördüm. Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde nedenini anladım. Lanet olsun.

"Bunun Callie için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Öz babasının ona ve annene bunu yapabileceğini? Şimdi bunu neden kız kardeşinin yüzüne vurmadan gerektiğini anlıyor musun?"

"Evet." Sesi sessiz ve gençti. "Özür dilerim."

Babası ona doğru uzandı ve Harry başını öne eğerek babasının göğsüne bastırdı. Babası ensesini sıktı, sesi daha yumuşaktı ama onu teselli ederken hâlâ sertti. "Ve ikincisi, kız kardeşini yasal olarak evlat edindim ve önemli olan her açıdan o benim kızım. Sen ne kadar oğlumsan Callie de o kadar benim kızım. Her açıdan senin kız kardeşin. Ve bir daha aksini söylediğini duyarsam, bu evde sevdiğin tüm elektronik aletleri elinden alırım ve onları altı ay boyunca geri alamazsın."

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı Harry, sesi çatlıyordu. "Ben... Axel Beaton, Greg Anderson ve arkadaşları Callie döndüğünden beri okulda benimle uğraşıp duruyorlar."

Anneme şaşkın bir bakış fırlattım. "Nasıl rahatsız ediyor?" Babam sordu.

Harry burnunun altındaki sümüğü silerek geri çekildi. "Callie'nin bir sürtük olduğu hakkında bir yorum yaptılar. "Callie'nin

sosyal medyasına girdim ve onu birkaç erkekle gördüm. Axel'e yumruk attım ve tepki gösterdiğim için her gün bana saldırıyorlar, onun hakkında bir şeyler söylüyorlar."

"Ne eşyası?"

"Seninle ve annemle dalga geçtiğini, paranı aldığını, annemin işini aldığını, bir sürü erkekle yattığını, babasının bir katil olduğunu ve onun lekeli olduğunu, uykumuzda bizi öldürme ihtimaline karşı onu evde tuttuğumuz için hasta olduğumuzu. Sürekli, durmadan!"

Arkamı döndüğümde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Annem beni kollarının arasına almaya çalıştı ama ellerinden kurtuldum.

Çocuklar sadece bu bilgiye sahip değillerdi. Yetişkinlerin benim hakkımda konuşmalarına kulak misafiri oluyorlardı. Benim hakkımda dedikodu yapıyorlardı. Ve bunu küçük kardeşime eziyet etmek için kullanıyorlardı.

Benden nefret etmesine şaşmamalı.

Hava almaya ihtiyacım vardı, annemle babamın Harry'ye yardım etmenin bir yolunu bulacaklarına güveniyordum. Muhtemelen uğraşmak isteyeceği son kişi bendim, bu yüzden annemin arabasının anahtarlarını aldım ve aceleyle evden çıktım.

Kendimi Ardnoch'a doğru giderken buldum. Paris'te evimdeki duş o kadar berbattı ki, onun yerine köpük banyosunda oturup bir kadeh şarap içme ritüeline başlamıştım. Kendimi dünyanın en uzun köpük banyosunu yapmış ve devasa bir kadeh şarap içmiş gibi hissediyordum.

Gloaming'in dışına park ettim ve William'ın Şarap Mahzeni'ne giden taş döşeli yolda dolaşırken kimsenin gözüne çarpmamak için başımı öne eğdim. Saat henüz beş bile değildi ama umurumda değildi. Bırakın şerefsizler dedikodu yapsın ve diğer her şeyle birlikte bana sarhoş desinler.

Şarap dükkanına girer girmez Carianne'i şarap duvarında gördüm ve arkamı dönüp hemen dışarı çıkmak istedim. Dünden beri konuşmamıştık ve şimdi onun Paris'in yarısını düzmemle ilgili şakası aklıma geldi. Harry'nin söylediklerine çok benziyordu. Kullandığı dile şaşırmamıştım. Benim sınıfımda da

O yaşlarda etraflarındaki yetişkinleri taklit etmeye çalışır ve sürekli küfür ederlerdi. Ve daha da kötüsü.

Carianne'e bakarken birdenbire hakkımda bunları kimin söylediğini ve bir grup ilkokul çocuğuna nasıl ulaştığını öğrenmek istedim.

Carianne'e yaklaşmadan önce William'a başımla selam verdim.

Ayak seslerimi duyunca bana doğru baktı ve yüzünde tanıdığına dair dostça bir gülümseme belirdi. "Callie, nasılsın?"

Önsöze gerek duymadan, "Kim benim hakkımda dedikodu yapıyor, Carianne?" diye sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlar benim hakkımda dedikodu yayıyor. Lütfen bana kim olduğunu söyleyin."

Yüzümde gördüğü her neyse, derin bir iç çekmesine neden oldu. "Dün... söylediklerimi şaka olarak bile olsa asla söylememeliydim. Özellikle de... sen yokken meraklı piçler sosyal medyayı takip ediyordu. Daha muhafazakâr tipler biraz dedikodu yaptı, sanki iki yılda iki erkekle çıkman herkese verdiğin anlamına geliyormuş gibi."

Öfke içime aktı. "Öyle olsam bile, bu kimi ilgilendirir? Erkek olsaydım, umurlarında olur muydu?"

"Kesinlikle!" Carianne başıyla onayladı. "Salonda bu konu hakkında konuşmaya çalışan birkaç kadına da aynı şeyi söyledim."

"Hangi kadınlar? Çocukları var mı?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Jana Anderson onlardan biriydi."

Başka tarafa bakarak alay ettim. Harry Anderson soyadlı bir çocuktan bahsetmişti. İnsanların nesi vardı ki? "Onu tanıyor muyum ki?"

"Eskiden Jana Bailey'di. Bizden birkaç yaş büyüktü."

"Onu hatırlamıyorum."

"Kişisel bir şey değil Callie. Buradan John O'Groats'a kadar en büyük dedikoducu o. Sen onun için sadece dedikodu malzemesisin. Ayrıca, Ursula Rankin'le arkadaş ve ikimiz de biliyoruz ki o ve annesi kinlerini kusacak bir hedef bulmayı seviyorlar." Carianne bana doğru bir adım attı. "Ama dün kişiseldi. Bunu söylediğim için çok kızgıyım. Ağzımdan kaçtı çünkü... bak... ben... seninle bu konu hakkında konuşacaktım.

..." Dudaklarını endişeyle yaladı ve birdenbire beklentiden midemin bulandığını hissettim. "Sen benim arkadaşımsın, o zaman bu konuda hiçbir şey yapmazdım ama gerçek şu ki Lewis'ten her zaman hoşlandım. Her zaman. Fyfe'la çıkarken bile. Sen ve Lewis ayrılalı yıllar oldu. Şimdi evde olduğuna göre, ona çıkma teklif etmek istiyorum. Bu konuda sana karşı dürüst olmak istiyorum. Yani, onu geri istemiyorsun, değil mi?"

Carianne ve Lewis fikri midemi bulandırdı.

Oysa daha dün Lewis'e onunla birlikte olmak istemediğimi söylemiştim. Başımı salladım, kulaklarımdaki kan hücumundan hiçbir şey duyamıyordum. "İstemiyorum... ama... Carianne, onunla çıkman benim için garip olur. Bu konuda yalan söylemeyeceğim."

Arkadaşım yavaşça nefes verdi ve yüzüme baktı.

"Anlıyorum.

Seviyorum. Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum Callie."

"Onu artık tanımiyorsun," diye karşı çıktım.

"O kadar da değişmiş olamaz. O her zaman en nazik, en sevimli adamdı ve bu yönünü takdir ediyorum."

Ne? Sanki ben yapmadım?!

"Ve bence onu istemediğini ama başkasının da ona sahip olmasını istemediğini söylemek haksızlık olur." Sözlerini yumuşatmak için uzanıp kolumu sıktı.

Ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Ne lanet bir gündü.

Uyuşukça başımı salladım, çünkü bu konuda haklıydı. Lewis'i Carianne'e yasak bölge olarak işaretlemek çocukça olurdu. Küçük bir köyde yaşıyorduk. Romantik seçeneklerimiz azdı.

Lewis Adair bir avdı ve eğer Carianne değilse, başka biri olabilirdi.

Başını eğdi, yüzünde sempatik bir ifade vardı. "Ve eğer senin hakkında kötü konuşan birini duyarsam, işim bittiğinde kulakları çınlıyor olacak."

Tekrar başımı salladım.

"Her şey geçecek Callie. Eve yeni geldiğin için son dedikodu sensin. Ama bir süre burada kaldıktan sonra, hakkında konuşacak yeni birini bulacaklar. Nasıl olduklarını bilirsin."

Yaptım. Sadece daha önce hiç bunun yükünü çekmemiştim. Yıllar önce annem ve benim hakkımda dedikodu yapıldığında, beni en kötüsünden koruduğunu hayal etmiştim.

Evde olmak şimdiye kadar beladan başka bir şeye neden olmamış gibi görünüyordu. Eğer gidersem, belki zorbalar Harry'yi rahat bırakırdı.

Ve eğer Carianne ve Lewis çıkmaya başarlarsa, bunu görmek istemem.

Lewis'in Ardnach'ta kalması ve benim buradan ayrılmam ne kadar ironik olurdu?

"Gitmem gerek. Kuafördeki bazı kızlara yemekli toplantıya şarap getireceğime söz verdim." Carianne sırtı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "En iyisi olduğun için teşekkürler. Seni seviyorum."

O dükkânda ne kadar durdum bilmiyorum ama sonunda bir şişe şarap alıp parasını ödeyecek ve arabaya geri dönecek gücü kendimde buldum.

Annemden gelen cevapsız çağrılar vardı ama şu anda kimseyle konuşamazdım. Köpük banyosu yapmak için ailemin evine dönmek yerine, daha dün Lewis'e onu istemediğimi söylediğim ve onun da bu haberi pek umursamamış gibi karşıladığı otoparka gittim. Görünüşe göre Ardnach'a benim için dönmüş olduğundan tepkisi pek anlamlı değildi.

Ayakkabılarımı çıkarıp arabaya attıktan sonra şarap şişesini kaptım ve kum tepelerine doğru yürüdüm.

Kıydan esen rüzgâr hafif gömleğimi dalgalandırarak ve saçlarımı yüzümden savurarak bana çarptı. Zar zor

hissettim.

Sahilin bu kısmı, umduğum gibi, gelgit olmasına rağmen günün bu saatinde boştu. Kum yumuşak ve altın sarısıydı, suyun sürekli okşamasıyla sıkıştırıldığı kıyıya yaklaşıncaya kadar ayak darbelerime direnç gösterdi. Kenar boyunca yürürken soğuk kum ayak parmaklarımla arasında hoş bir şekilde sıkıştı ve tekrar geri çekilmeden önce suyun ayaklarımı öpmesine izin verdim. Önümde kilometrelerce uzanıyordu ve uzakta, toprağın denize doğru çıkıntı yaptığı yerde koyu yeşil tepeler belirliyordu. Güneş ışınları beyaz bulutları yarıyor ve ışık yumuşak dalgaların üzerinde sekip parlıyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak nefesimi içime çektim.

Kardeşim, köyüm ve bir bakıma Lewis'e olan ilgisini bana tercih eden Carianne tarafından reddedilmiş hissetmek beni rahatsız etmemeliydi... ama bu o kadar canımı yakıyordu ki ortadan kaybolmak istiyordum.

Gerçek babamın bize yaptıklarından sonra annem bir terapistle gitmek isteyip istemediğimi sormuş, ben de hayır demiştim. Gerçek babamın ellerinde yaşadığım travmatik reddedilme ve sevgisizliğin beni derinden yaraladığını söylemek için bir terapistle gerek yoktu. Reddedilmeyi dünyanın sonuymuş gibi ele alıyordum.

Çevirmeli kapaklı bir şarap şişesi seçtikten sonra kapağını çıkarıp içmek için harekete geçtim. Ama elim üzerinde duruyordu. En son sarhoş olduğumda Lewis'le seks yapmıştım ve bu kafamı karıştırmıştı.

Daha da ötesi, Ally Teyze'nin sesini kafamın içinde duyabiliyordum. Daha gençken ve travmatik bir şey yaşarken, uyuşturucu ve alkole kaçmış ve sonunda rehabilitasyona girmişti.

Haftalık ritüelim olan küçük bir kadeh şarap ve köpük banyosunu okyanus kenarında bir şişe içmeye dönüştürmek istemedim. Bu, onu basit bir zevkten duygularımı uyuşturmak için bir araca dönüştürdü.

Durdum, şişeyi göğsüme bastırdım ve önümdeki suyun enginliğine baktım. Bazen

Bir bedenin hiç yorulmamasının ve okyanusa dalıp sonsuza kadar yüzebilmenin, dertlerden, gönül yaralarından ve sorumluluklardan arınmış olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiniz.

Ritminin beni yatıştırmasına, sakinleştirmesine izin verdim.

Ailemle yüzleşmek için eve dönmeye hazır hissedene kadar.

ON altı

LEWIS

T Callie'nin reddinden sonra olabilecek en iyi şey babamın şirketinde yeni bir işe başlamaktı. Çalışanların çoğunu ve diğer mimarları zaten tanıyordum çünkü iki yaz boyunca yarı zamanlı olarak üniversiteye gitmeden önce.

Eğer birileri babamın ortak olmasından ve benim kayırmacılıkla işe alınmamdan rahatsız olduysa da ben öyle bir izlenim edinmedim. Umarım bunun nedeni itibarımın benden önce gelmesiydi. Lisans eğitimim sırasında ulusal çapta tanınan birkaç projede çalışmıştım.

Babam, her zamanki gibi, beni hemen işe aldı ve yeni bir özel konut müşterisi ayarladı. Jack ve Ross çifti, Inverness ve Tain arasında Cromarty Firth'e bakan bir arsa satın almıştı. Mükemmel bir konumda harika bir arsaydı ama çok küçük bir araziydi. Bu meydan okuma memnuniyet vericiydi ve henüz ilk aşamalarda olmamıza rağmen Jack ve Ross'la birlikte araziye fiziksel olarak değerlendirmek için dışarı çıkmıştık. Zihnim şimdiden olasılıklarla dolup taşıyordu. Bu aşamada, müşterinin tasarımı ne görmek istediği, arsanın boyut olarak ne sunduğu ve güneşin o konumda gün boyunca nasıl hareket ettiği araştırılıyordu.

Bu bireysel tasarım üzerinde çalışmanın yanı sıra, babamın bir şirket için yürüttüğü daha büyük bir projeye de yardımcı oluyordum.

Aberdeenshire'da lüks evler inşa etmek isteyen küçük bir konut geliştiricisi. Babamın firması önde gelen sürdürülebilir, kıyı emlak tasarımcısı olarak tanınıyordu. Bir binanın çevresinin bir parçası haline gelmesini sağlayan cam teknolojisini kullandık. Basit bir ifadeyle, yapısal bütünlüğü ve şiddetli rüzgarlara, tuzlu suya ve güneş ışığına dayanabilecek evleri korurken tasarımlarımıza çok sayıda cam dahil ettik.

Ardnoch'a döndüğüm ilk hafta son derece meşguldüm. Akşamları yemek için aileme katıldım ve Morwenna'nın hala her zaman olduğu gibi komik, tatlı bir kız olduğunu keşfettiğimde rahatlardım - ama ruh hali değişiyordu. Geceleri, annemle babamı dehşete düşürecek şekilde bazen bisikletimle açık havada geziyor ya da televizyon izlemek veya kitap okumak için ek binaya çekiliyordum. Onların yanında olmayı ne kadar sevsem de, bir an önce kendime ait bir yer bulmam gerekiyordu.

Ruh halimi başkalarına bulaştırmadan Callie hakkında kara kara düşünebileceğim bir yer. Var olmaya çalıştım ama ailem bana sürekli iyi olup olmadığımı soruyordu, bu yüzden çok iyi bir iş çıkarmadığımı biliyordum.

Callie'den vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Geçen hafta onu tek kelime etmeden eve götürdüğümde ona öyle görünmüş olabilirdi, ama bunu işliyordum. Bütün hafta boyunca beynimi zorladım, ona hiçbir yere gitmediğimi kanıtlamak için ne yapabileceğimi düşünmeye çalıştım.

Sonra ondan sakladığım tüm e-postaları ve mesajları hatırladım.

Ayrıldıktan sonra, onu çok özlediğim için ölebileceğimi düşünerek geçmiş mesajlarımızı tekrar okudum. Neredeyse bir yıl sonra, bir süre mesajlara bakmadıktan sonra, yanlışlıkla onu aradım. Neyse ki daha çalmadan aramayı sonlandır tuşuna basmıştım. Ama bu olay beni onu telefonumdan silmeye karar verecek kadar sarsmıştı. Bunu yapmadan önce tüm mesajlarımızı bilgisayarıma aktardım ve dosyayı kaydettim.

Bunu hatırlayarak dün gece dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve akşamı eski konuşmalarımızı okuyarak geçirdim.

Bazıları şimdi çocukça ve aptalca geliyordu ama çoğu bana Callie'yle birbirimizi ne kadar iyi anladığımızı hatırlatıyordu. Aramızdaki ilişkinin ne kadar kolay olduğunu. Ve bu kadar kolay ve rahat olan bir ilişkinin aynı zamanda heyecan ve gençlik tutkusuyla dolu olması ne kadar olağanüstüydü.

İkincisine hala sahip olduğumuzu keşfettik. Aslında, her zamankinden daha fazla.

Ama eskisine tekrar sahip olabileceğimize gerçekten inanıyordum.

Sonra, Callie'nin biz çıkmaya başladıktan yaklaşık bir yıl sonra gönderdiği bir dizi mesaja rastladım. Adamın her türlü romantik şeyi yaptığı bir kitap okumuştı ve ben de artık bunun ötesinde olduğumuzu söyleyerek şaka yapmışım. Eski ayakkabılar kadar rahattık. Onu gaza getirmek için yapmışım ve o da buna kanmıştı. Callie cevap vermişti:

Keşke geçen yıl beni elde etmek için daha çok çabalasaydın. Tek yapman gereken beni sevdiğini söylemekti ve ben de kabul ettim. *Buna yuh olsun. Geçen seneki Callie aptalın tekiydi.

Bence o harika biri. Uzatmış olsaydın kalp yetmezliği geçirirdim.

Senden beni özel randevulara çıkarmanı istemek işi uzatmazdı. İkimiz için de eğlenceli olurdu.

Ne tür özel randevular?

Gerçek
ten mi?

Ciddiyim. Atlamam gereken çemberleri bilmek istiyorum. 😊

Keşke şimdi yapsaydım. Sanırım beni hafife alıyorsun. 😊

Asla. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Eee.
Tarihler?

Tamam, sen istedin. Randevu 1: Alacakaranlıkta sahilde piknik, en sevdiğim atıştırmalıklarla. Şimdiye kadar ne olduklarını bilmiyorsan, pes ediyorum.

LOL. Walkers'ın soğan turşulu cipsleri, fıstıklı M&M'ler ve annenin ev yapımı çikolatalı trüfleri. Oh ve bir şişe Irn-Bru.

Seni seviyorum.

Gerçekten daha sağlıklı atıştırmalıklar yemelisiniz.

Kapa çeneni. En sevdiğin atıştırmalığın havuç ve humus olması gibi. Her neyse, 2. randevu: Zip-lining. 3. randevu. Tiyatroda bir gece. 4. Edinburgh'daki Ulusal Müze'ye gezi. 5. Peri Havuzlarını görmek için Skye'da hafta sonu. 6. Ek binada seninle baş başa bir gece

Flört et.

Ama sadece seninle. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum, Mo Chridhe.

Biliyorsun, bu bana bir şeyler yapıyor.

Ha. Git uyu, seni çapkın.

İyi geceler, bebeğim.

Gece x

Mesaj dizisi bir nostalji ve özlem acısına neden olmuştu. Aramızda geçen tüm konuşmaları buldum. Ama bunları okurken ona hiç flört etmediğimi de fark ettim. Onu sevdiğimi söyledim ama çekingen olduğumu söylerken haklıydı. Belki de çocuk olduğum için Callie'nin sahip olduğu özgüvene sahip değildim ya da belki de çaba göstermemiştim. Onunla flört etmedim ve onu hiç özel bir yere götürmedim.

Geriye dönüp baktığımda, Callie'yi hafife almışım.

Birden fazla şekilde.

Artık yok.

Belli ki onu geri kazanmak için bu sefer seni seviyorumdan daha fazlası gerekecekti. Ve ben hazırdım. Uzun yol için kendimi hazırlamıştım.

Ertesi Cumartesi, fırına uğrayıp herkesin bahsettiği Callie'nin hamur işlerinden birini deneme planlarıyla uyandım. Annem eve birkaç tane getirmişti ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Callie'nin tatlıları olağanüstü görünüyordu ve daha da lezzetliydi. İşini destekleyerek küçük bir başlangıç yapmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm.

Ayrıca tüm hafta boyunca görmediğim için onu görmek için de bir bahaneydi.

Ayrılmadan önce bir kahve içmek için eve uğradığımda anneme de aynı şeyi söyledim.

"Bence bu iyi bir fikir." Devam etmeden önce bana baktı, "Geçen hafta sonu Callie'yle birlikte bisikletle görüldüğünüz söyleniyordu."

Tabii ki vardı. "Evet, onu Fyfe'den eve bıraktım." Yavaşça nefes verdim ve itiraf ettim: "Onu hâlâ sevdiğimi ve geri istediğimi söyledikten ve şiddetle reddedildikten sonra."

Annemin yüz ifadesi düştü. "Bütün hafta seni rahatsız eden şey bu muydu?"

Başımı salladım. "Ama pes etmeyeceğim."

"Güzel." Beni tekrar süzdü. "Bir şey söylemeyecektim çünkü Callie'nin bahsetmeme izin verilen bir konu olup olmadığından emin değildim...?"

"Öyle," diye güvence verdim. "Lütfen etrafımda yumurta kabuklarıyla dolaşma. Bunu istemiyorum."

"Şey... şu anda biraz zor zamanlar geçiriyor. Sloane'la konuşuyordum ve Harry okulda Callie hakkında dedikodu yapan bazı kötü ailelerin çocukları tarafından zorbalığa uğruyor. Görünüşe göre, Harry'yi dedikodularla taciz ediyorlarmış."

Tenim öfkeyle ısındı. "Ne dedikodusu?"

Annem birden temkinli göründü. "Onun... Sloane'dan faydalandığını ve işi ele geçirmeye çalıştığını... ve Paris'te... rastgele ilişkiye girdiğini."

"Ne oluyor lan?" Hırladım. "Bu insanlar hangi yüzyılda yaşıyor?"

Koluma yatıştırıcı bir el bastırmak için adanın etrafında döndü. "Ardnoch'ta küçük bir azınlık ama birkaç kişinin tüylerini diken diken etmeye yetecek kadar dırdır yapıyorlar. Sloane ve Walker okulla konuştular ve okul yılı sona erdiği için herkes Harry için bu işin biteceğini umuyor. Ama Callie'nin bununla başa çıkmakta zorlandığını söyledi."

"Evet, neden biliyor musun?" Bu lanet insanlara duyduğum öfke sesimi boğuklaştırdı. "Çünkü burası onun güvenli yeri. O ve annesi buraya geldiğinden beri öyle. Buna nasıl cüret ederler?" Adadan uzaklaştım. "Onun hakkında kimin dedikodu yaydığını bilmek istiyorum."

"Peki ne yapabilirsin Lewis?"

"Eğer bırakmazlarsa hayatlarını cehenneme çevireceğimi söyle."

Annem başını salladı. "Durumu onun için daha da kötüleştireceksin. Güven bana. Baban ve ben dedikodulardan payımıza düşeni aldık. Ben daha iyi bilmesi gereken yaşlı bir adamı baştan çıkaran genç bir dadıydım."

Yüzüm kızardı, çünkü hatırladım. Ve okulda benimle bu konuda acımasızca dalga geçen çocukları hatırladım çünkü her şeyi dedikoducu ebeveynlerinden öğreniyorlardı.

"Dedikodular sona erdi. Callie için de öyle olacak."

"Ben sadece... Keşke onun yanında olsaydım. Onun yanında olmama izin verseydi."

"Bu da zaman alacak." Yüzümü okşamak için uzandı ve şefkatle gülümsedi. "Ama sana uzun süre karşı koyamayacak. Kim karşı koyabilir ki, benim tatlı oğlum?"

Avucuna bir öpücük kondurmak için ellerinden birini tutarken kıkırdadım. "Sadece sen bana hâlâ böyle hitap edebilirsin."

Gülümsemesi genişledi ve geri adım atarak kapıya doğru bir işaret yaptı. "Git ve Callie'nin nasıl olduğuna bak. Ve eğer bir şey kaldıysa belki bana da bir pasta alırsın."

Fırına hiç gidemedim.

Castle Street'in arkasına park ettikten sonra oraya doğru yürüyordum ki birinin adımı seslendiğini duydum ve Carianne'in Flora's Café'nin karşısında el salladığını gördüm.

Bana el salladığında, fırına doğru sabırsız bir bakış attım. Ancak ailemin bana aşıladığı terbiye, yoğun trafikte bir mola verildiğinde beni caddenin karşısına geçmeye zorladı. Turistler yaz sezonu için gelmeye başlamıştı bile.

"Flora'da benimle bir kahve içmeye gel," dedi Carianne söze girmeden. "Bir masam var. Hadi gel." Ben hayır diyemeden içeri giriyordu.

Callie's Wee Cakery'ye bir kez daha hüznle baktıktan sonra Carianne'i Flora'ya kadar takip ettim.

"Lewis!" Flora, küçük kafenin en uzak ucundaki müşteri kalabalığının yanından el salladı. "Şu haline bak! Nasılsın?"

Herkes bana baktı, sadece yarısı yerliydi ve ben ilgi odağı olmaktan dolayı yüzümü buruşturdum. "Güzel, Flora. Sen?"

"Seni gördüğüme sevindim evlat. Otursana. Effie sana kahve getirsin. Ne istersin?"

Servis bekleyen müşteriler ters ters baktı. Özür dileyerek gülümsedim. "Cappuccino, Flora, teşekkürler."

"Hemen geliyorum."

Küçük bistro masasına oturduğumda Carianne baştan aşağı sırttı. Bacaklarım mobilyaya göre çok uzun olduğu için dizlerimle masaya vurdum. Carianne elindeki kahvenin dökülmesini engellemek için uzandı. "Flora'dan ayrıcalıklı muamele, ha?"

Omuz silktim. Flora bana karşı hep iyi davranmıştı. Sabırsız görünmemeye çalışarak pencereden fırına bir kez daha baktım.

"Kapalılar."

Carianne'e dönüp baktım. "Ne?"

Fırını işaret etti. "On dakika önce tükendi."

"Şimdiden mi?"

Başıyla onayladı. "Turistler Callie'nin yeni pastalarına bayılıyor." "Bu etkileyici." Benim için hayal kırıklığı olsa da.

"Seni gördüğüme sevindim Lewis, çünkü sana bir şey sormak istiyordum."

"Buyurun." Tanımadığım genç bir kız önüme bir cappuccino koydu.

"Teşekkürler."

Ona gülümsediğimde yanakları kıpkırmızı oldu ve neredeyse sıçrayarak uzaklaşmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Carianne homurdandı. "Tanrım, kadınların senin etrafında pelteye dönmesini sağlamak nasıl bir duygu?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Affedersiniz?"

Güldü. "Bence bilgisizliğin seni daha da ateşli yapıyor."

Geçen Pazar, Carianne'in flört etmesine ne diyeceğimi bilememiştim. Şaka yaptığını sanmıştım ama belki de yanlışmışımdır.

"Senden hep hoşlandım Lewis," diye itiraf etti Carianne aniden. "Yani, senden gerçekten hoşlandım. Bir randevuya çıkmak ister misin?"

Sersemlemiş bir halde cevap vermem bir saniye sürdü. Sonra da önce kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Callie'ye ulaşmasını istemiyordum. Şükürler olsun ki kimsenin dinlediğine dair bir işaret yoktu. Carianne'e daha önce hiç dikkat etmemiştim. Hep Callie'nin arkadaşı ve bir süre de Fyfe'in sevgilisi olmuştu. Ama Callie ile benzer renklere sahipti. Sarışın, mavi gözlü. Güzel bir kızdı. Ya da kadın, şimdi. Yine de onun bu yönünü fark etmemiştim bile çünkü... o Callie değildi.

Ve Callie sonsuza dek gördüğüm en güzel kadın olacaktı.

Lafı dolandırmamaya karar vererek dürüstçe cevap verdim: "Her ne kadar gururum okşansa da Carianne, ben hâlâ Callie'ye aşığım ve eve onu geri kazanmak için geldim."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bunca zaman sonra mı?" "Bunca zaman sonra."

"Seni bir moron gibi terk ettikten sonra mı?"

Sinirlenerek başımı hafifçe salladım. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Callie'yle aramızda ne olduğunu ben ve Callie'den başka kimse bilmiyor."

Carianne kızardı ve kahvesine baktı. "Özür dilerim. Ben ... Callie'yi seviyorum. Sadece gitmene izin vermesinin aptalca olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Dediğim gibi, hikâyenin bundan fazlası var. O zamanlar ben de çuvalladım."

"Ona zarar verdin mi?"

Bu onu ilgilendirmezdi, ben de cevap vermedim.

Carianne iç çekti. "Şimdi sana çıkma teklif ettiğim için bile kendimi bok gibi hissediyorum. Her zaman Callie'nin senden ayrıldığını ve seni unuttuğunu düşünmüştüm." Yüz hatlarında suçluluk duygusu belirdi. "Sana çıkma teklif edersem bunun onun için tuhaf olacağını söylemişti. Dar kafalı olduğunu düşündüm. Ugh. Berbat bir arkadaşım."

Umut içime işledi ve kendimi kaptırmış bir halde, "Bunu o mu söyledi?" diye ağızımdan kaçırdım.

"Öyle dedi." Carianne başını salladı. "Bunca zaman ... biliyorsun, geçen Pazar onun biraz

seninle flört ederken kıskandı ama ben paranoyak olduğumu düşündüm. Yani, o muhteşem Fransız erkek arkadaşı vardı. Gerçekten seni unuttuğunu düşünmüştüm."

Evet, bunu bana sürekli hatırlatmasına gerek yoktu. "Kıskanıyor muydu? Sence?"

"Aman Tanrım." Carianne gözlerini devirdi. "Hiç umudum yoktu, değil mi? Onun için çoktan gitmişsin."

Ona utangaç bir omuz silkme verdim.

"Peki. Sana sonsuza dek aşık olduğum için biraz kalbim kırılmış olsa da," diye itiraf etti utanmadan, "sana yardım edeceğim çünkü ikiniz de benim arkadaşımsınız ve mutluluğu hak ediyorsunuz."

"Nasıl yardım?"

Öne doğru eğildi. "Fyfe ile çıkarken ondan ayrılmaya hazırdım çünkü en iyi arkadaşımın erkek arkadaşından kendi erkek arkadaşından daha çok hoşlanıyordum."

"Sert." Fyfe'in adına söyleme ihtiyacı hissettim.

"Evet, ama doğru. Her neyse, daha sonra Olivia Smith'in Fyfe'den hoşlandığını ve onu terk etmemi beklediğini duydum."

Çenemi kapalı tuttum çünkü Carianne ile ayrıldıktan sonra Fyfe'in Olivia ile yattığını biliyordum.

"Bu da onu benim için daha çekici hale getirdi ve onu terk etmedim. İki ay daha birlikte kaldık."

"Bu çok çocukça, Carianne."

"Çok," diye kabul etti. "Ama sana söylüyorum... benimle çıkıyormuş gibi yaparsan, Callie o kadar kıskanır ki, sana karşı ne hissettiğini itiraf etmek zorunda kalır."

Çocukken Callie Michael'la çıktığında bende işe yaramıştı. Onu kaybetmek istemediğimi anlamamı sağlamıştı.

Ama biz cocuktuk.

Elbette, bu tür oyunları aşmıştık. "Ben öyle düşünmüyorum."

"İstiyorum." Son kahvesini de geri attı. "Bunu bir düşün. Onu dürtmeye yardım etmekten mutluluk duyarım. İnatçı biri, biliyorsun. Bu onun iyiliği için olacak."

İçimi çektim, yudumlamak ve düşünmek için
cappuccino'yu elime aldım.

Callie'yi hemen isteyen sabırsız yanımla bu tekliften ciddi
şekilde etkilendi.

On yedi

LEWIS

"N o. Kesinlikle olmaz. Gelmiş geçmiş en kötü fikir." Fyfe başını salladı at Ben, olarak Eğero
oldu hayal kırıklığına uğramış Ben
olsam Hatta

Carianne'in planını düşündü.

İçgüdülerim bunun aptalca bir fikir olduğunu ve büyük olasılıkla Callie'yi daha da uzaklaştıracağını söylüyordu. Yine de Carianne'in Callie'nin kıskanacağına dair inancı şeytanımı baştan çıkarıyordu. Callie'nin de beni istediğini görmesi için elimden geleni yapmak istiyordum. Üç hafta önce birlikte geçirdiğimiz gece sarhoşluktan kaynaklanan bir hata değildi. Kaderin önceki bir hatayı düzeltmesiydi.

Carianne'in söylediklerini Fyfe'a anlatmak için ağzımı açtım ama cep telefonum çalınca sözümü kestim. Eilidh'in görüntülü aradığını görünce cevap verdim. "Mükemmel zamanlama."

Eilidh'in makyaj yapmamış olması alışılmadık bir durumdu. Genelde ya stüdyodan ya da bir etkinlikten geldiği için tamamen makyajlıydı. Ekranımda genç ve bebek yüzlü görünüyordu. "Mükemmel zamanlama nedir?"

"Neyin peşindesin?" Onun yerine ben sordum.

"Kim o?" Fyfe karşı koltuktan sordu. Aslında kendi evi olduğu için onun evinde takılıyorduk.

"Kim o?" Eilidh'in gözleri hafifçe büyüdü. "Fyfe."

Arkadaşıma baktım. "Bu Eilidh."

"Fyfe'ı yıllardır görmedim. Döndür beni."

Arkadaşım bunun yerine "Ben geleyim," dedi ve karşıdaki koltuktan kalkıp yanıma oturdu. Başını telefona doğru eğdi. "Eils."

"Eils?" Eilidh ona sırttı. "Yıllar geçti ve sende sadece Eils mi var?"

"Hey, neredeyse iki yıldır buradayım, yani bu benim hatam değil," diye alay etti.

"Vay anasını, dur sana bir bakayım." Sanki bu görüşünü daha da netleştirecekmiş gibi komik bir şekilde daha yakından baktı. "Fyfe Moray, senin bir duman gösterisi olduğunu hep biliyordum."

Fyfe inledi ve diğer kanepeye dönmek için ayağa kalktı. "Ve sen hiç değişmemişsin."

Eilidh'in gülümsemesinin nasıl düştüğünü o kaçırdı ama ben kaçırmadım. Dikkatimi verdiğimi fark eder etmez parlak bir gülümseme takındı. "Peki, mükemmel zamanlama nedir?"

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Harikayım. Uzun zamandır ilk kez, bir sonraki projeden önce birkaç hafta boş vaktim var."

"Romanya'da çektiğiniz film bu mu?"

"Tam olarak. Birkaç gündür dairemde aylaklık ediyor, hiçbir şey yapmıyordum. Güzel ama yakında sıkılacağım sanırım."

Bir şeyler hiç de doğru gelmedi. Ve gözlerinin altında yeni fark ettiğim koyu halkalar vardı. "Eilidh-"

"Ne için mükemmel zamanlama?" diye tekrarladı.

Onu zorlarsam muhtemelen telefonu yüzüme kapatacağına karar vererek yumuşadım. "Fyfe'a Callie'nin beni geri istemediğini söylediğini anlatıyordum. Sonra Carianne ile karşılaştım ve Callie'yi kıskandırmak için çıkıyormuş gibi yapmayı teklif etti."

"Ona çıkma teklif ettikten sonra!" Fyfe ayağa kalkıp tekrar yanıma oturmadan önce seslendi. Kameradan Eilidh'e baktı. "Carianne'in ona ilk kez çıkma teklif ettiğini söylemeyi unuttu."

"Şaşırtıcı değil." Eilidh omuz silkti. "Lewis'ten hoşlandığını hep biliyordum."

"Evet, görünüşe göre benimle çıkarken bile." Fyfe hafifçe bozulmuş görünüyordu.

Eilidh bana sert bir bakış atmadan önce, "Sana onun senin için yeterince iyi olmadığını söylediğimi hatırlıyorum," dedi. "Yıllardır arkadaşının erkek arkadaşına ve erkek arkadaşının arkadaşına karşı gizliden gizliye bir şeyler hissettiğini itiraf eden bir kadına güveniyorsan aptalsın demektir. Sana şunu söyleyeyim, Carianne onunla çıkıyormuş gibi yaparak senin ona aşık olmanı umuyor, tıpkı aptal bir romantik komedi gibi."

"Kulağa Carianne gibi geliyor," diye onayladı Fyfe.

Kafam karışmıştı, "Carianne iyi biri, değil mi? Yani, Callie'yi seviyor."

"Belki." Eilidh yüzünü buruşturdu. "Ama aynı zamanda Callie'yi hep kıskandı. Biz çocukken Callie'nin neye sahip olduğu önemli değildi, Carianne de ona sahip olmak zorundaydı."

"Bunu hatırlıyorum." Fyfe başını salladı. "Biz çıkarken, Callie bir şey aldığında, Carianne de alana kadar susmazdı. Ben sadece kızların böyle yaptığını düşünürdüm."

"Hayır." Eilidh yüzünü ona çevirdi. "Bizi genellemenin yolu."

Ben söylediklerini düşünürken onlar ileri geri konuştular. Belki de sabırsızlığımın mantıklı düşüncemin önüne geçmesine izin veriyordum. Eilidh haklıydı. Carianne bir süredir bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmişti ve ben onu yönlendirmek istemiyordum.

Ve Callie... içimden bir ses bunun sadece Callie'nin aşkımda sabit olmadığım fikrini güçlendireceğini söylüyordu.

Aslında, düşündüğüm en aptalca plandı.

"İkiniz de haklısınız," diyerek kız kardeşim ve arkadaşımın şakalaşmalarını kestim.

"Öyle miyiz?" Eilidh burnunu kırıştırdı. "Yine ne hakkında?"

Fyfe hafif kadın düşmanlığıyla beni şaşırttı."

"Uh!" Fyfe onun için mümkün olduğunu bilmediğim bir ses tonu çıkardı. "Bu ne cüret?"

Küçük kız kardeşim muzipçe sırttı. "Seni gaza getirmek çok kolay."

Gözlerini devirdi ve bana döndü. "Ne konuda haklıyız?"

"Callie'yi kışkırtmak için Carianne'le çıkıyormuş gibi davranmak kötü bir fikir. Sadece çocukça değil, aynı zamanda Callie'yi daha da uzaklaştıracağını düşünüyorum."

"Anlaştık," dediler hep bir ağızdan ve sonra birbirlerine sahte bir kaş çattılar.

"Yani..." Derin bir iç çektim. "Bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir fikrin var mı?"

"Peki." Eilidh sırttı. "Bunun sizi mutlu etmeyeceğini biliyorum Bay Sabırsız, ama bence farklı bir taktik denemelisiniz. Daha uzun sürer ama işe yaraması daha muhtemeldir."

"Neymiş o?"

"Ona sadece arkadaş olmayı deneyip deneyemeyeceğinizi sor." "Sadece arkadaş mı?"

"Sadece arkadaş. Böylece baskı olmadan birlikte vakit geçirebilir ve Callie'ye güvenebileceği sadık ve iyi bir insan olduğunu hatırlatabilirsin."

Fyfe'a baktım.

Arkadaşım başını salladı. "O haklı."

"Bunu itiraf etmek seni incitti mi?" Eilidh alay etti.

Fyfe ona bir bakış fırlattı. "Neden? Biraz kadın düşmanı olduğum için mi?"

"Hafifçe mi dedim? Çılgınca demek istedim."

"Arkadaşlar," diye sözlerini kestim. "İkiniz de arkadaşlık teklif etmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

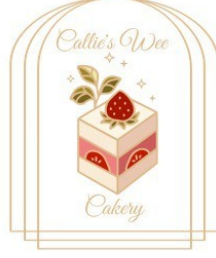
"Eğer ilk düşüncelerinin Callie olduğunu kanıtlamak istiyorsan, evet," diye ısrar etti kız kardeşim. "Aranızda yeniden güven oluşması için ona ihtiyacı var."

Eilidh'in haklı olduğunu biraz üzüntüyle fark ettim. Ardnoc'h'a Callie'yi geri almaya o kadar kararlı dönmüştüm ki, Callie'nin neye ihtiyacı olduğunu değil, ne istediğimi düşünerek hareket etmiştim. Eğer gerçekten uzun vadeli bir oyun oynamaya kararlıysam, Callie'ye gizlice kur yapmalıydım.

Önce arkadaşlar.

On sekiz

CALLIE

T Ertesi Pazartesi, ailemin evine benim için bir kartpostal geldi. Eski bir arkadaşımın geliyordu. Kartpostalda "Londra'dan selamlar" yazıyordu.

üzerinde Big Ben'in resmi vardı. Arkasında el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı:

Dünyayı görmek için biraz zaman ayırıyorum. Burada olmak bana seni düşündürüyor. Belki İskoçya'ya gelip, ma belle amie'ye merhaba derim. Gabriel.

Birdenbire oldu. Aramızdaki ilişkinin sona ermesinden sonra Gabriel'den bir daha haber almayı beklemiyordum. Yine de memnun olmuştum. Hâlâ beni düşündüğünü bilmek güzeldi ve kendine biraz zaman ayırdığını duymak beni rahatlatmıştı. Bana söylemediği pek çok şey vardı ve sanırım bunlardan biri de işinin onu ne kadar strese soktuğuydu. Beni görmek için Ardnoch'a kadar gelmesini beklemiyordum ama bu duygusunu takdir ettim ve kartpostal yüzümde bir gülümseme yarattı. Tıpkı annemle birlikte o sabah saat on birde pastanede ne var ne yok sattığımız gerçeği gibi. Artık turistler Ardnoch'a tamamen indiğinden, her zamankinden daha yoğunduk. Şimdiye kadar güzel bir sabah olmuştu.

Annemin kendisi için yaptığı düğün pastasını gören bir gelinin yüzünü görmek için oradaydım. Mutluluktan gözyaşlarına boğulmuştu ve insanlar için böylesine özel anlar yarattığı için annemle acayip gurur duymuştum.

Sonra Lewis'in teyzesi Arro Adair işten önce fırına uğradı. Anlaşılan annem ona kiralık bir yer aradığımı söylemişti. Bu doğrudu. Harry özür dilemişti ve bunda ciddi olduğunu biliyordum ama yine de son birkaç haftadır istemeden de olsa onun hayatını zorlaştırdığım için hafif bir kızgınlık hissediyordum. Kendi evime çıkarsam belki aramızdaki ilişkiyi yumuşatabilirim diye düşündüm. Ve belki de ailemden otlandığımı söyleyenleri susturabilirdim. Fırından aldığım maaş küçük bir daire almaya yetecek kadar iyiydi.

"Annenle buraya ilk taşındığınızda kaldığınız yazlık evimiz tekrar kiralık olarak satışa çıktı," diye açıkladı Arro birkaç hamur işi alırken. "İstersen senin olabilir."

Babamın bungalovuna taşınmadan önce annemle birlikte yaşadığımız iki yatak odalı kulübe, Castle Sokağı'nda yer alan şirin bir dönem eviydi. Dürüst olmak gerekirse, evi çok sevmiştim. Ama... "Bunu karşılayabileceğimden emin değilim."

Arro öyle bir kira rakamı önermişti ki ağzım açık kalmıştı. "Bundan daha fazlasını bulabileceğine emin misin?"

"Olabilir. Ama senin orada yaşamayı tercih ederim çünkü orayla ilgileneceğini biliyorum."

"Arro Teyze, emin misin?" Teyze kısmı ağzımdan kaçmıştı çünkü yıllar önce Lewis'le birlikteyken ona böyle seslenmeye başlamıştım.

Işıl ışıl parlıyordu, güzel soluk mavi gözleri zevkle parlıyordu. "Kesinlikle. Senindir."

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım ama ilgilenmem gereken o kadar çok müşteri vardı ki bu tepkiyi veremedim. Onu daha sonra arayacağıma söz vererek anneme baş döndürücü bir gülümseme gönderdim. O da gülümsememe karşılık verdi ama yüzünde bir hüznün ifadesi gördüm. Bunun sebebinin eve yeni dönmüş olmam ve şimdi taşınıyor olmam olduğunu düşündüm. Ve

Bunu yaptığım için üzgündüm. Hatta korkuyordum. Ama yirmi beş yaşındaydım ve birkaç yıldır Paris'te tek başıma yaşıyordum. Zamanı gelmişti.

Bayanlar temizlik yaparken, Carianne içeri girdiğinde kapıyı kilitlemek için yere doğru ilerledim. Boş tezgâhları gördü ve iç çekti. "Lanet olsun. Salona biraz kek götürmek istiyordum. Bu sabah geç başladım." Mükemmel bir şekilde taranmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

Arkadaşımın ne kadar derli toplu görüldüğüne kıyasla, ben bir korku olmalıydım. Ensem ve alnım terden ıslanmıştı ve saç bağımından kaçan saç tutamları tenime yapışmıştı. "Özür dilerim." Elimle etrafı işaret ettim. "Bugün on bire kadar temizlendik."

"Bunu aklımda tutacağım." Carianne sesini alçaltmadan önce Angie ve Cathy'ye bir bakış attı. "Bir dakikanız var mı?"

"Tabii." Beni tezgahın arkasından mutfağa kadar takip etmesini işaret ettim.

Annem ve Carianne birbirlerini selamladılar.

Arkadaşımı özel park alanımıza götürmeden önce anneme, "Bir dakikalığına dışarı çıkıyoruz," dedim. Binanın karşı tarafındaki kalabalık ana caddeye kıyasla burada kimse yoktu. "Ne var ne yok?"

Carianne omuzlarını geriye çekti. "Aramızdaki ilişkiyi açık ve dürüst tutmak istiyorum... bu yüzden Lewis'e çıkma teklif ettiğimi bilmelisin. O da evet dedi."

Ani bir bulantı nöbeti beni sardı ve panik içinde hasta olacağımdan korkarak döndüm. Duvara yaslanarak çılgınca yutkundum ve bu hissin gerçeğe dönüşmesini engellemeye çalıştım.

"Aman Tanrım, Callie, iyi misin?"

Öfke içimde zonkluyordu ama her zaman yaptığım gibi onu bastırdım. Öfkeden korkmuyordum ama hayatımda nefret dolu bir öfke hissettiğim nadir zamanlarda hep korkmuştum. Çünkü onun gibi olmak istemiyordum. Gerçek babam gibi.

Ve şu anda Carianne'den nefret ediyordum. Ve Lewis'ten.

Benim için geri dönecekti, kıcımın kenarı! Bu konudaki fikrini değiştirmesi uzun sürmedi.

Bir ciğer dolusu havayı içime çekerek sözde arkadaşına el salladım. "Ben iyiyim. Ben... ah... sadece son zamanlarda biraz hasta hissediyorum. Belki de bir şeye yakalanıyorum."

"Oh." Carianne bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi geri adım attı. "Pekâlâ. Peki... iyi miyiz?"

Son birkaç hafta içinde olan her şey üzerime çöktü.

Köylüler, etrafında büyüdüğüm insanlar, saçma sapan konuşuyor, dışarı çıkıp hayatı ve dünyayı deneyimlediğim için kendimi kötü hissettirmeye çalışıyorlardı. Çocuklarının önünde dedikodu yapıyor ve duymamaları gereken şeyler söylüyorlardı, sadece küçük kardeşime eziyet etmek amacıyla tekrarlanmaları için.

Ve ben sadece gülümsüyor ve buna katlanıyordum çünkü herkesin beni sevmesini, beni kabul etmesini, beni sevmesini istiyordum.

Bakın bu beni nereye getirdi! Fırını çalıştırmak için aklımı kaçırarak kadar stresliydim, ailemin evini istemekten ziyade zorunluluktan terk ediyordum ve arkadaşım eski erkek arkadaşımınla çıkarsa sinirlenmemin yanlış olacağını kabul ediyordum.

Duvarı ittim ve ona ters ters baktım. "Hayır, Carianne, aramız iyi değil. Artık yanıma gelme. Seni görmek istemiyorum."

"Callie!" Carianne arkamdan seslendi, sesi cüretkâr bir şekilde şok olmuş gibiydi. "Callie, böyle yapma."

"Canın cehenneme," diye cevap verdim hiç kızmadan. "Lewis Adair'i de sikeyim."

Fırının kapısının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Annem ağzını açıp baktı, son sözlerimi duyduğu belliydi.

İnanılmaz bir duygusal acı içinde değilmişim gibi omuz silktim. "Carianne Lewis'e çıkma teklif etti, o da evet dedi."

Annemin yüzü öfkeyle karardı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Önlüğümanın düğümlü kravatını telaşla çekiştirdim. "Erken çıkmamın bir sakıncası var mı? Biraz dinlensem iyi olur.

yürüyün."

"Tabii ki. Bir şey yapabilir miyim?"

"Hayır."

"Callie-"

"Şu anda sadece sana ve babama güvenebileceğimi hissediyorum," diye boğuldum. "Buraya geri dönmem ve mutlu olmam gerekiyordu. Güvende ve mutlu. Her zamanki gibi. Ve şu anda Paris'e geri dönmek için her şeyimi verebilirim. Her şeyi." Belki de bu sabah Gabriel'den gelen kartpostal beni daha basit bir yere özlem duymaya itti. Kurduğum bağlantıların sığ, kolay ve karmaşık olmadığı bir yer. Kimse kalbime girmeye çalışmamıştı, arkadaşlar ya da sevgililer. Şu anda, cevap bu gibi görünüyordu. Çünkü sadece yüzeysel bir düzeyde önemsiyorsanız, kimse sizi incitemezdi.

O akşam, Ardnoch'a döndüğümünden beri ilk tekvando dersim için kendimi Thurso'ya sürükledim. Kendimi biraz formsuz hissediyordum ve tekrar çalışmaya hazırdım. Çocukken ders almak için Inverness'e kadar gitmemiz gerekirdi ama babam bana jujitsu okulunun bulunduğu spor merkezinde ders veren iki adam olduğunu söylemişti. Onlardan biri malikânedeki güvenlik görevlilerinden biriydi.

Carianne'in ifşasından birkaç gece önce internetten kayıt yaptırmıştım. Bu gece derse gitmemeyi düşündüm ama dürüst olmak gerekirse, fiziksel efora ve acımı ve öfkemi odaklayabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

İstediğim ya da beklediğim son şey sınıfa girdiğimde Fyfe'ı sınıfın başında Lewis ile sohbet ederken bulmaktı.

Hayır.

Sınıfı yöneten adamlar olamazlar. Babam bana söylerdi.

Kaçacakmış gibi döndüm ama Fyfe beni gördü. Beyaz dobokunu giymişti. Üzerinde Dünya Taekwondo rozeti vardı.

göğsünde.

"Callie." Lewis'in omzunu sıvazladı ve bana doğru yöneldi, siyah kemeri belinde düğümlenmişti. Ucundaki beş altın şerit Fyfe'in artık beşinci dan siyah kuşak olduğunu gösteriyordu. Vay be. Ders almaya parası yetmeyen bir adamdan beşinci dan siyah kuşağına. Beni bile geçmişti.

"Adını listede gördüm. Sınıfta olmana sevindim."

Onun ötesinde Lewis'e bakmamaya çalıştım. "Eğitmen sen misin?"

Fyfe başını salladı. "Ben ve Evan Willis. Kendisi Ardnoch Malikanesi'nde güvenlik görevlisi. Salı ve Cumartesi derslerini o yönetiyor."

"Callie." Lewis yaklaştı. O da beyazlarını giymişti. Siyah kemerinin bir ucunda dört, diğer ucunda üç altın şerit vardı. Yedinci dereceye yükselmişti.

Benim kemerimde hâlâ sadece üç tane vardı çünkü Paris'teyken mezuniyetlere gitmeyi bırakmıştım. Ve dereceler bir sonraki seviyeye geçmek için test edildiğiniz yerlerdi. Şimdi hem Fyfe'in hem de Lewis'in kuşaklarındaki altın şeritleri görünce, öfkemden sonra eski, tanıdık bir rekabet duygusunun yükseldiğini hissettim.

"Şimdi de bu dersi mi alıyorsun?" Lewis'e resmen tükürdüm.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır." Hissetmediğim bir kararsızlıkla omuz silktim. "Sadece kışını tekmelemek için sabırsızlanıyorum."

Bunun bir şaka olduğunu düşünerek sırtıttı ve kemerimi işaret etti. "Bu olmadan önce birkaç çizgiye daha ihtiyacın var."

Onu ezmeye çok hazırdım.

Fyfe, anlaşıldığı üzere, zor bir görev yöneticisiydi. Grubu yaşlarına ve seviyelerine göre ayırırdı. Biz küçük bir sınıftık.

yirmi, çocuklar önde, gençler ortada ve yetişkinler arkada olacak şekilde.

Önümdeki sırada iki erkek ve bir kadın vardı. Adamlardan biri beyaz kuşak takıyordu, yani acemiydi, diğeri yeşil kuşak takıyordu, kadın ise uçlarında kırmızı bant olan mavi kuşak takıyordu, bu da onun kırmızı kuşağa geçmeye yakın olduğu anlamına geliyordu.

Lewis ve ben, Fyfe dışındaki diğeri iki siyah kuşak, arkada duruyorduk. Seansın ilk yarısında onun varlığını görmezden gelmek daha kolaydı. Bunun tek nedeni Fyfe'in ısınma tarzının son derece yorucu olmasıydı ve ben de antrenman yapmadığım o üç haftayı hissediyordum. Esneme hareketleri güzeldi. Ya da Lewis'in beni izlediğini hissetmeseydim güzel olurdu. Esneme hareketlerinden ne kadar keyif aldığıma odaklanmaya çalıştım ve Pilates'e de geri dönmem gerektiğine karar verdim. Fırındaki rutinimi oturttuğumda, ev seanslarına da başlayabilirdim.

Ancak esnemenin sonra Fyfe bizi dövdü. Kalçalarım tuck jump'lardan, göbeğim plank için bize yaptırdığı çoklu varyasyonlardan yandı ve bir noktada koridor boyunca ileri geri koşmaktan nefes nefese kaldım.

Sonunda, ısındığımızdan (ve açıkçası onu öldürmeye hazır olduğumuzdan) emin olduktan sonra, Fyfe kalıpları uygulayabilmemiz için bizi ayırmaya başladı.

Lewis o anlarda benimle konuşmaya çalıştı, ben de ona sessiz olmasını söyledim.

İncinmiş gibi görünme cüretini gösterdi.

Sonra, dersin bitmesine yirmi dakika kala, antrenman yapmaya başladık.

Çocuklar ve gençler işe koyulduktan sonra Fyfe Lewis ve bana yaklaştı. "Düşünüyorum da Callie, seni Sharon'la tanıştıtabilirim." Mavi kemer takan kadını işaret etti. "Ve onunla antrenman yapabilirsin."

"Lewis'le antrenman yapmak istiyorum," diye ısrar ettim. "İki siyah kuşak birbirine karşı. Bu adil olur."

Fyfe Lewis'e bir bakış attı.

Lewis başıyla onayladı, ancak bunu yaparken bana temkinli bir şekilde baktı.

Birkaç saniye sonra herkes eşleşti. Kimse müsabaka kıyafeti giymiyordu, bu yüzden sert vurmamamız gerekiyordu. Genellikle müsabaka kıyafetleri sadece müsabakalarda ve derecelendirmelerde giyilirdi. Ya da en azından benim daha önce aldığım derslerde hep böyle olmuştu.

İsteksizce Lewis'in önünde eğildim, o da benim önümde eğildi.

Ben vurduğumda zar zor doğruldu, ama Lewis hızlıydı ve düz yumruğu engelledi. Tekrar vurduğumda gözleri hafifçe açıldı ve aniden yumruklar, vuruşlar ve bloklardan oluşan bir bulanıklığa dönüştük. Lewis geri adım atmadı ama benim sertliğim karşısında yüz ifadesindeki hafif şaşkınlığı gördüm. Üzerime gelmeye devam etti ve duvara çarpmamak için dönmek zorunda kaldım. O anı topuğumun üzerinde dönmek ve diğer bacağımla arkadan tekme atmak için kullandım. Neredeyse ona isabet ediyordu, ama yolumdan çekildi, yine de bölgeme çok yakındı. Kulağına değen bir dirsek darbesi attım.

"Ne oluyor Callie?" diye mırıldandı, gelen kanca yumruğumu engellemek için avuçlarını, ön tekmelerimi ve yan tekmelerimi engellemek için ayaklarını kullandı. Sonra hücumla geçti ama kendini tuttu, sadece daha uzun bacakları ve daha büyük gücüyle beni durdurmaya çalıştı. Susturulmuş güç. Aklımın bir köşesinde Lewis'in bırakması halinde, savunmamı geçmesine izin verirsem beni gerçekten yaralayabileceğini biliyordum.

Dobokumun altındaki atlet terden sırılsıklam olmuştu, takım elbisem kemerimden sıyrılmıştı, nefesim sert ve hızlıydı. Sınıfın geri kalanının bizi izlemek için durduğunun belli belirsiz farkındaydım.

"Neler oluyor?" Lewis sessizce sordu, kendi nefes alış verişini biraz hızlı ve sığdı ama ne yazık ki benimki kadar zor değildi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Tüm acımı ve öfkemi gözlerime akıtarak sordum.

Lewis kollarını indirdi. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Cevap olarak yere düştüm ve ayak bileklerinin yan tarafına tekme atarak zayıf noktasına vurdum. Babamın bana yıllar önce öğrettiğı bir hareketti. Ve tekvandoda yasaktı. Belden aşağı vurmak yasaktı.

Lewis'in sırtı mindere çarptı. Yaralanmamıştı ama sersemlemişti.

"Faul! Sportmenliğe aykırı davranış!" Fyfe odanın öbür ucundan bağırdı, bana doğru hışım la geliyordu, öfkesi yüz ifadesini karartıyordu. Ve inançsızlığını. "Ne yapıyorsun Callie?"

İçimde bir parça suçluluk duygusu titreşti.

Ama sonra Carianne'in bu sabah fırına yaptığı küçük ziyareti hatırladım.

Kuralları biliyordum. Daha iyi bilen bir siyah kuşak olarak, Lewis'e kasıtlı olarak saldırmam sınıftan atılmam için bir gerekçeydi.

Ama suçluluk duygusunu görmezden geldim, umursamamayı seçtim. Fyfe'in yanından geçtim. "Merak etme, kendim çıkarım. Zaten buraya geri dönmeyecektim."

Sınıfın ağzı açık kalmıştı ama birdenbire herkesin beni sevip sevmediğini, nefret edip etmediğini, kabul edip etmediğini umursamamanın verdiği bir özgürlük vardı.

"Callie!" Lewis'in seslendiğini duydum.

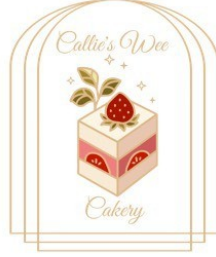
Ama duygularımı incitmişti. Beni terk etmişti. Benimle sarhoşken tek gecelik bir ilişki yaşadı. Beni geri istediğini iddia ederek Ardnoch'a döndü, ama aşkına güvenmediğim için hayır dediğimde, arkadaşım la çıkmayı kabul ederek güvensizliğimin haklı olduğunu kanıtladı.

Artık onu tanıımıyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi Lewis'i gerçekten tanıyıp tanımadığımı tekrar sorarken buldum.

Yani, siktir
et onu. İşim
bitmişti.

On dokuz

CALLIE

B Dersten sonra eve döndüğümde telefonum Lewis'ten gelen cevapsız aramalar ve mesajlarla adeta alev alev yanıyordu. Besbelli, Eilidh vardı verilen onu benim numara. Onu hemen engelledim. Sonra Eilidh aramaya çalıştı. Ben aradığımda cevap vermedi, mesaj attı:

Neler oluyor? Lewis bir sebepten dolayı ona kızgın olduğunu söylüyor.

Bu konu hakkında konuşmak istemediğime dair mesaj attım ve bunu huysuz ya da melodramatik olduğum için yapmadım. Ama artık işim bitmişti ve eski sevgilimle uğraşacak ne enerjim ne de kafam kalmıştı. Keşke Londra'da kalsaydı.

Ertesi gün fırın kapalı olduğu için, babam işe, Harry de okula gitmeden önce annemler ve Harry ile kahvaltı etmek için kalktım.

"İyi misin?" Babam sordu. Bir fincan kahve ve hepimiz için pişirdiği bir tabak çırpılmış yumurtayla masaya oturduğumda onun delici bakışlarını hissedebiliyordum.

"Peki." Omuz silktim. "Aslında, yazlık için Arro'yu arayacağım. Oraya mümkün olduğunca çabuk taşınabileceğimi umuyordum."

"Gidiyor musun?" Harry'nin kaşığı mısır gevreği kâsesine düştü.

Yüzündeki dehşete düşmüş ifadeye şaşırarak başımı salladım. "Kendi evime çıkma vaktim gelmişti, sence de öyle değil mi?"

Küçük kardeşim yutkundu, endişeyle annemden babama ve sonra tekrar bana baktı. "Sana pislik yaptığım için mi gitmiyorsun?"

"Harry," diye azarladı annem. "Ağzını topla lütfen."

Yüzünü buruşturdu ama biraz değiştirerek tekrarladı, "Sana kötü davrandığım için mi gitmiyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye yarı yalan söyledim.

Harry yalanı sezmiş gibiydi, çünkü suçlulukla kâsesine baktı. "Özür dilerim."

"Harry, bunu biliyorum."

Hâlâ bize bakmadan devam etti: "Google'da araştırdım. Annemin üvey annesinin yapmaya çalıştığı şey ve gerçek baban hakkında bir sürü gazete makalesi var."

Rahatsız bir şekilde yer değiştirerek çatalımın etrafındaki yumruğumu açmaya çalıştım. Asla, bir kez bile Google'a bakmaya meyilli olmamıştım. Annemin üvey annesinin mirası için Nathan Andros'u annemi öldürmesi için tutması sıradan bir haber değildi. Özellikle de anne tarafından büyükbabam Hollywood yıldızlarının zengin bir avukatı olduğu için. Yaşadığımız travma haberlerde eğlence malzemesi olarak kullanılmıştı ve paparazzilerin peşimize düşmek için Ardnoch'a geldiklerini hatırlıyorum.

Neyse ki aile dramı etrafındaki öfke dinmişti. Bir yıl kadar sonra annemin üvey annesinin ve Nathan'ın davaları başladığında yeniden alevlendi. Her ikisi de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı; ilki cinayet işlemek için komplo kurmaktan, ikincisi ise adam kaçırma, saldırı ve cinayete teşebbüsten.

Tüm o curcuna sona erdiğinde, bir daha asla bununla uğraşmak istemedim. Hiç Google'da aratmadım. Aslında, hikayemizin yabancıların okuması için var olmadığını hayal etmeyi seviyordum.

Harry bana bunun dışarıda bir yerde olduğunu hatırlattı. Herkes hikayemi okuyabilirdi. Tek kurtarıcı lütuf

Makalelerin çoğunda isimlerimiz Sloane ve Callie Harrow olarak geçiyordu. Son on dört yılda hayatımıza giren hiç kimse bu ismi Google'da aratmayı düşünmezdi.

Harry sonunda başını kaldırdı ve gözlerinde yaşlar parladı. "Duruşmayla ilgili makalelerde sana ve anneme yaptıklarından bahsediliyordu."

"Ebeveyn kontrollerine ne oldu?" Annem babama sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Böyle şeyler için hazır değiller."

"Sorun değil. Ben halledebilirim." Harry meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ve şimdi ne kadar kötü batırdığımı biliyorum. Tamam mı? Söylediğim şeyi söylememeliydim. Greg ve Axel'in bana yaptıklarının acısını senden çıkarmamalıydım. Özür dilerim."

Bunu söylemesinin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Masanın öbür ucuna uzanarak elimi kolundan aşağı indirdim. "Harry, bunun için gerçekten minnettarım. Ve seni affediyorum."

"Yani kalacak mısın?"

Ona şefkatli bir gülümseme verdim. "Yirmi beş yaşındayım evlat. Gerçekten kendime ait bir yere ihtiyacım var. Ama yine de her zaman buralarda olacağım. O kadar çok ki, benden bıkacaksın."

Harry buna cevap veremeden kapı çaldı. Babam bakacağını söyleyerek izin istedi.

"Arro'nun teklif etmesi çok hoş," dedi annem.

Başımı salladım. "Beni kulübede hayal edebiliyor musun? Tam bir döngü, ha?"

Annem gülümsedi, içinde kalıcı bir hüznün vardı. "Bensiz ama."

"Anne."

"Özür dilerim. Kendi evine çıkma zamanının geldiğini biliyorum. Tanrı aşkına, Paris'te üç yıl boyunca tek başınaydın. Sadece... burada olman ama burada olmaman garip."

"Bu odanı alabileceğim anlamına mı geliyor?" Harry aniden sordu, başını düşünceli bir şekilde eğmişti. "Benimkinden daha büyük."

Gülerek, "Taşınmamı yeterince çabuk atlattın" diye cevap verdim.

"Wee yin ..."

Sandalyemde babama doğru döndüğümde, oturma odamızda onun yanında duran kişi karşısında şok içinde donakaldım.

"Gabriel?"

Gabriel'i çocukluk odamda görmek çok garipti.

Gabriel, adını vermeyeceğim bazı erkeklerden daha kısa olabilirdi ama onu hayattan daha büyük gösteren bir çekiciliği vardı. Benim kız gibi odamda çok erkeksi duruyordu. Odam hâlâ gençken seçtiğim pembe duvar kâğıtlarıyla süslüydü. Gabriel yatağında kollarını arkasına yaslamış, etrafını incelerken rahat görünüyordu.

Açık kahverengi saçları, deniz yeşili gözleri, kesik çene hattı ve düşünceli ağzıyla son derece yakışıklı olan bu adamın o anda benim için hiçbir şey ifade etmemesi beni hayrete düşürmüştü. Harika seks yapmıştık ve onu çekici bulmuştum (tabii ki), ama konu karşı cinse geldiğinde kendimi tamamen kapattığımı fark ettim. Nedenini düşünmek istemedim.

Beni yeniden kızdırır ve incitirdi.

Gabriel'in dikkati odanın köşesindeki koltuğumda oturduğum yere döndü. "Çok güzel görünüyorsun," dedi o muhteşem aksanıyla, gülümsemesi şefkatliydi.

"Sen de," diye cevap

verdim. "Merci.

Sanırım."

Gülümsedim ama gözlerime ulaşmadığından emindim.

Kaşlarını çattı. "Bir sorun var. Sorun ben miyim? Geldiğim için kızgın mısınız?"

"Hayır. Yani, kartpostalında gelebileceğini söylemiştin ama gelmeni beklemiyordum. Neden bu kadar yol geldin?" İlişkimizi bitirdiğimde ne kadar rahatlamış görüldüğünü düşününce, onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Gabriel başını salladı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturdu. "Kartta da söylediğim gibi, biraz ara verdim. İhtiyacım vardı

o. Birkaç aylığına seyahat edeceğim, böylece polis olarak kalmak isteyip istemediğime karar verebileceğim."

O zaman işi hakkındaki şüphelerim doğru olabilirdi. "Çok mu stresli?"

"Onun gibi bir şey."

"Nereye seyahat ediyorsunuz?"

"Al." Sırıttı. "Ve Londra, tabii ki. Belki Amerika. Nasıl gittiğini görüyorum. Plansız."

"Heyecan verici."

"Evet. Benimle gelseydiniz çok heyecan verici olurdu ama gelmeyeceğinizi biliyorum."

Beni de yanında götürmek istemesine bile şaşırmıştım. Her ne kadar kaçmak cazip gelse de, son birkaç haftadır Ardnoch'ta kendimi ne kadar boktan hissetmiş olsam da, ailemden kovalanmayacaktım. "Olmam gereken yerdeyim."

"Je sais." Yataktan kalktı ve odayı geçti. Önümde diz çöküp ellerimi tutarken onu biraz temkinli bir şekilde izledim. "Callie, ben... ben buraya sana davranışlarım için özür dilemeye geldim. Son birkaç ayda sana iyi bir erkek arkadaş olamadım. Ve sana değer vermediğimi hissettirdiysem özür dilerim."

Özür karşısında şok olmuş bir halde ona güvence verdim, "Gabriel, ben asla... biz asla çok ciddi olmadık. Bunu ciddiye almadım. Özür dilemene gerek yok."

"Var." Yüzü asıktı. "Çünkü sana karşı hislerim var ve daha iyi olsaydım daha fazlasını yaşayabilirdik." Gözleri karardı. "Eğer daha iyi bir adam olsaydım."

Gözlerindeki bakışta, ses tonunda dişlerimi diken diken eden bir şey vardı. Uğursuz bir şey. Ve bu bana Paris'te düşünceli ya da kaçamak davrandığı zamanlarda hissettiğim aynı ürpertici uyarı kıvılcımını hatırlattı.

"Gerçekten özür dilemek zorunda değilsin," diye ısrar ettim, duygusal duvarlarımın yükseldiğini hissederek.

Belki bencilce ve kaba bir davranıştı ama Gabriel'le kalp kalbe konuşmak istemiyordum. Benim için o bir Fransız kaçamağıydı,

ve çoğunlukla birlikte iyi vakit geçirmiştik. Paris'te yaşamayı daha az yalnız hale getirmişti. Kulağa ne kadar acımasız gelse de, onun benim için bu anıların dışında var olmasını istemiyordum.

Gabriel söylemediğim şeyi hissetmiş gibiydi. Bana melankolik bir gülümseme verdi ve ellerimi bıraktı. "Çok güzelsin. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben ... birbirimizi bir daha göreceğimizi sanmıyorum."

Ben de öyle düşünmemiştim.

"Sana bir şey verebilir miyim? Beni hatırlatacak bir şey?"

"Gabriel, seni unutmam mümkün değil," diye söz verdim ona.

Beni ilk başta yatağına çeken o ukala, kendinden emin gülümsemesiyle sırttı. "Belki de değil, ama bunu özellikle sana vermek için yanımda getirdim." Arka cebinden bir mücevher kutusu çıkarmak için bir dizini kaldırdı. Neyse ki yüzük kutusu olamayacak kadar uzundu. Kapağını açtı. İçinde zincire bağlı bir kolye vardı. Gümüşten yapılmış, Gotik tarzda çiçek ve sarmaşıklarla bolca işlenmiş, alışılmadık uzunlukta, dikdörtgen şeklinde bir kolyeydi. "Bu benim büyük anneme aitti," diye açıkladı. "İskoç'tu."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Çıktığımız süre boyunca ailesi hakkında hiç konuşmamıştı.

"Evet. Tutkuluydu ve güçlüydü. Sizin de söyleyeceğiniz gibi, vahşiydi." Sevgiyle gülümsedi. "Bunu açıklayamam ama muhtemelen birbirimizi bir daha göremeyecek olsak da, bunun sana ait olduğunu hissediyorum."

Bir aile yadigârı mı? "Hayır, Gabriel, yapamam."

"Lütfen," diye ısrar etti. "Bunu sana vermek doğru geliyor, birlikte geçirdiğimiz güzel zaman için sana teşekkür etme şeklim. Ve umarım, paylaştıklarımızı her zaman hatırlaman için bir yol."

Muhteşem gözlerindeki yalvaran bakış beni çözdü. Hayır diyemediğimi fark ettim. Kolyeye uzandım. Kolye

Benim tarzım değildi ve biraz ağır görünüyordu ama güzel bir düşünce ve hatıraydı. "Teşekkür ederim. Ona iyi bakacağım."

"Ve belki de kızıınıza iletirsiniz, böylece ona babasını tanımadan önce tanıdığınız yakışıklı Fransız adamı anlatabilirsiniz."

Kutuyu kapatıp beni bekleyen elime yerleştirirken muzip sırıtışına güldüm. Sonra parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu sabah ayrılmadan önce bana köyünüzü gezdirmek için vaktiniz var mı? Otobüsüm ikide geliyor."

"Nereye gitmen gerekiyorsa seni oraya götürebilirim."

"Hayır." Başını kararlılıkla salladı ve ayağa kalktı. "Sadece beni bir kahve içmeye götür ki ne zaman istersem seni burada, küçük köyünde güvende ve mutlu bir şekilde hayal edebileyim."

YIRMI

LEWIS

C Allie'nin dün geceki öfkesi şimdi anlam kazandı. İlk başta, bana saldırırken gösterdiği şiddet karşısında şaşırmıştım. Callie her zaman rekabetçiydi. (ikimizin de vardı), ama bu farklıydı. Sınıfa girdiği andan itibaren bana öfkelendiğini hissetmiştim. Ama şimdi ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra tekvandoda bile izin verilmeyen bir hareketle bana vurması ve umurunda değilmiş gibi çıkıp gitmesi? Bu onun karakterine uymuyordu. Eilidh'in yardımını istediğimde aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermemesi, hatta kız kardeşime yanıt vermemesi de öyle.

Evine gitmenin de kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm.

Sonra uykuya dalmaya çalışıp başaramadığım sırada Carianne beni aradı.

Görünüşe göre, benden izin almadan "numaraya" başlamayı kendine görev edinmişti. Callie de ona hayatından defolup gitmesini söylemiş. Bu bana Callie'nin hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiğine dair güvence verebilirdi ama Carianne panik içindeydi ve Callie'nin bu kadar soğuk ve affetmez olmasını beklemediği için "numarayı bitirmek" istiyordu.

O zaman sınıfta ne olduğunu anladım.

Carianne'e inanamadım. Bir kadını asla incitmezdim ama onun kanlı boynunu sıkmak istiyordum.

Çünkü olmasından korktuğum gibi, Callie benden nefret ediyordu. Kavgasında bunu hissetmişim. Ve bunu onun gözlerinde gördüm.

Sadece şimdiye kadar anlamamıştım.

Carianne ve ben, Callie'ye çıkmadığımız halde çıktığımızı söylemeyi kendine görev edinmesi hakkında konuştuk. Sonra da sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi, bu numarayı bir kez bile kabul etmemiş olmama rağmen bana hakaret etmiş gibi davrandı. Telefonu yüzüne kapattım.

Şimdi Ardnoch'ta dolanıyor, Callie'ye rastlamayı umuyordum ki açıklayabileyim. Müşterimin Tain projesi üzerinde evden çalışıyor olmam gerekiyordu ama öğle yemeğini kasabada yemeye karar vermişim. Fırının Salı günleri açık olmadığını biliyordum ama Eilidh Callie'nin hâlâ orada yeni tarifler üzerinde çalışırken bulunabileceğinden bahsetmişti.

Kendimi daha az sapık gibi hissetmek için, amcam Arran'a merhaba demek üzere Gloaming'e uğradım. İş ve ikizler hakkında biraz sohbet ettikten sonra ayrılmak için bahanelerimi sıraladım. Fırın için en iyi görüş noktasının Flora'nın yeri olduğuna karar vererek (ve evet, bunun beni daha çok bir sapık gibi gösterdiğinin ve kendimle gurur duymadığımın farkındaydım), oraya doğru yürüdüm ve arabalar Castle Caddesi'nden aşağı inerken yolun karşısında durdum.

Yol açıldığında Flora'nın kapısı açıldı ve işte oradaydı.

Callie gülerek kafeden dışarı çıktı. Dün geceki intikamcı kadın halinden çok uzak görünüyordu. Sonra adamın biri onu takip edip elini tutunca kalbim durdu.

Tanınma vuruşu.

Onu Callie ile fotoğraflarda görmüştüm. Fransız eski erkek arkadaşıydı.

Ne oluyor lan?

Onlar caddede yürürken ben de kendimi peşlerinden giderken buldum, kalbim deli gibi çarpıyordu. Kendimi hasta hissettim. Panikledim. Öfkelendim.

Otobüs durağında durduklarında Callie'nin beni görüp görmemesi umurumda bile değildi. Ama o çok meşguldü, Fransız'a dalmıştı. Döndü ve ellerini Callie'nin kalçalarına koyarak onu kendine çekti. Sahiplenici öfke göğsümde cehennem ateşi gibi yandı.

Başını eğip kızın dudaklarına bir öpücük kondurduğunda öfkesi taşı.

Tutkulu bir öpücük değildi.

Ama öyle de olabilirdi.

Burada kalıp daha fazla izlersem pişman olacağım bir şey yapacağımı biliyordum. Hepimizin pişman olacağı bir şey. Büyük olasılıkla, o anda istediğimi yaparsam Callie'yi geri kazanma şansımı kaybedecektim.

Hayır. Gabriel'in ortaya çıkması sadece bir aksilikti.

Onu kaybettiğim anlamına gelmiyordu.

Buna inanmayı reddettim.

Ona duyduğum öfke içimi kemirirken bile.

Bisikletime doğru yürüdüm, ona bindim ve bekledim. Inverness'e giden otobüs geçti, büyük olasılıkla otobüs durağında durdu. Bir dakika kadar sonra Callie uzaktan göründü, tek başına fırına doğru yürüyordu.

Gabriel gitmişti.

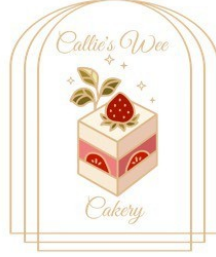
İyi kurtulduk.

Bana doğru bakmadı. Onun yerine Callie's Wee Cakery'nin ön girişinde kayboldu.

Kontağı açtığımda Harley gümbürdeyerek hareket etti ve ben de onu ara sokaktan fırının otoparkına doğru sürdüm. Beni dışarıda bırakmadığını umarak hızla arka kapıya geçtim ve kapıyı gümbürdeterek açtım.

Yirmi Bir

CALLIE

TO gün beni öyle bir şaşırtmıştı ki, fırının arka kapısındaki gümbürtü sesini duyduğumda hiç düşünmedim bile.

Telefonumdaki müziğin sesini kısıtım ve kimin geldiğini görmek için mutfağa geçtim.

Girişte beliren Lewis'i görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kapıyı kapatmak için hareket ettim.

İçeri daldı.

"Uh, affedersiniz!" Tersledim.

"Morag'ın bu konuşmayı duymasını istemiyorsan, ben olsam kapıyı kapatırdım," diyerek alışılmadık bir öfke hırıltısı çıkardı.

Neden kızgın olmak zorundaydı ki? "Seninle konuşmak istemiyorum Lewis. Seninle işim bitti."

"Çünkü Carianne bana çıkma teklif eden bir salak ve ben sana hâlâ aşık olduğum için hayır dediğimde seni kışkırtmak için çıkıyormuş gibi yapmamızı önerdi. Ben de kabul etmedim çünkü bu çok aptalca."

Ne? Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Çünkü bunu uydurmuş olması kesinlikle çok aptalcaydı. "Eh... bunu tekrar edebilir misin?"

"Dün gece beni sebepsiz yere öldürmeye çalıştın." Lewis bir elini uzun saçlarının arasından geçirdi. "Ve eğer o Fransız

Seni benden çalmasına izin vereceğimi sanıyorsa, çok yanılıyor."

Vay be. Sindirmek için çok fazla şey vardı. "Sakın bana mağara adamı gibi davranmaya kalkma Lewis Adair. Ben çalınacak bir şey değilim. Ben sadece kendime aitim."

"Ve ben." Yumruğunu tutkuyla göğsüne vurdu.

Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Ayrıldığımızda bile.

Gözlerindeki alev alev yanan bakışla omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Sana ait olduğum gibi." "Lewis..."

"Carianne ile çıkmaya evet demedim. Seni kıskandırmak için onunla çıkıyormuş gibi yapmayı da kabul etmedim."

"O zaman neden öyle söyledi?"

"Neden umursuyorsun?" Sorusu sessiz ve çaresizdi.

Açıkçası kafasına oklava fırlatmak istedim. "Çünkü yedi yıl önce hayatımdan çıkıp gittin, bir daha arkana bakmadın, sonra üç hafta önce sarhoşken benimle yattın, sözde benim için Ardnoch'a döndün, sanki reddedilmem seni rahatsız etmemiş gibi gün batımına doğru atını sürdün ve sonra eski arkadaşım ile çıkmaya evet dedin."

"Ben yapmadım!"

"Sana nasıl inanabilirim? Çocukken ne istediğin konusunda yalan söyledin ve üç hafta öncesine kadar hayatına devam ettiğine dair hiçbir işaret vermedin. Ve o zaman bile, bizim fikrimize olan gerçek bağlılığın en iyi ihtimalle sallantılıydı."

"Ben mi?" Lewis tükürdü. "Peki ya sen?"

"Hiç de bile," diye çıkıştım. "Birlikte bir hayat isteyen bendim. Sen değildin."

"Ben çocuktum!" Lewis patladı.

O kadar beklenmedik, o kadar gürültülü ve saldırgandı ki irkildim.

Lewis gördü ve pişmanlık yüz hatlarını sıkılaştırdı. Devam ederken sesi daha sessizdi, "Ben korkmuş bir çocuktum."

On yedi yaşında hayatlarının geri kalanını etkileyecek kararlar vermeleri istenen çoğu çocuk gibi geleceği hakkında. Çoğumuz bu konuda bir iki yalpalama yaşarız Callie. Ama sen bana izin vermedin. Mükemmel olmak zorundaydım, yoksa bir hiçmişim gibi hayatından çıkarılırdım."

Geçmişimizi bu şekilde görmesinden dehşete düşerek başımı salladım, tek istediğim güçlü ve sakin olmakken gözyaşlarım tehdit ediyordu. "Bu doğru değil."

"Doğru değil mi?" Lewis bana doğru bir adım attı. "Aslında kim hayatına devam etti Callie? İkimiz arasında mı?"

"İkimiz de öyle yaptık. Londra'ya taşındınız ve hepimizi geride bıraktınız."

"Başka bir şehre taşındım. Bu herkesi geride bırakmak anlamına gelmiyor."

"İşte böyle hissettim." Kıskançlık ve tiksintiyle dudağımı kıvırdım. "Ve Tanrı bilir kaç kızla yattın. Birlikte yattığımızda ne kadar farklı olduğuna bakılırsa, ayrı kaldığımız yedi yıl içinde çok şey öğrendiğini söyleyebilirim."

Acı bir kahkaha attı ve bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra... "Ben acınacak haldeyim."

"Affedersiniz?"

"Ben zavallıyım," diye tekrarladı Lewis, kendi kendine yönelttiği bir küçümsemeyle. "Buraya Carianne'in yaptığı hatayı düzeltmek için geldim. Arkadaşlığımı teklif etmek için. Birbirimizi yeniden tanımaya çalışmak ve güven inşa etmek için. Ve tek düşünebildiğim neden? Beni görmüyorsun."

"Bunu tersine çevirme-"

"Kaç erkekle yattın?"

Öfke boğazımı öylesine sıktı ki, konuşamadım. "Kaç kadınla yattığımı biliyor musun?"

Bilmek istemiyordum.

Ondan nefret

ediyordum.

Bakışları korkusuzdu. "Uyuyamadım. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Üniversitedeki çocuklar bana zor

anlar yaşattı. Ama benim yapım böyle. Sıradan seks yapamam.

Üniversitenin ilk yılında bizim koridordaki bir kızla denemiştim. Deneme sırasında o kadar sarhoş oldum ki, onun yerine kucağına kustum."

Diğerkızlardan bahsediyor olsa da, kalp atışlarım hızlansa da sempati duymaktan kendimi alamadım.

"Sonra takılamayacağımı bildiğim için ikinci sınıfta bir kızla çıkmaya çalıştım. Roisin. Onunla yatmadan önce iki ay çıktık. Ama onu sevemedim. Altı ay sonra ilişkiyi bitirdim. Ondan sonra kimse olmadı. Ve Paris'te hayatına devam etmeni izledim. Önce Remy, sonra Gabriel. Onlarla birlikte olma fikrinden tiksindim. İçim içimi yiyordu."

İtirafı ve perili sesi karşısında, yapmamam gerektiğini bilsem de kendimi suçlu hissettim.

"Çalıştığım şirketteki bir kadınla yatmaya çalıştım. Charlotte'la. Onu bisikletimle dışarı çıkardım, bir şeyler içmeye gittik, sonra onun evine geri döndük..." Yüzünde öfke, sevgi ve kızgınlık titreşiyordu. "Ve yapamadım. Onunla yatamadım, başkasıyla yatamadığım gibi ve kız arkadaşına onu sevdiğimi söyleyemediğim gibi... çünkü kendimi zaten sana vermiştim."

Gözleri duygusallıktan cam gibi olurken çenesi titredi. "Sana uzun zaman önce aşık oldum ve o parçamı asla geri alamadım. Başka birini düşünmek bile çok yanlış geliyor. Ama sonra seni dışarıda görüyorum. Sokakta o Fransız adamla öpüşüyordun ve ben de senin uzun zaman önce bıraktığın bir şeye tutunduğum için ne kadar aptal olduğumu düşünüyordum. Çünkü beklediğim şeyin bu olduğunu fark ettim. Neden başka biriyle olamayacağımı. Birbirimize geri dönebileceğimiz umuduna tutunuyordum. Sana söylemiştim. Acınası."

Şok olmuş sessizliğim karşısında çenesi sıkıştı ve gözlerini kaçırdı. Sonra küçük bir inançsızlıkla yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü.

Onun ifşaatıyla sersemlemiştim, neredeyse çok geç kalmıştım. Tam zamanında, sersemliğimden kurtuldum ve döndüm. "Lewis."

Arka kapıyı iterek açmıştı ama şimdi durakladı.

"Buraya ne için geldiğini sana verebilir miyim bilmiyorum," dedim ağlamaklı bir sesle, "ama asla senden kolayca uzaklaştığımı düşünme. Sen gittiğinde ben... ben yıkılmıştım." Gözyaşlarım ben onları durduramadan kaçtı. "Kendime bir daha asla böyle sevmeyeceğime söz verdim. Her şeyimle. Tüm varlığımla. Ve asla sevmedim. Senden sonra sadece üç adam vardı. İlki bir hataydı. İkincisi Remy ve üçüncüsü Gabriel. Sadece dikkat dağıtıcı şeyler. Başka bir şey değil."

"Callie-"

"Kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğime söz verdim," diye tekrarladım dişlerimi sıkarak. "Bir daha seni bile."

Yüz ifadesi düştü. "Callie-"

"Ben..." Kafam karışmış ve kalbim kırılmış bir halde çaresizce omuz silktim. "Bana birkaç hafta ver. Bana anlattığın her şeyi sindirmem için biraz zaman." Umut gibi bir şey gözlerini aydınlattı ve onu incitmek istemedim. "Hiçbir şey için söz veremem. Arkadaşlık ya da başka bir şey."

Lewis yavaşça başını salladı. "Tamam."

"Bana karşı bu kadar dürüst olduğun için teşekkür ederim." Birinin sahip olduğu şeyi itiraf etmesi için çok şey gerekiyordu. Bu beni de çok üzmüştü. Çünkü Lewis'in başka biriyle birlikte olması fikrinden ne kadar nefret etsem de, onun yalnız ve beni beklediği, beni Gabriel'le birlikte izlediği ve bunun onun için nasıl bir şey olduğu düşüncesinden de o kadar nefret ediyordum.

Kafam çok karışmıştı.

"Bir şey değil." Yüz ifadesi yumuşadı. "Yani Gabriel denklemin bir parçası değil mi?"

Gözlerimi devirerek ofladım. "Hayır, sadece seyahatleri sırasında uğruyordu. Son kez."

Cevabı sertti. "Güzel."

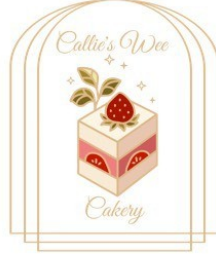
Sırıttım ve başımı salladım.

"Yani... hazır olduğunda ulaşacak mısın?"

"Arayacağım," diye söz verdim.

Yirmi İki

CALLIE

İKİ HAFTA SONRA

I hasta olacaktı.

Bu günlerde pek alışılmadık bir durum değildi.

Dün fırında rahatsızlandığımda annem, "Belki de mide rahatsızlığı geçiriyorsundur," demişti.

Ertesi sabah kahvaltımı kulübemdeki tuvalete kustuğumda haklı olabileceğini düşünmüştüm. Geçen hafta kira sözleşmesini imzaladım ve ailem taşınmama yardım etti. Sıcacık bir nostaljiyi de beraberinde getiren bu eve yerleştikten birkaç gün sonra yeni bir araba almıştım, böylece her yere başkaları tarafından bırakılmak zorunda kalmayacaktım.

Neyse ki o sabah fırın kapalıydı, çünkü bitkin bir halde topuklarımın üzerinde otururken gözlerim banyo dolabımdan dışarı fırlayan tamponlara takıldı ve içimi soğuk bir şafak söktü. Annem banyo için kutuları açmıştı. Belki de açmış olsaydım, farkına daha erken varabilirdim.

Adetim gecikmişti... ve son adetimi kaçırmıştım.

İşe ve köye geri dönmekle ve Lewis'in dönüşünün yarattığı duygusal karmaşayla uğraşmakla o kadar meşguldüm ki, regl dönemimi kaçırdığım aklıma bile gelmemişti.

Lewis'le yattıktan sonra adet dönemimi kaçırmıştım.

Öğrenene kadar düşünmek ya da kimseyle konuşmak istemediğimden üstümü başımı temizleyip çantamı ve arabamın anahtarlarını aldım. Hamilelik testini kasabadan ya da yakın bir yerden alırsam birkaç saat içinde tüm köye yayılacağını bilerek Inverness'e doğru yola çıktım.

Şehre vardığımda ve büyük bir eczaneden hamilelik testi satın aldığımda, öğrenmek için bir saat bekleyemedim. Eczanenin müşteri tuvaletine girdim ve çubuğun üzerine işedim.

Orada öylece dururken midem bulanıyordu. Tuvaletlerin bir köşesine çekilmiş, test çubuğunu bir şahin gibi izlerken insanların gelip gitmesini dinledim. Dijital testlerden biri için ekstra ödeme yapmıştım.

Birkaç dakika sonra ekranda Hamile kelimesi belirdi. Ve altında: 5-6 haftalık.

"Aman Tanrım, lanet, kanlı, boktan, lanet, lanet, lanet!"

Patlamamın ardından korkunç bir sessizlik çınladı.

Sonra bir kadın sesinin şaka yaptığını duydum: "Bahse girerim ya yeni adet görmüştür ya da hamiledir."

Başka bir kadın kıkırdadı.

Bazen İskoçlardan gerçekten nefret ederdim. Ve bunu onlardan biri olarak söyledim.

Kabinden fırladım ve ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm. Aynadaki iki kadına bakarak tepeden tırnağa titredim. "Oh, burada her şey eğlence ve şaka, ha? Bilmeniz gerekiyorsa, meraklı parkçılar, ben hamileyim. Mutlu musunuz?" Hamilelik testini çöpe attım ve hemen gözyaşlarına boğuldum.

Birkaç saniye sonra bir yabancının kollarına sarılmıştım, parfümü midemi daha da bulandırıyordu. Ama ben

Bir anne şefkatiyle elini sırtımda gezdirirken ona sarıldım.
"İşte, işte, tatlım. Her şey yoluna girecek."

Öyle miydi?

Çünkü doğru Şimdi, a çalkantılı
Karışım . Heyecan ve mutlak bir
dehşet beni sardı.

Yabancıların adı Ellen ve Shirley'di. Ellen gözyaşlarımın arasında bana sarılan kişiydi. Bana benim yaşlarımda bir kızı olduğunu ve eğer kendisi yanında değilse birilerinin onu teselli etmesini umduğunu söyledi. Benimle arabama kadar yürümekte ısrar ettiler ve beni sakinleştirmek için hava durumu gibi saçma sapan gündelik şeyler hakkında sohbet ettiler. İşe yaradı ve eve dönmek için tuvalette olduğumdan daha zinde bir durumdaydım. Onlara teşekkür ettim ve otoparktan ayrılırken bana el sallayarak uğurlamadan önce şans dilediler.

Eve yaklaşırken annemi arayıp nerede olduğunu sordum. Bana Ally Teyze ve Collum'la birlikte sanat galerisinde olduğunu söyledi. Eve döndüğümünden beri Ally Teyze'yi mümkün olduğunca çok görüyordum ve hatta geçen hafta Collum'a bakıcılık yapmışım, böylece Jared'la birlikte Gloaming'de bir gece geçirebileceklerdi. Annemi bulduğumda onun da orada olması çok uygun görünüyordu. Ona bir yere ayrılmamasını, yolda olduğumu söyledim. Annemin sesi meraklı ve biraz da endişeli geliyordu.

Telefonu kapattıktan sonra randevu almak için doktorun ofisini aradım. Resepsiyon görevlisi ne ile ilgili olduğunu sordu, ben de bunu doktorla konuşmayı tercih ettiğimi söyledim. İsrar etmeye çalıştı, ben de kendi işine bakması konusunda ısrar ettim. Kıkırdadı ama iki gün sonrasına randevu aldım.

Skies Over Caledonia Sanat Galerisi, Flora'nın köşesinde, Castle Street'in hemen dışında, Sutherland Way'de, Gloaming'in karşısındaki sokakta yer alıyordu ve

Köy konağı. Ally Teyze'nin sanat galerisi, köy konağının iki kapı aşağısında ve turistlere pahalı İskoç temalı hediyeler satan üç dükkândan birinin yanındaydı.

Gloaming'in önüne park ettim ve durup merhaba dememeyi imkânsız kılacak birini görmemek için dua ettim. Dualarım kabul oldu ve aceleyle caddeyi geçip doğruca galeriye doğru ilerledim. Yaklaştığımda, vitrinde sergilenen birbirinden güzel cam işleri, tablolar ve mücevherlerin arasından galerinin ana katını görebiliyordum. Ally Teyze Collum'u kucağına almıştı. İki kişi için büyüktü, başı Ally Teyze'nin göğsünde, kolları boynuna dolanmış uyurken bacakları sallanıyordu. Ally Teyze, annemle sessizce sohbet ederken onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağında tutuyordu. Garip bir şekilde galeride başka kimse yoktu. Sonra kapıda asılı olan kapalı tabelasını fark ettim. Yine de içim çalkalanarak kendimi içeri attım.

Yol boyunca anneme söyleyeceğim doğru kelimeleri düşünmeye çalıştım. Mükemmel kelimeleri.

Ally Teyze arkasını döndüğünde ve Collum'un uykulu ama ağlamaklı yüzünü göğsünün üstünde gördüğümde dilimin ucunda hazırdılar. Birdenbire geleceğimi canlı renklerle gördüm.

Anne olacaktım. Gerçek
bir anne.

Küçük bir insandan sorumlu.

Oda ayaklarımın altında kaymaya başladı.

"Bakın bizi görmeye kim gelmiş," diye mırıldandı Ally Teyze Amerikan aksanıyla. "Callie Teyze. Callie Teyze" - şimdi bana fısıldadı- "galeriyi kapatmak zorunda kaldık çünkü küçük oğlumuz yine dış çıkarıyor ve anlaşılır bir şekilde oldukça gürültü çıkarıyor."

Bunu nasıl yapacağım? Birden panik içinde merak ettim.

Allegra'nın Jared'i vardı. Evet, ikisi de meşguldü ama ebeveynliğin yorucu ve korkutucu işini paylaşacakları birbirlerine sahiptiler.

"Bebeğim." Annem aniden Allegra'nın yanından geçerek kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

O anda, mükemmel kelimeler beni terk etti. Gözyaşları içinde omuz silktim, ellerim hala düz olan karnımın üzerine geldi. "Söz verdiğim gibi yaptım. On altı yaşında başıma gelmedi."

Annem karnımın üzerindeki ellerime bakınca şaşkınlık yerini farkındalığa bıraktı. "Ah, Callie." Bana doğru uzandı ve beni kollarına çekti, sıkıca kucakladı. "Ah benim tatlı, tatlı kızım. Geçti artık. Her şey yoluna girecek." Onun sevgi dolu desteğı ve kabulü benim felaketim oldu.

Gözyaşlarına boğuldum ve tekrar çocukmuşum gibi ona sarıldım.

Babamdan saklamak en kötüsüydü, annem için daha da kötüydü. Ama doktor hamileliğimi doğrulayana kadar kimsenin bilmesini istemiyordum. Doktorun muayenehanesinden sızması gibi bir korku da olmayacaktı, çünkü bu son olduğunda Bayan McKay kocasının kanser olduğunu ona söylemeye fırsat bulamadan öğrenmişti. Dedikodu yaparken yakalanan kişi kovulmuştu çünkü köyde bu konuda büyük bir kargaşa çıkmıştı. Bu nedenle, ameliyathanede çalışanlar babamdan önce öğrenmiş olsalar da ... ve Lewis ... onlara söylemeyeceklerinden emin olabilirdim.

Annemden bana eşlik etmesini istedim ve sanırım elimi tutarken tırnaklarımın battığı yerlerden derisinde hilal şekilleri bırakmış olmalıyım.

Dr. Mulligan bunu doğruladı.

Beş haftalık hamileydim. Nasıl daha önce fark etmedim?

"Genel olarak göstermek için henüz çok erken," diye yanıtladı. "Ve biraz stres altındaydın, geri dönüyorsun

eve ve işe yerleşmek. Bazen işimiz başımızdan aşkın olduğunda izimizi kaybettirmek çok kolay oluyor." Boğazını temizledi. "Şimdi biraz hassas bir konuya gelelim. İlk doğum öncesi randevunuz sırasında size CYBE için kan testi önerilecek. Ama önemli olduğunu düşünüyorsanız, bunları şimdi de yapabilirim."

Utancımдан yanaklarım kızardı. Küçük bir köyde yaşamının getirdiği bir şeydi bu. Dr. Mulligan da dahil olmak üzere herkes bekar olduğumu biliyordu, dolayısıyla herkes bir ilişkiden hamile kaldığımı da biliyordu.

Ama Lewis ile.

Ayrı kaldığımız yedi yıl boyunca sadece bir kızla yattığını söylemişti.

Yine de son sağlık kontrolüm Gabriel'den ayrıldıktan sonra yapılmıştı.

"Bunun için acelem olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim sessizce. "Bunu doğum öncesi randevusunda yapacağım."

Dr. Mulligan başıyla onayladı ve yapılacakların programını belirledi. Annemin beni dikkatle dinlediğine güveniyordum çünkü kafam karışmış ve acıyan duygularımın içinde kaybolmuştum.

Çocukluğumdan beri kendi aileme sahip olmayı hayal ederdim. Lewis'in çocuklarımın babası olacağını bile hayal etmiştim. Ancak bu hayallerde hiçbir zaman ayrı ve birlikte ebeveynlik yapmadık.

Annemle birlikte doktorun muayenehanesinden ayrıldığımızı zar zor hatırlıyordum. Bunun yerine, annem bizi eve bırakırken düşünceli bir sessizlik içinde kaldım. Ama eve dönmedik. Bizi An Sealladh'a, Ardnach'un on beş dakika dışında, sahil şeridinde yer alan bir restorana götürdü.

Ona soru sorarcasına baktım ama elimi okşadı ve arabadan indi. Onu takip ederek birlikte restorana girdik. Brunch zamanı olduğu için içerisi kalabalık değildi ve oldukça sessizdi. Şükürler olsun. O anda kalabalıkla uğraşamazdım. Arka tarafta, cam duvarın yanında, kuzeye bakan bir masa kaptık.

Deniz. Açık bir balkon vardı, ancak bugün hava dışarıda oturmak için çok kapalıydı.

"Size ne getireyim hanımlar?" Siparişimizi almak için daha genç bir kız belirdi.

Annem bizim için "Paylaşmak üzere bir demlik İngiliz kahvaltı çayı ve iki sade çörek" sipariş etti.

Umarım, onu tutabilirim. Gerçek bir sabah bulantısı yaşadım. Gündüz ve akşam iyiydim ama uyandıktan sonraki ilk birkaç saatte kusuyordum. Annem bana hamileyken kendisinin de böyle olduğunu söylemişti.

"Yani..." Annem bana titrek bir gülümseme verdi. "Büyükanne olacağım."

"Gelmiş geçmiş en genç büyükanne." "Pek sayılmaz. Ama genç."

Beni hayal kırıklığına uğratmasından korkarak sessizce "Bu seni nasıl hissettiriyor?" diye sordum.

"Callie... sen hayatıma girdiğinden beri bir amacım oldu. Dahası, en iyi arkadaşım olan bir çocuk yetiştirdim ve bunu söylediğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum."

Gözlerim yaşardı.

"Annen ve en iyi arkadaşın olarak her zaman yanında olduğumu bilmelisin. Torunumu çok seveceğim ve onlar da her zaman yanlarında olduğumu bilecekler."

Bir damla gözyaşı süzüldü ve herkesin içinde ağladığım için utanarak gözyaşımı sildim. Başımı çevirerek suya baktım, kimsenin gözyaşlarımı görmemesini umuyordum.

"Bebeğim, sormak zorundayım... Gabriel'in mi? Ben sadece... Bu matematiği bir türlü yapamıyorum. Değil mi?"

Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Doktoru görmek için endişeyle beklediğimiz iki gün boyunca bunu sormamıştı. Ben de ona söylemedim. Ona söylemeyi kendime yediremedim çünkü bunun getireceği karmaşık duyguların çözülmesiyle başa çıkamazdım. Ally Teyze de sormamıştı. Bana mesaj atmıştı.

her gün kontrol ediyordu, ama bilgi almak için baskı yapmamıştı.

Anneme dönüp baktım, kalp kırıklığının ve kafa karışıklığının gözlerime yansıdığından emindim. "Lewis'in." Yüzüm buruşurken arkamı döndüm.

"Ah, Callie." Annem de gözyaşlarıyla savaşıarak nefesini içine çekti.

Ben ne zaman üzülsem o da üzülürdü.

Bize hizmet eden genç kız çay ve çöreklerimizle hızla geri döndü ve kendimi çok kaba hissettim çünkü annem sessiz bir teşekkür fısıldarken ona bakamadım.

Çayı demlenmeye bırakırken titreyen bir nefes aldım ve sonunda anneme tekrar bakabilecek kadar kendimi kontrol edebildiğimi hissettim. "Londra'da oldu. Eilidh'in partisi için oraya gittiğimde."

Annem ağzıyla bir O şekli yaptı.

"Sarhoştuk. Yetişmeye çalışıyorduk. Birbirimize kızmamaya çalışıyorduk. Medeni olmaya çalışıyorduk. Girişim kontrolden çıktı. Nasıl olduğunu ya da olmasına nasıl izin verdiğimi bile bilmiyorum."

"İstiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Callie Ironside, bu çocuğu ilk gördüğün andan beri seviyorsun. Ve o da bunca yıldır seni sevdi. Nathan'la olanlardan sonra Lewis'in seni nasıl izlediğini hatırlıyorum ve küçük bir çocuğun biri için hareket halindeki bir otobüsün önüne atlamaya bu kadar hazır olduğunu hiç görmediğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Ve aranızdaki ilişki hep böyle oldu. Sen hareket ettiğinde, o da hareket etti, ya da tam tersi. Bir bütünün iki yarısı gibi. Biri olmadan diğeri tamam olmaz. Çocuk olmanıza rağmen, ikinizin sonsuza dek birlikte olacağınızı düşünmüştüm. Sen on sekiz yaşındayken ne oldu bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Sözleri göğsümün daha da ağırmasına neden oldu. Ve ben de ona söyledim.

Her şeyi.

Uzaklaştığını, uzaklaştığını nasıl hissettiğimi, onu yakınımda tutmak için nasıl acınası bir çaba gösterdiğimi,

ancak

Fyfe ile konuşmasına kulak misafiri oldum.

Ben konuşurken annem çayımızı doldurdu ve benim için bir çörek hazırladı. Ben Lewis'le son konuşmamı aktarırken çayı ve tabağı bana doğru itti. "O yapamazken ben bir ilişki kurmaya çalıştığım için kendimi suçlu mu hissetmeliyim?"

Annem beni azarlayan bir bakış attı. "Seni seviyorum Callie, ama dürüst olalım. Bir kez bile başka biriyle ilişki kurmaya kalkışmadın."

İçimi çektim. "Ne demek istediğimi biliyorsun. En azından arkadaşlık etmeye çalıştım. Onun yapamaması benim suçum değil." Yine de bu konuda kendimi kötü hissediyordum. "Terk eden oydu."

İşte o zaman dudaklarını öyle bir büzdü ki, tüm renkleri kanadı. Midem düğümlendi. "Ne? O bakışı biliyorum. Katılmıyor musun?"

"Şu anda biraz açık sözlü dürüstlüğü kaldırabilir misin?"

Öfke tenimi ısıttı. "Senden, her zaman."

Başını salladı, sıcak kahverengi gözleri sempatikti. "Teknik olarak Lewis'in gittiğini düşünüyorum... ama ona fazla seçenek bırakmadınız."

Yeniden suçluluk duygusuna kapıldım.

"Bence anlaşılabilir bir şekilde, Nathan sizi derinden yaralamış. Bir babanın çocuğuna bunu yapabilmesi..." Öz babamdan bahsederken her zaman yaptığı gibi ağzı titredi. "Ve bence yaşadığın her şeyin bir sonucu olarak kalbini verdiğin insanlardan mutlak sevgi, sadakat ve kesinlik talep ediyorsun. Ve şimdiye kadar bu kolay oldu. Baban ve ben sana tapıyoruz ve sen bundan hiç şüphe duymadın."

"Bu tür bir kesinlik istemek yanlış mı?" Çaresizce omuz silktim.

"Her zaman sevgi ve sadakat talep etmelisin, tatlı kızım. Ancak bunu bize veren insanlara gerçekten geri vermek, onların hatalarının veya zayıflıklarının kötü niyetli olmadığını anlayabilmek demektir. Onların insan olduğunu ve insanların mükemmel olmadığını anlamak ve hatırlamak. Onları en kötü günlerinde bile sevmek. Şimdi, eğer birisi sürekli

Bu hataları yapıyorsa veya sizi incitiyorsa, elbette o kişiden kurtulmanızı isterim."

"Ama Lewis...?"

Annem elimi tutmak için uzandı. "Bir çocuktı. Herkesin onu tanıdığı küçük bir köyde büyüyen bir çocuk... ve olmak istediğı yerin burası olup olmadığını sorgulamanın büyük bir suç olduğunu sanmıyorum. Bence o yaştaki çoğı çocuğun endişeleri, düşünceleri, merakları, keşfetme arzusu olurdu. Ve genç bir aşkın geleceğı olup olmadığı konusunda kısa bir tereddüt yaşamanın da büyük bir suç olduğunu düşünmüyorum. Kararlı ve sadıktı ve size sevildiğini hissettirirdi. Ve bence ilk kez hata yaptığında, pek affedici değildiniz. Üzgünüm ama bana öyle geliyor bebeğim."

Lewis'in iki hafta önce fırında bana söylediğı her şeydi. Ve yıllar boyunca kendime söylediğim ama Lewis'i kaybetmenin kendi hatam olduğu anlamına geleceğı için yüzleşmeyi reddettiğim her şeydi.

İçimden bir hıçkırık kopmak üzereydi ve onu tutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum. Pencereden dışarı bakarken saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim ve sessizce ağladım.

"Ah, bebeğim, özür dilerim."

Kendimi toparlamaya çalışarak anneme el salladım.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Lewis söz verdiği gibi davranmış ve beni rahat bırakmıştı. Belki de bu süre içinde, benim bu zahmete değmeyeceğıme karar vermişti. Ondan bir ergenlik öfke nöbetiyle ayrılmıştım çünkü yaşıtlarımın verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacım vardı, çünkü gerçek babam beni mahveden bir sosyopattı. Sonraki yedi yılı gerçekten anlamlı ilişkilerden kaçarak geçirdim çünkü Lewis Adair beni ihtiyacım olan şekilde sevemiyorsa, başka hiç kimsenin en ufak bir şansı olmadığını düşündüm.

Anlaşıldığı üzere bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Yine de beni affetmeye hazırdı çünkü beni seviyordu.

Sakinleştikten sonra anneme döndüm. "Haklı olduğunu biliyorum. Ben sadece... buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Lewis benim için geri döndüğünü söyledi... ama aklında hemen bir aile kurmak olduğundan şüpheliyim."

"Önemli değil," diye sertçe cevap verdi annem. "Hamile kalmayı sen de istemedin Callie, ama bir çocuk geliyor. O yüzden Lewis'in de tıpkı senin gibi erkek gibi davranıp bununla başa çıkması gerekecek."

Artık ılık olan çayımdan titrek bir yudum aldım.

"Babana söylemeden önce Lewis'e söyleyecek misin?"

Bir kahkaha attım. "Sanırım yapmalıyım, sadece babamla arasına bir okyanus koyması için onu uyarmak için bile olsa."

"Baban onu öldürmeyecek. Bundan emin olacağım."

Annemin gözlerine baktığımda ona minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyordum. "Korkuyorum."

"Biliyorum." Ve onun bildiğini biliyordum. Şimdi ona her zamankinden daha çok hayranlık duyuyordum.

"Ama aynı zamanda değilim. Çünkü sen varsın. Eskiden Ardnoch'un benim güvenli yerim olduğunu düşünürdüm." Uzandım ve ellerimi annemin ellerine doladım. "Ama sen osun. Sen benim güvenli yerimsin, anne. Her zaman ve sonsuza dek."

Gözlerini kırptırdı ve gözyaşları utanmadan yanaklarından aşağı süzülürken benimkini sıkıca kavradı.

Yirmi Üç

LEWIS

"I mimar tarafından tasarlandı," diye emlakçı beni
bilgilendirdi. yürüdü aracılığıyla thebrand-yeni
ev. "Ödül-

Bu güzelliğin arkasında kazanan mimar Thane Adair vardı." Önündeki nota bakarken kaşlarını çattı ve tekrar bana baktı. "Bir akrabalığınız var mı?"

"Evet." Başımı salladım, yaşam alanının ortasında duruyordum ve kendimi evimde hissediyordum. Babamın tarzı her yere damgasını vurmuştu. "O benim babam. Birlikte çalışıyoruz."

"Oh, sen de mi mimarsın?"

Tekrar başımı salladım. Tasarladığı ve en sevdiği evlerden biri olan bir evin satışa çıktığını bana haber veren babamdı. Ev, Ardnoch ve Golspie arasında, ormanlık alanın içinde, küçük bir özel arazide yer alıyordu. Ev, yaşam alanı üst katta, yatak odaları ise alt katta olacak şekilde tasarlanmıştı. Birinci kat, iki duvarı tamamen camdan yapılmış modern bir orta yüzyıl rüyasıydı. Evin arka tarafındaki ormanlık alanla birlikte yaşam alanı bir ağaç evde olma deneyimini taklit ediyordu. Merdivenler sizi mutfığa ve adaya çıkarıyordu ve bunun ötesinde bir oturma ve yemek alanı vardı. Yemek alanının dışında, babam büyük boy kare bir pencere kutusu tasarlamıştı.

İçeri girdim ve pelüş pencere koltuğuna oturdum. Üç tarafında da pencereler vardı ve kelimenin tam anlamıyla ağaçların arasında asılı duruyormuşsunuz gibi hissediyordunuz. Aşağıda evin etrafındaki insan yapımı hendekten gelen suyun pırlıltısını görebiliyordum. Su, arazinin arka tarafındaki yokuş aşağı akan bir dereden yeraltı borularıyla alınıp hendeğe pompalanıyor ve burada bir hidroelektrik sistemine bağlı pervaneli türbinler eve enerji sağlamak için hidroelektrik üretiyordu. Ayrıca güneş ışığını engelleyecek ağaçların bulunmadığı ön tarafta bir güneş paneli bankası vardı.

Babamın yemek odasının dışında yarattığı köşe biraz sihirliydi.

Callie buna bayılırdı.

Emlakçı, babam bana her şeyi anlattığı için zaten bildiğim ayrıntılar hakkında gevezelik etti. Müşteri, Highlands'de bir tatil evi isteyen Avustralyalı bir iş adamıydı. Ancak son zamanlarda yaşadığı mali sıkıntılar nedeniyle evi değerinden daha ucuza satmak istiyordu. Yine de pahalıydı. Ancak ev en son eko-öncelikli teknolojilerle işletildiği için, bir sonraki sahibi elektrik faturalarında büyük tasarruf sağlayacaktı.

Görevliyi zemin kattaki dört yatak odasına kadar takip ettim. Ana süit in hendeğe bakan tavandan tabana bir penceresi vardı, bu yüzden yatakta uzanırken sanki bir teknedeymiş gibi hissediyordum. Babam bu evdeki tasarım deneyimleriyle kendini aşmıştı. Neden en sevdiklerinden biri olduğunu anlayabiliyordum.

Ama sadece benim için çok mu fazlaydı? Ormanda dört yatak odalı bir ev. Çok büyük bir ev değildi, ama bekar bir adam için dört yatak odası ...

Callie'den iki haftadır haber alamamıştım. Tek kelime bile. Ardnach'a geri dönüp yerleşmeye çalıştım, herkesi ağırlamak için iki masaya ihtiyaç duyacağımız kadar asi hale gelen aile yemeklerinin tadını çıkardım. Ama teyzelerim ve amcalarımla çevrili olmak güzeldi.

ve kuzenler. Aile ve iş arasında, gün içinde Callie'yi ya da geleceği düşünmek için fazla zamanım olmadı.

En zoru geceydi. Yatakta yatarken, hayatımın yedi yılını Callie ve benim birbirimize geri döneceğimize gizlice inanarak harcıyıp harcamadığımı merak ediyordum.

Dışarı çıktığımızda emlakçı "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Evin önü, mülke giden araba yolu hala biraz çalışmaya ihtiyaç duyuyordu.

Yine de muhteşem bir evdi ve babamın onu ne kadar çok sevdiğini bildiğimden, bu özel eseri ailede tutmak güzel olurdu.

Ben sadece... yirmi beş yaşında bir bekar için çok fazlaydı. Yine de Callie'yi burada hayal etmekten kendimi alamıyordum. Biliyordum.

Buraya sıırıslıklam aşık olacağını ben de biliyordum.

"Avukatıma bir teklifle ulaşmasını söyleyeceğim." derken buldum kendimi.

Görünüşe göre, Callie Ironside için hâlâ umutsuz bir aptaldım.

Evi görmek için bir çalışma sabahından zaman ayırdığımdan beri niyetim eve dönmek ve projelere gömülmekti. İşe gidip gelmek baş belası olduğu için sık sık ofiste olmak zorunda olmamak harikaydı. Evden çalışmanın bu kadar popüler olmadığı zamanlarda babamın bunu her gün nasıl yaptığını bilmiyordum.

Babamın bir müşteriyle dışarıda olduğunu biliyordum, bu yüzden onun ofisini kullanabilirdim. Kendi evime sahip olmanın bir diğer iyi yanı da yatak odalarından birini ofis olarak kullanabilmem ve babamın yerini geri alabilmesiydi.

Doğrusu biraz gergin hissediyordum, on dakika önce avukatımı arayıp eve teklif vermesini istediğimi düşünürsek bu normaldi. Kimseyle konuşmadan. Ailemle daha sonra konuşacaktım. Şimdilik, annem

Anaokulunda çalışıyordu ve Morwenna'yı fazladan cep harçlığı için yaz tatillerinde oraya yardım etmeye ikna etmişti.

Ailemin evi, Ardnoch'un hemen dışında, Caelmore sahil şeridi boyunca uzanan bir arazide inşa edilmiş beş evden biriydi. Bu arazi aileme aitti ve her evde teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim yaşırdı. Bu ailede Pazar akşam yemeklerini kaçırarak için hiçbir mazeret yoktu. Bazıları bu kadar yakın yaşamaktan nefret edebilirdi ama ben bunu seviyordum. Durum ne olursa olsun, büyürken her zaman başvurabileceğim bir teyzem ya da amcam vardı.

Evlere giden köy yolunda ilerlerken, ailemin evinin önünde bir araç gördüm.

Birini tanıyamadım.

Ama eve yaklaştığımda bir figür belirdi.

Ön verandada oturan bir kişi.

Onu tanımam uzun sürmedi ve beyaz arabanın yanına yanaşıp Callie'nin ayağa kalkışını izlerken nabzım hızlandı. Hiç vakit kaybetmeden Harley'den indim ve kaskımı çıkardım.

Callie merdivenlerden yavaşça indi, biraz bitkin ve çok gergin görünüyordu.

Endişe, onu gördüğüm için duyduğum rahatlamanın önüne geçti. "Callie, sorun ne?"

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Biz... konuşmamız gerek."

Endişelerim her geçen saniye artıyordu. Kanepede oturmuş, parmaklarını gergin bir şekilde büken Callie'ye bakmaktan kendimi alamıyordum. Onu hiç bu kadar tedirgin görmemiştim ve iyi görünmemesi beni çok korkutuyordu.

İstediği bir bardak suyu getirdim ve karşısındaki kanepeye oturdum. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

gözler. "Hasta mısın?" Callie'de ciddi bir sorun olduğu düşüncesiyle avuçlarım terlemiş bir halde ağzımdan kaçırdım.

"Ben... Ben bu sabah doktora gittim."

Hayır.

Korku içimde yükseldi. O hastaydı.

Adair adamları lanetlenmişti.

Lachlan Amca Robyn Teyze'yle tanışmadan önce yıllarca böyle düşünmemiş miydi? Adair erkekleri sevdikleri kadınları kaybetmekle lanetlenmişlerdi. Bu teoriyi destekleyen, öz annem Francine'in uykusunda anevrizmadan ölmesine kadar uzanan uzun bir kanıt silsilesi vardı. Ne zaman babamın uyandığında annesini bulamamasının nasıl bir şey olduğunu düşünsem, yapamıyordum... Callie fikri...

"Lewis, hayır." Yüzümdeki dehşeti aniden fark ederek bana doğru eğildi. "Ben hasta değilim. Özür dilerim. Ben... Lewis, ben hamileyim. Beş haftalık hamileyim. Ve son üç aydır seks yaptığım tek kişi sen olduğun için..."

Bebek benimdi. Vay

anasını.

Önce Callie hasta olmadığı için bir rahatlama dalgası yaşadım. Sonra dehşet.

Sonra bebek benim olduğu için daha da rahatlardım. Sonra daha fazla dehşet.

Ve son olarak, dehşet, rahatlama, umut ve daha fazla dehşetin ezici bir karışımı.

Callie'nin endişesi tüm bunların üzerine kaydedildi. "Siktir." Koltuktan kalkıp yanına oturdum ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Öyle bakma. Senin ve bebeğimizin yanında olacağımı bilmelisin."

"Kızgın değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Callie, bebeği tek başına yapmadın. Ve ..., " diye yüzümü buruşturdum, "O gece gerçekten eski iki prezervatif kullandım, bu yüzden muhtemelen benim hatam."

Bir kakhaha patlattı ve itirafım karşısında tüm vücuduyla kıkırdarken rahatlayarak sırtımdan kendimi alamadım. Onun gibi

Eğlence azaldı, yüzünde bir şefkat ve keder belirdi. Sonra kollarını bana doladı ve ben de onun içinde eridim, onu içime çektim ve yakınımda tuttum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. "Ne için?" Sesim hırçındı.

"Sen olduğun için." Callie kollarımdan kurtuldu ve ben de isteksizce onu bıraktım.

"Yani..." Durumun gerçekliği üzerime çöktüğünde derin bir nefes aldım. Sekiz aydan kısa bir süre içinde baba olacaktım. Küçücük bir insana. Bu hiç de ürkütücü bir şey değildi. "Plan nedir? Ne yapacağız?"

"Üç hafta sonra ilk doğum öncesi randevum var ve oradan devam edeceğiz. Şu an için doktor sağlıklı olduğumu söylüyor. Biraz sabah bulantım var ve biraz yorgunum ama onun dışında iyiyim."

Bu da onun solgunluğunu açıklıyordu. Elini uzattım ve kendi elime katladım. "Bu harika. Her şey için orada olmak istiyorum. Ama asıl söylemek istediğim... ne yapacağız? Fikrim değişmedi, Callie. Seni istiyorum. Bu benim fikrimi değiştirmede. Seninkini değiştirdi mi?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Açıkça hayır demediği için içime umut doldu. "Bunu bir randevuda konuşabilir miyiz? Benimle çıkar mısın?"

Callie bir an şaşkınlıkla bana baktı ve son birkaç haftadır yaşadığı reddedilmelerden sonra yüzündeki ifadeye bir anlam veremedim. Ama fısıldayarak, "Evet Lewis. Seninle bir randevuya çıkacağım."

Yirmi Dört

LEWIS

S Callie gittikten sonra işime konsantre olamadım desem yeridir. Arabayı kullanabileceğine söz verdi ama geldiğini haber vermek için bana mesaj **atması** konusunda ısrar ettim.

Eve. Geldiğinde çok memnun oldum. İlk randevumuz için sabah saat üçte kulübesine uğrayacağımı söyledim.

Sabah 3 mü yazacaktın?

Ben yaptım. Yılın bu zamanı, alacakaranlıktır.

Sabahın 3'ünde ne halt ediyoruz?

Sabah 3'te başlamaya alışkınsın, değil mi?

Evet, ama bu benim soruma cevap değil.

Bekleyip görmeniz gerekecek.

Dürüst olmak gerekirse, ailemin öğleden sonra geç saatlerde eve dönerek dikkatimi dağıtmasından memnundum. Tüm iş zamanımı sabah üçteki randevumuzu planlamak ve bebek kitapları almakla geçirmiştım. Bebekler hakkında hiçbir bilgim yoktu ve bu beceriksizlik hissinden nefret ediyordum. Callie doğum yaptığında bilmem gereken her şeyi öğrenmiş olacaktım. Bilgi gibi pratik şeylerle uğraşmak, gerçekten düşünmekten daha kolaydı.

Hayatımızda beslememiz, giydirmemiz ve hayatta tutmamız gereken bir bebeğin olduğu gerçeği hakkında. Ya da bunun hayatımızı nasıl alt üst edeceğini. Ya da sadece ikimizin yeniden bağ kurması için ne kadar az zamanımız kaldığını.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmek istedim.

Aileme haberi vermek için ofisten çıkma cesaretini gösterdiğimde (Callie'nin annesi ve Ally Teyze zaten biliyordu ve babasıyla erkek kardeşine söylemek için eve dönüyordu), küçük kız kardeşim ortadan kaybolmuştu.

"Mor nerede?" Açık planlı yaşam alanına girdiğimde annemle babama s o r d u m . Birlikte çalışıyorlardı; babam yiyecekleri yerleştirirken annem de akşam yemeğini pişirmeye hazırlanıyordu. Annem bana telaşlı bir bakış fırlattı. "Bugün anaokulunda yeni yürümeye başlayan bir çocuk üzerine kustu ve travma geçirdiğini söylüyor. kimseyle konuşmak istemiyor."

Bu durumun öngörülebilir geleceğimde olduğunu fark ederek irkildim. "Yani... havasında mı?"

"Oldukça fazla. Onu rahat bırakın."

Herkese aynı anda söylemek istiyordum ama... "Size bir şey söylemem gerek."

Sesim titrediği için ikisi de yaptıkları işi bıraktı.

Ellerimi yumruk yaparak kendimi toparlamaya çalıştım ama gerçekler artık içime işlemeye başlamıştı ve dizlerim kesinlikle titriyordu. Adrenalin vücudumda dolaşıyor olmalıydı, tüm hayatımın bir anda değiştiğini düşünürsek bu anlaşılabilir bir durumdu. "şey... önce, ev için bir teklifte bulundum."

Babamın yüzü güldü. "Kabul edildi mi?"

Onu savuşturmak için bir elimi kaldırdım. "Henüz bir haber almadım ama asıl haber bu değil. Görüşten dönerken Callie çıkageldi. Ve, şey, biraz bağlam için - eğer bu TMI ise özür dilerim - o ve ben neredeyse altı hafta önce Londra'da birlikte yattık ve o ... o ... olayın bir sonucu olarak hamile. Hamile. Benim bebeğime. Callie."

Annemin ağız bir çizgi film gibi açık kaldı; bir elinde tuttuğu mısır koçanı, diğer elinde tuttuğu bıçak havada donup kalırken tüm vücudu hareket etmeyi bıraktı.

Babam adanın etrafında belli belirsiz bir adım attı. "Sen... sen... sen de mi bu işe dahil olacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki öyleyim." Olmayacağım aklıma bile gelmemiştir.

Babam rahatlamıştı. "Tanrıya şükür."

Açıkçası, hakarete uğramıştım. "Yapmayacağımı mı sandın?"

"Senin gelmeni istemeyebilir diye düşündüm," diye güvence verdi babam. "Orada işlerin zor olduğunu biliyorum."

"Büyükanne mi olacağım?" Annem biraz dalgın görünerek sordu, elleri hâlâ havada duruyordu.

Babam ona yaklaştı ve bıçağı yavaşça elinden aldı. "Evet Regan, oğlumuz bir baba olacak ve sen de çok güzel, çok genç bir büyükanne olacaksın. Bu mutlu bir haber. Değil mi?"

Babamın sözleri karşısında bir balonun sönen havası gibi sarktım.

Annem onun gözlerinin içine baktı. "Oğlumuz baba olacak."

Babam sabırla başını salladı.

"Büyükanne ve büyükbaba olacağız." "Olacağız."

Hızla gözlerini kırptırdı, sersemliğinden kurtulmaya çalışıyordu. Sonra aniden mısırı bıraktı ve adanın etrafında uçarak bana doğru geldi. Kendini kollarıma attığında kendimi tuttum. "Tebrikler, tatlım. Ne kadar korktuğunu biliyorum ama babanla benim her zaman burada olduğumuzu ve Callie ile sana bu konuda yardımcı olacağımızı asla unutma."

Titrek bir sırtıyla ona sertçe sarıldım. "Teşekkür ederim."

Babam da bize katıldı ve elini enseme koyarak beni şefkatle sıktı. "Tebrikler, oğlum."

"Teşekkürler."

Annem beni bıraktı ama bir kolunu belime doladı. "Yani bu Callie ile tekrar birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Ama yarın onu bir randevuya götürmeme izin veriyor."

Kız gibi bir sevinç çığlığı atarken annemin gamzeleri belirdi. Kıkırdadım, aniden bitkin düşmüştüm. Annem daha sonra ihtiyacımız olan her şeyi listelemeye başladı ve sabah Sloane'u arayacağını, böylece Callie ve Sloane'un bir araya gelerek bir bebek partisi düzenleyebileceklerini söyledi.

"Ah, bu harika anne, ama Callie bana biraz daha ilerleyene kadar bunun aile arasında kalmasını istediği izlenimini verdi."

"Oh, tabii ki. Henüz kimseye söylemeden plan yapabiliriz."

Tepkisini bir kazanç olarak görmeye karar vererek onu rahat bıraktım ve babama döndüm. "Mor'un ruh hali ne kadar kötü? Bunu ona gerçekten ben söylemek istiyorum."

"O iyi. Git söyle ona." Beni omzumdan alkışladı. "Ve herhangi bir konuda sohbet etmek istersen, ben buradayım. Sen geldiğinde ben senden sadece birkaç yaş büyüktüm, biliyorsun."

"Biliyorum. Sağ ol baba."

Bana sıcak bir bakış attı. "Beni gururlandırırıyorsun oğlum. Hayatımın en büyük başarısı... senin gibi iyi bir adam yetiştirmek."

"Lanet olsun baba," diye homurdandım. "Zaten duygusal bir enkazım."

Kıkırdayarak tekrar omzuma vurdu. "Git küçük kız kardeşine teyze olacağını söyle."

Eilidh taşındığında, Morwenna daha büyük olduğu için onun yatak odasını istemişti. Mor huysuz bir şekilde girmeme izin verdikten sonra, uzun zamandır oraya girmediğimi fark ettim çünkü bu süre içinde yatak odası/kütüphaneye dönüştürülmüştü.

Bir kaşımı kaldırdım. Ailem, Mor'un yatağının bulunduğu duvara puslu bir orman resmi çizmesi için birini tutmuştu.

yerleştirilmişti. Odanın en büyük duvarı tavandan tabana özel raflarla doluydu ve ağızına kadar kitapla doluydu. En üst raflara ulaşabilmesi için bir rayın üzerinde bir merdiven bile vardı.

"Bu inanılmaz." Odanın etrafını işaret ettim. "Duvar resmi çok güzel."

"Allegra McCulloch boyamama yardım etti." Gözlerim büyüdü. "Bunu sen mi boyadın?"

Morwenna yastıklarına gömülmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, kitap okuyordu. Göz kapaklarını indirdi ve utangaç bir ifadeyle başını salladı. "Allegra yardım etti."

Kahretsin.

Gerçekten çok kötü bir kardeş olmuştum. Küçük kız kardeşimin yetenekli bir sanatçı olduğunu bile bilmiyordum. Ya da sanattan hoşlandığını. Onun hakkında bilmediğim başka ne vardı? "Oturabilir miyim?" Yatağının ucunu işaret ettim.

Omuz silkti ve ben de bunu evet olarak kabul etmeye karar verdim. Oturup tekrar odasına baktım ve birden uzak kaldığım onca yıl için pişmanlık duydum. Mor'un çocukluğunun yarısı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve henüz Eilidh'e söylemedim, bu yüzden ben söyleyene kadar bunu kendine saklamamı istiyorum."

"Önce bana mı söylüyorsun?" Mor kitabını bıraktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Kaşlarımı çattım. "Evet, neden?"

"Çünkü bana hiçbir şey söylemiyorsun. Özellikle de Eilidh'e söylemeden önce."

Ses tonundaki incinmişliği duyunca onu dikkatle inceledim. "Kötü bir ağabey mi oldum?"

Tekrar omuz silkti. "Hayır. Sadece... kendimi hep biraz dışlanmış hissettim. Sen ve Eilidh yaşça çok yakınsınız ve ben... siz çok yakınsınız. İkinizde böyle bir şey yok."

Aramızdaki yaş farkının farklı bir dinamik yarattığı doğrudu. Sanırım bunun Mor'u rahatsız edebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama birdenbire, zamanın yarısında tek çocuk gibi hissedip hissetmediğini merak ettim. Yalnız mıydı? Umarım

Hayır. Sadece birkaç yüz metre ötede ailemiz ve büyük bir kuzen çetesi vardı.

"Kendini dışlanmış hissettiğin için üzgünüm."

Mor ömrüm karşısında biraz güven kazanmış gibiydi ve sonunda bana baktı. Kestane rengi gözlerinde hayal kırıklığı parıltıyordu. "Okuldaki insanlar ya Eilidh Adair'in küçük kız kardeşi olduğum için benimle dalga geçiyorlar ya da sırf onun yüzünden benimle arkadaş olmak istiyorlar. Çok sahteler. Hepsi bana onunla ilgili sorular soruyor ve istesem de cevap veremiyorum çünkü Eilidh benimle konuşmaya hiç tenezzül etmiyor. Haftalardır ondan haber almadım. Nasıl olduğumu sormak için bana mesaj attı ama cevap vermedim ve iyi olup olmadığımı öğrenmek için bir mesaj daha atma zahmetine bile girmedim."

Lanet olsun, Eilidh.

Kendim de pek iyi olmadığım için kız kardeşime yüklenemezdim. Ama Mor'a tekrar mesaj atabilir ya da arayabilirdim.

Eilidh'le daha fazla çaba göstermesi konusunda konuşmak için aklıma bir not aldım.

"Özür dilerim." Kendimi tekrar özür dilerken buldum. "Kendimizi bu kadar kaptırdığımız için özür dilerim."

Morwenna'nın gözleri parladı ve sanki gözyaşlarına karşı koyuyormuş gibi hızla gözlerini kırptırdığında kendimi daha da kötü hissettim. Dudakları büzüldü ve tekrar omuz silkerek, "Sorun değil. On sekiz yaşına geldiğimde gideceğim ve muhtemelen aylarca hiçbirinizle konuşmayacağım."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim homurdanarak. "Benim küçük kız kardeşim hiçbir şekilde kontrol edilmeden dışarı çıkmayacak. Hatta muhtemelen yanına silahlı bir koruma göndereceğim."

Ağzının kenarı sanki bu düşünceden gizliden gizliye memnun olmuş gibi yukarı doğru çekildi. "Her neyse," diye mırıldandı ama ses tonunda daha önce olmayan bir hafiflik vardı.

"Yani... Sana teyze olacağını söylemeye geldim."

Bu bilgiyi işlerken kaşlarını çattı. Sonra da ağız açık kaldı. "Aman Tanrım, kimi hamile bıraktın?"

Açık sözlülüğüne kıkırdadım. "Callie."

Gözleri büyüdü ve sonra homurdandı. "Onu geri getirmenin bir yolu da bu."

"Arsız küçük pislik." Ben güldüm ve kız kardeşim kıkırdamaya başladı. Yıllardır onun böyle güldüğünü duymamıştım.

Mor'un Eğlence petered dışarı ve Biz paylaşılan şefkatli bir gülümseme. Sonra ayıldı. "Korkuyor musun?"

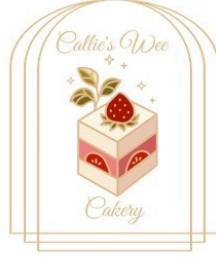
Başımı salladım.

Mor bunu düşündü ve sonra sessizce teklif etti, "İyi olacaksın Lewis. Bence iyi bir baba olacaksın."

Duygular boğazımı tıkadı. "Teşekkür ederim."

Yirmi Beş

CALLIE

I Lewis ertesi gün sabahın üçünde kulübenin kapısını çaldığında tamamen uyanıktı. Mide bulantısı da henüz başlamamıştı ki bu harikaydı. Dün gece, akşam on bire kadar ailemin evinde kalmıştım. Babam haberler karşısında şaşkına dönmüştü ve Lewis'e kızgındı. onu düelloya davet etmekten vazgeçirdi.

Hayır, gerçekten. Sanırım düello günlerinde yaşasaydık, Lewis babamın tabancasının diğer ucunda olurdu.

Yine de Lewis'i korumak için kendimi aramızda geçen her şeyi babama anlatırken buldum. Görünüşe göre, gerçek işe yaramıştı. Sanırım babam bunca zamandır en kötüsünü, Lewis'in beni aldattığını hayal ediyordu.

Yine de ailemin bana mümkün olduğunca uzun süre yakın olmak istedikleri izlenimine kapılmıştım. Annem kalmamı istemişti ama kulübede tek başıma yaşamaya alışmam gerektiğini biliyordum. Şimdi daha da fazla. Harry her şey hakkında sessizdi ve bu haberin onu okulda yeniden hedef haline getireceğinden endişe ediyordu. Umarım yazdan sonra okullar açılana kadar her şey unutulurdu.

Bir köyde büyümenin artıları ve eksileri vardı. Her zaman size yardım elini uzatacak birileri vardı ve

Hiç kimse bir köylüyü bir yabancından korumak için Ardnoch'takilerden daha hızlı ya da daha vahşi bir şekilde bir araya gelmedi. Hepimiz malikanenin ünlü üyelerine o kadar alışmıştık ki onları rahatsız etmiyorduk - Ardnoch güvenli bir alandı. Ekonomimizin büyük bir kısmı malikaneye bağlıydı ve kimse basına sadece üyelere özel kulüp ve oraya sık sık giden insanlar hakkında konuşmaya cesaret edemezdi.

Ama lanet olsun, kendi aramızda dedikodu yapmayı severdik. Herkes birbirinin işine karışırdı ve haberler ışık hızından daha hızlı yayılırdı. Bu yüzden Harry'ye olanlar için kendimi suçlu hissetmeme izin veremezdim çünkü hepimiz bu tür şeylerle uğraşıyorduk. Yine de her şeyin ötesinde onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum.

O gece yatağında uzanmıştım, alarmım saat ikiye kuruluydu. Uyumadım. Yeni doğmuş bir bebekle fırını nasıl idare edeceğim konusunda endişelenerek yattım. Lewis'le olan randevum ve ona söylemem gereken her şey hakkında endişeleniyordum. Alarmım çaldığında ve randevumuza hazırlanmak için kalkabildiğimde rahatladım.

"Bu bir randevu için en garip saat." Lewis kapıyı çalar çalmaz açtım. Komşularımı rahatsız etmemek için sesimi alçak tuttum.

Lewis kaldırımında duruyordu, sokak lambaları alacakaranlığın puslu karanlığında parlıyordu. Seksi sırtışı hâlâ dizlerimin bağını çözüyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Kot pantolon, tişört ve hırka giymiştim ve saçlarımı at kuyruğu yapmıştım. Sadece biraz rimel sürmüştüm ve allık sürmüştüm. Bu şimdiye kadar bir randevuda giydiğim en sıkıcı kıyafetti, ama nereye gittiğimizi bilmiyordum, sadece Temmuz başında bile olsa sabahın bu saatinde havanın hala serin olduğunu biliyordum. "Daha iyi görünüyordum." Anahtarlarımı kaptığım gibi kulübeden çıktım ve yakışıklı sevgilime baktım. Saçlarını bir kez olsun salık bırakmıştı ve bu sabah bir motorcudan çok bir rock yıldızına benziyordu.

"Benim için her zaman güzelsin." Lewis eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Ve her zaman çok seksisin."

Sözleri ve nefesinin tenime çarpma şekli karşısında ürperdim. Oh be. Sertçe yutkunarak ona bakmak için geri çekildim. "Cidden, Lewis nerede ve ona ne yaptın?"

Kıkırdadı ve kaldırırma park etmiş Range Rover'ı işaret etti. "Hazır mısın?"

Hemen surat astım. "Bisiklet nerede?"

"Eh, hamilesin." Bir elini belime koyarak beni 4x4'e doğru yönlendirdi. "Seni motorumun arkasına koymamın imkanı yok."

Lanet olsun. Haklı olduğunu biliyordum. Hayal kırıklığına uğramış ama aynı zamanda ileri görüşlülüğünü takdir ederek yolcu tarafına bindim. "Bu senin mi?" Direksiyona tırmanırken sordum.

Lewis başını salladı. "Babamdan ödünç aldım. Ama bu hafta sonu araba avına çıkacağım. Bir bebeğin araba koltuğu için yeterince büyük bir şeye ihtiyacımız olacak."

"Arabam var."

"Biliyorum. Ama seni doktor randevularına ve ihtiyacın olan diğer şeylere götürebilmek istiyorum."

Castle Caddesi'nde ilerlerken kendimi onun profiline hayranlıkla bakarken buldum. Sırf beni gezdirebilmek için bir araba alıyordu. "Sen... tüm bu olanlar hakkında sakın görünüyorsun."

Bana hızlı ve sabırlı bir bakış attı. "Bir bebek yolda, Callie. Evet, korkutucu ve korkmasaydık insan olmazdık, ama bunun içinde debelenmenin bir anlamı yok. Çünkü... aynı zamanda heyecan verici. Konuşacak ve hazırlanacak çok şeyimiz var."

O anda çok utandım.

Lewis ana sahil otoparkına doğru ilerlerken sessizliğe gömüldüm. Birkaç karavan dışında otopark neredeyse boştu. Kum tepelerinin ötesinden gelen sörf sesinden başka bir şey yoktu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Burada ne işimiz var?" Onun yerine ben sordum.

Lewis kelimelerle karşılık vermedi. Arabadan indi ve kapımı açmak için yuvarlandı. Ben dışarı adımımı atarken arka koltuktan bir piknik sepeti ve battaniye çıkardı.

Boştaki eliyle benimkini sıkıca kavradı ve beni sahile doğru götürdü. Kumla kaplı bir tahta kaldırım bizi kum tepelerinin arasından geçirip pürüzsüz, mükemmel kumsala çıkardı.

Alacakaranlıkta görünürde başka kimse yoktu ve havada bir yaz sabahı sisi asılıydı.

"Callie... iyi misin?"

Lewis'in elini sıktım. "Söyleyecek o kadar çok şeyim var ki... ama yine de... söyleyebileceğimden emin değilim."

Cevap vermek yerine elimi tuttu ve ben de onu sahilde takip ettim. Battaniyeyi sermek için rastgele bir yer seçti ve bana oturmamı işaret etti. Spor ayakkabılarımı çıkardım ve dizlerimi göğsüme çekerek oturdum. Kartım için mutluydum çünkü sudan esen serin bir esinti vardı. Lewis oturup piknik sepetini açmaya başladığında hafif gelgit ve kıyıya vuran denizin sessiz ritmi kalp atışlarımı sakinleştirdi.

Bir şişe su, köpüklü meyve suyu ve ... bir şişe Irn-Bru çıkarmasını izledim. Sabahın erken saatlerinde yapılan bir piknik için garip bir seçim olduğunu düşündüm ama tüm bunların garip olduğunu düşünerek boş verdim. Çörekler, küçük reçel kavanozları ve kaymak vardı. Anneminkine çok benzeyen kruvasanlar. Ben buna hmm dedim ve o da sırttı.

Son olarak, bir torba fıstıklı M&M, Walkers'ın soğan turşulu cipsleri ve... annemin Tupperware kutusundaki ev yapımı truffles'lerini çıkardı. "Nereden buldun bunları?" Bir tanesini çalmak için uzanarak sordum. Annem onları uzun zamandır yapmamıştı!

"Kruvasan ve çörekleri aldığım yer." "Anne?"

Lewis başını salladı. "Dün gece fırından hamur işlerini alıp bana truffles yapmış olabilir."

"Ama dün gece oradaydım."

"Sen gittiğinde onları hazırladı ve seni almaya gelmeden önce almam için kutuyu dışarıya koydu."

Pikniğe bakarken kaşlarım çatıldı. Çocukken cipsler, truffles ve M&M'ler en sevdiğim sağlıksız atıştırmalıklardı. Yıllardır içmediğim Irn-Bru da öyle. "Bütün bunlar da ne?"

"Bu senin mükemmel ilk randevun." Lewis de dizlerini göğsüne doğru çekti, kolları dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Sonra sahili işaret etti. "Alacakaranlıkta, en sevdiğin atıştırmalıklarla sahilde bir piknik."

Bir anı beni dürtükledi. "Bu neden... Bunu ben mi söyledim?"

Başını salladı, araştıran bakışlarıma karşılık verdi. "Bana mükemmel randevularının bir listesini göndermiştin ve bu birinci randevuydu."

Hayret, şok ve duygusallıkla, "Bunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

Lewis sanki hayatında gördüğü en olağanüstü şeymişim gibi bana baktı. "Tüm mesajlarımızı sakladım. Kendimi deli ettiğimi fark edene kadar onları tekrar tekrar okudum. Bu yüzden onları telefonumdan silmeden önce bilgisayarıma kaydettim. Ardnoch'a döndüğümde onları sakladığımı hatırladım ve eski konuşmalarımızı okumaya başladım. Bir tanesinde bana ne tür randevulara çıkmak istediğini söylemiştin." Alacakaranlıkta dişleri parlıyordu. "Seni hepsine götürmeyi planlamıştım ama ikinci randevu zip-lining, yani bebek doğana kadar beklemek zorunda."

Kendimden nefret etmek içimi kaplarken aniden paniğe kapıldım. Tüm bu zaman boyunca bize çok sıkı tutunmuştu. "Seni hak etmiyorum Lewis."

Bu soğuk açıklamam üzerine yüzünü buruşturdu. "Yapma. Bu kararı benim yerime verme. Eskisi gibi değil."

Yüzümü buruşturdum ve titreyen bir nefes vererek arkamı döndüm. "Ben... Bunu bize ben yaptım."

"Bunu bize biz yaptık."

Başımı salladım. "Hayır, bu şekilde bitmesine ben izin verdim. Sana şans verseydim dövüşürdün."

"Biz çocuktuk Callie. Bu işin peşini bırakmalıyız."

"Yapabilir misin?" İnanamayarak sordum. "Bana nasıl güvenebilirsin Lewis? Son yedi yılımı senden nefret ederek geçirdim çünkü bunu yapmak, kafamın içinde bana her şeyi berbat edenin ben olduğumu haykıran sesi dinlemekten daha kolaydı. Seni insan olduğun için cezalandırdığımı, katı, kaba ve bencil olduğumu."

"Callie... siktir." Lewis battaniyenin üzerinden kayarak bir kolunu bana doladı ve beni kendi tarafına çekmeye çalıştı.

Ama kaskatı kesilmiştim. Çünkü onun rahatlığını hak etmiyordum.

Bir nefes çekti. "O zamanlar neden incindiğini anlıyorum. Mesafeliydim ve Fyfe'a birlikte bir geleceğimiz olduğundan senin kadar emin olmadığımı söylediğimi duydun. Eğer bunları söylediğini duysaydım, ben de incinirdim." "Aradaki fark şu Lewis, sen beni affedebilirdin, ve hayatımızın yedi yılını birlikte kaybetmemiş olurduk. Ve şimdi..." Korkularım su yüzüne çıktı. "Birbirimize doğal yollardan geri dönebilir miydik asla bilemeyeceğim. Bu bebek bizi tekrar bir araya getirdi."

"Hayır, olmadı." Çenemi nazıkçe kavradı ve beni yüzüne, gözlerinin içine bakacak şekilde çevirdi. "Bu bebeği birlikte olmadan da büyütebiliriz. Eğer istediğin buysa. Ama benim istediğim bu değil. Seni istemeseydim sabahın ikisinde kalkıp piknik yapmak için seni sahile getirmezdim. Yıllar önce eve dönmek istedim ama dönmedim çünkü seninle aynı şehirde yaşayıp başka biriyle bir hayat kurmanı izleyemezdim. Beni Londra'da bıraktığın anda eve dönmem gerektiğini biliyordum. Kendim ve senin için. Ve bu senin hamile olduğunu öğrenmeden önceydi."

"Neden?" Yalvardım, gözlerim yaşlarla doldu. "Seni kendimden uzaklaştırdım. Sana güvenmedim. Senden istediğim sadakati sana geri vermedim. Seks yaptıktan sonra sıvıştım."

"İkincisini anlıyorum çünkü çok yoğundu. Bu yüzden o sabah gittiğin için seni affediyorum. Geri kalanına gelince... sen bir çocuktun," diye fısıldadı huysuzca. "Callie, sen bir çocuktun. Ve çoğu çocuktan daha fazla şey yaşadın. O an sana karşı kullanmayacağım. Callie'min ne kadar sevgi dolu, tatlı, komik ve nazık olduğunu kanıtlayan milyonlarca başka an varken olmaz." Başparmağı yanağımı okşadı.

Elimi bileğine doladım ama onu itmedim. "Ya... ya şu an olduğum kişiden hoşlanmıyorsan?"

"Biliyorum," dedi hiç duraksamadan. "Sen hâlâ Callie'sin. Ben de hâlâ benim ama ben de büyüdüm. Ardnoch'u özledim, Cal. Düşündüğümde çok daha fazla özledim. Gitmek istediğimi düşündüğüm için kendimi tekmeledim... ve bu yüzden seni kaybettim. Ama şimdi ne istediğimi biliyorum. Seni burada, hayatımın geri kalanında istiyorum."

Onun inancı karşısında alçakgönüllülük gösterdim ve kalbim birden göğsümde çok büyük hissetti. "Hâlâ zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ağırdan almak için. Çıkmak için. İstedığının bu olduğundan emin olmak için."

Lewis kaşlarını çattı ve kolunu tuttuğum yerden çekti. "Emin değil misin?"

Dürüstlüğümü hak ediyordu. "Hayatımın geri kalanını sana hak ettiğin kişi olabileceğimi kanıtlayarak geçirmek için her şeyimi verirdim... ama korkarım seni hak etmiyorum. Her şey karmakarışık Lewis." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "İnsanlar benim hakkımda dedikodu yapıyor, Harry benim yüzümden okulda zorbalığa uğruyor... ve şimdi herkes seni tuzağa düşürdüğümü düşünecek."

"Callie, dur." Lewis beni omuzlarımdan tuttu, yüz ifadesi kararlı ve tutkuluydu. "Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Önemli olan senin ne düşündüğün, benim ne düşündüğüm ve ailelerimizin bizi desteklemesi. Ve bunu onlardan aldık. Diğer herkes siktir olup gidebilir."

Bir kahkaha attım.

"Ciddiyim." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sana kendini kötü hissettirmelerinden nefret ediyorum. Sen çok

Etkileyici, Callie. Üç yıl boyunca yabancı bir ülkede tek başına yaşadın. Paris'teki en iyi pastacılık okulunda eğitim aldın ve bu deneyimini şehirdeki gösterişli bir restorana götürmek yerine eve, annenin fırınına getirdin. Çünkü aile senin için en önemli şey. Ve ben senin ailenim, bu yüzden geçmişimizin seni mahvetmiş olmasını anlıyorum. Ama beni hak edip etmediğin hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum. İkimiz de hatalar yaptık. Ama artık ikimiz de buradayız."

"Bana nasıl güvenebilirsin?" Açık sözlülüğünü anlamak için yalvardım çünkü bu beni utandırıyor. "Hata yapabileceğine, bana karşı insan ve zayıf olabileceğine, her zaman mükemmel olmak zorunda olmadığına inanmanı istiyorum. Ama yapabilir misin?"

"Evet, yapabilirim." Lewis başını salladı. "Bunu bana bir daha yapmayacağına inanıyorum çünkü şu anda seni ne kadar incittiğini görebiliyorum. Ama bundan da öte, Callie... seni çok seviyorum, ama sana uymak için kabuğuna çekilecek ya da başka birine dönüşecek bir adam değilim. Ben neysem oyum ve beni ya seveceksin ya da sevmeyeceksin. Bunu bildiğim için, seninle kendim olmamı kaldıramayacağını düşünseydim sana şans vermezdim."

Sevgi, o kadar büyük bir sevgiydi ki, üzerime çöktü.

Lewis Adair'e hala aşkıttım.

Ve bu çok korkutucuydu çünkü artık onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Yanağımı omzuna yasladım. "Korkuyorum."

Beni sıkıca kendine çekti ve yanağını başımın üstüne yasladı. "Biliyorum. Ve eğer istersen, bunu yavaştan alabiliriz. Biz

... tarih."

Dudaklarımda eğlence titredi. "Ben senin bebeğine hamileyken mi?"

"Evet." Kıkırdadı. "Tanrım, Callie... bir bebeğimiz olacak."

"Biliyorum." Kolumu karnına doladım ve güneşin gökyüzüne yükselişini izlerken ona sarıldım. "Her şey değişecek."

"Her şey değil," diye söz verdi. "Seni sevme şeklim değil."

Titreyen bir nefes verdim. "Ben de seni hep sevdim. Her zaman sadece seni."

Cevap olarak Lewis geri çekildi. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda, ağzıma nazik bir öpücük kondurdu. İçimde aniden umutsuz bir açlık yükseldi ve yumruğumu gömleğine sokup onu daha derine çektim.

İsteksizce öpüşmeyi kestik, birbirimizin dudaklarına karşı nefes nefese kaldık.

"Yavaş," dedi Lewis huysuzca. "Ağırdan alacağız."

Haklı olduğunu bilerek geri çekildim ve pikniğe baktım. "Bunlardan biraz yemeliyiz."

Pikniğimizin geri kalanı daha az yoğundu. Son birkaç gündür acı çektiğim bazı korkunç düşünce ve duygular Lewis'in kabulü ve kararlılığı sayesinde körelmişti. Onun haklı olduğunu biliyordum. Herkesin benim hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenmeyi bırakmalıyım. Önemli olan tek insanlar beni sevdiklerini ve benimle gurur duyduklarını kanıtlayanlardı.

Birkaç saat boyunca her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet ettikten sonra pikniği toplayıp geri döndük. Harry ve Morwenna, ailelerimiz, işlerimiz ve tabii ki bebek hakkında konuştuk. Lewis her randevuya gelmek istiyordu, bunun için minnettardım. Dün sabah annemin rahatlatıcı desteğine rağmen kendimi yalnız hissetmişim. Şimdi ise - aramızdaki şeyler hala yeni olsa da- Lewis'in bir ortağım olduğunu hissediyordum.

"Bu arada dün bir ev için teklif verdiğimi de söylemeliyim."

Lewis piknik sepetini ve battaniyeyi alırken ben de spor ayakkabılarımı giyerek doğrudum. "Bir ev mi?"

Beni dikkatle izledi. "Sen bana hamile olduğunu söylemeden önce ben de böyle düşünüyordum."

"Oh."

"Yavaş dedik biliyorum ve yavaştan alacağız... ama burası ile Golspie arasındaki ormanlık alanda dört yatak odalı bir ev. Oraya bir teklif sundum çünkü seveceğini düşünüyorum."

Oh. Ona bakakaldım, yine o ezici duygu dalgasını hissettim.

Ve onunla birlikte mide bulantısı.

Denize doğru koşarken ağzımı kapatarak öğürdüm.

Suya atlamak için tam zamanında yetiştim.

Birkaç saniye sonra Lewis at kuyruğunu yüzümden çekerken bir çekiştirme hissettim. Yediğim her şeyi kusarak tekrar tekrar kusarken elini sırtımda gezdirerek beni sakinleştirdi.

Sonunda onun geniş göğsüne yaslandım ve o da çenesini omzumla boynum arasına sıkıştırdı. "Daha iyi misin?"

Titreyerek başımı salladım. "Yine de geri dönmeliyim. Sabah bulantıları birkaç saat sürebilir."

"Kahretsin.

Gerçekten mi?"

"Evet."

"O zaman seninle kalayım."

"Senin işin yok mu?"

"Birkaç saatliğine geçiştirebilirim."

Kollarında döndüm. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Ve eğer bir ev satın alacaksan, gerçekten işe gitmelisin."

Sivri yorumum üzerine, göğüslerim göğsüyle aynı hizada olacak şekilde beni kendine çekti. "Bu seni korkuttu mu?"

Kıkırdadım. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

"Teklifimi kabul ederlerse, gelip görmenizi isterim."

Başımı salladım, Lewis'in beğenebileceğimi düşündüğü bir evi satın alma düşüncesi midemde yine taklalar attırdı. O kadar harikaydı ki; ona haksız yere kızdığım onca yıldan sonra bunu kabullenmek zordu.

Beni öpecekmiş gibi eğildi, ben de geri çekildim. "Ah, hayır." Ağzımı kapattım.

Lewis kıkırdadı. "Kahretsin, unutmuşum. Bana böyle yapıyorsun işte. Bir saniye sonrasını unutuyorum ve tek düşünebildiğim senin ağzın oluyor." Bu sefer eğildiğinde kulağıma mırıldandı, "Yavaş yavaş bitirdiğimizde, ağzım senin her santimini tekrar tanıyacak."

Lewis'in bu çapkın yanı yeniydi ama hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Yüzünde ukala bir sırıtışla geri çekildiğinde ürperdim. Üzerimde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyordu.

Göğsüne şakacı bir tokat attım ve onu ittim. "Büyük çapkın."

Sırıttı ve elimi çekiştirerek beni sahile geri götürdü. Sanki kendine engel olamıyor ve sürekli bana dokunmak istiyordu. Bundan hoşlanmadığımı da söyleyemezdim. Aslında kendimi son derece muhtaç hissediyordum ve onun şefkati bu muhtaçlığı yatıştırıyordu.

Ancak kulübeye döndüğümde onu işe gitmeye ikna ettim.

O gittikten dakikalar sonra, tekrar kusmaktan bitap düşmüş bir halde tuvalete yığıldım. Lewis'e işe gitmesini söylememiş olmayı diledim.

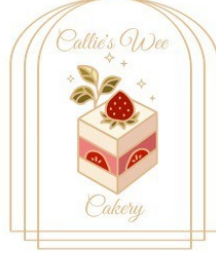
Onu orada istediğimi, ona ihtiyacım olduğunu, sahildeki o birkaç saatin haftalardır hissettiğim en sakin zaman olduğunu fark ettiğimde, işleri ağırdan almamızın bir önemi olmadığını biliyordum.

Lewis Adair hayatıma tekrar girdiği an, eksik bir parçam yerine oturdu. Ve artık ona her zaman ihtiyacım olacaktı. Ağırdan almanın gerçekte hiçbir anlamı yoktu.

Çünkü Lewis'le zaten bir insanın olabileceği kadar derin bir ilişki içindeydim.

YIRMI Altı

CALLIE

M Callie's Wee Cakery'nin açık olduğu çoğu sabah, ön kapıda kilidi a ç m a m ı z ı bekleyen bir kuyruk oluyordu. Kuyruğun başında Aisla Rankin'i görmüştüm ve bir şekilde onun neden bu kuyruğa girdiğini hemen anlamıştım. Bu sabahki çabayı.

Anneme endişeli bir bakış attım. "Lewis'e daha iki gün önce söyledim. Herkes bilmiyordur herhalde?"

"Lewis ailesi dışında kime söyledi?" Annem ve Regan haberler çıktığından beri sürekli birbirlerini arıyorlardı. Ve önümüzdeki hafta sonu bir aile yemeği düzenleyecektik. Hamileliğimin henüz çok başında olduğum için bu konuda biraz gergindim. Mükemmel bir dünyada olsaydım, çok daha sonrasına kadar kimseye söylemezdim ama tabiri caizse kedi çantadan çıkmıştı.

"Bildiğim kadarıyla başka kimse yok. Adair'lerin geri kalanı bile." Lewis dün haberi vermek için Eilidh'i aramıştı ve ona gizlilik yemini ettirdiğini biliyordum. Daha sonra beni arayarak heyecandan histerik bir şekilde ciyakladı ve sonunda gerçek kız kardeşler olacağımızı ve teyze olmak için sabırsızlandığını söyleyerek hıçkırıklara boğuldu. Ona kardeşlik konusunda biraz aceleci davrandığını söylemek istemedim çünkü... teknik olarak doğru olsa bile bunu dile getirmek istemedim.

"Morwenna?"

Başımla onayladım. Eilidh sakinleştğinde, Lewis'in Morwenna'nın büyük kardeşleri tarafından ihmal edildiğini hissettiğinden bahsettiğini ve Lewis ona hamilelikten bahsettiğinde bunu itiraf ettiğini de söyledi. "Romanya'ya gitmeden önce birkaç günüm var, bu yüzden seni görmek ve küçük kız kardeşimi kontrol etmek için Ardnach'a uğrayacağım," dedi Eilidh, suçluluk ifadesi yüzüne kazınmıştı. "Yarın öğleden sonra görüşürüz."

Arkadaşımın eve gelmesini dört gözle bekliyordum.

Herkesin bir şekilde hamileliğimi bildiği ve Aisla Rankin'in beni aşağılamak için burada olduğu düşüncesi kaçıp mutfağa saklanmak istememe neden oldu. Ama ona endişemi görme zevkini tattıramazdım. "Mor hiçbir şey söylemezdi."

Annem omuz silkti. "O bir çocuk. Belki düşünmeden bir arkadaşına söylemiştir. Belki Harry bile söylemiştir."

"Hayır, ona gizlilik yemini ettirdik." Ama Mor'a gizlilik yemini ettirmemiştik.

"Merak etme." Annem omuzlarımı sıktı. "Eğer saçmalamaya başlarsa onu sonsuza kadar yasaklarım."

"Bir şey mi kaçırıyoruz?" Angie, Cathy ile birbirlerine bakarken sordu.

"Bir şey yok." Annem beni korudu. "Hadi kapıları açalım." Ve kapı açıldığı anda Aisla'nın Rankin biliyordu.

Burnunu havaya kaldırmış, tezgâha yaklaşırken beni küçümsüyordu.

Midem çalkalandı. Bu sabah midem hiç bulanmamıştı ve Bayan Rankin'in midemi tekrar bulandırmasına birden fazla nedenle kızacaktım. "Günaydın, Bayan Rankin," dedim boğuk bir sesle. "Sizin için ne getirebilirim?" Birbirimizi son gördüğümüzde, bir daha işyerimize adım atmayacağını ilan etmiş olması hakkında hiçbir yorum yapmadım.

"Gerçeği söylemek iyi olabilir."

Annemin bir müşteriye Angie'ye bırakıp yanıma geçtiğini hissettim.

"Size yardım edebilir miyiz?" Annemin ses tonunda bir uyarı vardı.

Bayan Rankin sesini yükseltti. "Dikkatimi çekti ki, önüne gelenle yatan kızınız Lewis Adair'i baştan çıkarmış ve onu bir hamilelikle tuzağa düşürmüş."

Aman Tanrım, öyle demedi.

Fırındaki herkes tamamen sessizliğe gömüldü. "Çık dışarı," diye bağırdı annem.

"Sizi temin ederim ki burada olmak gibi bir arzum yok ama bu köyün namuslu bir üyesi ve iyi ahlaklı bir kadın olarak komşularımı zor kazandıkları paralarını, vücudunu birden fazla erkeğin kullanmasına izin veren ve sonra da birini hamilelikle tuzağa düşüren bir kız tarafından işletilen bir müessesede harcamamaları konusunda uyarmak boynumun borcu. Lewis'in bile olduğunu kim söyleyebilir ve işte buradasınız... O çocuğun geleceğini mahvettiniz ve onu Ardnoch'a geri dönmeye zorladınız. Herkesin senin kim olduğunu bilmesini sağlamayı benim işim olarak görüyorum, böylece paraları konusunda daha dikkatli olabilirler ve paralarını nereye harcayacaklarını seçebilirler."

Biliyordum.

Aisla Rankin gibi aşağılık insanların Lewis'i tuzağa düşürmek için kasten hamile kaldığım dedikodusunu yayacaklarını biliyordum. Babasının o olup olmadığını sorgulayacaklarını hiç düşünmemiştim!

"Bu ne cüret, seni ahlaksız cadı." Annemin sesi Bayan Rankin'inkiyle buluşmak için yükseldi. "Fırınımı ilk açtığımda bu saçmalığı yapmaya çalıştın, kızın hoşlanmadığı herkese bu saçmalığı yapmaya çalışıyor ve şimdi ikiniz de bunu kızıma yapmaya çalışıyorsunuz. Bu sefer olmaz! Benim çocuğumla olmaz."

"Günahlarını nereden öğrendiği çok açık!"

"Sakın buna cüret etme!" Bağırdım. Benim hakkımda istediği kadar konuşabilirdi ama anneme karşı tek kelime edemezdi.

Annem, Bayan Rankin'le yüzleşmek için tezgâhın

etrafından dönmeden önce koluma yatıştırıcı bir el bastırdı.
"Sevdiğini biliyorum

Bu köyde bir otoriteniz olduğunu sanıyorsunuz, ama gerçek şu ki, herkes sizin dikenli tahtınızda oturup herkesi yargılamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan acımasız bir kadın olduğunuzu düşünüyor. Bu yüzden küçük dedikodularınızı istediğiniz kadar yayabilirsiniz Bayan Rankin, çünkü bu köydeki daha iyi bilen insanlar, dünyadaki en iyi çocuklardan birine sahip olduğumu ve onun harika bir anne olacağını biliyorlar ... ve ayrıca Lewis Adair'in kızımı çocukluğundan beri sevdiğini ve onunla böyle konuştuğunuz için sizi kışınıza tekme basacak ilk kişi olacağını da biliyorlar. O burada olmadığına göre, bu benim işim olacak." Komik bir şekilde ağzı açık kalan Bayan Rankin'e doğru eğildi. "Bu, fırınımdan defolup gitmen ve kızımın adını ağzından uzak tutman için bir işaret!"

Ve zorbalara sadece korkak olduklarını kanıtlayan Bayan Rankin, sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi fırından kaçtı.

Alkışlar sersemliğimi bozana kadar anneme aval aval baktım ve kafeden Flora'nın gelmiş geçmiş en iyi gösteriyi izlemiş gibi alkışladığını gördüm. Müşterilerimizin geri kalanı da alkışlamaya başladı, bazıları ıslık çalıyor, bazıları gülüyordu ve annem mahcup bir şekilde inerken yanakları pembe-kırmızı bir renk aldı.

Kıkırdarak tezgâhın etrafında döndüm ve kollarımı anneme doladım. "Sen benim kahramanımsın."

"Kimse benim çocuğumla böyle konuşamaz."

Ayrıldığımızda Flora'yı yanımızda bulduk. Sevinçle gülümsedi. "Tebrik eden ilk kişi olmama izin verin."

Şimdi yüzüm kızarıyordu. "Teşekkürler."

"Sen ve Lewis her zaman çok güzel bir çift oldunuz. Sizin adınıza çok mutluyum."

Kedi gerçekten de çantadan çıkmıştı.

Sabahın geri kalanında, uğrayan köylüler tarafından tebrik edildim ve biliyordum ki kapımızın dışında sadece benimle ilgili değil, her yer uğulduyor olmalıydı.

Annemin Aisla Rankin'i muhteşem bir şekilde binadan kovması hakkında.

Elbette, öğlen vakti, bugünkü envanterin sonuna yaklaşırken, babam küçük kardeşimle birlikte içeri girdi. Malikâne onun programı konusunda son derece esnekti ve yaz tatillerinde Harry'nin yanında olabilmek için annemle benim çalıştığımız sabahları izin almasına izin veriyordu. Harry'yi genellikle öğleden sonraları bir arkadaşının evine ya da buraya, fırına bırakırdı.

Babam her zamanki gibi iri cüssesiyle dükkânın içini doldurarak ilerledi. Tezgâhın etrafında döndü, Harry arkasından geliyordu. Ensemini avuçladı ve yüzümü incelemek için başını eğdi. "İyi misin?" diye sordu ve endişesinden duyduğunu anladım.

Güven verici bir şekilde başımı salladım.

Babam ensemini sıktı ve beni serbest bıraktı. Beni geçip annemin durduğu yere doğru yürürken onu izledim.

"Merhaba, ne-" Sözleri, babasının bir kolunu beline dolaması ve onu ayak parmaklarının ucuna kadar çekerek tutkulu bir öpücüğe boğmasıyla kesildi.

Annem kollarını onun boynuna dolayıp onu öperken sırtarak başka tarafa baktım.

Harry'nin yüzündeki iğrenmiş ifadeden öpüşmenin bir süre sürdüğünü anlayabiliyordum.

Sonra annemin nefes nefese "Bu ne içindi?" diye sorduğunu duydum.

Babamın kısa ve öz cevabı "Anne ayı" oldu.

Babamın annemin savaştı ruhunu ateşli bulduğu haberi Harry'yi rahatsız etti. Yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

"Buraya nasıl geldiğini sanıyorsun?" Alay ettim. "Okulda bir kız bana zorbalık yapıyordu, annem onun annesinin yüzüne vurdu, babam buna tanık oldu ve bam, aniden sana hamile kaldı."

Harry hasta görünüyordu. "Bu doğru değil, değil mi?"

Güldüm. Değildi, ama onun tiksintisinden çok fazla zevk alıyordum.

Küçük kardeşim gözlerini devirdi. Sonra beni düşündü. "İyi misin? Belli ki duymuşuz. Bayan Rankin eski bir cadı."

"Yine de annemin onu sözlü olarak tekmelemesini kaçırdın. Bunun için değerdı."

Bir sırtış paylaştık ve bir kolumu omuzlarına doladım. "Yumnut ister misin?"

"Yumnut nedir?"

"Bir çörek yum-yum. Bu sabah yaptım ve birkaç tanesini sen ve babam için ayırdım."

"Bu da ne?" Annemle mırıldanarak konuşurken babamın kulakları dikildi.

Güldüm çünkü annem her zaman babamı tatlıya olan düşkünlüğü sayesinde kazandığından emin olduğunu söylerdi. Annemin onu baştan çıkardığı tüm unlu mamulleri yakmak için günlük egzersizlerini iki katına çıkarmak zorunda kaldığını söylerdi.

Angie ve Cathy ön tarafı izleyeceklerine söz verirken, ben ailemle birlikte mutfakta toplanmış, yumnut yiyip gülüşürken, daha önceki çirkin yüzleşmeyi tamamen unutmuşum.

O sırada çantamdaki cep telefonum çaldığında çok utandım. Ekranda bilinmeyen bir numaranın yanıp söndüğünü görünce, büyük olasılıkla spam olduğu için cevap vermemeyi düşündüm.

Yine de bir sebepten dolayı cevap verdim. Aptalca.

"Günaydın, Bayan Callie Ironside ile görüşebilir miyim?" diye sordu Amerikan aksanlı bir kadın.

"Ah, konuşuyorum."

"Bayan Ironside, benim adım Eva Holland. Babanız Nathan Andros'un avukatıyım."

Dondum kaldım, kalp atışlarım aniden hızlandı. "Ne istiyorsun?"

Ses tonumu duyan babam annemle Harry'yi susturdu ve kaşlarını çatarak bana endişeyle baktı.

"Bayan Ironside, babanız-"

"Ona öyle deme," diye kestim sözünü.

"Pekâlâ." Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi derin bir iç çekti. "Bay Andros şartlı tahliye için uygun. Şartlı tahliye duruşması birkaç hafta içinde yapılacak. Haberiniz var mıydı?"

"Hayır." Birden üşüdüğümü hissettim. Öz babamın dışarıda olduğu düşüncesi...

"Pişmanlık duyduğunu gösterdi ve şartlı tahliye kuruluna ıslah olduğunu göstermeye kararlı. Ancak, tek kızıyla barışma ihtimali olmadan bunu gerçekten gösteremeyeceğini düşünüyor."

Bu gerçekten de cehennemden gelen bir gündü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Numaramı nasıl aldın?"

"Bayan Ironside-"

"Benim pislik öz babam nasıl avukat tutabilir? Sen kamu avukatı değilsin, değil mi?"

"Hayır-"

"Başka bir deyişle, sevgili psikopat Nathan hapishanede bazı bağlantılar kurdu ve bir avukatla anlaştı. Evet, bu bana yasal olarak rehabilite edilmiş gibi geliyor-"

"Bayan Demir-"

"Nathan'a söyle, umarım sonsuza dek hapiste çürür ve telefonu kapatır kapatmaz kurulun şartlı tahliyesini reddetmesini sağlamayı kendime görev edineceğim. Oh, ve siktir git, çok teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve hemen numarayı engelledim.

Annemin yanakları tüm rengini kaybetmişti. "Nathan'ın şartlı tahliyesi var mı?"

Kalbim deli gibi çarparken ters ters baktım. "Bilmemiz gerektiğini düşündüğüm bir şey, değil mi?"

Annem babama döndü. "Avukatımı aramam gerekiyor." Babam başını salladı. "Avukatı ne istiyormuş?"

"Nathan ona ulaşmasını istedi," diye alay ettim. "Böylece benimle uzlaşabilecekti."

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye uyardı babam. "Benim de," diye teminat verdim.

Annem hemen yanıma koştu. "Bunun icabına bakacağım. Bir daha asla bunu düşünmeni istemiyorum. Bu çok fazla

stres

hamilelik üzerine."

Haklı olduğunu bilerek gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Unut gitsin," diye ısrar etti annem. "Ben halledeceğim."

Gözlerimi açıp onunkilere baktığımda, halledeceğini biliyordum. Ona sonuna kadar güveniyordum. Ne de olsa o bizi

Nathan daha önce.

Başımı salladım ve onu kollarıma aldım, onun için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Yirmi Yedi

LEWIS

I Highlands'de tipik bir yaz günüydü. Beş dakika önce cam sileceklerim ön camı kırbaçlayan yağmura yetişmek için dakikada b i r mil yol alıyordu. Şimdi ise bulutların arasından güneş ışıkları yükselirken vizörümü aşağı çekmek zorunda kaldım. SUV'um yavaş akan trafikte ileri doğru yuvarlanıyordu ve ben de sürekli saatin üzerindeki dijital saate bakıyordum. ve dash. Bizim randevu zaman oldu sürünen endişe verici bir şekilde yaklaştı.

"Oraya varacağız," diye Callie'ye güvence verdim.

"Biz iyiyiz." Sesi benim hissettiğimden çok daha rahat geliyordu.

Geçtiğimiz birkaç hafta karışık duygular içinde geçti. Her şeyden önce, Callie bize yeniden gerçek bir şans verdiği için rahatlamış ve mutluluktan havalara uçmuştum. Birkaç randevuya daha çıkmıştık ama hiçbirisi bana gönderdiği listede yoktu ama ileride onları da gerçekleştirmeyi planlıyordum. Birkaç hafta içinde Edinburgh'da bir oyun izlemek için bilet ayırtmışım, böylece onu aynı hafta sonu içinde üçüncü ve dördüncü randevuya götürebilecektim. Ona henüz söylememiştim.

Ev için yaptığım teklif kabul edilmişti ve teklifi sonuçlandırmadan önce Callie'yi evi görmeye davet etmişim. Evi sevdiğinden emin olmak istedim. Tabii ki, sevmekten de öte. Muhteşem olduğunu düşündü ve şimdiden An adını verdi.

Caisteal Beag. Küçük Kale. Hendeği yüzünden. Teklifimi sonuçlandırdım ve ev iki hafta içinde benim olacaktı. Kayıtlı adresinin adını An Caisteal Beag olarak değiştirmeyi düşünüyordum bile. Ve Callie ile çocuğumuzu orada büyötmeyi hayal etmeye başlamıştım bile. Oğlumuz ya da kızımızla pencere kenarına oturup onlara kitap okuduğumuzu ya da çevredeki ormandaki vahşi yaşamı izlediğimizi hayal edebiliyordum.

Inverness'teki hastanenin otoparkına girerken kendime yavaş olmam gerektiğini hatırlattım. Diğer her şey o kadar hızlı gidiyordu ki, geri kalanında hızımı artırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Son birkaç hafta Callie'm için zor geçmişti ve onun benim yanımda kendini güvende hissetmesini istiyordum. Bayan Rankin'in (zar zor hatırladığım ama kendini köyün sözcüsü sanan bir kadın) fırında söylediklerini duyduğumda ona çıkışmak istemişim. Hırçınlığı dikkat çekmişti ve Callie işyerlerine girdiğinde ya da sokakta yanlarından geçtiğinde ona burun kıvıran başkaları da vardı.

Beni tuzağa düşürdüğünü ve bu yüzden eve geldiğimi söylüyorlardı.

Siktiğimin kadın düşmanları.

Buna katlanamazdım. Ailemiz ve arkadaşlarımız bir araya gelmişti. Adair'lerin etkisi vardı ve annem bir gün Flora'nın evinde yüksek sesle ve açıkça şöyle demişti: "Flora, eğer Callie'nin Lewis'i 'tuzağa düşürdüğünü' düşünseydik, ailelerimiz arasında bu kadar sevgi ve dostluk olur muydu sanıyorsun? Callie'yi seviyoruz ve eğer onun aleyhinde kötü bir söz duyarsam, benden bir parça bekleyebilirler."

Dedikoduların bir kısmını yatıştırdı. Ailemin çok ilgili olduğu ve Callie'nin onlardan biri yanında olmadan hiçbir yere gidemediği gerçeği de öyle. Annem, birkaç hafta önce ziyarete gelen Eilidh, Arro Teyze, Robyn, Ery ve Monroe. Her biri Callie'nin yanında görüldüklerinden emin oldular.

Ardından, son filminde yönetmenin evliliğini bozmakla suçlanan bir aktör Ardnoch'a kaçtı ve paparazziler kasabaya geldi. Her zamanki gibi kasaba sakinleri tarafından geri çevrildiler ve burada olmaları onlar için anlamsızdı ama herkesin başka bir şey hakkında konuşmasını sağladı. İşler bizim için normalleşiyor gibiydi, olabildiğince.

Callie'nin bana öz babasının avukatının aradığını ve annesinin tüm bunlarla nasıl başa çıktığını anlatması dışında. Nathan'ın şartlı tahliye edilme olasılığı konusunda endişelenmekten kendini alamıyordu. Avukat tekrar aramaya çalışmış ama Sloane'un avukatı bir ihtarname göndermiş. Bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorduk ve bu zamanı bizim için kirlettiği için öz babasından nefret ediyordum.

Baba olmak beni ne kadar korkutsa da, günlük işlere odaklanarak üstesinden geldim. Büyük resmi düşünmek hala biraz bunaltıcıydı.

Arabayı park edip ücreti ödedikten sonra Callie'nin elini tuttum ve hastane girişine doğru yürüdük. Ona bakarken, sinirlerimi yatıştıran bir doğruluk hissi yaşadım.

Bakışlarımı hisseden Callie başını kaldırıp bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Asla daha iyi olmayacak," diye söz verdim ona.

Hastane koridorlarında doğum öncesi kliniğine doğru ilerlerken içimde sahiplenici bir heyecan uyandı. DNA'mın gizli bir mağara adamı parçası Callie'nin benim olmasından mantıksız bir şekilde gurur duyuyordu ve ben de onu hamile bırakarak bunu tüm dünyaya göstermiştim. Lanet olası salak. Eğlenceli (ve asla Callie'yle paylaşamayacağım) düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, yaşlı bir kadının bize doğru geldiğini fark etmedim bile. Ama beni görünce gözle görülür bir şekilde irkildiğini ve kamburunu çıkarıp hızla yanımızdan geçtiğini kesinlikle fark ettim.

Callie kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "O da neydi öyle?"

"Olur böyle şeyler," diye cevap verdim gerçek hislerimi gizleyen bir omuz silkmeye.

Saçlarımı uzattığımda ve dövmeleler yaptırdığımda halkın küçük bir kesiminin beni korkutucu bulacağı hiç aklıma gelmemişti. Babamdan daha uzundum, amcalarım Lachlan ve Brodan kadar uzun boyluydum. Onlar bu tür tepkilerden hiç şikayet etmemişlerdi, özellikle de kadınlardan, ama o zaman saçlarını uzatmamış, bir sürü dövme yaptırmamış ya da bir mimarlık firmasından ziyade bir motosiklet kulübüne daha uygun görünmemişlerdi.

Londra'da bunu pek fark etmemiştim ama burada, Inverness'te, ben caddede yürürken bazı insanların -erkek ve kadınların- karşıdan karşıya geçtiğini fark ettim. Ardnoch'ta bile bir ya da iki turist yanımdan geçmemek için karşıdan karşıya geçti. Kadınlar genel olarak görünüşüme aldırıyor gibi görünse de, az önce yanımdan geçtiğimiz kadın gibi gözle görülür şekilde korkmuş olan birkaç kadın vardı.

Bu acıttı çünkü bir kadını incitmeden önce kendi lanet kolumu kesmiştim.

"Neden?" Callie sinirlenmişti. "Uzun boylu olduğun ve dövmelelerin olduğu için mi?"

"Callie." Elini sıktım, onu üzme istemiyordum, hiçbir zaman, ama özellikle de hamileyken. "Sorun yok."

"Bu iyi değil," diye homurdandı. "İnsanlardan ve onların yargılayıcı saçmalıklarından bıktım usandım."

Tutuşumu sıkılaştırdım, sesimi alçaltırken onu nazikçe kendime çektim. "Neden böyle tepki verdiğini bilmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de korkmasına neden olacak bir şey olmuştur. Eğer öyleyse, onun için üzülüyorum, kızmıyorum."

Callie koridorun ortasında durdu. Sabah bulantıları sona ermiş gibiydi ve Callie'nin enerjisi yerine gelmişti. Cildi sağlıklı bir şekilde parlıyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar yoktu. Her haliyle güzeldi ama şu anda o kadar çarpıcıydı ki kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. "Sen tanıdığım en tatlı adamsın."

Sırıttım, utandım. Eğilerek, "En seksisine ne dersin?" diye mırıldandım.

Mavi gözleri kahkaha ve flört ile parlıyordu. "O da var."

Geçtiğimiz üç hafta boyunca çok fazla flörtleştik. Biraz öpüşme, el ele tutuşma, sarılma. Ama başka bir şey olmadı çünkü ağırdan alıyorduk. Ve lanet olsun, bu beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Randevumuz için kayıt yaptırdık ve bekleme alanına oturur oturmaz Callie homurdandı, "Koridorda senden kaçmaktan, neredeyse her yerinde nefes nefese kalmaya kadar."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kalçamın üzerine koyarken ona ne demek istediğini sordum.

"Resepsiyonist," diye mırıldandı nefesinin altında. "Seni gözleriyle soyuyordu. Tamamen uygunsuz. Hamile kız arkadaşınla buradasın."

"Hamile kız arkadaş" dışında başka bir şey duymadım. Sırıttım.

Callie ters ters baktı. "Oh, hoşuna gitti mi?"

"Hamile kız arkadaş kısmı, evet. Birbirimize erkek arkadaş ve kız arkadaş dediğimizi bilmiyordum."

Ağzından kaçırıldığı şeyi fark edince gözleri büyüdü. "Şey, yani, biz çıkıyoruz-"

Hızlı bir öpücükle sözünü kestim. "Ben senin erkek arkadaşınım." "Öyle mi?"

"Evet."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve rahatça omuz silkerken bile onu ele verdi. "Güzel."

Kıkırdadım. "Güzel."

Beklerken randevu saatimiz geldi ve geçti, bu yüzden yeni ev hakkında sessizce sohbet ederek zaman geçirdik. Ev kısmen mobilyalı olarak gelmişti, ancak Callie rahatlık katmak için bazı parçaları daha yumuşak, daha büyük mobilyalarla değiştirmem gerektiğini düşünüyordu. Haklıydı da. Bu haliyle ev çok erkeksiydi ve onu sevmiştim ama onu sadece kendim için almamıştım.

Callie'yi yanıma taşınmaya ikna etmem tüm hamileliğim boyunca sürmüş olsa bile, evin onun için olabildiğince davetkâr olmasını istiyordum. Bu yüzden kurnazca buraya kendi damgasını vurmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Belki kanepa alışverişine çıkabiliriz," diye önerdim. "Bir şey seçmek için yardımına ihtiyacım var."

"Elbette." Mutlu bir şekilde omuz silkti.

"Ve yatak alışverişi." Ana süitteki yatak tasarımının içine yerleştirilmişti ama mevcut yatağı beğenmemiştim. "Sağlam bir şey olsun ki sana istediğin gibi verebileyim."

Callie boştaki eliyle koluma vururken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızla etrafına bakındı. "Lewis!" diye tısladı.

Gözlerimiz buluştuğunda omuzlarım sessiz kahkahalarla sarsıldı. Eminim benimkiler ona en son seks yaptığımızda ne kadar çok istediğini hatırlatıyordu çünkü yanakları alışılmadık bir pembe tonuna bürünmüştü.

Kahretsin, çok tatlıydı. Hızlı bir öpücük daha çaldım.

"Callie Ironside," diye seslendi sağımızdan bir ses ve döndüğümüzde koyu mavi önlüklü bir kadın gördük.

Ayağa kalktık ve gözleri üzerimize dikildi.

Callie'nin eli, farkında bile olmadığını bildiğim bir şekilde benimkinin etrafında sıkılaştı ve onu yanıma çekti.

Kadın bize doğru ilerledi, yüzünde dostça bir gülümseme vardı. "Merhaba Callie, ben Verity. Senin eben olacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Bu benim ... erkek arkadaşım. Lewis."

Erkek arkadaşım. Bu gerçekten iyi bir şekilde acıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de gel. Bu tarafa gel."

Bizi özel bir odaya yerleştirdi. Ebenin Callie'nin elimi sıkıca tuttuğunu fark ettiğini gördüm ve ona anlayışlı bir gülümseme verdi. Verity sıcak ve nazikti ve Callie'nin rahatladığını görmek beni rahatlattı. İlk birkaç soru kolaydı. Callie'nin nerede yaşadığı ve kiminle yaşadığı. Ben

İkinci cevabın er ya da geç deęiőeceeğini umuyorum.

"Yakınlarda arkadaşların ya da ailen var mı?" Callie başını salladı. "Neredeyse hiç yalnız kalmıyorum."

Bakışları aramızda gidip geliyordu. "Ve Lewis'in babası olup olmadığını sormak zorundayım?"

"Öyle."

"Öyleyim."

Verity bana gülümsedi. "Sana da tebrikler o zaman."

"Teşekkürler."

Bana tam adımlı, doğum tarihimi ve diğer şeyleri sordu ve ardından Callie'ye daha önce hiç hamile kalıp kalmadığını, sigara içip içmediğini, ne kadar alkol aldığını, zihinsel ve fiziksel sağlığı hakkında sorular sordu.

"Peki bir işin var mı Callie?"

"Annemle birlikte bir fırın işletiyoruz."

Ebe durakladı ve iPad'inden başını kaldırıp baktı. "Callie's Wee Cakery değil mi?"

Callie gülümsedi. "İşte o."

"Aman Tanrım." Verity ışınlandı. "Fırınınıza aşık oldum. Karım ve ben ayda bir kez Ardnach'a gidiyoruz, sırf ben bir şeyler yiyebileyim diye. Yeni hamur işleri için ölmek gerek. O Ardnach Saint Honore'lerinden bir fıçı içinde yüzebilirim."

"Çok teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Tanıdık geldiğini biliyordum ve şimdi nedenini biliyorum. Özendiğim için özür dilerim ama karıma her zaman en iyi restoranlardan birinde çalışabilecekken bu kadar yakınımızda pastane gibi bir fırın olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu söylerim."

Elini kaldırıp arkasından öperken Callie'nin gözleri sevinçle, benimkiler de gururla parlıyordu. Verity'yi de öpebilirdim, çünkü kız arkadaşımın yeteneği hakkında böyle bir nezaket duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Randevu bir saat sürdü. Verity Callie'nin ölçülerini aldı, tansiyonunu ölçtü, biraz kan ve idrar aldı ve tüm bunları neden yaptığını tam olarak açıkladı. Verity Callie'nin genç ve sağlıklı olduğuna dair güvence verirken bile, bu hamilelikte ters gidebilecek her şey hakkında endişelenmeme izin vermemeye çalıştım.

Bebeğin önümüzdeki aylarda nasıl gelişeceğini, ne tür bir diyetin en iyisi olacağını ve hangi yiyeceklerden kaçınması gerektiğini, doğum öncesi dersleri, emzirmeyi, bebeği hastanede mi yoksa evde mi doğurmak istediğini, yapılması gereken testleri ve taramaları konuştuk. Her kelimeye sımsıkı sarıldım çünkü Callie'nin bebeği fiziksel olarak doğurmak dışında, bunların hiçbirinde yalnız olmadığını bilmesini istedim.

"Düzenli olarak egzersiz yapar mısın

Callie?" "Pilates ve tae kwon do."

"O siyah kuşak sahibi," dedim gururla.

Callie sırttı. "İkimiz de öyleyiz."

Verity başıyla onayladı. "Ne zamandır tekvando eğitimi alıyorsun?"

"On beş yıl."

"Tamam. Pilatesi rahatça yapabildiğiniz sürece devam etmeniz tamamen güvenlidir, ancak ilerledikçe belirli pozisyonlardan kaçınmanız gerekebilir. Bunu sürdürmenizi tavsiye ederim. Ancak, dövüş sanatları eğitmeninize hamile olduğunuzu söylemeniz gerektiğini düşünüyorum."

"O biliyor ve ben zaten antrenmanlara ve kırışmalara katılmıyorum." Bu, Fyfe'in eğitmen olarak uygulamak zorunda olduğu kuralların bir parçasıydı.

"Bu iyi bir şey. Yıllardır eğitim aldığınıza göre, akranlarınızla fiziksel çatışmadan kaçındığınız sürece derslere devam etmenizde bir sakınca yok."

Fyfe Callie'yi sınıfına geri almayı kabul ettikten sonra tekvando hakkında konuşmuştuk. Fyfe, Callie'nin hamileyken orada olmasından dolayı gergindi ve Callie de

Sınırlamalar ona göre ayarlanmıştı ama mecbur kalmaya istekliydi. Gerçi antrenmanları çoktan özlediğini biliyordum. Ona bunun sadece önümüzdeki altı buçuk ay için olduğunu ve ondan sonra istediği zaman kıcımı tekmelemeye çalışabileceğini hatırlatmışım.

Çok geçmeden Callie ve ben arabaya doğru yürüyorduk.

"Verity gerçekten çok hoştu," dedi rahatlayarak.

"Öyleydi. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki gerçeklik biraz tekmeliyor gibi. Sen?"

"Aynen." Arabanın kapısını onun için açık tuttum ve aceleyle diğer tarafa geçtim. Harley'e binmeyeli birkaç gün olmuştu ve bunu özlemiş olsam da, bebek doğduğunda Callie'yi motoruma geri alacağıma dair her zamankinden daha fazla umudum vardı.

"Söylediği her şeyi anladın mı?"

"Yaptım," diye söz verdim. Sonra otoparktan çıkmaya başladığımızda kendimi zorlayarak, "Kontrolden geçtim. CYBE için testler yaptığını biliyorum ama Roisin'den sonra sağlık kontrolünden geçtiğimi bilmeni istiyorum. Ve sen yattığın son kişiydin."

"Biliyorum. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Gabriel'den sonra sağlık kontrolünden geçtim. Yani her şeyin yolunda olduğundan oldukça eminim."

Gabriel.

O gün onu köyde gördüğümünden beri bu konuyu açmaktan kaçınıyordum çünkü Callie'yle aramdaki hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum. Aslında ikimiz de ayrı kaldığımız yedi yılı tartışmaktan kaçınıyor gibiydik ki bunun sağlıklı olduğundan emin değildim ve yakında bu konuyu açmamız gerektiğini biliyordum. Gabriel konusuna yaklaşmak için bir fırsat olmamıştı. Şu ana kadar. "Peki... Ardnoch'ta ne yapıyordu?"

"Gabriel?"

"Evet." Ellerimi direksiyonun etrafında gevşek tutmaya çalıştım. Gerçek şu ki, o herifin bana hissettirdiği kıskançlıktan nefret ediyordum. Callie'yle aynı arabada olan bendim, Callie bana hamileyken onun erkek arkadaşı olarak anılan bendim.

Çocuk. Önemli olan tek şey buydu. En azından ben öyle olmasını istedim.

Callie yavaş bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse sadece seyahati sırasında uğramıştı. Ve özür dilemek istedi."

"Ne için?" Kaşlarımı çattım. "Kahretsin. Bana söylemene gerek yok.

Bu beni ilgilendirmez."

"Hayır, sorun yok. O... bak, sana daha önce de söyledim, aramızdaki şey ciddi değildi. Birbirimizle asla çok kişisel bir şey paylaşmadık. Özellikle de Gabriel'le. Aslında, düpedüz kaçamak davranabilirdi. Ama birlikte olduğumuz son birkaç hafta gerçekten mesafeliydi ve bu yüzden Paris'ten ayrılmadan haftalar önce ilişkimizi bitirdim. Umurunda değilmiş gibi davrandı. Yani ilişkimizin son haftalarında biraz boktan davrandığı için özür diliyordu."

Başımı salladım, kendimi durdurmaya çalıştım... ama başaramadım. "Peki, otobüs durağındaki öpücük?"

"Bunu gördün mü?"

"Onun şehirde olduğunu başka nasıl bilebilirdim ki?"

"Özür dilerim." Callie uzanıp özür dilemek için dizimi okşadı. "Gerçekten. Sadece bir veda öpücüğüydü."

Tekrar başımı salladım.

Dizimi okşadı ve arkasına yaslandı. "Gerçeği mi istiyorsun?" Midem çalkalandı. "Her zaman."

"Garipti. Gabriel'in Ardnach'ta olması. Bencilce, onu orada istemedim. Paris'te bir anı olarak kalmasını istedim. O sadece bir dikkat dağıtıcıydı Lewis. Senden sonra gelen her şey... hepsi sadece bir dikkat dağıtmaydı. Hayat... hayat yeniden gerçek gibi geliyor. Ve bunun ikimiz için de sağlıklı olup olmadığını bilmiyorum." Bir of çekti. "Ama elimde değil ama böyle hissediyorum. Sanki... sanki gerçekten bir bütünün iki yarısı gibiyiz."

Rahatlama, sevinç ve kahredici aşk beni boğdu ve konuşamadım. Onu asla unutamayacağı kadar sert öpmekten başka bir şey istemiyordum. Onun gergin bir şekilde cevabımı beklediğini ve cevap gelmeyince hayal kırıklığı içinde yığıldığını hissedebiliyordum.

Sonunda, Kessock Köprüsü'nü geçtikten sonra arabayı kenara çektim, motoru kapattım, emniyet kemerimi çözdüm ve elimi Callie'nin başına doladım. Son üç haftadır kendime izin verdiğim en aç öpücükle onun şaşkınlık sesini bastırdım. Dilini kendi dilimle okşadım ve onu da beni yalayıp yutmaya davet ettim. İnledi ve kollarını boynuma dolayarak oturduğu yerden kalktı ve içime girdi. Dili benimkiyle buluştu ve arabadan başka bir yerde olmayı dileyerek ürperdim.

Bir korna çaldı ve bizi ayırdı.

Nefes nefese, birkaç saniye daha birbirimize sarıldık. Sonra şişmiş dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurdum ve fısıldadım, "Ben de aynısını hissediyorum, mo chridhe."

Kemerimi tekrar takabilmek için onu serbest bıraktığımda gülümsemesi yavaş ve tatlıydı.

Trafiğe karışıp eve doğru ilerlerken Callie, "Belki birkaç hafta sonra kanepede alışverişine çıkabiliriz?" diye önerdi.

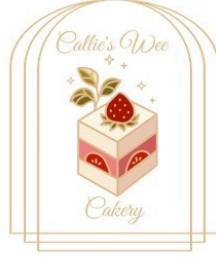
"Ondan sonra da yatak alışverişi mi?" Ona hınzırca bir sırıtış attım.

"Hmm. Ama unutmayın... sağlam olması gerekecek."

Bir kahkaha patlattım, yıllardır hissetmediğim kadar hafiflemiştim.

Yirmi Sekiz

CALLIE

Mum benim sabah bulantılarımın da Harry'ninkilerle aynı süre boyunca devam ettiğini söyledi ve böylece temelde aynı kişi olduğumuz fikrini pekiştirdi. Artık her şeyi kusmadığım için son derece memnundum. Hâlâ hamileliğimi gösteren **b i r** şişlik yoktu ama görünüşe göre bu tamamen normaldi.

sadece on haftalıktın.

Ebemizle ilk randevumuzdan bu yana güzel bir hafta daha geçmişti. Bayan Rankin'in beni kara listeye alma girişimi (o zavallı kadının kendine ait bir hayatı olması gerekiyordu), bana bok atmaya hazır olan insanlar köyün geri kalanının benim için mücadele etmeye hazır olduğunu fark ettikten sonra asla gerçekleşmedi. Fırın hiç bu kadar yoğun olmamıştı ve annem süslü kreasyonlarımla ciroyu nasıl yönettiğimden gerçekten etkilenmişti. Hatta Verity'nin sırf pastalarımın birini almak için iki saatlik bir gidiş-dönüş yolculuğu yapabileceğini söylemesinin ardından Inverness'ten John O'Groats'a teslimat hizmeti sunması için onunla konuşuyordum.

Lewis ve ben neredeyse mükemmeldik.

Neredeyse diyorum çünkü geçen hafta hastaneden eve dönerken arabada bana verdiği akıllara durgunluk veren öpücük dışında tam bir centilmendi.

Ağırdan alacağına dair verdiği sözü tutuyordu.

Zaten hamile olduğumu göz önünde bulundurduğumda, fiziksel konularda bu kadar ağırdan alacağımızı gerçekten fark etmemiştim. Yine de Lewis için seksin ne kadar duygusal olduğunu bildiğimden, bunu anlıyordum. Seksin onun için ne kadar önemli olduğunu öğrendikten sonra Londra'daki dairesinden gizlice kaçtığım için hâlâ suçluluk duyuyordum. Onu sandığım kadar iyi tanımamış olabileceğimi (beni ne kadar çok sevdiğini hafife almış olabileceğimi) hatırlamak, bunu telafi etmek istememe neden oluyordu. Ağırdan alırken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ayrıca, işleri ağırdan almayı öneren kişinin ben olduğumun da farkındaydım.

İlişkimize ne kadar kolay geri döndüğümüzün ışığında şimdi aptalca görünüyordu. Bizi ayıran onca şeyi düşününce beklediğimden çok daha kolay oldu.

Perşembe öğleden sonra Gloaming'de dolaşırken bunları düşündüm. Lewis'in amcası Arran bugün barmenlik yapmıyordu. Aslında, barın arkasındaki genç kadını tanımıyordum, bu yüzden onun yaz personeli olduğunu varsaydım. Barın ana salonu tıklım tıklımdı ve yemek salonuna bir göz attığımda oranın da yoğun olduğunu gördüm. Turistler gerçekten de Ardnach'a akın etmişti. Bu gürültüde Carianne'i nasıl duyacağımı merak ederek odayı aradım ve onu eski barın en arka tarafına yakın bir masada buldum. El salladı, ben de masaların arasından ona doğru ilerledim.

Karışıklıktan beri yüz yüze konuşmamıştık. Lewis, Carianne'in planını ve nasıl aceleci davrandığını tam olarak açıklamıştı. Birkaç kez mesajlaştık ve hamilelik haberi duyulduğunda beni tebrik etmek için mesaj attı. Ancak şu ana kadar benden uzak durarak mükemmel bir iş çıkarmıştı. Bir yanımda onun benden kaçmasına aldırımıyordu. Bunca zaman Lewis'e aşık olduğunu itiraf etmesi ve sonra ona çıkma teklif etmesi beni ona karşı temkinli yaptı. Arkadaşınızın partnerinize göz diktiğini bilmek garipti.

Eilidh'in Carianne'e güvenilemeyeceğine kesin olarak karar vermiş olması da işe yaramadı. Bundan emin değildim. Ben hala

Arkadaşlığımızın büyük bölümünde bana karşı nazik davranan kişiyi hatırladım, bu yüzden buluşabilir miyiz diye sorduğunda evet dedim.

"Selam." Karşısındaki sandalyeye kayarken bana sıkı bir gülümseme verdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Aslında kendimi çok iyi hissediyorum."

"Gergin mi? Bizim yaşımızda bir bebek sahibi olmayı hayal bile edemiyorum." Ses tonu biraz yargılayıcı gibiydi.

"Yirmi beş o kadar da genç değil."

"Biraz genç sayılırsın ama yaşına göre her zaman çok olgundun. Lewis de öyle."

Başımı salladım. "Nasılsın?"

"Meşguldüm. Kuaförde çok meşguldüm."

"Güzel."

Aramızda garip bir duraklama oldu.

Carianne bana gergin bir gülümseme verdi. "Bak, senden kaçıyormuşum gibi hissediyorum ve senden kaçmak istemiyorum... Sadece Lewis'e çıkma teklif ettiğim için kendimi çok garip hissediyorum."

Yüzünü buruşturunca nazikçe gülümsedim. "Carianne, sorun yok."

"Hayır, değil. Ne düşünüyordum ki? Yani, gerçekten aranızdaki ilişkinin bittiğini düşünmüştüm ve onunla çıkıyormuş gibi yapana kadar bunu ne kadar kötü karşılayacağını fark etmemiştim bile. Ve şimdi hamilesin ve tekrar birliktesiniz... sanki... ne kadar garip bir hale getirdim?" Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı.

Güldüm, dürüstlüğü karşısında anında rahatladım. "Carianne, bunu atlatabiliriz."

Yüzünü buruşturdu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Yapabilirim. Eğer yapabilirsen."

"Yine de senin adamına karşı bir şeyler hissettiğim için sürekli endişelenmeni istemiyorum."

Şimdi yüzümü buruşturdum.

"Yani..." "Oh, Tanrım, bak!"

"Ama zamanla unuturum," diye önerdim, doğru olduğunu umarak. "Gerçekten mi?" Carianne öne doğru eğildi, yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

"Çünkü seni özlüyorum ve yanımda olmanı istemiyorum.

Bebęi sen doğuracaksın. Carianne Teyze olmak istiyorum, biliyorsun."

Bir sızı göğsümü yaktı çünkü ben de bunu istiyordum. "O zaman bitti. Her şeyi unutmak için yola çıktık."

"Güzel." Carianne daha da öne doğru kaydđ. "Çünkü Inverness'ten bir adamla görüşmeye başladım ve bunu herkese ve büyükannelerine anlatmayacak biriyle konuşmak istiyorum."

Ve böylece, Carianne ve ben yine Carianne ve ben olduk.

"Lewis yeni evine ne zaman taşınıyor?" O akşam yemeğimizi bitirirken annem sordu. Dürüst olmak gerekirse, kulübede uyumak dışında neredeyse hiç zaman geçirmemiştim ve zamanımın çoğunu onlarla geçirdiğimi düşünürsek, sanırım bu ailem ve Lewis için gayet uygundu.

"İçeride." Kaşlarımı çattım. "Bunu sana söylemedim mi?" "Hayır. Aman Tanrım. Yani orada mı yaşıyor?" "Dün gece taşındı."

"Henüz ziyaret etmediniz mi?"

Başımı salladım. "Fırsatım olmadı. Tain'deki proje için bu gece geç saatlere kadar çalışacak, o yüzden yarın onu görmeye gitmeye karar verdik."

"Ona yeni ev hediyesi aldın mı?"

Karnımı okşadım. "Konuştuğumuz gibi bir tane pişiriyorum."

Harry homurdandı, babam sırtıttı ve annem gözlerini devirdi. "Ciddi ol."

"Ona Sander Patelski'nin çerçevele bir posterini aldım." "Peki Sander Patelski nedir?"

"Bir sanatçı. Ünlü mimarilerin resimlerini yapıyor." "Çok güzel. Ona bir şey aldım. Onu almamız gerekecek bitti." Babama baktı. "Değil mi?"

Babam ifadesiz bir şekilde, "Ona çoktan yeni ev hediyesini verdim," diye cevap verdi.

"Öyle mi?" Annem kaşlarını çatdı. "Ne zaman? Ne zaman?"

"Tek kızımı hamile bıraktığı için onu öldürmediğimde hayat hediyesi."

Tamamen ciddi olduğunu bilmeme rağmen kıkırdadım.

Daha sonra, Harry yatak odasında yatmadan önce bir video oyunu oynuyordu ve ben de kulübeye dönmek için ayrılıyordum. Ben anahtarlarımı ve ayakkabılarımı alırken annem ve babam film izlemek için yerleşiyorlardı, ama televizyonun sesini kapattığını duydum. Annem boğazını temizledi.

"Callie, sana bir şey söylemem gerek."

Onun ses tonu diğer spor ayakkabımı giymemi engelledi.

Ona baktığımda bir şekilde bunun Nathan'la ilgili olduğunu anladım. Onunla ilgili gelişmeleri sormak istememiştim çünkü kafamı kuma gömmem gerekiyordu. Şimdi kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyordu.

"Bitene kadar bir şey söylemek istemedim ama bu sabah Nathan'ın şartlı tahliye duruşması vardı."

Bekledim, kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor bir şeyler duyabiliyordum.

"İfade vermek üzere görüntülü arama yoluyla kurulun huzuruna çıktım."

"Anne, bana söylemeliydin." Bugün bu kadar üzücü bir şey yaşadığını asla bilemezdim. "Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Ben sadece kurulla konuştum. Onlara Nathan'ın şartlı tahliye kuruluna iyi görünmek için avukatını kullanarak sizi taciz ettiğini ve o ana kadar, sadece işine geldiğinde, size hiç ulaşmadığını ya da pişmanlık göstermediğini anlattım. Bizden intikam almak isteyeceğine dair korkularımı paylaştım. Ve hatırlattım ki

Bize yaşattığı her şeyi ve yaptıklarının kalıcı etkilerini onlara anlatmalıyız."

"Anne... Keşke bana söyleseydin. Benden bir ifade istemediler mi?"

"Evet, ben de reddettim. Bütün bunları senin için tekrar deşmek istemedim."

Ama bunu benim için kendi kendine ortaya çıkarırdı. "Anne." Ayağa kalktım ve kendimi babamla onun arasına sıkıştırarak kollarımı ona doladım. Biz sarılırken babam rahatlatıcı elini sırtımda gezdirdi.

"Ben iyiyim," diye söz verdi annem. "Baban tüm bu süre boyunca odada benimle birlikteydi."

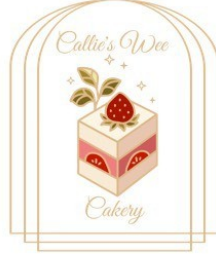
Onu serbest bırakırken, "Kararlarını ne zaman öğreneceğiz?" diye sormaya neredeyse korkuyordum.

"Biz zaten biliyoruz." Gözlerinde rahatlama parlıyordu. "Şartlı tahliyesi reddedildi ve on beş yıl daha şartlı tahliye edilmeyecek. Yakın zamanda dışarı çıkmayacak, bebeğim. Ve eğer benimle bir ilgisi varsa asla çıkamayacak."

Tehlike artık bir olasılık olmaktan çıkana kadar Nathan'ın dışarıda, kendi dünyamda olmasından duyduğum korkunun üzerimde ne kadar ağır bir yük oluşturduğunu fark etmemiştim. Gözyaşlarına boğuldum, önce annem sonra da babam beni kucaklarken rahatlamış bir şekilde titriyordum.

Yirmi Dokuz

CALLIE

"Y Biliyorsun, beni alıp eve götürmene gerçekten gerek yok," diye Lewis'e takılmışım. onun SUV'si.

O akşam işten sonra beni almak için ısrar etmişti, böylece taşındığından beri ilk kez yeni evini ziyaret edebilecektim. Lewis bize akşam yemeği bile hazırlamıştı; buharda pişmiş somon, patates ve yarım tabak yeşil sebze. Birileri Verity'nin bol bol sebze yemem yönündeki tavsiyelerine kulak vermişti.

Lewis ona yeni ev hediyesi olarak aldığım posterini çok sevdi ve ailem (yani annem) ona çok minnettar olduğu gösterişli bir tencere ve tava seti almıştı.

Evet, güzel bir geceydi. Özellikle de ona Nathan'la ilgili harika haberi verdiğimde. Lewis benim için çok rahatlamıştı, onun da öyle olacağını biliyordum.

Bununla birlikte, aramızda altta yatan bir gerilim vardı. Ya da belki de sadece ben öyleydim. Ama kendimi erkek arkadaşına gezegendeki en karmaşık, günahkâr derecede lezzetli entremets gibi bakarken buldum. Hareket ettikçe tişörtünün sırtına doğru esnemesi. Eşofmanının kıkında sallanması. Kaya gibi sert ve ısırılabilir olduğunu bildiğim bir kış. Biberle yemek yaparken, "Meraklı bir biber ne yapar? Jalapeño işini alır." Lewis

Baba şakası karşısında inlemişti ve boşalırken inlediği an gözümün önüne geldi.

Cidden, yaptığı her şey beni tahrik ediyordu. Ve sadece küçük bir parça gibi değil. Tam anlamıyla azmıştım, ona atlayabilir ve zamanın sonuna kadar ona binebilirdim. "Ağırdan almak" mı onu daha çok istememe neden oluyordu yoksa hamilelik hormonları mı ya da her ikisi birden mi bilemiyordum.

Tek bildiğim muhtaç olduğumdu. Ve Lewis'e ilişkimizde ihtiyacı olan şeyi vermeye bu kadar kararlı olmasaydım, ağırdan alma işi şimdiye kadar bitmiş olurdu.

Eve gitmek neredeyse bir rahatlamaydı. Gerçi arabada bile bakışlarım onun koca adam ellerine takılıp duruyordu. Harika elleri vardı. Uzun parmaklı, iri boğumlu erkek ellerindeki gümüş yüzükler bana da bir şeyler katıyordu.

Büyüleyici evinden Ardnoch'a doğru arabasını sürerken onu süzdüm. Güçlü çenesi, bana kendi yüzüm kadar tanıdık gelen yakışıklı profili, geniş omuzları, kalın pazuları ...

Dikkatim yine dövmelelerine takıldı.

Elbette son birkaç haftadır onları çok incelemiştim ama birlikte geçirdiğimiz geceden beri onu çıplak görmemişim ve o zamanlar dövmelelerine odaklanmamıştım. Tişörtleri neredeyse her zaman pazılarının ve omzunun üst kısmındaki kadın yüzünün üst yarısını gizliyordu. Arada sırada kendimi ona bakarken bulur, merak ederdim...

Ben de uzandım ve tişörtünün kolunu yukarı çektim. "Ne yapıyorsun sen?" Lewis eğlenerek sordu.

Sertçe yutkundum, güzelce çizilmiş yüze bakıyordum. "Lewis... o... ben miyim?"

"Tabii ki sensin," dedi, sanki kolunda yüzümün dövmesi olması çok önemli bir şey değilmiş gibi.

"Aman Tanrım."

Bana bir bakış fırlattı. "Fark etmedin mi?"

"Hayır." Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdirdim.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" Elimi ağaca doğru çektim.

"Ağaç benim ailem," diye yanıtladı Lewis hüzünle. "Güller ve devedikenleri Ardnoch ve saat... hepinizi bıraktığım tarih ve saate ayarlı."

Göğsümde keskin bir sızı alevlendi. "Lewis..."

"Ve eğer çok yakından bakarsanız, devedikenlerinin arasında, yazıyla yazılmış iki kelime göreceksiniz."

Merakla baktım, araştırdım. Ve sonra onu gördüm.

Sonsuza dek Callie.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Lewis hızla tekrar bana baktı ve onları gördü. "Kahretsin. Seni üzmemek istememiştim."

Cevap olarak koluna şefkatli bir öpücük kondurdum. Bana olan sevgisinden nasıl şüphe edebilirdim ki? Onun kalbine karşı bu kadar genç, aceleci ve dikkatsiz olabilmem şimdi beni şaşırtıyordu.

"Bunu telafi edeceğim," diye fısıldadım.

Gözlerini yoldan ayırmazken kaşlarını çattı. "Neyi telafi edeceksin?"

"Her şeyi."

Aramıza bir ağırlık çöktü ve bunu nasıl yok edeceğimi bilemediğim için "Dövmedeki yazıyı başka gören var mı?" diye sordum.

Lewis arabasını Castle Sokağı'na sürdü ve kulübeye doğru ilerledi. Yüzünü buruşturdu. "Roisin onu gördü."

Eski sevgilisi. "Ah canım. Bunu nasıl açıkladın?"

"Kadının yüzüne zaten kızgındı, ben de ona yalan söyledim ve sanatçının hayal gücünden kaynaklandığını söyledim, bu yüzden Callie Forever'ın Caledonia Forever anlamına geldiğini düşünmesine izin verdim."

Homurdandım. "Caledonia'nın Caley'si farklı yazılıyor."

"Roisin'in İskoç olmadığını söylemiş miydim?" Kulübenin önüne park ederken mahcup bir şekilde sırtıttı. Motoru kapatır kapatmaz Lewis yüzünü bana çevirdi. "Dizüstü bilgisayarında senin fotoğraflarını buldu ve dövmemden seni tanıdı. Sona giden tartışma buydu."

Lewis'in onunla değil de benimle birlikte olmasına üzülemiyordum ama onun için üzülüyordum. Gerçek şu ki, beni hâlâ sevdiğini fark edene kadar onunla yatan her kadını kıskanmıştım. Şimdi Roisin'le olan ilişkisini ve onunla seks yaptığı gerçeğini ona çok görmüyordum. Bu ikiyüzlülük olurdu. Ve eğer erkek arkadaşımın kolunda başka bir kadının dövmesi olsaydı ve bu konuda yalan söyleseydi, bu benim kafamı karıştıracabilirdi. "Zavallı Roisin."

Lewis'in yüzünde suçluluk duygusu belirdi. "Evet. Ona gerçeği söylemeliydim ama onu incitmek istemedim. Sonunda onu daha da çok incittim ve her ne kadar yürütmeye çalışsam da, sanırım o zaman onu sevdiğimi söyleyemememin nedeninin sen olduğunu anladı. Ve beklemekten bıkmıştı. Onu suçlamıyorum." Düşündü. "Biliyor musun, o geceden beri ayrı kaldığımız zamanlar hakkında gerçekten konuştuğumuz ilk gece bu."

"Biliyorum. Bence bu konuda zorlamadan, doğal bir şekilde yolumuzu bulmalıyız." Gözlerim onun yanından kulübeme doğru kaydı. "I-" Bir şey dikkatimi çekince durdum ve ona doğru eğildim. "Ön kapım... açık mı?"

Lewis kapıya bakarken kafasını çevirdi. Sonra mırıldandığı bir küfür savurdu. "Arabada kal." Emniyet kemerini çözüp arabadan inerken bunu talep etti.

"Lewis!" Arabada kalmamın imkanı yoktu.

Lewis kapımın açılıp kapandığını duyunca arkasını döndü. "Callie."

Ona bir bakış attım ve o da dişlerini sıkarak bana el salladı. Ön kapıya yaklaştı ve sonra bir ses "Polis yolda!" diye seslenince ikimiz de irkildik.

Sokağın karşısındaki açık hava giyim mağazasının üstünde yaşayan köylülerden birinin pencereden dışarı sarktığını görmek için döndük.

"Bay Smith?"

Yüz ifadesi acımasızdı. "Uykuya dalmak üzereydim ki bir şey duyduğumu sandım. Dışarı baktım ve iki kişi gördüm.

Adamlar kulübeden çıkıp siyah bir arabaya bindiler. Bu işte bir terslik vardı, ben de senin için endişelenerek polisi aradım."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.
"Teşekkürler, Bay Smith."

Lewis'e baktığımda endişemin onun gözlerine de yansıdığını gördüm. "Polisi bekleyeceğiz."

Kulübem darmadağın olmuştu.

Yıllar önce, annemle burada yaşarken, Nathan eve girmiş ve her şeyi mahvetmişti.

Kendimi yeniden on yaşında hissettim.

Çünkü ilk düşüncem, bunun bir şekilde Nathan'dan misilleme olduğuuydu.

Lewis ve ben polisin gelmesini bekledikten sonra onlarla birlikte içeri girdik. Kitaplarım ve süs eşyalarım raflardan indirilmiş, koltuk minderlerim yerlere saçılmış, yeri olan her şey etrafa savrulmuştu, bazıları tahrip edilmiş, bazıları da sağlamdı. Hayatta kalan tek şey televizyonumdu.

Polis benden kayıp bir şey olup olmadığını söylememi istedi. Lewis benimle kulübenin etrafında yürüdü. İçeri giren her kimse yatak odamı da dağıtmıştı. Tüm kıyafetlerim dolaptan çıkarılmış, çekmecelerdeki her şey boşaltılmıştı. Yatağım soyulmuştu.

Bir şey arıyor gibi görünüyorlardı ve polis memurları da öyle söyledi.

Sonunda, kaybolan tek şey dizüstü bilgisayarım ve iPad'im oldu.

İfademin yarısında ailem ve Lewis'in ailesi geldi. Belli ki meraklı bir komşu tarafından rahatsızlıktan haberdar edilmişlerdi çünkü kimseyi aramaya fırsatımız olmamıştı.

Babam devraldı. "Kimse bir şeye dokunmayın," diye emretti. "Parmak izleri için ortalığın tozunu almalıyız."

Babamın otoriter varlığından biraz tedirgin olan erkek polis memuru, herhangi biriyle kavga edip etmediğimi ya da benimle sorunu olabileceğini düşündüğüm biri olup olmadığını sordu.

Sorular gelmeye devam ettikçe annem ve Regan endişeyle etrafta dolanıyordu. Kendimi tamamen sersemlemiş hissediyordum. Çünkü içeri giren her kimse annemin on sekizinci yaş günüm için aldığı elmas tenis bileziğini ya da yirmi birinci yaş günüm için aldığım elmas küpeleri çalmamıştı. Pahalı takılarım ve Paris'te paraya kıyıp aldığım Miu Miu çantam da vardı. Bir meblağ karşılığında rehin verilebilecek eşyalar.

Ama sadece dizüstü bilgisayarımı ve iPad'imi aldılar. Zorla girilmiş gibi göstermek için mi?

Ben de öyle sordum ve annemin kolu bana sarıldı. "Sence Nathan mı?"

Polis, Nathan'ın kim olduğuna dair soru yağmuruna tutarken babam, öz babamın bunca zaman sonra bana tekrar eziyet ettiği düşüncesiyle birini öldürmeye hazır görünerek küfretti.

Polis ayrıldıktan sonra Regan, çevredeki tüm kamera kayıtlarını toplayıp kendisiyle irtibata geçeceğine söz verdikten sonra Arro ve Mac'i arayarak kulübeden haberdar etti.

"Burası lanetli," diye mırıldandı Thane, ortalığı gözden geçirirken. "Burada böyle bir şeyin kaç kez olduğunu size anlatamam. Arro ve Mac burayı satmalı."

"Evet, burada kalmıyorsun." Babam ön odaya ters ters baktı. "Adli tıp işlerini hallettikten sonra geri gelip eşyalarını toplarsınız."

"Hadi eve gidelim." Annem beni kapıya doğru itti.

Ama Lewis bizi durdurdu. İfadesi kararlılıkla sertleşmişti. "Benimle kal."

Teklifi karşısında şok olmuş bir şekilde ona bakakaldım. Ağırdan almaya ne dersin?

"Evde bizimle kalması daha iyi olacak," diye ısrar etti

babam.

Lewis kaşlarını çattı ve gözlerindeki korkusuzluk beni etkiledi. "Alınma Walker ama Callie benim kız arkadaşım ve bebeğime hamile. Benimle birlikte olmalı."

"Ben koruyabilirim-"

"Onu ben de koruyabilirim." Lewis babama dik dik baktı. "Ona bir şey olmasına izin vermektense ölürüm daha iyi."

Babam itiraz edemedi Lewis'in elini uzattım. "Tamam."

Rahatlama yüz ifadesini yumuşattı.

"Evet mi?" "Evet."

Annem bir eliyle sırtımı yatıştırdı. "Bizimkinde hâlâ bazı eşyaların var. Neden önce oraya gitmiyoruz, böylece Lewis'lere götürmek için bir çanta hazırlayabilirsin?"

"Peki." Babam hâlâ son sözü söyleyecekmiş gibi ısırdı. "Sadece Fyfe'a bungalovdaki gibi bir sistem kurduracağına söz ver."

Lewis arka cebinden telefonunu çıkarmak için elimi bıraktı, parmakları ekranın üzerinde geziniyordu. Babama doğru saygılı bir baş hareketiyle "Bitti," diye duyurdu. Sonra bana döndü ve elini uzattı. "Mo chridhe."

Orada, bir suç mahallinde, hiç planlamadığım bir bebeğe hamile olarak dururken, dehşete kapılmalıydım. Ve bir parçam korkuyordu. Yine de, etrafım sevgi dolu ailemle çevriliyken, bana tapan adamın elini uzattığımda, bu koşullar altında garip bir şekilde minnettar hissetmekten kendimi alamadım.

OTUZ

LEWIS

Last gecesi hırsızlıktan ve Callie için ailesinin evinden bir şeyler almaktan o kadar yorulmuştuk ki Benimkine geldiğimizde, uyku düzenini tartışmadan onu ana yatak odasına götürdüm. Tek bildiğim ikimizin de yorgun olduğuydu ve hırsızlık olayının rastgele bir hırsızlık olmama ihtimali çok yüksek olduğu için onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Sloane Callie'nin ertesi gün işten izin almasını istemişti ama Callie olan bitenin günlük hayatını etkilemesine izin vermemeye kararlıydı. Cumartesi sabahıydı, yani işim yoktu ama Callie'nin tek başına bir yere gitmesine asla izin veremezdim. Yatakta kalmam için ısrar etti ama ben sabahın erken saatlerinde kalktım, ikimiz de uykusuzluktan gözlerimizi zar zor açabildik ve sessizce hazırlandık. Konuştuğumuz tek kelime, Eilidh'den olanları duyduğuna dair bir mesaj aldığımı ilettiğimde oldu. Tüm bunlar olurken ülke dışında olduğu için üzgündü. Daha önceki konuşmalarımızdan Eilidh'in Callie'nin hamileliğini kaçırdığı için endişelendiğini zaten biliyordum ve ona Callie'nin henüz doğum yapmadığını hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Callie'yi fırına bıraktım, Sloane'un onu arka kapıda beklediğini görünce rahatladım. Ona veda öpücüğü verdikten sonra,

Hızlı bir uyku çekmek için eve gittim ve haberi duyup endişelenen arkadaşlarımdan ve ailemden gelen mesajlarla uyandım. Fyfe'den de brunch için buluşmak isteyen bir mesaj vardı. Benimle Gloaming'de buluşma isteğini yanıtladıktan sonra herkesin mesajlarına yanıt vermeye çalıştım. Annem kahvaltıya gelmemi istedi ama ona Callie'yi mesaisinden sonra almadan önce Fyfe ile geç bir kahvaltı yapmak için şehre gideceğimi söyledim. Onu daha sonra kontrol edeceğime söz verdim.

Döndüğümde köy turistlerle dolup taşıyordu. Fyfe ile buluşmak için Gloaming'e yürümeden önce Callie'nin kulübesinin arkasındaki boş alana park ettim. Sabahın geç saatleri çoktan ısınmıştı ve sahildekileri serinletecek deniz meltemi, yolunun üzerindeki tüm binalar tarafından engelleniyordu. Sokakta yabancıların yanından geçiyor, beni Amerika'dan Çin'e götüren aksanlar duyuyordum ve bu kadar kalabalıkken bir masa bulup bulamayacağımızı merak ediyordum. Neyse ki Fyfe bar ve otelin yemek bölümünde bir masa ayarlamıştı ve ben de onun karşısındaki masaya yerleştim.

"Görünüşe göre iyi bir gece geçirmişsiniz," dedi Fyfe söze girmeden.

"Bittim ben." Elimi yüzümde gezdirdim. "Callie'nin şu anda nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyorum."

"Yarın en iyi adamım bir güvenlik sistemi seçeneği hazırlamak için eve gelecek, eğer sorun olmazsa?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Arkadaş indirimi alacak mıyım?" Çatladım çünkü Fyfe'in hizmetlerinin ne kadar pahalı olduğunu biliyordum. Siber güvenlik konusunda uzmanlaşmış olsa da, emrinde her şeyi yapan koca bir ekip vardı.

"Callie'nin var."

"Göt herif."

"Evet, rica ederim."

Sunucu bize menüleri getirdi ve ben Fyfe'a tam olarak ne olduğunu anlatırken onlara baktık.

Yüz ifadesi endişeyle gerilmişti. "Bunun arkasında öz babasının olduğunu mu düşünüyorsun? Nasıl yani? Hapiste olduğunu sanıyordum."

"Evet, içerideki bağlantıları sayesinde pahalı bir avukat tutmuş ve Callie'nin şartlı tahliye duruşması için onunla barışmasını sağlamaya çalışmış. Callie reddetti, Sloane şartlı tahliye kuruluna lanetleyici bir ifadeyle gitti ve Nathan'ın on beş yıl daha şartlı tahliyesi reddedildi."

"İntikam mı?" Fyfe acımasızca sordu.

"Bunu her kim yaptıysa elmasları, televizyonu, pahalı mutfak ekipmanlarını ve el çantalarını atlamış... ve sadece dizüstü bilgisayar ile iPad'i almış. Ev darmadağın edilmişti. Bu daha çok bir uyarı ve hırsızlık gibi görünmesi için yapılan tembel bir girişimdi."

"Siktir."

"Evet. Walker araştırıyor ama. Eğer Nathan'sa, bunu çözecek ve biz de buna bir son vereceğiz."

"Callie'nin şu anda ihtiyacı olan şey bu değil."

Evet, bütün gece ve sabah bu endişe içimi kemirip durdu. "Onun üzerindeki stres. İkisi için de iyi olamaz."

"Onu önümüzdeki hafta sonu sürpriz olarak götürmüyor musun? Belki de ona şimdi söylemelisin, böylece dört gözle bekleyeceği bir şey olur."

"Fena fikir değil dostum," diye kabul ettim.

"Fyfe, Lewis!" Carianne aniden masamızda belirdi. Bana doğru kışkırtıcı bir hareket yaptı ve ben de ona yer açmak için kabine doğru kaydım. Fyfe ve ben garip bir bakış alışverişinde bulunduk ve Carianne yanıma kayarken ofladı.

"Lütfen, garip davranma. Callie ve ben iyiyiz." Gözlerini kocaman açarak bana başını salladı. "Şu anda Inverness'ten yaşlı ve bekâr bir babayla çıkıyorum." Carianne, kırlaşmış kızıl saçlı bir adamın bizi dikkatle izlediği odanın diğer ucunu işaret etti. "Sen çoktan unutuldun Adair." Kolumu okşadı. "Alınma ama."

Bir kaşımı kaldırdım. "Alınmadım."

"Her neyse, hemen uğrayıp söylentilerin doğru olup olmadığını sormak istedim. Callie'ye mesaj atmayı denedim ama çalışıyor. Gerçekten evine zorla mı girildi?"

"Evet."

"Aman Tanrım, o iyi mi?"

"İyi olacak."

Carianne derin bir iç çekti. "Cidden, tam da buralarda işlerin iyiden iyiye sakinleştiğini düşünürken. Her neyse." Dizimi tokatladı ve dışarı çıktı. "Callie'ye bana mesaj atmasını söyle. Kankası onun için endişeleniyor!"

Ben cevap veremedim kendi masasına dönmüş, sevgilisiyle konuşmak için eğilmişti.

Fyfe onu izlemekten vazgeçti. "Orada işler gerçekten yolunda mı?"

"Garip ama iyi." Omuz silktim. "Carianne zarar vermek istemiyor. Callie onunla iyi anlaştığı sürece ben de onunla iyi anlaşırım. O hayatına devam etti."

Arkadaşım iç çekti. "Eilidh ona güvenmiyor."

"Eilidh yaşlandıkça alaycı olmaya başladı. Ve ne zamandan beri Eils ile konuşuyorsun?"

Menüyü gözden geçirmeye başladı. "O görüntülü aramadan sonra bana ulaştı. Arada sırada mesajlaşıyoruz."

Gözlerime bakmayışını düşündüm. "Her şey yolunda, değil mi?"

Şimdi bakışları benimkilere kaydı. "Tanrı aşkına Lew, bu nasıl bir soru böyle? Bu Eilidh. Dünyadaki son kadın olsa bile ona dokunmazdım."

"Bildiğim iyi oldu."

Tanıdık ses şaşkınlıkla başımı kaldırmama neden oldu. Eilidh kollarını göğsünde kavuşturmuş, masamızda duruyordu. Fyfe'a sırtı ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Bilesin diye söylüyorum, dünyayı seninle doldurmaktansa sağ elimle bir aşk ilişkisi yaşamayı tercih ederim, Fyfe Moray."

Arkadaşım şok olmuş bir utançla ona bakakaldı ve ben de arabadan kayarak onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardım.

küçük kız kardeşime sarılmak için. "Burada ne yapıyorsun?"

İçimde eridi, kucaklamama şiddetle karşılık verdi. "Hafta sonu izinliyim. Sen ve Callie'nin iyi olduğunuzdan emin olmak için eve uçmayı düşündüm."

Geri çekildim. "Romanya'dan onca yolu bir hafta sonu için mi geldin?"

"Endişeliydim ve yapım ekibim harikaydı. Sabahın erken saatlerinde benim için özel bir uçuş kiraladılar. Lachlan

Amca malikânedeki özel havaalanını kullanmamıza izin verdi." Rahatlamak için kolumu okşadı. "Sen iyi misin?"

Bu çabayı gösterdiği için minnettar olarak sııttım. "Tuhaf bir şekilde harika ve aynı zamanda berbat."

Eilidh kıkırdadı. "Eminim öyledir. Annem geleceğimi biliyordu ve burada olacağınızı söyledi, ben de eve gitmeden önce uğrayayım dedim." Yanılmıyorsa kız kardeşim Fyfe'a bakmamak için elinden geleni yapıyordu. "Bölmek istememiştim."

"Bize katılın." Kabini işaret ettim.

"Hayır, annemi, babamı ve Mor'u kontrol etmeliyim." Morwenna hakkında konuştuğumuzdan beri Eilidh'in kardeşimizin yanında olmak için daha fazla çaba gösterdiğini biliyordum. Mor'un bunu zorlaştırdığı günlerde bile.

"Emin misiniz?" Fyfe sordu. "Kalabilirsiniz."

Eilidh ona bir bakış fırlattı ama gözleriyle buluşmadı. "Yok, ben iyiyim." Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Bu akşam uğrayıp yeni evi bizzat göreceğim ve Callie'yi kontrol edeceğim. Olur mu?"

"Tabii ki."

Birkaç saniye sonra Gloaming'den dışarı çıktı, Carianne'e sadece el sallayarak teşekkür etti ve gitti. Gözler kız kardeşimi takip ediyor, insanlar heyecanla birbirlerine fısıldıyor, turistlerden birkaçı fotoğraf çekmek için telefonlarını çıkarıyordu.

Hala çok garipti. Onun ünlü olduğunu unutup duruyordum.

Tekrar Fyfe'ın karşısına oturdum, dikkati kapıdaydı ve dalgın görünüyordu. Hiç de öyle görünmüyordu.

Eilidh'in neden olduğu heyecan telaşını fark etti.

"O iyi," diye söz verdim ona.

Arkadaşım yüzünü buruşturarak arkasına baktı. "Onu aşağılamak istememiştim."

"Ben Eilidh." Odaanın içinde, hâlâ Eilidh'in yanlarında olmasından heyecan duyan insanlara elimle işaret ettim. "Sosyal medyada her gün milyonlarca insanın ağzının suyu akıyor. Ondan hoşlanmamanız onu rahatsız etmiyor."

Fyfe menüsünü yüzüne doğru kaldırdı, bu hareket biraz agresifti. "Tabii ki hayır."

Thirty-One

LEWIS

I Callie'yi eve götürmek yerine soluğu bizimkilerin evinde aldık ve annem Callie'nin ailesini ve Harry'yi akşam yemeğine davet etti. Yanlarında olmamız onları daha iyi hissettirecekse bunu yapabiliirdik ama Callie'nin yalnız kalmasını istiyordum, bu yüzden ne hissettiğinin nabzını tutabilirdi.

Bu fırsat hiç gelmedi. Annem yemekten sonra masa oyunlarını çıkardı ve Walker bile oynadı, ancak her zamanki gibi pek konuşmadı. Bizim için iyi oldu. Benim ve Callie'nin rekabetçi doğasını ortaya çıkardı ve Harry ile Mor'un bizim daha genç versiyonlarımız gibi davranmalarını, didişmelerini ve birbirlerini kışkırtmalarını izlemek komikti. Dürüst olmak gerekirse, Mor'un biraz kabuğundan çıktığını görmek gerçekten güzeldi. İlk defa kitabına dönebilmek için gitmek için yalvarmıyordu.

Callie günün sonunda yorgunluktan bitap düşmüştü, o kadar ki ailemin ek binasında kaldık. Ertesi sabah ailemle kahvaltı ettikten sonra Eilidh bize evime kadar eşlik etti, böylece evi ilk kez bizzat görebilecekti. Tasarladığı evi gezerken babamla gurur duyduğunu ve belki biraz da özlem duyduğunu gördüm. Saklamakta acele ettiği bir duyguydu bu. Öğle yemeğine kadar kaldı ve Fyfe beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında

Eilidh'in artık onun yanında garip davranmaması beni rahatlatmıştı.

Her zamanki haline geri dönerek Fyfe'a acımasızca sataştı ve ünlü bir aktörün ilgisine karşı bağışıklığı olmayan Paul ile çirkin bir şekilde flört etti.

Callie ve ben karşılıklı sırttık. Eilidh'in flört etmeden nasıl iletişim kurulacağını bildiğini sanmıyordum. Babam bu huyunu kendisinden ya da annemiz Francine'den almadığını ama Adair'lerin kanında olduğunu, çünkü Arran Amca ve Brodan Amca'nın Eilidh gelene kadar tanıdığı en çapkın kişiler olduğunu söylemişti.

Herkes gittikten sonra Callie, "Onu özlüyorsun," diye gözlemledi.

Eilidh Romanya'ya dönüş uçağına yetişmek için yola çıkmıştı.

Başımı salladım. "Evet, öyle. Bazen keşke normal bir kariyer seçseydi diyorum."

Callie içten bir inançla, "Bir gün geri dönecek," diye cevap verdi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü buradan ayrılan her Adair tekrar evinin yolunu bulmuştur."

Ertesi sabah, vücut saatim Callie'nin erken alarmının çalmak üzere olduğunu biliyor gibiydi ve ilk ben uyandım. Bir de baktım ki Callie'yle kaşıklıyorum, sabah odunlarım kışına batıyor. Dolgun bir göğüs avucumu doldurdu ve uykumda onu da ellediğimi fark ettim.

Sikey

im.

Yava

ş.

Ağırdan almak istedi.

Uyandırmamayı umarak onu serbest bıraktım, başparmağım sert bir meme ucunu sıyırdı. İhtiyaç içimde sıkılaşıırken bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Dikkatlice

geri çekildim, sessizce ondan uzaklaştım.

Banyoda sessizce kendime baktım ve dışarı çıktığımda Callie uyanmış ve homurdanarak "Günaydın" diyerek yatak odasından çıkmıştı. Bana doğru bakmadı ve ben de şaşkınlık ve suçluluk hissettim. Her şeye rağmen uyanıktı ve ben onu rahatsız mı etmişim?

Onu üst katta kahve yaparken buldum, sırtı bana dönüktü. Askılı bir atlet giymişti, eteği sırtının alt kısmını ortaya çıkaracak şekilde yükseliyor ve dar belinden kıvrımlı kalçalarına doğru eğiliyordu. Giydiği pijama şortu son derece kısıydı ve mükemmel kıcını kavırıyordu. Kan tekrar güneye doğru akmaya başlamıştı, ben de gözlerimi ondan ayırdım. "Biliyor musun, uyku düzenini hiç konuşmamıştık?" Geçici olarak konuyu açtım.

Döndü, cömert, bağlanmamış göğüsleri hareketle birlikte zıpladı.

Kadın beni öldürmeye çalışıyordu.

Onun yanından kahve makinesine doğru baktım, soğuk duşları ve Walker Ironside'ı düşünerek uyarılmanın zonklamasını hafifletmeye çalıştım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... kendi yatak odan olsun ister miydin?"

"Kendi yatak odam olsun mu istiyorsun?"

Ses tonunun sertleşmesi üzerine ona baktım. "Senin istediğini istiyorum."

"Tamam. Diğer yatak odasına taşınacağım." Kahvesini bıraktı ve yanımdan geçti.

"Callie-"

"Hazırlanmam gerek."

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında, her şeyi berbat ettiğimden şüpheleniyordum ama nasıl olduğundan emin değildim.

CALLIE

Pasta yapmanın tedavi edici bir yanı vardı. Détrempe (kruvasan yapmak için kullanılan hamur) üzerinde çalışırken, ezbere bildiğim yöntemin içinde rahatlamaya çalıştım. Aslında, son partimi mayalamadan çıkarıp yeni partiyi koyarken otomatik pilottaydım. Önceki partiyi dikdörtgenler halinde şekillendirdim, sardım ve ertesi sabahın erken saatlerine kadar kalacakları dondurucuya koydum. Sonra tereyağı blokları üzerinde çalıştım ve onları da dondurucuya koydum.

Tüm partiler hazır olduğunda ve diğer her şey erken saatlerde dönmem için hazırlandığında, ne yapacağımı bilmeden fırının mutfağında durdum. Hazırlığı olabildiğince uzatmıştım.

İç çekerek Lewis'e eve doğru yola çıktığımı mesaj attım. Eve.

İkimiz cazibemizin etrafında dans ederken pek de öyle hissettirmiyordu.

Telefonum çaldı.

Hala ailemdeyim. Babama iş projesinde yardım ediyorum. Burada buluşalım mı?

Hırsızlık olayından dolayı herkesin gergin olduğunu düşünürsek, erkek arkadaşım ve babamın bu hafta beni rahat bırakıp tek başıma bir yerlere gitmeme izin vermelerine minnettar olmalıyım. Özellikle de polis henüz kamera kayıtları için iletişime geçmemişken. Bunun yerine, tedirgindim. Lewis'in zayıf protestolarına rağmen misafir yatak odasına taşınmıştım.

Uyandığımda erkek arkadaşımın benimle sevişmek yerine banyoda kendine baktığını fark ettim, incinmişim.

Ağırdan almaktan bahsettiğimizi biliyordum ama daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Lewis seks konusunda ciddiydi. Onun için önemliydi. Benim için önemli olmadığından değil, ama duygular işin içine girmedikçe onun için iyi olmadığı açıktı. Ve ben bunu anladım. Seks ile

Lewis patlayıcıydı ve bence bunun nedeni birbirimize karşı hissettiklerimizdi.

Ama bu, duyguları konusunda bana hâlâ güvenmediği için seks yapmak istemediği anlamına mı geliyordu?

Bana başka türlü hissettirmiyordu ve bu durum kafamı karıştırıyordu. Tanrı aşkına, beni hamile bıraktı, yani duygularımız havada kaldığında seks yapamayacak değildi ya!

Dün gece beni gençken hayallerimi süsleyen üç ve dördüncü randevulara götüreceğini söyleyerek sürpriz yaptı: Edinburgh'a tiyatroya (hangi oyun olduğunu söylemedi) ve Ulusal Müze'yi ziyarete gidecektik. Bize Scotsman Hotel'de yer ayırtmış ve bu muhteşem hafta sonu kaçamağını planlamıştı. Sadece bir oda tuttuğunu sanıyordum, ki ona yer açmak için yatak odasından taşındığım için bu bir tür sorundu.

Kendi derimden çıkıyormuş gibi hissetmem de yardımcı olmadı. Ona yakın olduğumda ya da sadece onu düşündüğümde bile her santimim farkındalıkla karıncalanıyordu. Düzenli olarak tüylerim diken diken oluyor, meme uçlarım sertleşiyor ve kalçalarımın arası kayganlaşıyordu. Sonunda Google'da araştırdım ve görünüşe göre, ilk üç aylık dönemin sonlarında ve ikinci üç aylık dönemde aşırı azgın olmak alışılmadık bir durum değildi.

Dün gece, yalnız misafir odamda kendi başımın çaresine bakmıştım ve geldiğimde niyet ettiğimden daha yüksek sesle konuşmuştum. Bu sabah Lewis, üzerine atlamak istememe neden olan düşünceli bir yoğunlukla beni izliyordu.

Her tarafını yakmadan önce bunu konuşmamız gerekiyordu.

Planım konuyu olgunluk ve sakinlikle açmaktı. Ancak, Lewis'le cinsel olmayan hayatımız hakkında konuşma kararından sonra, bizi ailesinin evinde o kadar uzun süre

tuttu ki

Eve gittiğimizde doğruca yatağa gitmekten başka seçeneğimiz yoktu. Sonra sabahın üçünde kalktım, o zaman da vakit yoktu.

Öğleden sonra eve döndüğümde Lewis işteydi. Güvenlik sistemi henüz kurulmamıştı ve o olmadan evde yalnız kalmayacağıma söz vermişim ama biraz kestirmeye ihtiyacım vardı.

Misafir odası yerine ana süite girdiğimde göğsümü bir ağrı doldurdu. Lewis yatağı hazırlamıştı, ama kendimi dairelerimi tekmeleyip onun tarafına geçerken buldum. Kollarımı yastığına doladım, tıraş losyonunun kokusunu içime çektim ve arzu ile hüznün bir karışımını hissettim.

Evin etrafındaki hendekten gelen su öğleden sonra güneşinde parıldadı ve çevremdeki huzurlu büyüünün beni üzüntümden uyutmasına izin verdim.

Lewis'i hayal ettim. Yanımdaki yatağa girip koca elini şortumdan aşağı kaydırmasını, başparmağının klitorisimi bulmasını.

Sesim kısılana kadar beni becerdiğini hayal ettim.

Bir ses beni uykumdan uyandırdı ve odanın aydınlığına karşı gözlerimi kırptım çünkü gizli panjurları indiremeden uykuya dalmışım.

Merdivendeki ayak sesleri beni sisli ve heyecanlı halimden çıkardı.

"Callie!"

Homurdanarak yataktan kalktım, öğle uykusu ve rüyalar yüzünden sıcak ve terliydim.

"Geliyorum!" Seslendim ve sonra kötü kelime seçimimden dolayı yüzümü buruşturdum. "Ya da değil," diye mırıldandım.

Lewis buzdolabının önündeydi, elindeki bardağı soğuk su sebiline dayamıştı. Merdivenlerin tepesine ulaşp yaşam alanına adım attığımda bana kaşlarını çattı. "Buraya yalnız gelmeyeceğini söylemiştin."

Ben de ters ters baktım. "Biraz kestirmem gerekiyordu."

Anında yüzü düştü. "Neden? İyi misin?"

Onun karışık sinyallerini dinleyecek havada değildim, sabırsızca ofladım ve kendi bir bardak suyumı almak için mutfağa doğru ilerledim. "Ben iyiyim. Erken kalkmıştım, biraz kestirmem gerekiyordu."

"Bir sebepten dolayı bana kızgın mısın?" "Hayır."

"Sesin kızgın geliyor."

"Ben iyiyim," diye
homurdandım.

Lewis derin bir iç çekti. "Callie, kırgınlıklarını içlerine atan ve sonra da birbirlerine bok gibi davranan çiftlerden olmayalım."

Ona doğru döndüm, öfkem içime akıyordu. "Oh, yani birimiz patlamak isteyene kadar diğer duyguları içimize atmamızda bir sorun yok mu?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve bardağını adanın üzerine koydu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken onu açlıkla izledim. Bu hareketle pazuları esnedi ve birden benimle seks yaparak egzersiz yapabilecekken spor salonunda geçirdiği saatlere içerledim.

"Neler oluyor?"

"Bana güvenmiyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Lewis beni dikkatle inceledi. Ben de açlıkla ona baktım. Sadece dağınık erkek topuzu, dövmeleleri, geniş omuzları ve gömleğinin altında sakladığı altılı karnı ile uzun boylu, seksi bir su içeceği olduğu için değil... aynı zamanda tüm bunlar onun sadık ve iyi kalbi için çok güzel bir ambalaj olduğu için. Onun iyi kalbinin artık benimkine güvenmemesi beni öldürüyordu. Ve bunu konuşmamız gerekiyordu çünkü yolda bir çocuğumuz vardı ve çocuğumuzun ebeveynlerinin karışık ilişkilerine kapılmasını istemiyordum.

"Bunu neden sordun ki?" diye sordu sessizce, kafasının karıştığı belliydi.

Şimdi kafam daha da karışmıştı. "Çünkü... çünkü... bu ağırdan alma işi çok acımasızca ve ben ağırdan almak istemiyorum. Sadece hamilelik hormonları da değil ama Tanrım, hiç yardımcı olmuyorlar. Sanki bir an önce boşalabilirmişim gibi hissediyorum.

Elini şortuma sok, çünkü ben varım! Bunu istiyorum! Hepsini istiyorum. Ama açıkça seks yapmak istemiyorsun ve bunun tek nedeni bana henüz tam olarak güvenmiyor olman olabilir."

"Elini şortumun içine sokarsan gelirim" yorumum üzerine gözleri parlamıştı ama şimdi sanki delirmişim gibi ağzı açık bakıyordu. "Şaka mı yapıyorsun?" Sorusu boşuktu.

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırdım. "Lewis, biraz daha yavaş gidersek aklımı kaybedebilirim."

"Yavaştan almak istediğimi mi sanıyorsun?" Neredeyse yırtıcı bir şekilde bana doğru adım atarken ses tonunda bir gerginlik vardı. "Seni küçük şortunla dolaşırken izlemenin ya da yan odada kendini boşaltmanı dinlemenin benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

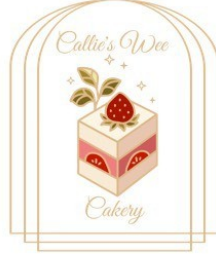
Oh. Demek bunu duymuştu. "Belki de erkek arkadaşımın beni becermek yerine elleriyle kendine baktığını bilmek bana nasıl hissettirdi?"

Beni adaya doğru sıkıştırırken gözleri şiddetle parlarsa da ağzından bir sırıtış çıkıyordu. Tüm vücudum bir anda rahatlayarak yumuşadı ve ellerini iki yanımda birleştirip beni içine hapsederken ereksiyonunun göbeğime battığını hissederek ısındı. "Sanırım aramızdaki ipler koptu. Eğer ben ağırdan almak istemiyorsam ve sen de ağırdan almak istemiyorsan..."

Tepeden tırnağa arzuyla kızarıırken göğsüm kabardı. "O zaman neden hala içimde değilsin?"

Otuz İki

CALLIE

O Lewis bir an beni sanki soluması gereken lanet bir havaymışım gibi öpüyordu ve ben onun vücuduna tırmanmaya çalışıyordum.

Odanın karşısına geçmek için kollarını açtı.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımı boynuna doladığımda nefes nefese kaldım.

"Seni yarın yokmuş gibi becermek istesem de dikkatli olmalıyız." Beni şefkatle kanepeye yatırdı.

Hayal kırıklığı içinde ona ters ters baktım. "Lewis, eğer hâlâ tekvando hareketleri yapabiliyor, koşabiliyor, zıplayabiliyor ve esneyebiliyorsa... yarın yokmuş gibi seks yapabiliriz. Göstermiyorum bile."

"Emin misin?" Bacaklarımın arasına diz çöktü ve onları açtı.

"Evet!" Mızızlandım. "Lewis!"

Şortumun fermuarına uzanırken, "Kahretsin, çok azmışsın," diye alay etti. "Ama seninle ilgileneceğim, mo chridhe. Her zaman bakacağım."

Tişörtümü ve sütyenimi çıkarırken heyecandan nutkum tutulmuştu. Göğüslerim biraz hassaslaşmıştı ve sütyenim sıkı geliyordu.

Lewis şortumu ve külotumu indirirken durakladı. "Tanrım... göğüslerin..."

"Ne?" Gömleği kanepeden fırlattım.

Cevap olarak ellerini avuçlarının içine aldı ve sıktı.

İnledim, zevk-acı karnımdan aşağı inerken ona doğru eğildim. Lewis inledi, g ğ slerimi yoğurdu, ba parmakları sıkı, sert meme u larımlın üzerinde yuvarlandı.

" ok seksisin, bu beni öldürecek," dedi homurdanarak.

Kot pantolonuna bir bakış atınca, sikinin fermuarını zorladığı görüldü.

Onu içimde istiyordum. "Lütfen," diye yalvardım.

Ellerini karnımda gezdirmeden önce beni son bir kez daha yoğurdu. "Orada bir bebek olduğuna inanmak zor."

"Evet."  ılgınca başımı salladım. "Oldu çünkü en son böyle olduğumuzda beni öteki dünyaya doğru beceriyordun."

"Tanrım, azdığın zaman ağzın kulaklarına varıyor."  ortumu  eki tirerek indirdi ve uyluğumun ortasında durdu.  ıkardığı inilti o kadar gırtlaktan geliyordu ki neredeyse bo alacak sandım. "Bebeğim..." İki parmağını içime kolayca soktu, sırlıklam olmuştum. "Fark etmemi tim-" Lewis'in gözleri ate le parladı. " z r dilerim. Zavallı kızım, çok muhtaçsın ve ben neredeydim?"

"Artık buradasın," diye soludum parmaklarını geri çekip tekrar içeri daldırırken.

Parmaklarıyla içime pompalarken dişlerini sıkarak, "Hiç bu kadar ıslak olmami tın," diye mırıldandı. "Tanrım, sen şimdiye kadar gördüğüm ya da hissettiğim en seksi  eysin."

"Acele et. İhtiyacım var..."

Lewis hızla  ortumu ve i   ama ırımı tamamen çıkarıp omzunun üzerinden attı.

"Gömleğini  ıkar. Seni görmek istiyorum."

Yaptı, güzel, güçlü, yontulmu  vücudunu ortaya çıkardı. Ve omzundaki benim d vmemi. Sol göğüs kafesinin üstündeki Adair Ailesi arması dövmesi. Ve sağ kaburgasının altında, geçen sefer böyle olduğumuzda pek dikkat etmediğim bir başka dövme, yazı. Kendime hatırlattım

Daha sonra daha yakından bakmak için, içimde başka bir uyarılma dalgası hareket ederken. Lewis parmaklarını tekrar içeri bastırırken bunu hissetti.

Dizlerimi büktüm, kalçalarımı onun dokunuşuna doğru eğdim. "Daha sert, daha hızlı."

"Böyle mi?" İçime girdi.

Orgazmım aniden bastırdı ve parmaklarının etrafına boşaldım. "İşte bu, mo chridhe, ihtiyacın olanı al."

Ben onun etrafında titrerken ve sarsılırken o durmadı. Bunun yerine başparmağını klitorisimin üzerine bastırdı ve ovmaya başladı. Gerilim anında yeniden artmaya başladı. "Lewis." Ona uzanmaya çalıştım ama o diğer elini omzuma koydu ve uzanabilmem için bana doğru eğildi. Ellerimi göğsünde, karnında gezdirdim. Parmaklarım kaburgalarındaki yazıların üzerinde gezindi.

Ona bir kez bakan bir adam sonsuza dek değişir.

Bu sözleri biliyordum. Büyürken en sevdiğimiz gruplardan birinden geliyorlardı. Lord Huron'un en sevdiğim şarkılarından birinin sözleri.

"Lewis," diye nefes nefese kaldım, gözlerim sorguluyordu.

Şarkı sözlerinin üzerinde gezinen elime baktı.

Sonra gözlerimin içine baktı. "Evet."

Ve benimle ilgili olduğunu kastettiğini biliyordum.

İnledim, aşk ve şehvet içimde güçlü bir dalgalanma yarattı. Onun her şeyini hissetmek, sevgisinin ne kadar önemli olduğunu ona göstermek istiyordum. Elimini sikine doğru kaydırduğimde içimde sahiplenme duygusu kabardı. Ama ben ona ulaşmadan o yakaladı ve sabitledi.

Parmaklarının etrafında kenetlendim.

Burun delikleri alevlendi. "Bundan ne kadar hoşlandığını unutmuşum." Kolumu tutarken beni sıkıca kavradı ve parmaklarıyla beni becermeye başladı. "Benim için tekrar gel, Callie. Parmaklarımı ıslat bebeğim, tıpkı sikimi ıslatmanı istediğim gibi."

Şaşırtıcı derecede iğrenç sözleriyle, doruk noktası beni bir şimşek gibi vurdu. Çılgılık attım, gözlerim kafamın içinde geri döndü.

geldiğim gibi. Ve geldim.

Lewis sağ meme ucumu ağzına alıp sertçe emerken hâlâ titriyordum, iç kaslarım zonkluyordu. Her şey çok fazlaydı. Tüm vücudum, sinir uçlarım acının eşiğindeki bir zevkle zonkluyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O göğüslerimle ilgilenirken, ben de elimde olmadan ulaşabildiğim her yere dokunuyordum. Parmaklarım saçlarında, yüzünü kapatan kravatı gevşetiyor, boynunda, tırnaklarım sırtını tırmalıyor, o da meme uçlarımla acıyıp şişene kadar oynuyordu.

"Lewis, lütfen," diye yalvardım.

Beni biraz rahatlattı, karnımdan aşağıya doğru öptü, dokunuşu şefkatli, sevgi doluydu ve nefesimi tutmam için bana bir an verdi.

Ama sadece bir an.

Kalçalarımı kavradı, beni iyice ayırdı ve başını kalçalarımın arasına indirdi. O kadar aşırı duyarlıyım ki, sakalının iç uyluklarıma değmesi bile içimde küçük bir kasılmaya neden oldu.

Lewis klitorisimi yalamadan önce "Siktir," diye inledi.

"Uh!" İnanılmaz bir şekilde alt karnım tekrar sıkışırken sırtım eğildi.

"Gerçekten de damlıyorsun," diye mırıldandı kısık sesle ve aşağıya baktığımda beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bana baktığını gördüm. "O kadar sertim ki, bir tuğlayı ikiye bölebilirim." Bunun üzerine dilini içime sokmasını izledim.

Hiç durmadı. Yaladı, emdi ve ben onun adını haykırıp etrafında titreyene kadar ağzıyla beni yuttu.

Lewis kendini daha fazla kontrol edememiş gibi koltuktan zıplayıp kot pantolonunu ve boxer'ını çıkardı. Şaşkınlıkla ereksiyonuna baktım çünkü karnına doğru gerilmişti, kalın, kızgın, kırmızıydı ve ucu prekum ile ağlıyordu. "Senin en iyi tarafın

Hamile," dedi ürkek bir sesle, "seni çıplak götürebilirim."

Kıkırdadım, heyecandan nefesim kesildi. "En iyi kısmı mı?"

"Bu bir avantaj." Hınzırca sırttı ve sonra ellerimi kanepeye sabitleyip içime sokarken ifadesi şiddetli ve arzulu bir hal aldı.

Sırılsıklam olmuştum ama aynı zamanda birden fazla orgazmdan dolayı gergin ve şişmişim ve kalçalarımı eğerek onun yolunu kolaylaştırmaya çalıştım. Kalınlığı o kadar rahatlatıcıydı ki, kendime engel olamıyormuşum gibi aşk ve seks sözcükleri mırıldanarak inledim.

"Fuuuuuuck," diye inledi Lewis eve doğru kayarken. Kolları titredi ve sanki kontrolü ele almaya çalışıyormuş gibi başını eğdi.

Bir elimi sırtında gezdirdim, beni birkaç kez doruğa ulaştırdığı için artık sabırlı davranabiliyordum.

"Çok iyi hissediyorsun ve seni çok istiyorum." Bana bakmak için başını kaldırdı, yüz hatları sanki orgazmını engellemeye çalışıyormuş gibi gergindi.

"Gelmende bir sakınca yok," diye söz verdim ona.

Cevap olarak beni öptü, aç, derin ve büyük bir özlemle doluydu. Kalçaları hareket etmeye başladığında, içimdeki gerginliğin yakalandığını hissettim ve inanamayarak nefes nefese kaldım. Lewis öpücüğü kesti. "Yine mi?"

Her sürüş beni uçurumun kenarına doğru iterken, "Öyle görünüyor," diye homurdandım.

"O zaman önce sen geliyorsun." Bileklerimdeki tutuşu sıkılaştı ve neredeyse sonuna kadar çekip tekrar içeri girdi.

"Daha sert."

Dudakları büküldü. "Dikkatli olmaya çalışıyorum."

"O kadar dikkatli olmana gerek yok. Daha sert sik beni."

"Tanrım!" Kalçaları benimkilere çarptı. Daha sert.

I kavradı onun kalçalar ile benim iç

Kalçalar, Kavrayışının altında çaresizdi ve onu almaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Amını seviyorum," diye itiraf etti Lewis hayranlık içinde. "Tadın, sıcaklığın. İçine boşalırken ölebilirim ve çok mutlu bir adam olarak ölebilirim."

"Tanrım, benimle böyle konuşmana bayılıyorum," diye inledim, her seferinde biraz daha sert bir şekilde içime girerken başımı arkaya attım.

"Seni bu evin her yüzeyinde istiyorum," diye itiraf etti. "Her odada sevişeceğiz, böylece girdiğim her odada senin içine gömüldüğümü hatırlayacağım."

İçimdeki gerilim patladı ve onun etrafına o kadar sert geldim ki kaslarımın ona kenetlendiğini ve sıkıştığını hissettim.

"Siktir!" diye böğürdü orgazmını ondan sağarken.

Lewis içimde zonklayıp serbest kalırken bir hayvan gibi homurdandı ve inledi. Bu his çok güzeldi. İnanılmaz derecede iyiydi.

Yere yığıldı, hâlâ ağırlığının çoğunu üzerimde tutmaya dikkat ediyordu.

İkimiz de orada yatıyorduk, terden sırılsıklam olmuştuk, bedenlerimiz tam bir doygunlukla uğulduyordu.

Sonra Lewis boynuma bir öpücük kondurdu ve mırıldanarak, "Beş dakika içinde tekrar sertleşeceğim," diyerek yanıldığımı kanıtladı.

"Güzel." Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. "Çünkü muhtemelen daha içimde birkaç orgazm daha var."

OTUZ Üç

LEWIS

L Callie'yi Büyük Galeri'de takip ederken müzenin kubbeli çatısından aşağıya doğru ışık süzülüyordu.

Yıllar önce babam beni ve Eilidh'i İskoçya'daki Ulusal Müze'ye götürmüştü ama geziyi zar zor hatırlayabiliyordum. Callie'nin Walker tarafındaki büyükanne ve büyükbabası Edinburgh bölgesindendi, bu yüzden yıllar içinde birkaç kez ziyaret ettiğini biliyordum, ancak bu onun Ulusal Müze'ye ilk gelişi idi ve günlerdir ilk kez benden başka bir şey onun tüm dikkatini çekiyordu.

Kadın doyumsuzdu ve ben şikayet etmiyordum. Hem de hiç. Son birkaç gündür uykusuz olmama rağmen, canlı bir tel gibiydim. Callie beni saniyeler içinde cevap vermem için eğitmişti. O ateşli gözlerini bana çevirir çevirmez, ona istediğini vermeye hazırdım.

Şu anda, görünüşe göre bu, müzede bulunan yirmi bin eser hakkında bilgi edinmekti. Ve İskoç galerisini görmek, çağlar boyunca İskoçya hakkında bilgi edinmek istiyordu.

"İskoç olarak doğmamış olabilirim," demişti müzenin bilgi broşürünü karıştırırken, "ama öyle de olabilirdim." Gülümsemesi göğsümde genişleyen bir his yaratmıştı. "Adair'ler kaç yüzyıl öncesine dayanıyor? Ve ben

karnımda küçük bir Adair mayalanıyor. Hiç bu kadar İskoç hissetmemiştim."

Bunun üzerine onu öptüm ama derinleştiremeden geri çekti. Şimdi kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu takip ederken kaşlarımı çatıyordum.

Dün öğleden sonra Inverness'ten Edinburgh'a giden trene binmiştik ve Callie ile durmadan flört etmiştik, o kadar ki otel odamıza girdiğimizde bavullarımızı bırakmış ve tamamen soyunmadan yatağın üzerinde sevişmeye başlamıştık.

Mola verdiğimiz tek zaman otelde akşam yemeği yemek içindi ve gecenin geri kalanı geçen hafta birbirimizin keşfettiğimiz tüm derilerini yeniden öğrenmekle geçti. Callie'nin tüm düğmelerini ve onun da benimkileri çözmem çok az zamanımı almıştı. Dürüst olmak gerekirse, benimki daha çok onun "Hadi seks yapalım." demesiydi.

Bu şekilde kolaydım.

Bu sabah, tembel, tatlı ve yavaş bir şekilde seviştik. Tekrar birlikte yatmaya başladığımızdan beri aramızda kalan küçük mesafenin de yok olduğunu hissediyordum. Callie'nin ona tamamen güvendiğime inanmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim ve fiziksel mesafemin beni rahatsız etmediği anlamına geldiğini düşündüğünü bilmek. Onun incinmiş hissetmesi fikrinden nefret ediyordum. Artık o da benim her şeyi kabul ettiğimi bildiğine göre, aramızdaki her şey her zamankinden daha iyi hissediyordu.

Yine de müzeye girdiğimizden beri Callie fiziksel bir duvar örmüştü. Ona dokunduğumda uzaklaştı. Ve sonra öpücüğümü geri çekti.

Son on beş dakika içinde neyi berbat ettiğim hakkında hiçbir fikrim yokken, yarı açlık yarı hayal kırıklığıyla onu inceledim.

Edinburgh'da Temmuz ayı bunaltıcıydı ve Callie üzerinde gökkuşağından bir kek ve In My Baking Era yazan beyaz bir tişört giymişti. Bu tişört, sahip olduğu çok sayıdaki küçük şortlardan birinin içine sokulmuştu. Ayağındaki Converse'ler, benim ona verdiğim tepkiye bakılırsa, altı inçlik fuck-me topuklu ayakkabılar da

olabilirdi.

Onu. Uzun saçlarını kulağının arkasına atıp ilk klonlanmış memeli olan Koyun Dolly'ye bakarken bileklerinde bilezikler birbirine dolanıyordu. Tahnitlere burnunu kırıştırdı ve saçlarının uçları sırtının alt kısmını okşayarak yoluna devam etti. Dün gecenin görüntüleri, beni ters kovboy kızına bindirirken saçlarının kıkına doğru sallandığı görüntüler gözümün önünden geçti.

Aramızdaki mesafe bitince ona doğru yürüdüm, pazılarından tuttum ve galerinin sessiz bir köşesine çektim. "Neler oluyor?"

Callie gözlerini kırpıştırarak bana baktı, kafası karışmıştı. "Biz... müzedeyiz. Bir şeylere bakıyoruz."

Hiç eğlenmeden kaşlarımı çattım. "Demek istediğim, neden birdenbire mesafenı koruyorsun ve seni öptüğümde geri çekiliyorsun?"

"Eh, çünkü eğer yapmazsam, seni herkesin içinde becerdiğim için tutuklanacağım." Güven verici bir şekilde göğsümü okşadı. "Bunu kişisel algılama, Lew. Aslında kişisel olarak algıla çünkü senin yakışıklı kanlı yüzüne ya da omuzlarına ya da kıkına ya da ellerine ya da kollarına her baktığımda ..." Bakışları kollarıma kaydı ve dudaklarını yalarken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Mmm... şu anda biraz dürtü kontrol problemi yaşıyorum, bu yüzden lütfen otele dönene kadar mesafenizi koruyun. Tamam mı? Seni seviyorum." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra Balina Toby'ye bakmak için aceleyle uzaklaştı.

Ben de orada aptal gibi durup sııttım. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım.

Dürtülerini kontrol etmekte zorlanan biri için Callie bizi bütün gün turistlerle meşgul etti. Otele döndüğümüzde, Michelin Star'daki akşam yemeği rezervasyonumuzdan önce sadece duş alıp üstümüzü değıştirecek vaktimiz vardı.

George IV Köprüsü'ndeki restoran. Deniz ürünleri konusunda uzmanlaşmıştı ve Verity, cıva oranı yüksek olmadığı sürece Callie'nin balık yiyebileceğini söylemişti.

Yemekler harikaydı ve Callie Michelin yıldızlı bir restoranda yemek yiyeceği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlata anlata bitiremedi. Sonunda onu Shakespeare'in Romeo & Juliet'ini izlemeye götüreceğimi açıkladığımda heyecan seviyesi daha da arttı. Lisedeyken en sevdiği oyundu ve o zamanlar bu konuda tartışmıştık çünkü melodramatik bir oyun olduğunu ve Romeo'nun Juliet yaşındaki bir kıza sarkıntılık ettiği için sürungen olduğunu düşünüyordum.

Callie'nin tartışmamızı nasıl hatırladığını ve benim onu öfkeyle öpmemle nasıl sona erdiğini gördüm. İlk kez bu anı melankoliyle renklenmemiştir. Callie'nin yüzündeki eğlenmiş, nostaljik ifadeden onun da bunu hissettiğini anladım. Geçmişteki ayrılığımızın acısını iyileştiriyorduk.

Müze, akşam yemeği, oyun, seks... Bu sefer daha iyi bir erkek arkadaş olmaya çalışmamın bir yoluydu. Callie'ye istediği her şeyi vermek için. Ama aynı zamanda onun dikkatini hırsızlık olayından uzaklaştırmak gibi bir faydası da vardı. Polis hâlâ Castle Caddesi'ndeki birkaç işyerinin güvenlik kamerası görüntülerini inceliyordu ve Walker'ın birçok tanıdığından topladığı ekip Callie'ninki, benimki ve ailesininki dışında başka parmak izi bulamamıştı.

Eğer sıradan bir hırsızlık olayı olmasaydı, faillerin kim olabileceği endişesi zihnimin bir köşesinde sürekli kıpırdanıyordu. Callie'nin tehlikede olduğu fikrini, göğsüm bir mengene tarafından sarılıp sıkıştırılıyormuş gibi sıkılmadan düşünemiyordum.

Bir bakıma, onun doymak bilmez iştahı ve Edinburgh'a yaptığı bu gezi onun için olduğu kadar benim için de dikkat dağıtıcıydı.

Bilet almakta geç kaldığım için koltuklarımız muhteşem değildi, ancak koridorun sonunda yer alıyorduk ve sahne manzarası fena değildi.

İlk perdenin yarısında sıkılmıştım, aklım bebeğin gelişi için evde yapmamız gerekenler listesine, gelecek haftaki ilk taramamız için heyecan ve endişeye kayıyordu. Callie'nin doğum tarihini kesin olarak öğrenecektik ve umarım bebeğin fiziksel sağlığının iyi olduğuna dair güvence alacaktık. Verity yirmi haftalık taramada cinsiyetini sorabileceğimizi söylemişti. Callie ve ben bu konuyu konuşmuştuk ve ikimiz de bebeğimizin cinsiyetini bilmek istiyorduk.

Kalçama yapılan bir dokunuş dikkatimi kendi düşüncelerimden Callie'nin eline çekti. Dizimin biraz kuzeyinde beni yavaşça okşarken kaşlarımı kaldırdım. Boğazımı temizledim ve ona baktım.

Bana doğru eğildi ve ben de başımı ona doğru eğdim. Burnu boynumun üzerinde gezindi ve yüzünü çeneme yasladı. "Çok güzel kokuyorsun." Fısıltısını zar zor duydum.

Sikeyi

m.

Burad

a mı?

Kalbim hızlanmaya başladığında tenim kızardı, sıcak kan endişe verici bir şekilde güneye doğru yol aldı. Yer değiştirdim, onun gezinen elini benimkiyle kapattım ve onunkini kendi kalçasına yerleştirdim.

Boynumu yaladı ve ben sertleştim. "Callie."

Yalvaran ses tonum karşısında yumuşak bir kıkırdama duydum ve koltuğuna geri dönerek rahatladı, dikkati sahneye sabitlenmişti.

Minx.

Tekrar oyuna dalana kadar bekledim ve sonra elimi çıplak dizine koydum.

Gerildi ve neredeyse nefesini tuttuğunu duyabiliyordum. Seyirciler sahnedeki aktörün söylediği bir şeye aniden kahkahalarla gülmeye başladılar ve ben de o anı elimi eteğinin altından kalçasına doğru kaydırmak için kullandım.

Callie beni durdurmadı.

Bakışlarımı sahneden ayırmadım, parmaklarımı külotunun altından geçirirken oyuna dikkat ediyormuş gibi yaptım.

Kalçalarını hafifçe kaldırdı ve ben de onun ıslak sıcaklığının içine ittim. Benim için her zaman hazırды.

Aletim takım elbisemin pantolonunun fermuarına dayanmıştı ama gerçekten umurumda bile değildi. Üzerime kırmızı bir sis çökmüştü ve tek düşünebildiğim onun parmak uçlarımda nasıl hissettiğiydi. Çok fazla hareket etmek istemediğim için dikkatimi şişmiş klitorisine verdim ve karanlıkta onu okşadım. Benim için en rahat açı değildi ama buna değerdı.

Nefesinin kesildiğini duydum ve ona baktım. Dudakları ayrılmıştı, göğsü hızlı, sık nefeslerle inip kalkıyor, gizlemek için elinden geleni yapıyordu. O kadar seksiydi ki, içimde onu hemen orada becermek isteyen vahşi ve kaybolmuş bir yanımdı vardı.

Bunun yerine, ona eziyet etmeye devam ederken kendimi ileriye bakmaya zorladım. Klitorisi şişiyordu ve aniden panik içinde bileğimi tuttuğunda yakın olduğunu biliyordum. İlk başta durmamı istediğini düşündüm ama beni daha yakına çekti.

Benim doyumsuz, sapık Callie'm. Bundan sonra ona böyle sesleneceğim.

Kendimi durduramayarak, doruğa ulaşırken onu izlemek için döndüm. Seyirciler bir şeyi zevkle alkışlarken oldu. Callie'nin burun delikleri alevlendi, dudağını ısırđı ve parmaklarımdın üzerine boşalırken orgazmını sessiz tutmak için vücudu titredi.

Yanımdaki kadın sanki bir şeyler döndüğünü anlamış gibi bize şaşkın bir bakış fırlattı.

Ve kesinlikle bir şey vardı. Kaya gibi sertleşmiştim.

Eğilerek ağızımla Callie'nin kulağını okşadım ve o titrerken sıırttım. "Gidebilir miyiz?"

Başıyla onayladı ve eşyalarımızı çabucak topladık. Koridor koltukları için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Tiyatronun dışındaki boş koridora girdik ve Callie kasıklarına baktı. Gözleri zevkle parladı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Hoşuna gitti." Elini tuttum ve ereksiyonumun geçmesini diledim.

Yürüteç ve buz gibi duşlar.
Her seferinde bir tedavi gibi çalıştı.

"Yaptım." Elimi sıkıca kavradı. "Herkesin içinde seks yapmalıyız."

Lobide karşılaştığımız bir adam duydu ve kaşlarını kaldırdı. Kıkırdadım. "Bunu arkadaşiler için daha yüksek sesle söyle."

Callie güldü. "Özür dilerim. Ama yapmalıyız." "Aklınızda neresi vardı?"

Bunu ciddi ciddi düşünmüş gibiydi. "Ardnoch'a döndüğümüzde, şu küçük sahil otoparkına gidelim ve arabada devam edelim."

"Çok romantiksin. Kendimi çok şanslı hissediyorum," diye alay ettim.

Mutlu bir şekilde kıkırdayarak elimi tuttu ve beni salondan dışarı çıkardı. "Acele et, çünkü daha şanslı olmak üzeresin."

Otuz DÖRT

LEWIS

S Callie kollarımda çırılçıplak yatarken otelin perdelerindeki çatlaklardan içeri ışık sızıyordu. Başını göğsüme yaslamıştı, kolunu karnıma koymuştu, ben de kolumu ona yaslamıştım.

yorganın üzerinde kalça.

Yine coşkulu bir gecenin ardından ikimiz de uyanıktık. Callie tüm bu ilgiden dolayı biraz ağrıyordu, bu yüzden çoğunlukla ellerimiz ve ağızlarımızla birbirimize bakmıştık. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Şimdi birlikte yatarken, sessizliğin ve onun kollarımdaki hissinin tadını çıkarırken, sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diliyordum.

Callie sessizliği bozarak, "Fırsatımız varken bunun tadını çıkarmalıyız," dedi ve sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Bebek doğduktan sonra birlikte böyle huzurlu anlar yaşayacağımızdan şüpheliyim," diye devam etti.

Elbette, bu düşünce karşısında bir parça korku hissetmeseydim insan olmazdım ama her zaman bir ailem olsun istemiştim. Ve bunun sevmediğim bir kadınla değil de Callie ile gerçekleştiği için kendimi şanslı hissediyordum. Hem çocuğumuzun hem de kendimin iyiliği için.

"O zaman her anın kıymetini bileceğiz." Üst kolunu okşadım. "Ve kendimize, yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunda bize bakıcılık yapmaktan mutluluk duyacak bir sürü ailemiz olduğunu hatırlatacağız."

Gülümsemesini göğsümde hissettim. "Bu doğru."

"Biliyorsun..." Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım, saçlarıyla oynadım. "Çıkmaya başladığımızdan beri beni sevdiğini ilk kez dün söyledin." Kahretsin. Bu beni muhtaç bir piç gibi mi gösterdi?

Callie bana bakmak için ayağa kalktı. "Hayır, değil."

"Evet, öyle. Müzede beni sevdiğini söylemiştin."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım, onu dikkatle izliyordum.

"Eğer bu doğruysa özür dilerim." Callie yüzümü avuçladı, parmakları sakalımı tırmaladı. "Ama seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor olmalısın. Seviyorsun, değil mi?"

"Bazen bunu duymak güzel."

"Daha iyisini yapacağım," diye fısıldadı. "Seni seviyorum Lewis. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

"Her zaman sadece sen," diye haftalar önce bana söylediği sözleri tekrarladı. "Bebeğim olduğunda, bir dövme yaptıracağım. Senin için. Bizim için."

Callie'nin üzerine bir şekilde damga vurduğum düşüncesi sikimin seğirmesine neden oldu. "Evet? Nereye?"

"Bilmiyorum." Yorganı çekerek güzel çıplak vücudunu ortaya çıkardı. "Sence nerede?"

"Bence yüzüne Lewis Adair'in mülkünün dövmesini yaptırmalısın" diye şaka yaptım.

Callie gülerek başını salladı. "Göt herif."

"Kız mı erkek mi istiyorsun?" Elimi karnının üzerinde gezdirmek için uzandığımda rastgele sordum.

Callie elimi kendi eliyle kapattı. "İkisini de kabul ediyorum. Sadece onlarla annemle olan ilişkim gibi bir ilişkim olsun istiyorum. Her şeyde yanlarında olduğumu, dünya çok büyük ve korkutucu görüldüğünde kaçabilecekleri bir yer olduğumu bilmelerini istiyorum. Onları asla yargılamayacağımı, her zaman kabul edeceğimi ve tanıdıkları en sert arkadaş olacağımı bilmeleri. İşte benim istediğim bu." Gözleri

duygularla parıldıyordu. "Büyüdüklerinde beni en iyi arkadaşlarından biri olarak görmelerini istiyorum."

Minnettarlık içime çöktü. Callie'nin iyi yüreğine sahip biri çocuğumun annesi olacağı için ne kadar şanslıyım? "O zaman böyle olacak" diye cevap verirken duygularım sesimi kalınlaştırdı.

Elimi okşadı. "Kız mı erkek mi istiyorsun? Biri ya da diğeri olursa seni yargılamam."

"Öyle değil," diye dürüstçe cevap verdim. "Ne olursa olsun onları seveceğim."

Callie beni düşündü. "Bu şekilde çocuk sahibi olmak istemezdim. Kazara. Sarah ve Theo Cavendish'i tanıyor musun?"

"Tabii ki."

"O ve annem Ally Teyze sayesinde arkadaş oldular. Her neyse, bizi bebek partisine davet etti ve Paris'ten önce olduğu için ben de katıldım. Sadece biz ve Sarah'nın yakın arkadaşları vardı, bu yüzden Ally Teyze Sarah ve Theo'nun asla çocuk sahibi olmak istemediklerini düşündüğüne dair bir şaka yaptığında bunu kastetmemiştii. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Ama Sarah çok duygusallaştı ve hepimize nasıl çocuk planlamadığını anlatmaya başladı. Theo ile sadece birbirlerini istediklerine karar verdiklerini söyledi. Ne kadar korktuğunu. Yanlışlıkla hamile kaldıklarını fark ettiğinde bunu açıklayamadığını ama bebeklerini her şeyden çok istediğini anlattı. Theo'ya söylemekten çok korkmuş."

"Ona kötü davranmadı, değil mi?" Lewis'in sesindeki çatık kaşları duydum.

"Hayır. Hiç de değil. Sarah onun şok olduğunu ama kendisini desteklediğine dair güvence vermeye kararlı olduğunu söyledi. Ama onun bu konuda gerçekten çok zorlandığını görebiliyordu. Ve bir bebek sahibi olmanın birlikte sahip oldukları şeyi değiştireceğinden korkuyordu. Annem ve Ally Teyze o gün ona karşı çok naziktiler. Onun için çok kötü hissettim ve kendime söz verdim."

asla kazara hamile kalmazsın." Kendi saflığıma homurdandım.

"Şimdi iyiler mi?"

"Oh, Theo gelmiş geçmiş en büyük babasının kızı oldu. Rose'u bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyor."

"Ama bu şekilde bebek sahibi olmak istemedin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sarah gibi ben de şanslıydım ve sevdiğim adama kazara hamile kaldım. Ama bir yanımda korkuyor, endişeleniyor. Yani, her zaman otuz yaşına gelmeden çocuk sahibi olacağımızı düşünmüştüm, ama birbirimizle biraz yaşama şansımız olacaktı. Seyahat etmek için. Dünyanın her yerinde sanat, kültür, yemek ve müzikle iç içe olmak, egzotik yerlerde seks yapmak... Ama biz bunların hepsini geriye doğru yaptık."

"Biliyorum. Ama bu tüm bunları yapamayacağımız anlamına gelmiyor, Callie. Hayatta sana tüm bunları vermeyi kendime görev edineceğim. Ve dediğim gibi, aile bunun için vardır. Biz Avrupa'da gezip tozarken, kültürün tadını çıkarırken ve ona bir torun daha verecek kadar seks yaparken annem bir haftalığına torununa sahip olsa ne kadar mutlu olurdu biliyor musun?"

"Senin cinsel açıdan doyumsuz olduğunu öğrendiğinde mest olacağından çok şüpheliyim," diye alay etti.

"Uh!" Çok erkeksi olmayan, tiz bir ses çıkardım. "Ben doyumsuz muyum?"

Kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Neredeyse sikimi kırıyordun demek."

Callie keyifle güldü ve sonra bir elini karnıma koyarak aşağı doğru kaydırды. "Lanet olası sik, ha? Çok kullanışlı bir ekipmana benziyor."

Elini bana doladığında kahkahalarım iniltiye dönüştü.

Yanı başımızda çalan telefonumun sesi bir küfür savurmama neden oldu. Callie, yine de bakımlarını durdurmadı.

ona uzandığım da. "Bırak gideyim, mo chridhe. O benim babam ve boşuna aramaz."

Dudaklarını sevimli bir şekilde huysuzca bükerek beni serbest bıraktı ve ben telefona cevap verirken göğsüme yaslandı.

"Ah, Lew, üzgünüm, dostum." Babamın sesi huysuzdu. "Az önce Fyfe aradı. Güvenlik kameralarını kontrol etmiş... ev yağmalanmış. Bence sen ve Callie eve gelmelisiniz. Hemen."

Kulübede olanlardan bile daha kötüydü.

Evimize doğru yürürken öfke içimi ürpertti. "Şimdi gerçekten yeni mobilyalar almamız gerekiyor," diye teklif ettim hissetmediğim kuru bir eğlenceyle. Ama suçluluk duygusu Callie'nin yüzünde bir neon tabelası gibi parlıyordu ve bunu üstlenmesini istemiyordum. Bu yüzden öfkemi elimden geldiğince sakladım.

Fyfe'in kameraya yakaladığı şerefsizler siyah giyimli iki adamdı ve yüzlerini göremeyelim diye şapka takmışlardı. Kanepenin minderlerini bıçakla kesmişler ve tüm dolguyu söküp çıkarmışlardı. Çekmeceler mutfaktan, büfeden sökülümüş, parçaları kırılmış, parçalanmıştı. Yatağıımızdaki ve misafir odasındaki şilte kesilerek açılmıştı. Kıyafetler her yerdeydi. Bütün ayakkabı kutuları alt üst edilmişti.

"Ne arıyorlar lan bunlar?" Walker, babam ve Fyfe'a döndüm.

Fyfe yüzünü buruşturdu ve on beşinci kez özür diledi. "Lewis, gecikme için çok özür dilerim."

Hırsızlık sabahın erken saatlerinde gerçekleş ti ve sistem henüz tam olarak kurulmadığı için benim telefonumda ya da onun şirketinin sisteminde bir alarm tetikleyicisi yoktu. Ben yokken benim için manuel olarak kontrol ediyordu. Fyfe uyuyormuş.

"Fyfe, dostum, bu senin hatan değil," diye ısrar ettim.

"Hayır, değil." Callie onun omzunu okşadı, yüz ifadesi endişeyle solgundu. "Ama sanırım hepimiz ortak paydanın farkındayız."

Yapabilirdik ve birinin Callie'nin peşinde olduğunu düşünmek beni çok korkuttu.

"Bunun Nathan Andros olduğunu düşünüyor muyuz?" Fyfe sordu. "Görüntülerdeki adamları kesinlikle tanımıyor musunuz?"

İçeri girmeden önce ikimiz de görüntülere bakmıştık, bu yüzden karşılaşmak üzere olduğumuz karmaşaya hazırlıklıydık.

Callie başını salladı. "Kesinlikle hayır. Ama Lewis haklı -Ne arıyorlar? Bu sadece gözdağı vermek ya da hırsızlık yapmak değil... Yani bu sefer hiçbir şey almadan gittiler. Bir şey arıyorlar."

"Bundan hoşlanmadım." Walker harabeye dönmüş yaşam alanına acımasızca baktı. "İşte bu yüzden hâlâ Andros'tan yanayım. İnsanlarla uğraşmayı seviyor. Belki de bu bir akıl oyunudur."

Babam derin bir iç çekti. "Bu konuda yapabileceğin bir şey var mı?"

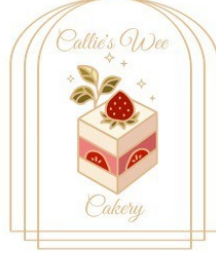
Walker başını salladı, gözlerindeki soğukluk bana Ironside'ın karşısına çıkılacak bir adam olmadığını hatırlattı. Ve onun sevdiği insanlara kesinlikle bulaşmazdınız. "Ona içeriden bir mesaj iletebilecek bir bağlantım var."

Callie'nin gözleri kasvetten öfkeye dönüştü. "Keşke annem onu öldürseydi. Onca yıl önce nefsi müdafaa için onu vurduğunda. Keşke ölseydi. Sana yaptığı şey bu. İçinize böyle bir nefret aşıyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu kollarıma çektim ve sessizce ağlarken titrediğini hissettim. Walker'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerimdeki kelimeleri okuyarak Nathan Andros'un içine cehennem korkusunu salması için ona talimat vermesini umdum. Bu her neye mal olursa olsun.

OTUZ Beş

CALLIE

ALTI HAFTA SONRA

Lewis'in ailesinin evi, birbirinin üzerine konuşan, yemeği uzatmayı isteyen insanların rahatlatıcı bir kakofonisiydi. ve içki içiyor, yetişkin ve çocuk masaları arasında gidip geliyorlardı. İki masa, gençleri büyüklerden ayırmak için kasıtlı bir girişim değil, Adair ailesi son yirmi yılda katlanarak büyüdüğü için bir gereklilikti.

Thane ve Regan'ın yaşam alanında karnımdaki de dahil olmak üzere yirmi dört insan vardı. Saymıştım. Beş Adair kardeşi ve eşleri; annem ve babam; ben ve Lewis (Eilidh evde olmayan tek Adair'di), ayrıca ailenin fahri üyesi olan Fyfe.

Bir de Lewis'in kuzenleri olan gençler vardı; neredeyse on altı yaşındaki Vivien, annesi Robyn'in kopyasıydı ve babasının tüm ukala özgüvenine sahipti. On beş yaşındayken Vivien'in yarısı kadar kendimden emin ve karizmatik olsaydım, dünyayı yönetebilirdim. Viv, Mac ve Arro'nun kızı olan kuzeni Skye ile çok iyi arkadaştı. Kuzenler birbirlerinden daha zıt olamazlardı ama aynı yıl doğdukları için kardeş kadar yakın büyümüşlerdi. Skye

çekingen, iddialı ve iki yıllık yaş farkına rağmen Morwenna'nın ilgi duyduğu birkaç kişiden biri gibi görünüyordu.

Skye ve Vivien'in yanında Brodan ve Monroe'nun oğlu Nox (Lennox) vardı. Neredeyse on beş yaşındaydı ama kendini kırk yaşında sanıyordu, Eilidh kadar çapkındı ama aynı zamanda Vivien, Mor'un yaşıtı olan küçük kardeşi Brechin'le tartışırken masalarındaki huzuru sağlayan kişiydi. Kardeşler her konuda birbirlerini boğazlarken Nox, amcası Arran'a çok benzeyen rahat bir tavırla araya girmeye devam ediyordu.

Arran ve Ery'nin ikiz kızları Keely ve Kia'nın yaşıtlarıydı ve sürekli bebekle ilgili sorular sorarak beni çağırıyorlardı. Teyze olacakları için büyülenmiş ve heyecanlanmışlardı, bu da on iki yaşında bir amca olacak olmasının tuhaf olduğunu düşünen Harry'ye göre güzel bir değişiklikti.

Doğum günü birkaç hafta önceydi ve fırsat buldukça herkese on iki yaşında olduğunu hatırlatmaktan hoşlanıyordu, sanki bu bir tür erkeklik ifadesiymiş gibi. Lise düşüncesi, gençliği çağıran uzak bir bayrak olmuştu. Bu, dersler başlamadan önceydi ve şimdi Harry ne kadar çok ev ödevi olduğundan yakınmaktan vazgeçmiyordu. Ayrıca, okulun en tepesinden en altına inmek de pek hoşuna gitmiyordu. Daha beş dakika önce, "Altıncı sınıflar bize küçük çocuklarmışsınız gibi davranıyor," diye yakınmıştı Vivien'e ters ters bakarak.

Vivien kayıtsızca omuz silkti. "Ben altıncı yıl değilim. Ama sen bir çocuksun."

Birkaç saniye sonra bir brüksel lahanası mucizevi bir şekilde kafasına doğru uçmuş ve Arran'ın su bardağına kazara düşmüştü. "Ne oluyor lan?"

Lachlan alaycı bir tavırla "Lisan mı lan bu?" diye azarladı ve bizi güldürdü çünkü çocuklar biraz daha büyüdüğü için Lewis'in ailesindeki erkeklerin lisanlarına dikkat etmelerini sağlamak gerçekten de zorlu bir mücadeleyleydi.

Arran çocukların masasına döndü. "Kim yaptı bunu?"

Keely, "Biz değildik baba," diyerek onu temin etti.

Harry başladı içindüdük, olarak Eğer o değildi
a Ölü habercisi.

Arran sırtıttı ve arkasını döndü. "O küçük bir komedyen."

Babam bir brüksel lahanası fırlattı ve Harry'nin kafasına
mükemmel bir nişanla isabet etti.

"Hey!" Harry burnunu kırıştırıp şakağını ovuşturdu.

"Walker, gerçekten." Annesi elini yüzüne vurarak
Adair'in adamları kahkahalara boğulunca inanamadı.

Babam omuz silkti. "Artık başka bir sebzeyi odanın öbür
ucuna fırlatmayacak çünkü babasının ondan daha iyi nişan
aldığını biliyor."

Homurdandım, Arran ayağa kalkıp suyunu tazelerken
Lewis'le aynı sırtışı paylaştım.

Fyfe kıkırdayarak bize doğru eğildi. "Ailenizi seviyorum."

Etrafıma bakındım, odanın yaşamın uğultusuyla
dolduğunu hissettim ve karnımda giderek büyüyen şişliğe
dokundum. Çocuğum bu harika insanlar arasında yetişeceği
için daha fazla minnettar olamazdım.

"Callie, gördüğüm bir şişlik mi?" Regan masanın
altından sordu, yüzü heyecandan parlıyordu.

"Küçük bir tane." Başımı salladım, elimi hafif
kabarıklığın üzerinde gezdirdim.

"Kaç haftalıksın?" Lewis'in Arro Teyzesi sordu.

"On sekiz haftalar. Biz vardı bizim fetal

ANOMALİ dün tarandı."

"Her şey yolunda." Lewis aceleyle söyledi. "Bebeğin
sağlığı mükemmel."

Robyn Lachlan'a doğru eğildi. "Cinsiyet taraması mı
yapıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Bilmek istiyoruz. Üç hafta içinde
şehirdeki bir klinikte randevumuz var."

"Heyecan verici." Ery gülümsedi, gözlerinde gerçek bir sevinç vardı. "Ne aldığınız konusunda titiz misiniz?"

"Dua et de ikiz olmasınlar." Arran göz kırptı.

Bunu duyan Kia sandalyesinden sıçradı ve kollarını babasının boynuna doladı. Yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu ve "Bizi gerçekten seviyorsun baba" dedi.

Arran'ın yüz ifadesi eriyip şefkate dönüşürken, Arran ona sarılmak için eğildi. "Çok fazla, Keekee."

"Küçük parmaklarına sarılmışlar." Ery başını salladı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Yemin ederim, eve gelip birini öldürdüklerini söyleyebilirler ama itirafın sonuna 'Ama seni seviyoruz baba' diye eklerler ve o da bunu onlar için örtbas eder."

"Yanlışı değil." Kia'nın kolunu okşadıktan sonra başının üstüne bir öpücük daha kondurdu ve çocukların masasına döndü.

Lachlan dönüp kızına baktı. "Nasıl oluyor da o bu muameleyi görüyor da ben her beş saniyede bir 'Baba, yirmi sterlinin var mı?"

Vivien çenesini avucuna dayadı. "Bu tür manipölasyonlar için fazla zekisin baba. Sana karşı tamamen şeffafım çünkü zekana saygı duyuyorum."

Vivien öne doğru eğildiğinde Lachlan kendini beğenmiş bir sırtışa bürünmek üzereydi. "Ama... yirmi sterlinin var mı?"

Vivien Skye'a şeytani bir sırtıma fırlatırken babası kaşlarını çattı ve masaya geri döndü.

Robyn Lachlan'a doğru eğildi. "Seni gerçekten seviyor. Daha on beş yaşında."

"Var!" Vivien masamıza dönüp bakmadan parmaklarını salladı. "Bilgin olsun, eğer duygusal olmamız gerekiyorsa, seni seviyorum baba. Filmlerin biraz meh, ama sen harikasin."

Hepimiz kahkahalarımızı tutmakta zorlandık.

"Çocuklar." Lachlan'ın dudakları kıpırdadı. "Ego için harika." "Peki ya benim filmlerim?" Brodan yeğenine sordu.

"Filmlerin harikaydı, Bro Amca. Neden bıraktın?"

"Not, bunu bana sormadı." Lachlan birasından kocaman bir yudum aldı. Karısının ağzı kahkahalarla titrerken, rahatlatıcı elini sırtında gezdirdi.

Brodan yeğenine cevap veremedi. Regan araya girdi. "Bebeğin cinsiyeti hakkında mı konuşuyordunuz?"

Lewis elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "İkisinden de memnunuz."

"Yeğenimin baba olacağına inanamıyorum." Lachlan elini yüzünde gezdirdi. "Kendimi yaşlı hissediyorum. Ya da kızım yüzünden de olabilir. Bugünlerde bunu söylemek zor."

"Filmlerine bayılıyorum baba!" Brechin bağırdı.

"Sen onun filmlerini hiç izlemedin," diye karşılık verdi Vivien. "Ama onları sevdiğimi biliyorum."

"Sağ ol evlat." Lachlan kadehini ona doğru kaldırdı. "Eve gittiğimizde sana yirmi sterlin veririm."

"Uh!" Brechin sandalyesinde zafer dansı yaparken Vivien öfkeyle ciyakladı.

"Sence ben nasıl hissediyorum?" Thane viskisinden bir yudum alarak sordu. "Büyükbaba olacağım ve senden daha gencim."

"Fırsat buldukça dikkat çekmek istediğin bir şey." Lachlan omuz silkti. "Ama anlıyorum. Senden çok daha yakışıklı olduğum için tutunacak bir şeye ihtiyacın var."

Thane sırtıttı. "Evet, öyle olsun."

Fyfe'in her şeyi içine çektiğini, çok eğlendiğini fark ettim ve büyürken böyle bir şeye sahip olmadığını hatırladım. Büyük bir ailenin bu dağınık, kaotik, şakalaşmalı, aptalca, sevgi dolu sahneleri. Buraya taşınana kadar annem ve ben de yaşamamıştık. Sonra fahri Adair'ler olduk, özellikle de Lewis ve ben çıkarken. Bu ailenin bir büyüğü vardı. Aralarındaki bağ çok güçlü olan yetim kardeşler, Caelmore'da aynı toprak parçasında yaşıyorlardı.

Maddi anlamda zenginlik, gerçek zenginliklerinin birbirlerinde olduğunu her zaman anlamışlardı. Onlar tarafından sevilecek kadar şanslı olanlar da sonsuza dek bu bağın içinde sabit kaldılar.

Lewis birkaç hafta önce yanına taşınmamı istemişti. Artık bizim evimiz olan ev, haneye tecavüzden kalan dağınıklıktan temizlenmişti. Yeni mobilyalar sipariş etmiştik, bir kısmı gelmişti, bir kısmı için de birkaç hafta beklememiz gerekecekti.

Kulübenin kira kontratını bozduğumda Arro ve Mac anlayışlı davranmış ve kulübeyi satmaya karar vermişlerdi. Üç gün içinde kapışıldı.

Artık evim Lewis'in yanındaydı. Yani, her zaman, her zaman annemle de olacaktı. Ama, evet, Lewis'leydi. Fyfe ile tekvando sınıfımızdaki yeni bir öğrenci hakkında anlattıkları bir hikâyeye gülerken dikkatim ona yöneldi. Hâlâ derslere katılıyordum, bu yüzden yeni gelen ve Lewis'e meydan okuyan ukala küçük pislige tanık olmuştum.

Çocuk bir boks torbası gibiydi. Lewis onu her yendiğinde (iki saniye içinde), geri sıçradı ve daha fazlasını almaya kararlıydı. Lewis ona karşı inanılmaz derecede sabırlı davranıyordu, ancak ders saatini çalışıyordu, bu yüzden Fyfe devreye girdi ve bir geri sıçrama tekmesiyle çocuğu yere serdi. Kelimenin tam anlamıyla onu kış üstü yere serdi ve nefesini kesti.

Fyfe'nin yaptığı şeyi neden yaptığını anlamıştım. O çocuk gibi insanlar, dövüş sanatlarına bir şaka ya da daha kötüsü bir silah gibi davranmamayı en başından öğrenmezlerse kendilerine ya da başkalarına zarar verebilirlerdi. Ama bu Lewis'in bir azizin sabrına sahip olduğu gerçeğini sevmediğim anlamına gelmiyordu. Gerçi onun hakkında bunu zaten biliyordum. O konuşurken ve gülerken bakışlarım sevgiyle yüzünde gezinirdi. Bazen onun benim olması nefesimi kesiyordu.

Sanki baktığımı hissetmiş gibi bana baktı. Rahatça uzandı ve yanağımı okşadıktan sonra tekrar

ailesiyle yaptığı konuşmayı dinledim. Kendi kendime gülümsedim ve Regan'la göz göze gelmek için başka tarafa baktım.

Onunki sıcaklık ve şefkatle parlıyordu ve nedenini daha sonra ayrılırken beni kucaklayıp "Onu sevmeyi hak ettiği şekilde sevdiğin için teşekkür ederim" diye fısıldadığında anlayacaktım.

Sözlerindeki bir şey, geçmişimizden kalan suçluluk duygumu biraz olsun hafifletti.

Ormanın içindeki güzel evimize döndüğümüzde, ailelerimizle birlikte yediğimiz Pazar yemeğinden sonra neredeyse çok sessiz hissediyorduk. Yeni kanepelerimiz gelene kadar ailemden ödünç aldığımız çekyata uzanırken Lewis'e de aynı şeyi söyledim.

Lewis bana sarıldı. "Bebek gelene kadar bekle. Sessizlik için yalvaracağız."

Kıkırdadım ve o televizyon kanalları arasında gezinirken başımı omzuna yasladım.

Son altı hafta karışık duygular içinde geçmişti ama yeni olan neydi? Polis güvenlik kameralarını incelemiş ancak kulübeye giren adamların kimliğini tespit edememişti. Boylarından ve yapılarından eve girenlerle aynı adamlar olduklarından emindik.

Gelecekteki olası bir soygun için hâlâ endişeleniyor olabilirdim ama hepimiz bu işin arkasında Nathan'ın olduğundan emindik. Babam bağlantısına ulaşmıştı ve Nathan'a karşı güç kullanması için içeriden birine para verdiklerini söylerken bana karşı dürüst ve açık sözlü olmuştu. Siyah kuşağıma rağmen, şiddeti savunan biri değildim. Sadece bana ve anneme uygulandığı için kendimi buna karşı nasıl savunacağımı bilmek istiyordum.

Ama babamın Nathan'ı uyarmak için birini dövürmesinden hiç pişmanlık duymadım. Bu beni ahlaki açıdan gri bir kategoriye soksa da, o dünyada merhamet ya da sempati duymadığım tek kişiydi. Bize çok fazla acı çektirmişti.

"Bağlantıya" hırsızlıklarla hiçbir ilgisi olmadığına dair yemin etmesine rağmen, tesadüfen

Nathan'ın saldırısı. Artık siyahlı adamlar, omuzlarımızın üzerinden izleyenler yoktu. Nathan dünyanın pisliğiydi ve keşke şartlı tahliye duruşmasının intikamını alan o olmasaydı, ama buna şaşırmadım.

Gözdağı vermek en sevdiği oyundu. Kötü göt herif.

Ne zaman DNA'mızı paylaştığımızı ve mavi gözlerimin ondan geldiğini düşünsem ürperirdim. "Sana verdiği tek iyi şey," derdi annem.

Lewis de gözlerimi severdi, ama çocuğumuzun benimkiler yerine onun mavi tonunu miras aldığını gösteriyordum.

"Bu gece Eilidh'i özledim," dedim, işe erken gitmem gerektiği için muhtemelen sonuna kadar izleyemeyeceğim bir aksiyon filmine karar verdiğimizde.

Lewis, "Romanya'daki çekimleri bitirdi," diye paylaştı. Ben bunu bilmiyordum. "Sanırım bizden kaçıyor."

"Neden?" Doğrudum ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bilmiyorum. Onun için endişeleniyorum."

"Her zaman onun için endişelenmen gibi mi, yoksa endişelenecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence endişelenecek bir şey var."

"O zaman yarın onu ararım," diye söz verdim ve "Yeğenine hamileyim kartını oynayarak eve gelmesi için onu kandırırım," diye geveledim.

"Evet?"

"Şu halime bak, şimdiden anne suçluluğu kartını oynuyorum. Ne kadar hazırım?"

Kıkırdadı ve beni tekrar yanına çekti. "Onu eve getirmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Başımı salladım, kalbinin üzerinde bir kalp çizdim. "Bizden başka kim kaçıyor biliyor musun? Carianne. Haftalardır ondan haber alamıyorum."

"Seni rahatsız ediyorsa onunla konuş."

"Hmm. Ben sadece... En son sohbet ettiğimizde bizimle ilgili iyi görünüyordu, ama belki de gizliden gizliye benim için üzgündür ve

Sen. Belki de bebek yüzünden artık arkadaşlığımızla ilgilenmiyordur."

"Eğer bunlardan biri doğruysa, onsuz daha iyi olursun." Şakağıma bir öpücük kondurdu.

Onun içinde eridim. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Hadi filmi kapatalım ve gidip ateşli, terli bir seks yapalım." Göğsü yanağımın altında eğlenceyle gümbürdedi.

"Bir gün insanlar ilişkimizdeki romantik kişinin sen olduğunu söyleyecek ama bugün o gün değil."

Gülerek ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım. "Geldiğimde gerçekten romantik bir çığlık atacağıma söz veriyorum."

"Sanırım romantizmin gerçekte ne anlama geldiği konusunda farklı fikirlere sahip olabiliriz." Ben onu merdivenlere doğru sürüklemeyi önce televizyonu kapattı.

"Lewis, beni çok iyi boşaltıyorsun'un romantik olmadığını mı söylüyorsun?"

Ben onu aceleyle aşağı indirirken kahkahaları duvarlarda yankılandı. "Hayır, dilbilgisi açısından da doğru değil."

"Ooh, benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Beni aniden kollarının arasına alıp gelin gibi yatak odamıza taşırken çığlık attım. "Asla değişme, Callie Ironside." Beni yavaşça yatağa yatırdı ve sonra üzerime çıkarak gözlerimin içine baktı. "Belki seninle ilgili değiştirebileceğim bir şey vardır."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle mi?"

Lewis'in sesi hırçındı. "Senin adın." Ne?

Düşündüğüm şeyi mi kastettiğini merak ederek donakaldım. "Romantik olmadığın için sana bok attığımı biliyorum ve,

İnan bana, bunu böyle yapmayı planlamamıştım ama daha fazla bekleyemem. Seni çok seviyorum Callie. Ve bunun ağırdan almanın tam tersi olduğunu biliyorum... ama ağırdan almak yalan olur. Seni sonsuza dek seveceğim ve

sonsuzluğun şimdi başlamasını istediğimi sana
söylememenin bir anlamı yok."

"Lewis?" Ona sevinçle bakarken kulaklarıma kan hücum etti.

Yatağın karşısına uzandı ve başucundaki çekmeceyi açtı. ıkardığı yüzük kutusuna bakınca nefesim kesildi. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak kutuyu açtı ve prenses kesim pırlantalı, sade, zarif platin bir nişan yüzüğü ortaya ıktı. Mkemmeldi. "Callie Ironside... benimle evlenir misin?"

Lewis Adair'in evlenme teklif ettiğini hayal ettiğim onca zaman boyunca hiç hıçkırıklara boğulmamıştım. Ama ben tam olarak bunu yaptım.

"Siktir, siktir." Lewis'in panik içindeki sesi, kontrol edemediğim acı dolu ığlıklarımı böldü. "Özür dilerim. Ben-"

"Evet!" Hıçkırarak ağladım, gözyaşlarımdan bulanıklığında ona uzandım. "Evet, seninle evleneceğim."

Beni kollarının arasına alarak yatıştırıcı elini sırtımda gezdirdi ve şakağma sert bir öpücük kondurdu. "O zaman neden ağlıyorsun?" diye kısık sesle fısıldadı.

Onun iyiliğ için kendimi tutmam gerekiyordu, bu yüzden derin, titreyen nefesler aldım. Bir dakika sonra, tuzlu ılık gözyaşları yanaklarımdan aşağı kendi akıllarıyla düşüyor gibi görünse de sakinleşmişim. Lewis'in yüzünü ellerimin arasına almak için geri çekildim. "nk çok uzun zamandır bu rüyanın kaybolduğnu düşünüyordum. Bunlar rahatlama gözyaşları Lewis. Sevinç gözyaşları. Sensiz geçen yılların ne kadar acı verici olduğnu kendime bile itiraf etmek istemedim. Artık sonsuza dek benimsin." Dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdum, o da derinleştirdi. Ayrıldığımızda alnımı onunkine yasladım. "Odamda liseden kalma bir not defterim var. Her yerinde Bayan Callie Adair'in karalamaları var." Hafifçe güldüm. "Sanırım onu ben ortaya çıkardım."

Lewis sessizce güldü ve sol elimi kaldırmak için geri çekildi. Güzel yüzüğü dördüncü parmağma takarken gözleri benimkileri tuttu. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Onu tekrar öptüm, şimdi öpücükler arasında gülümsüyordum. "Bayan Callie Adair."

Lewis sertleşti.

"Ne?"

Kaşlarını çattı ve kasıklarına baktı. "Sanırım yeni sapkınlığımı bulduk."

Kahkahalarla kıkırdadım ve avularımı göğsüne bastırarak onu sırt üstü yatmaya zorladım. "Bayan şeyini seviyorsun, değil mi?"

"Tekrar söyle de kontrol edeyim."

"Ben Bayan Callie Adair olacağım."

Gözlerinde sıcaklık parladı. "Evet, kesinlikle bunu benim için yapıyor."

Önsöz söylemeden, bacaklarımın arasında yeni keşfettiği kıvrımın kanıtlarını hissederek ona sarıldım ve tişörtümü çıkarıp sütyenimin klipslerini açtım. Lewis bana doğru eğildi, belimi ve sırtımı sahiplenici bir şefkatle okşarken karnımdaki hafif şişkinliğe odaklandı.

"Beni yüzükten başka bir şey olmadan çıplak mı istiyorsun?" Alay ettim.

Bakışları parıldayan elmasıma kaydđ. "şaka yaptığını biliyorum ama bunu gerçekten çok isterdim."

Tam da bunu yapmak için kot pantolonumu çıkarmak üzere yataktan kaydđm ki aniden durdum. "Annemi arayıp nişanlandığımızı haber vermeliyim."

Lewis bir kaşını kaldırdı ve neredeyse ciyaklayarak, "şimdi mi?" dedi.

Ondan bir adım uzaklaşıyormuş gibi yaptım. "Beş dakikaya geliyorum."

Yataktan atladığını duyduğumda daha yeni dönmüştüm. Sonra kendimi sırtüstü yatarken bulmadan önce tekrar kollarına atıldım.

Lewis ellerimi yatağa sabitledi, başparmağı nişan yüzüğüünün üzerinde geziniyordu. "Annen bekleyebilir. Müstakbel kocan bekleyemez."

Karnım lezzetli bir şekilde çırpındı. "Sanırım az önce yeni bir sapkınlık."

"Öyle mi?" Lewis sırtarak eğilip boynuma ve göğsüme ürpertici öpücükler kondurdu. "Kocanın beni öpmesini istiyor musun?"

"Sizinle sevişmek mi yoksa sizi becermek mi Bayan Adair?"

Uyluklarımın arasından tahrik akıyordu. "İkisi de," diye cevap verdim nefes nefese. "Bence ikisi de olabilir."

"Senin dileğın, benim emrim," diye söz verdi. İkisi de oldu.

Her ikisi de çok, akıllara durgunluk verecek kadar fevkaladeydi.

OTUZ ALTI

LEWIS

A Kapı çaldı ve döndüğümde babamı ofisimin kapısında dikilirken buldum.

"Tain projesi için konseye planları sunduğunuzu duydum?"

"Evet." Yüzümü ona dönmek için sandalyemde döndüm. "Müşteriler son halini alan planlara bayıldılar, umalım da konsey geri adım atmasın."

"Pek olası değil," diye beni temin etti. "Böyle bir arazide olmaz." "Sudan görülebiliyor olsa bile mi?"

"O zaman bile. Şaşıracığım."

Babam yerel konseye plan sunma konusunda yılların deneyimine sahip olduğu için bu beni rahatlattı. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Evet, ben de tam sana bunu soracaktım."

On beş dakika sonra şehrin ortasındaki bir restoranda bir masa kapmıştık. "Callie nasıl?" Babam sordu.

"Güzel." Menüü tarayarak başımı salladım. "Harika hissediyor, şu anda çok enerjisi var." Sözlerim hemen onun bu enerjiyi benim üzerimde nasıl harcadığına dair görüntüler çağrıştırdığı için boğazımı temizledim.

Babam homurdandı. "Artık söylemene gerek yok. İkinci üç aylık dönem. Çok iyi hatırlıyorum. Güzel günlerdi."

Yüzümü buruşturdum. "Baba, hayır. Annemle senin aranda bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Mor buraya nasıl geldi sanıyorsun?"

"Evet, evet." Yetişkin bir adam olabilirdim ama ailemin cinsel hayatı asla rahat bir tartışma konusu olamazdı. "Her neyse, Callie iyi. Annemin nişan partisini bu kadar çabuk bir araya getirme becerisine hayret ediyorum. Bunca yıldan sonra bile annemin Süper Kadın olduğunu tam olarak kavrayamadı." Cidden, kendimi bildim bileli annem milyonlarca farklı işi sanki çok kolaymış gibi bir çırpıda hallederdi.

"Regan planlamadan hoşlanıyor. Sen ve Callie için çok heyecanlı. İkimiz de mutluyuz."

"Teşekkürler." Başımı menüden kaldırdım. "Son zamanlarda öz annemi çok düşünür oldum."

Babamın bakışları yukarı fırladı ve sessizce devam etmemi bekledi.

Ailem öz annem konusunu her zaman güvenli ve yaklaşılabilir bir konu haline getirmişti. "Şimdi fark ettim ki, ebeveyn olacağım için onu hiç sormamışım. Francine. Onu hatırlamıyorum. Annem-Regan- hayatımıza girdiğinde, bir süre sonra onu anne olarak düşünmek doğru geldi."

"Ona ilk kez anne dediğinde mutluluktan hıçkıra hıçkıra ağlayarak yatak odasına geldi," dedi babam sevgiyle. "Seni ve Eilidh'i kendi çocuklarıymışsınız gibi sevdiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu hep hissettim. Ve sanırım... bu yüzden Francine hakkında daha fazla soru sormayı unuttum. Eilidh benimle onun hakkında konuşmaya çalışırdı ve ben de Regan'a ihanet ediyormuşum gibi hissederdim, bu yüzden konuşmak istemedim. Şimdi de bana bir şey olsa, Callie başka biriyle hayatına devam etse ve çocuğumuz beni unutsa diye düşünüyorum..." Suçluluk duygusu göğsümde keskin bir sızıya dönüştü. "Kendimi bok gibi hissediyorum. Regan'a ihanet etmek yerine Francine'e ihanet etmişim gibi hissediyorum."

Babamın yüz ifadesi gerildi ama cevap veremedi. Garson geldi. Sessizce siparişlerimizi verdik ve sonra

Servis görevlisi gittikten sonra babam masaya doğru eğildi. "Lewis, hepimiz kayıplarla kendi yöntemlerimizle başa çıkarız. Francine'in hayatımızda bıraktığı boşluğu Regan'ı tamamen annen olarak kabul ederek doldurmak senin için daha kolaydı. Buna hiç içerlemedim. Bunun için minnettarım. Ve bu seni kötü bir evlat yapmaz."

Başımı salladım ve derin bir nefes verdim. "Eğer sorsaydık bize onun hakkında konuşurdun... ama ben artık bir erkeğim ve annemin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum. İlişkiniz nasıldı? Gerçek şu ki, Regan'ı benim Callie'yi sevdiğim gibi sevdiğini düşünüyorum ve bu yüzden başka birini bu şekilde sevmeyi hayal edemiyorum. Sen sevdin mi? Francine'i bu şekilde sevdin mi?"

Babam sandalyesinde kıpırdandı, sorumu düşünürken kaşları çatıldı. Sonunda, "Annemi severdim. Hem de çok. Yoksa onunla evlenmezdim. Francine zeki, komik ve güzeldi. Eilidh onun tıpatıp aynısı."

Başımı salladım çünkü bunu fotoğraflardan biliyordum. "Ama evliliğimiz mükemmel değildi."

Merakla, bana daha fazlasını anlatmasını bekledim.

"Ben... Bunun onun anısı hakkında hissettiklerini değiştirmesini istemiyorum... lanet olsun, bilmiyorum bile... Ben hiç..." Babam sandalyesine geri oturdu, pişmanlık yüz hatlarını sıkılaştırdı. "Boş ver."

"Baba... Onun gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini düşünmedim.

"Annem beni Eilidh doğmadan önce aldattı. Yıllar önce Eilidh'i okul kapısından kaçırmaya çalışan adamla."

İçimden bir şok geçti. "Baba..." Sesim boğuk çıktı. "Eilidh ..."

"O benim." Beni temin etmek için acele etti. "Sean McClintock ortaya çıktıktan sonra DNA testi yaptırdım. Yas tutuyordu ve Eilidh'in onun olduğunu düşünüyordu."

Hatırladım. Sadece küçük bir çocuktum ama o adamın Eilidh'i çalmaya çalıştığını, Regan'ın bizi bedeniyle nasıl koruduğunu ve bırakmayı reddettiğini hatırlıyorum. Bize onun

karısı ve kızı ölmüş kederli, üzgün bir yabancıydı ve Eilidh'i kızıyla karıştırmıştı.

"Annenizin okulunda öğretmendi. Onları birlikte yakaladım."

"Baba... Özür dilerim."

Sakince başını salladı ve ben de onun bu olaydan sonra iyileştiğini fark ettim. Tamamen. Regan sayesinde. "Fran'i affetmeye çalıştım çünkü seni doğurduk ve bana bunun bir hata olduğuna dair söz verdi. Sonra Eilidh'e hamile olduğunu anladığında, bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Hayatıma devam etmeye. Ailemiz için."

Ona hayranlık duyuyordum çünkü aynı şeyi yapabileceğimden emin değildim.

"Evet, Lew, Fran'i severdim. Onun mizah anlayışına sahipsin, biliyorsun."

Gülümsedim.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Regan'a aşık olmak zor muydu?"

"Hayır." Babam nefesini dışarı verdi. "Sana yalan söylemeyeceğim. Anneni ne kadar sevmiş olsam ve her zaman sevecek olsam da, hiçbir kadını Regan'ı sevdiğim gibi sevmedim. O beni iyileştirdi. Ve her şeyden çok sevdiğim iki insanı iyileştirdi."

"Ben ve Eilidh," dedim

homurdanarak. "Evet."

"Ama Fran'i asla unutamam." Uzandı ve göğsüme dokundu. "Çünkü o hâlâ burada, senin ve Eilidh'in içinde."

"Yine de içinde biraz pervasızlık varmış gibi görünüyor."

"Olabilir. Evet."

"Eilidh'in bunu nereden aldığından endişeleniyorum."

Babam acımasızca başını salladı. "Ben de endişeleniyorum. Kız kardeşin bazen kendini neye attığını düşünmeden hayata atılıyor. Çok kabadaydır, bilirsin. Kalbi herkesten daha yumuşak ve endüstrinin onu değiştireceğinden endişeleniyorum."

"Callie evin yolunu bulacağını düşünüyor."

Babamın kaşları endişeyle çatıldı. "Umalım da nişanlın haklı çıksın."

Yemeğımız geldi ve yemeğimizi yerken "Bana Fran'den bahsettiğın için teşekkürler" dedim.

"Ne zaman istersen."

"Ben... Ben onu yargılamıyorum. Sadece bil diye söylüyorum. Onu hiç tanımadığım için buna hakkım olduğunu düşünmüyorum."

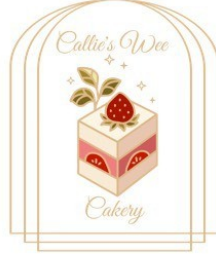
Babam beni düşündü. "Sen erkeklerin en iyisisin Lewis. Senin baban olmaktan gurur duyuyorum. Ve Fran... sen onun tüm dünyasıydın. Bunu bilmelisin."

Duygular boğazımı tıkadı ve konuşamadan başımı salladım.

Ve ben bana anlattığı her şeyi düşünürken, Francine'e bir ziyaret borcum olduğuna dair kendime söz verirken, dostça bir sessizlik içinde yemek yedik. Uzun zamandır mezarına gitmemiştim ve ona söylemem gereken çok şey vardı.

OTUZ Yedi

CALLIE

T Annem ve ben, annemin bir düğün pastası için hazırlattığı pasta üzerinde çalışırken, telefonuma Bluetooth ile bağladığım kablosuz hoparlörden Taylor Swift'in sesi geliyordu.

Aberdeenshire'da zengin bir müşteri. Annem genellikle sadece proje zorlayıcı olduğunda benden yardım isterdi. Bu altı katlı bir düğün pastasıydı, her katı farklı bir aromaya sahipti, iki çeşit sünger kullanılacaktı ve fondan dalgalanan ipek kumaşı taklit edecekti. Daha sonra üzerine şakayık, gül ve zambak gibi şeker çiçeklerinden oluşan basamaklı bir düzenleme yapılacaktı.

Kirsch şuruplu ve çikolatalı ganajlı bir joconde sünger olan üç numaralı kat üzerinde çalışıyordum. Temel olarak, opera pastasının düğün pastası versiyonu. Fondanı, dökümlü bir kumaş gibi görünecek şekilde sarmak bir beceriydi. Annem bana nasıl yapılacağını göstermişti ve ben de son denemeyi yapmadan önce prova pastaları üzerinde çalışmışım. Annem çalışmamdan memnundu, bu yüzden şimdi şeker çiçeklerine odaklanmışım.

Her ne kadar bu benim uzmanlık alanım olmasa da - pasta yapımını çok seviyordum- pasta süslemenin tedavi edici bir yanı vardı.

Annem ve ben bölgede kaybolmuştuk.

Taylor zil sesimle kesilene kadar.

İkimiz de hoparlörden gelen sestten irkildik ve ben de aceleyle bağlantıyı kesmek için yanına gittim. Ekranda

Paris'ten bir arkadaşımı. Stephanie. Beni Gabriel'le tanıştıran oydu.

"Steph!" Ondan haber aldığım için mutlu bir şekilde cevap verdim. "Nasılsın?"

"Callie." Adımı Ca-Lee gibi telaffuz etti. "Üzücü haberlerim var."

Ancak o zaman sesindeki hüznü duydum. "Ne oldu?"

"Bu Gabriel. O öldü, Callie. Cesedi Portekiz'de bir otelde bulundu. Şüpheli bir durum olduğunu söylüyorlar. Paris'te haberlere bile çıktı. Polis departmanındaki yolsuzlukla ilgili bir şey."

Yaşadığım şok ve inançsızlık anında başımı döndürdü.

"Callie?"

"Buradayım," diye boğuk bir ses çıkardım. "Ben... ben... ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Gabriel'in, güzel, karizmatik Gabriel'in öldüğü düşüncesi... "Nasıl öldü?"

"Kendi kendini vurarak yaralanmış. Ama Paris'te bir gazeteci cinayet olduğunu söylüyor. Gabriel'in istasyonundaki yolsuzluğu ortaya çıkarmak için onunla birlikte çalıştığını söyledi. Baş belada olduğu için kaçtığını ve bildikleri yüzünden öldürüldüğünü söyledi."

Aman Tanrım. Tökezleyerek geri çekildim ve mutfakta tuttuğumuz taburelerden birine tutunmaya çalıştım. Omuzlarımda eller hissettim ve döndüğümde annemin beni nazikçe sabitlediğini gördüm, gözleri endişeyle açılmıştı.

Gözyaşlarım serbest kaldı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim gözyaşlarımın arasından.

Stephanie sniffled. "O iyi bir insandı. Seni önemserdi."

Başımı salladım, dudaklarımdan bir hıçkırık dökülürken gözyaşlarım daha hızlı akıyordu.

"Gitmene izin vereceğim, ama öğrendiğimde cenaze düzenlemelerini sana mesaj atacağım." Telefonu sessizce kapattı.

"Neler oluyor?" Telefonu indirdiğimde annem panik içinde sordu.

"Gabriel."

"Eski
sevgilin
mi?"

Başımı salladım, gözyaşlarımı sildim. "O öldü."

Evde Lewis'in işten dönmesini beklerken üzerimde ağır bir bulut dolaşıyordu. Ona Gabriel'den bahsetmek zorunda olduğumu biliyordum çünkü bu haber beni derinden üzmemiş gibi davranmak için kendimi zorlayamıyordum. Gabriel'e aşık olmayabilirdim ama onu önemsiyordum ve onun özel ruhunun bu dünyadan gittiğini her düşündüğümde yeniden ağlamak istiyordum.

Yine de Lewis için endişeleniyordum, üzüntümü nasıl yanlış yorumlayabileceğini düşünüyordum.

Bu kadar kısa sürede çok yol kat etmiştik. Birbirimize çok çabuk güven vermiştik ve geçmişimizle böylesine bağışlayıcı ve anlayışlı bir şekilde başa çıktığımız için bizimle gurur duyuyordum. Yine de Gabriel ile olan ilişkimin Lewis için hassas bir nokta olduğunu biliyordum.

İnşa ettiğimiz şeyi hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyordum ama aynı zamanda aramızda sahtekârlık olmasını da istemiyordum.

O akşam üst kata, oturma odasına çıktığında, ödünç aldığımız kanepede bekledim, ellerim kucağımda bir tırnağımla uğraşırken bükülmüştü.

Lewis çoktan babasıyla yediğı öğle yemeğı hakkında konuşmaya başlamıştı ama ben hiçbir şey anlayamıyordum.

"Callie?"

Birden önümde durdu, ellerimi tutmak için uzun bedenini kalçalarının üzerine indirdi. Alnı endişeyle kırışmıştı. "Callie?"

Durduramadan bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Lewis'in gözleri korkuyla karardı. "Bebek

mi?"

Yüzüne doğru uzanırken suçluluk duygusu içimde parladı, elbette ilk düşüncesinin bu olacağını fark etmemiştim. "Hayır. Tanrım, hayır. Bebek iyi. Ben de iyiyim."

Elimi tutup kaldırdı ama sadece parmak eklemlerime bir öpücük kondurmak için. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes alarak ona Gabriel'den bahsettim ve yanaklarımdan özgürce süzülen gözyaşlarıma engel olamadım.

Lewis boğuk bir küfür mırıldandı ve beni kollarının arasına almak için yanıma oturdu. "Çok üzgünüm, mo chridhe."

Şaşırmış bir şekilde sustum. "Üzgün olduğum için üzgün değil misin?"

"Tabii ki hayır." Başımın yan tarafını öptü. "Bebeğim, Roisin ölseydi ben de üzülürdüm. Tabii ki üzülürsün. Onunla çıktın. Bir süre hayatının bir parçasıydı. Ayrıca, eğer bu doğruysa koşullar çok kötü."

Birden hıçkırarak ona sarıldım. "Seni seviyorum. Sen asla ölmeyeceksin Lewis. Bana söz ver."

Bana daha sıkı sarıldı. "Mo chridhe, keşke sana bunun sözünü verebilseydim ama kimse veremez. Bedenimi bu dünyada bıraktıktan çok sonra bile seni seveceğime söz verebilirim."

Bu beni daha çok ağlattı çünkü onun burada olmayacağı düşüncesi son derece korkutucuydu. Birdenbire ona ihtiyacım oldu. Etrafımı sarmasına, beni ezmesine ve bu üzücü dünyanın geri kalanını yok etmesine ihtiyacım vardı.

Ağızına uzandım ve dudaklarına tuzlu bir öpücük kondurdum.

Lewis de beni öptü ama sonra geri çekti. "Üzgünsün."

"Unutmak istiyorum. Sen ve ben hariç her şeyi." Yakışıklı yüzünü ellerimin arasına aldım. "Benimle seviş Lewis. Lütfen."

Birkaç saniye yüzümü inceledi ve sonra kararını verdi, ellerini altımdan geçirdi ve ayağa kalkarken beni kolaylıkla kaldırdı. Beni aşağıya taşıırken kollarımı boynuna doladım, sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi.

Lewis beni yatağımızın yanında ayağa kaldırdı ve

yavaşça, yüz ifademi inceleyerek, beni kontrol ederek
gömleğimi çıkardı

ve kotumu çıkardı. Beni yatağa itti ve parmaklarını iç çamaşırlarıma geçirdi. Yavaşça bacaklarımdan aşağı çekerken nefesim kesildi, karnımda heyecan dalgaları oluştu. Onları yere attı ve yatağa uzanmış beni seyretmeye koyuldu. Gözleri karnımın hafifçe şişmesine odaklanmıştı. Sahiplenici bir merak yüz ifadesini doldurdu.

Kendi giysilerini de benimkileri çıkardığı gibi yavaşça çıkardı, acele etmiyordu, gözleri vücudumda geziniyordu. Ereksiyonu bana doğru gerildi, ama Lew yatağa tırmanıp başını karnıma doğru eğerken bunu görmezden geldi. Her tarafına yumuşak öpücükler kondururken karnım dokunuşuyla titredi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, yanağımdan yeni bir gözyaşı süzüldü.

Lewis başını kaldırdı, gözyaşlarımı görünce yüz ifadesi gerildi. "Callie?"

"Durma. Asla durma. Her zaman sadece sen," diye söz verdim.

Sertçe yutkundum ve gözlerimi tutarak, kalçalarımın tepesine ulaşana kadar aşağıya doğru öptüm. Sonra yavaşça bacaklarımı açtım. Klitorisimi yalarken gözlerini kaybettim.

"Aman Tanrım," diye inledim, sırtım kamburlaştı, kalçalarım onun öpücüğüne doğru kalktı.

Klitorisim şişene kadar beni yaladı ve sonra emdi.

"Evet, Lewis, evet." Kalçalarım gerginleşip kıvrılırken daha da açıldı. Lewis kalçalarımı sıkıca kavradı, diliyle bedenime taparken beni orada tuttu.

Saf bir mutluluk çılgılığıyla boşaldım, kalçalarım ona karşı titriyordu. Bacaklarımdan aşağıya, şaşırtıcı derecede hassas olan ayak bileklerimin etrafına öpücükler kondurduktan sonra tekrar bacaklarımın arasına girdiğinde hala zonkluyor ve nabzım atıyordu.

Vücudumu. Karnımın şiştiği yerde durdu ve oraya şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Lewis."

Tapınma listesinde sırada göğüslerim vardı ve o meme uçlarımı okşarken, inerken ve kalçalarını benimkilere sürterken ben de onu okşadım ve dokundum. Ellerim güneye kaydı, parmaklarım onun mükemmel, kaslı kıcını kazıyor, onu içimde istiyordu.

Lewis homurdandı, başını kaldırdı ama sonra ağzımı onunkinin altına sıkıştırdı. Açtı ama tadını çıkarıyordu. Sanki beni ilk kez öpüyormuş gibiydi. İnledim ve saç bağını çektim. İpeksi teller serbest kaldı ve ellerimi saçlarına doladım, başını kendime doğru tuttum, hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeymiş gibi öpücüğünü içime çektim.

Lewis öpüşmeyi yavaşlattı, dudaklarımı şakacı bir şekilde ısırды, bir yandan da sikini kalçalarımın arasına soktu. Seks sırasında hiç bu kadar sessiz olmamıştık. Ama mükemmeldi. İçimde yavaşça kayarak beni doldururken o anda kelimelere ihtiyacımız yoktu. Yavaşça iterken öpüşmeye devam ettik, ama zevk arttıkça nefeslerimizi tutmak zorlaştı. Dudaklarımız ayrıldı, gözlerimiz kilitlendi. Parmaklarım belini ısırırken, ağzına karşı nefes nefese kaldım ve kalçalarımı onun nazik hamlelerini karşılamak için kaldırdım.

"Mo chridhe." Orgazmlarımız oluşmaya başladığında biraz daha hızlı, biraz daha sert bir şekilde içeri süzüldü.

"Bebeğim." Ona sarıldım, ellerim tekrar kıcına gitti, böylece itişlerini hissedebiliyordum. Çok kalındı. Çok güzeldi. Çok derin. "Hiç kimse içime bu kadar derin girmemişti."

Gözleri anlayışla parladı ve süzülüşünü tekrar yavaşlattı.

"Lewis?"

"Tadını çıkarıyorum," diye homurdandı. "İçindeki her saniyenin tadını çıkarıyorum."

İşkenceli ve güzeldi ve kalçalarımız senkronize bir şekilde hareket ederken yüzünü ellerimin arasına aldım, bu sefer doruğu kovalamadım, ama ona giden yolculuğun tadını çıkardım. Hayatımda hiç

Başka bir insana bu kadar bağlı olduğumu hissetmişim ve bunu Lewis'in gözlerinde de görebiliyordum.

Orgazmım vurduğunda, o kadar büyüktü ki, beni şaşırttı. Ama iç kaslarım onun etrafında sıkılaşıırken ve vücudum onun altında titrerken Lewis'in bakışlarını tuttum.

"Callie!" diye soludu, serbest bırakılmasıyla uzun ve sert bir şekilde inlemeden önce kısa bir saniyeliğine gerildi.

Orgazmı boyunca titrerken içimde zonkluyordu, ben küçük artçı şoklarla onun etrafında zonklamaya devam ederken sıkı sıcaklığıma yapıştı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı Lewis.

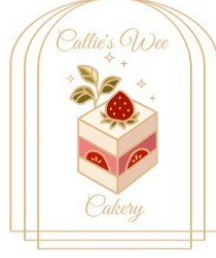
Bir elimi sırtında gezdirdim, ona baktım ve gözlerinden yansıyan huşu duygusunu yaşadım.

"Ne kadar şanslıyız?" Yumuşakça fısıldadım, günün üzüntüsünden sonra onu kollarımda gördüğüm için her zamankinden daha fazla minnettardım.

Lewis'in gözlerinde duygu parıldadı ve başını eğerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Çok şanslısın, mo chridhe. En şanslısı."

Otuz SEKİZ

CALLIE

İKİ HAFTA SONRA

I uyuyamadım.

Yarın Lewis ve ben cinsiyet taramamız için Inverness'e gitmek üzere işten izin alacaktık. Karnımda büyüyen minik fıstığın cinsiyetini bilmek her şeyi daha da gerçek kılacaktı. Karnım hâlâ daha şişti ama Verity yirmi bir haftalıkken bunun son derece normal olduğunu söyledi. Herkes bu aşamada belirgin bir şişliğe sahip değildi ve bazen bunun fark edilmesi ikinci üç aylık dönemin sonuna kadar sürebiliyordu.

Lewis son birkaç haftadır babasıyla birlikte bir proje üzerinde uzun saatler çalışıyordu ve bir şahin gibi beni izlediği için duygusal olarak da tükendiğini biliyordum. Yatağında uzanmış, tavana bakarken, midem beklentiyle çalkalanırken onu uyandırmak istemedim. Bu yüzden sessizce dışarı çıktım ve ona fırında olacağıma dair bir not bıraktım.

Aklımda denemek için birkaç yeni kreasyon vardı. Bunlardan biri, bademli beze arasına sıkıştırılmış tereyağı kreması katmanlarından oluşan bir pasta olan Macar Esterházy torte'den esinlenmişti. Benimki şunlardan oluşuyordu

findık dacquoise ve çikolata da var. Bunları ikolata kurdeleleriyle süslenmiş küçük minyatür tatlılara dönüştürmek istedim.

The Gloaming henüz kapılarını kapatmamıştı, bu yüzden ben geçerken binadan köyün içine doğru yayılan bir gürültü ğultusu vardı. Arabalar n tarafa park edilmişti ve birkaç kişi hâlâ Castle Caddesi'nde geziniyordu.

Kendimi fırına bıraktım ve Esterhzy versiyonum üzerinde çalışmaya başladım. nce kafamda dönen her şeyi tutarlı bir liste haline getirdim ve tatlının bir resmini çizdim. Sonra fikri kğıt üzerinde geliştirmeye başladım. Elbette pişirmeden tarifi işe yarayıp yaramayacağını kesin olarak bilemezdim, ancak iyi bir damak zevkim vardı, bu yüzden neyin işe yarayıp neyin yaramayacağına dair bir fikrim vardı.

Tıkırtı seslerini duyduğumda daha yirmi dakika bile olmamıştı.

Sarsıldım, dönüp fırının arka kapısına bakarken nabzım sıçradı. Arkamdan kilitlemiştim, değil mi? Otoparka bakan pencerenin panjurları ekiliydi ama arkasında bir gölge titriyordu.

"Lewis?"

Seslendim.

Sessizlik vardı.

Ve sonra kapı daha şiddetli tıkırdadı.

Midem bulandı.

Telefonumu almak için çantama bile uzanamamıştım ki arka kapı aniden açıldı ve iki yabancı adam içeri girip kapıyı sakince arkalarından kapattı.

Hırsızlık yapan adamlar.

Onları Nathan mı göndermişti?

Göğsüm kabarırken gözlerim çantama kaydı. Çok u z a k t a y d ı .

İş o noktaya gelirse dvşmekten başka seçeneğim kalmayacaktı. Kollarımı kaldırarak savunma pozisyonuna geçtim.

Adamlardan biri kaşını kaldırdı.

Diğeri derin bir i çekti. "Kavga yok." Bir aksanı vardı.

"Où est-elle?"

Fransız mıydı? "Ne?" Yumruğumla işaret ettim. "Burası özel mülk. Çık dışarı."

"Où est-elle?" diye ısrar etti, gözlerinde tehdit parlıyordu. "Defol. Dışarı," diye tekrarladım, göğsüm kabarak.

Diğer adam başını hızlıca salladı ve bir sustalı çıkardı. "Où est-elle?" diye tekrarladı. "Kolay yol mu? Yoksa zor yol mu?"

Karnıma bakarken korku içimi ürpertti. Artık korumam gereken benden fazlası vardı.

Kendimi odanın diğer ucuna, büyük bir mutfak bıçağını sakladığımız duvardaki manyetik şeride attım ve bıçağının darbesini engellemek için tam zamanında döndüm. Ben onun beceriksizce hamlelerini savuştururken, arkadaşı fırının raflarını karıştırmaya başladı. Bıçağımla onu yaraladım ve sustalısını düşürdü, bıçağı arkamda bırakıp kuvvetle yumruklamaya başladığımda gözlerinde şaşkınlık parladı. Son on beş yıldır bana öğretilen her şey bu anda bir araya geldi. Saldırmak için vücut kanca yumruklarını kullanırken nefesim odaklandı ve sonra darbelerini savuşturarak onu kapıya doğru zorladım.

O güçlüydü, ama ben onun hazır olmadığı bir hıza ve beceriye sahiptim. Bacağıyla tekme atıp kalçamı karnımın çok yakınına sıkıştırdığında içimi öfke kapladı. Bu beni ateşledi ve sol ayağımın üzerinde dönerek, onu arka giriş kapısına uçuran ve sersemlemiş bir şekilde yere yığılmasına neden olan bir geri sıçrama tekmesiyle ona doğru fırladım.

Arkadaşının arkamdan geldiğini hissettim. Kafamın arkasına indirdiği darbeyi savuşturdum, nefes nefese kaldım ve homurdanarak onu savuşturdum. Beni dükkânın önüne doğru çekerken daha çevik ve daha hızlıydı. Tekme attım, solar pleksusuna önden bir tekme, nefesini kesti. Ama aniden, arkadaşı tekrar ayağa kalktı ve ben de tezgâhın etrafından fırına doğru geri döndüm, ellerim havada, bu kadar dar bir alanda ikisiyle de nasıl dövüşeceğimi ölçüyordum.

Sivri uçlu olan öne fırladı, yüz hatlarını öfke kaplamıştı. Yumruğunu savuşturdum, darbenin etrafından dolandım, ancak yukarı çıkarken saçını yakaladım. Öfkeyle çığlık atarak kafasını tezgâha çarptım, adrenalin dolu smaçımın gücüyle cam kırıldı.

"Siktiğimin orospusu!" Ben geriye dönerken iri adam ileri atıldı ama yere düşen arkadaşına takıldı ve kendini dengelemeye çalışırken sağ tarafımla döndüm, yüksek bir yan tekme attım, dizimi geriye ve sonra dışarı attım. Kafasına inen darbenin gücünün kaval kemiğiminde yankılandığını hissettim. Onu bayıltmadı ama ön girişe koşmama yetecek kadar sersemletti. Kapının kilidini açmak için acele ederken ellerim titredi, kapıyı açtım, serin yaz gecesi havası beni dışarı çekti.

"Yardım edin!" Caddeye koşar koşmaz çığlık attım.

Ancak Castle Sokağı sessizdi, görünürde kimse yoktu.

Gloaming hariç. Gloaming'de hala ışık vardı. Hâlâ birkaç araba vardı. Oraya doğru koşmak için hareket ettiğimde içime bir rahatlama çöktü.

"Bir adım daha atarsan ölürsün."

Omzumun üzerinden baktığımda, adamlardan daha iri olanının (fırın tezgâhıma çarpmamış olanın) elinde bir silahla kaldırımında durduğunu gördüm.

"İşin bu noktaya gelmesini istemezdim."

Bir anda yeniden çocuk oldum ve Nathan yüzüme silah doğrulttu.

Korku dizlerimin titremesine neden oldu ve yola geri geri çıkmaya başladığımda titrememi durduramadım.

"Lütfen." Ellerimi savunurcasına kaldırdım. "Ne istediğinizi bilmiyorum." "O. Nerede o?" diye sordu gırtlaktan gelen bir Fransızcayla.

Silahı suratıma doğrultmak için yola çıktım.

Sadece açıkta. Herkesin görebileceği bir yerde. Pervasızlığı beni silahtan daha çok korkutuyordu.

Alnından aşağı ter damlıyordu. "Nerede o?"

"Nathan yapmadı gönder Sen, yaptı O mu?" I fısıldadı dehşetle farkına vardı.

Bu adam kaşlarını çattı içinde Karışıklık.
"Nerede o Bu mu?" diye tekrarladı.
"Ne olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdim şaşırtıcı
bir sakinlikle. "Bana 'o'nun ne olduğunu söyle."
"Hayır. Oyun yok." Silahını salladı. "Yoksa seni vururum."
Gözlerim yaşardı. "Lütfen. Lütfen. Ben hamileyim."
"Umurumda değil, kaltak. Beş saniyen var."
"Gerçekten beni sokağın ortasında mı vuracaksın? Bu
sokakta kameralar var."
"İşverenim bununla ilgilenenecektir. Beş. Dört-"
Aman Tanrım. Dehşet artık dizlerimi bükmeyle tehdit
ediyordu ve ben düşünmeye, düşünmeye, düşünmeye
çalıştım. Lewis.
Lewis.
Bunun ona ne yapacağını düşünerek hıçkırmamaya
çalıştım.
"İki-"
Aniden yüksek sesli bir kükreme dikkatimizi çekti,
ikimizin de kafası sola savruldu. Araba farlarının parıltısına
karşı irkildim, o ışıklar bana doğru hızla gelirken kalbim
boğazıma fırladı, lastiklerin gıcırdama sesi, motor
homurtuları kulaklarımı doldurdu.
O ışıklar beni geçip doğruca Fransız'a çarptı.
Çarpmanın etkisiyle havaya fırladı, frenler asfaltta çığlık
attı ve araba kayarak durdu. Saldırgan bizden otuz metre
kadar ötede iğrenç bir gümbürtüyle yola çakıldı.
Ayağa kalkmadı.
Arabanın kapısı açıldı ve sivri uçlu bir ayak, ardından da
kül rengi bir suratla Carianne belirdi.
Titreyen bacaklarının üzerinde bana doğru sallanırken
ona bakakaldım. Gözleri benimkilerle buluştuğunda
kocaman olmuştu. "Az önce bir adam mı öldürdüm ben?"
Gözlerim hâlâ cansız olduğu yere kaydı. "Umalım da öyle
olsun."

"Hasta olacağım." Carianne eğildi ve yola kustı.

Komşularım kapılarından ve pencerelerinden kafalarını çıkarmaya başladıklarında ona doğru koştım ve saçlarını yüzünden çektim.

"Polisi aradım!" diye bağırdı biri. "Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu bir başkası. Titrememi durduramıyordum ama hayattaydım.

Carianne ağzını silerek ayağa kalktı. "Ne... az önce gördüm... bardan çıkıyordum." Eliyle Gloaming'i işaret etti, şokta olduğu belliydi. "Ve yüzüne bir silah doğrultmuştu... o yüzden... başka ne yapacağımı bilemedim."

Ellerimle yanaklarını kavradım. "Carianne, sen benim ve bebeğimin hayatını kurtardın."

"Gerçekten mi?" Ellerini bileklerime doladı, hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmıştı, o kadar ki şoka girdiğinden gerçekten endişelendim. "Bu oldukça önemli bir şey, değil mi?"

Gözyaşları içinde güldüm. "Evet, dostum. Bu oldukça önemli bir şey."

Komşularımız telaşla yanımıza gelirken birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Saldırıyı açıkladığımın ve onlara adamın hâlâ fırının içinde olduğunu söylediğimin hayal meyal farkındaydım. Ancak Carianne'e o kadar odaklanmışım ki, şok belirtileri var mı diye onu izliyordum... Kendimin de aynı şeyleri yaşadığımı fark etmemiştim.

Bayıldığımı bile hatırlamıyorum.

Otuz DOKUZ

LEWIS

W Boş bir yatakta uyandığımda telefonum çalıyor ve diğer ucundaki Carianne histerik bir şekilde ağlayarak Callie'nin acilen hastaneye kaldırıldığını söylüyordu.

hayatımın en kötü anıydı.

Aceleyle kıyafetlerimi giyerken, iki adamın fırını bastığını söyledi. Callie onları savuşturmuş. Birinin silahı varmış. Carianne onu arabasıyla yere sermiş, ki kavga fırından dışarıya taşınmadığı sürece bu hiç mantıklı gelmiyordu. Polis ve ambulansı beklerken Callie bayılmıştı.

Hastaneye giderken Callie'nin ailesini ve kendi ailemi aradım ve Sloane, Walker ve ben aynı anda geldik.

"Nerede o?" Hepimiz aceleyle binaya girerken Sloane çılgına dönmüştü.

"Henüz bilmiyorum." Aceleyle resepsiyona gittik ve yüz ifadelerimiz başka bir şey olmalıydı çünkü masanın arkasındaki hemşire omuzlarını düzeltmeden önce bir saniye boyunca bize aval aval baktı.

Bir dakika kadar sonra (elli dakika gibi gelse de) doğum ve yenidoğan koğuşuna doğru yola çıktık ve bu beni daha da paniğe sürükledi. Ya bebeğe bir şey olsaydı?

İşte o anda çocuğumuzu ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bu düşünce uzak bir gerçeklikti, beni çok korkutan bir sorumluluktan ama bununla yüzleşecektim. Yol boyunca bir yerlerde bebeğimizi gerçek dünyada hayal etmeye başlamıştım. Benim kollarımda. Callie'yi sevdiğim ve korumak istediğim kadar seveceğim ve koruyacağım biri. Ben ve ondan oluşan küçük bir insan.

"Her şey yoluna girecek." Koğuşa doğru ilerlerken Sloane kolumu sıktı.

Konuşamadım.

Asansörle doğru kata çıktık ve kapılar resepsiyon alanına açıldığında, bekleme odasındaki bir sandalyeden tanıdık sarışın bir kafa çıktı.

Carianne.

Asansörden indiğimizde koşarak yanımıza geldi. "Oh, Tanrıya şükür."

"Nerede o?" Sessizce sordum, biraz daha yüksek sesle konuşursam yıkılacağımdan korkuyordum.

"Ambulans gelmeden önce kendine geldi ama onu ve bebeği kontrol etmek istediler." Carianne ellerini sıktı. Gözleri kocaman, yanakları solgundu. "Şimdi onu kontrol ediyorlar."

"Kontrolden geçtin mi?" Sloane, Carianne'in yanağını avuçladı. "Solgun görünüyorsun."

Carianne başını salladı. "Gözden geçirildim. Hâlâ çok gerginim. Polis bir sürü sorusu vardı ve geri döneceklerini söylediler." Dudağı titriyordu. "Hapse gireceğimi düşünüyor musun?"

"Carianne."

Walker'a döndü.

"Bize bildiğin her şeyi anlat."

Walker'ın sakın komutuyla Callie'nin ambulanda bilinci yerindeyken ona anlattıklarını açıkladı: iki adam fırına girmiş, bir şey arıyorlardı. Callie'nin savunma becerilerini beklemiyorlardı ve Callie onları savuşturdu.

Carianne Sloane'a, "Polis onlardan birini senin fırın tezgahına çarpmış halde buldu," dedi. "Callie adamın kafasını orada parçalamış. Gerçekten çok kötü bir kızdı. Onu da bir ambulansla götürdüler. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum."

Gurur ve öfke birbirine karışmıştı. Callie'nin o pozisyonunda olması bile ...

"Her neyse, dışarı çıktı ve sokağa doğru koştu. Ben de Gloaming'den çıkıyordum. Bekâr babamdan ayrılmıştım ve kendime acıyordum, bu yüzden bütün geceyi bir ilişki arayarak geçirdim." Yüzü kızardı. "Yoldan çıkıyorum. Her neyse, sokağa baktım ve bir şeyler gördüğümü sandım çünkü Callie ellerini havaya kaldırmış yola doğru geri geri gidiyordu. Yanına gitmek üzereydim ki yüzüne silah doğrultmuş kocaman bir adam gördüm. Filmden bir sahne gibiydi. Ben öyle düşünmedim." Gözlerinde yaşlar bulanıklaştı. "Arabama atladım ve o lanet şeyi üzerine sürdüm. Ya onu öldürseydim?"

"Carianne." Walker onun gözleriyle buluşmak için başını eğdi. "Kızımın hayatını kurtardın. Bunun için kimsenin seni cezalandırmasına izin vermeyeceğim."

"Gerçekten mi?" Gözyaşları döküldü. "Gerçekten."

"Bunu destekliyorum." Sloane kolunu Carianne'ın omuzlarına doladı. "Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Sustu ve sonra bana baktı.

Minnettarlıkla başımı salladım. "Neye ihtiyacın olursa, senindir."

Carianne başını salladı. "Callie benim arkadaşım Lewis. Ona her zaman kahraman gibi tapmışımdır. Durdurmak benim elimde olsaydı kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdim."

"Teşekkür ederim." Bir hemşirenin bilgisayar başında çalıştığı resepsiyon bölümüne doğru ilerlemeden önce koluna rahatlatıcı bir şaplak attım. "Merhaba, nişanlım Callie Ironside'ı arıyorum."

Yazmaya devam etmeden önce bir parmağını kaldırdı. Heyecanlanmamaya çalıştım.

Tam ona bağırmanın eşiğindeyken hemşire sonunda yazmayı bırakıp bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Dişlerimi gıcırdatarak sözlerimi tekrarlamadan önce bir saniye bekledim.

Başını salladı ve bilgisayarında bir şeyler yazdı. "Şu anda doktorun yanında. Onu ne zaman görebileceğinizi size bildireceğim."

"O iyi mi?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Söyleyemem."

Hay sikeyim.

İsteksizce bekleme alanına döndüm ve hemşirenin söylediklerini tekrarlayarak Walker'ın yanındaki sandalyeye çöktüm.

Kısa bir süre sonra mavi ebe önlüğü giymiş bir kadın görüldü. "Callie Ironside'in ailesi mi?"

Hepimiz sanki bir köstebek oyunundaymışız gibi sandalyelerimizden fırladık.

Ebe bize yaklaştı. "Callie Lewis'i mi soruyor?" "O benim." Onun hâlâ Lewis'i sorduğunu duyunca rahatlardım.

bilinçli. "Bu taraftan."

Sloane'a baktım. Bana gergin bir gülümseme verdi. "Ona burada olduğumu söyle."

Başımı salladım ve ebeyi resepsiyondan çıkıp koğuşa kadar takip etmeden önce elini sıktım. Bizi özel bir odaya götürdü ve Callie'nin görüntüsü bacaklarımı titretti.

Gömleği yukarı çekilmiş bir yataktaydı ve bir doktor ultrason makinesiyle yanında duruyordu.

"Callie." Odayı geçip ona doğru uzandım. Bir şey söyleyemeden onu öptüm. O da beni öptü ve sonunda onu bıraktığımda bana yorgun bir gülümseme verdi.

"Ben iyiyim. Bebek iyi."

Gözyaşları boğazımı tıkadı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Yüzümü okşadı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Başımı salladım, elini yanağıma bastırdım. "Senin suçun değil. Ailen burada."

Callie başıyla onayladı. "Güzel."

"Onları çağıralım mı?"

"Pekala." Callie doktora baktı. "Seni burada istedim çünkü Dr. Andrews beni kontrol etti ve her şey yolunda ama bebeğin cinsiyetini paylaşmayı teklif etti. Ben de bunu sensiz yapmak istemedim."

Bunu beklemediğim için elini iki elimle kavradım ve bakışlarım karnından ultrason ekranına kaydı. "Oh. Evet. Bu iyi olurdu."

Callie gülümsedi ve ben onun gücüne hayran kaldım. Bu gece yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ gülümseyebiliyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

Dr. Andrews konuştu: "Nişanlınız bir savaşçı. Tam anlamıyla. Sanırım aldığı kapsamlı dövüş sanatları eğitimi sayesinde vücudu, bebeği tehlikeye atmadan dövüşün fiziksel şokunu absorbe edebildi."

"Ama bayıldı."

"Susuzluktan." Başıyla fark etmediğim bir şeyi işaret etti. Callie'nin diğer elinde sıvı dolu bir torbaya bağlanmış bir iğne vardı.

Callie utangaç bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Cinsiyetini öğreneceğim için o kadar heyecanlıydım ki neredeyse hiç yiyip içmedim. Uyanırsan diye sana bir not bıraktım çünkü uyuyamadım ve fırında biraz iş yapabileceğimi düşündüm. Özür dilerim."

Serbest kalan elini öptüm. "Sorun yok. Sen iyisin, önemli olan da bu. Yine de bundan sonra yeterince içtiğinden emin olmalıyız."

"Hazır mısın o zaman?" Dr. Andrews sordu.

Bir bakış attıktan sonra doktora başımı salladığımda nabzım hızlandı.

Callie jelin soğukluğu karşısında biraz sıçradı ve doktor sondayı karnının üzerinden geçirirken parmaklarının beni ısırdığını hissettim. Bebeğin kalp atışları hemen

Sakin, uğultulu bir ses beni rahatlatarak yatağa yapıştırdı.

"Şansımıza, Bebek mükemmel bir konumda..." Dr. Andrews bir süre ekranı inceledikten sonra gülümseyerek bize döndü. "Ve Bebek bir kız."

Callie bir sevinç çılgılığı atarak bana döndü ve hemen ardından gözyaşlarına boğuldu. Gözyaşlarının mutluluk gözyaşları olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Onları yanaklarından öptüm, sevgimi mırıldandım, göğsüm o kadar duygu doluydu ki acı veriyordu. Hem de en iyi şekilde.

"Mutlu musun, mo chridhe?" Alnını benimkine bastırırken dudaklarına doğru fısıldadım.

"Bu geceyi böyle bitireceğimi düşünmemiştim ama evet." Sözcüklerin arasında hıçkırarak ağladı. "Çok mutluyum." Elini enseme dolandırdı. "Sen mutlu musun?"

"En iyi iki kızım güvende ve mutlu, bu yüzden ben de mutluyum."

Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdı. "Senin en iyi iki kızın. Bir kızımız olacak."

"Öyleyiz."

"Annemi içeri alabilir miyiz?" Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. "Anneme söylemek istiyorum."

"Gidip onu getireyim." Dudaklarını tekrar öptüm, doktora minnettar bir bakış attım ve Sloane'u almak için odadan aceleyle çıktım.

Baba olacaktım. Bir kızım olacaktı. Bu düşünce kafamın içinde dönüp durdu, saldırıya ve bunun ne anlama geldiğine dair tüm korku ve endişelerimi yok etti.

Callie'nin haberi ailesi ve Carianne ile paylaştığı sonraki on dakika boyunca kendimizi unutmaya bıraktık.

Ancak Callie'yi bir şahin gibi izledim ve sonunda ifadesi düştü. "Ben... Sanırım o adamların kim olduğunu biliyorum. Sanırım ne aradıklarını biliyorum."

Ondan açıklama yapmasını ürkekçe isteyen babasıydı.

"Gabriel... eski sevgilim... Fransız haberlerinde ölümünün şüpheli olduğunu söylüyorlar. Polis merkezindeki yolsuzluğu ortaya çıkarmak için gizli görevdeymiş."

"Bunu bana neden söylemedin?" Walker, böylesine endişe verici bir bilgiyi kendine sakladığı için açıkça sinirlenerek sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bunun önemli olmadığını düşünüyordum. Yanılmışım. Gabriel ziyarete geldiğinde bana bir kolye vermişti. Veda hediyesi olarak. Aile yadigarı olduğunu söyledi."

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Alışılmadık bir şekli olduğunu ve içinde bir şey olabileceğini düşünüyorum. Kulübede ya da bizim evde bulamadılar çünkü sizin evinizde. Eski yatak odamda."

"Ve kimse babanın güvenlik sistemini geçemez." Sloane Walker'a minnettar ama biraz da dehşete düşmüş bir bakış attı. "Sence denemişler midir?"

Walker çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Şimdi eve bir ekip gönderiyorum. Kolyeyi nereye koydun, Callie?"

"Yatağımın altındaki Converse ayakkabı kutusunda."

Elini tekrar tuttum. "Orada ne olduğunu düşünüyorsun?"

Akıllı nişanlım bunu düşündü. "Şekli USB bellek."

"Flaş bellek mi?" diye sordu annesi.

Callie başını salladı. "Bunu asla düşünmezdim ... ama adamlar nerede olduğunu sorup durdular. Ve onlar Fransızdı. Buraya gelirken ambulansa Gabriel'i düşündüm. Beni bir kez bile iş arkadaşlarıyla tanıştırmadı. Sanırım kanıtları güvenli olduğunu düşündüğü bir yere bırakmış olabilir. Bakmayı akıl edemeyecekleri bir yere."

"Ama seni biliyorlardı..." diye devam ettim, Gabriel'e karşı öfkem kabarıyordu. "Seni tehlikeye attı, Callie."

"Henüz bundan emin değiliz." Sloane bir eliyle sırtımı yatıştırdı.

"Böyle bir niyeti olduğunu sanmıyorum." Callie bana yalvaran bir bakış attı. "Yanlış insanların onu aramaya geleceğini düşünseydi bana bırakmazdı."

Walker aramayı sonlandırdıktan sonra, "Ekip içeri giriyor," diye duyurdu. "Harry'nin Regan ve Thane'le birlikte olması iyi bir şey."

"Kahretsin." Telefonumu almak için elimi cebime attım. "İyi olduğunu bilmeleri için onları arasam iyi olacak."

"Burada sinyal yok."

Walker'a kaşlarımı çattım. "O zaman neden az önce bir telefon ettin?"

"Sinyal engelleyicileri aşabilirim."

"Elbette arayabilirsin. Benim için ailemi arar mısın?"

"Tamamdır."

Callie'ye baktığımda onu annesiyle eğlenerek kıkırdarken buldum. Callie'nin Gabriel konusunda haklı olabileceğine dair korkularıma rağmen, içimdeki gerginliğin bir kısmının boşalmasına izin verdim. Nişanlım ve küçük kızım güvendeydi. Sadece bu da değil, aynı zamanda hayatımı, gücü aklımı başımdan alan bir kadına bağlıyordum. Onun için endişelenmediğim bir zaman asla olmayacaktı. Onu endişelenmeyecek kadar çok seviyordum. Yine de onun ne kadar güçlü ve cesur olduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Beni bakarken yakaladı. "Bu bakış ne için?"

"Sadece nişanlımın ne kadar belalı biri olduğunu düşünüyorum."

Callie sırtıttı. "Biraz belalıyım, değil mi?" Gözleri Sloane'a kaydı. "Bunu annemden almışım."

Sloane kıkırdadı ve sonra kolunu yorgun düşmüş Carianne'e doladı. "Bu da tam bir baş belası."

Carianne bitkin bir gülümseme verdi. "İçimde olduğunu bilmiyordum."

"Tanrıya şükür yaptın, dostum." Callie'nin yüz ifadesi şefkatli ve minnettardı. "Bunu asla unutmayacağım, Carianne."

"Hiçbirimiz yapmayacağız." Sloane onun şakağına anaç bir öpücük kondurdu.

Kapı çalındı ve ebe göründü.

... ardından ikisi de takım elbise giymiş bir adam ve bir kadın geldi. "Callie, iki dedektif polis memuru bu geceki olaylarla ilgili olarak seninle görüşmek için burada. Müsait misin yoksa daha sonra mı gelsinler?"

Callie'nin yanında durmak için yatağın etrafında dönerken midem çalkalandı.

Bana doğru uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Sorularına cevap verebilirim ama sadece ailem kalırsa."

Biz de öyle yaptık ve Callie'nin başından geçenleri anlatmasını dinlerken yine aklımı kaybetmemeye çalıştım. Carianne'ye de sorular sordular ve işleri bittiğinde kadın DC, DC Bridges açıkladı: "Adamların kimliklerini tespit ettik. Interpol tarafından pahalı kiralık katiller olarak biliniyorlar. İddia ettiğiniz şeyle ilgili kanıt bulursanız, teslim etmeniz gerekecek. Özellikle de adamlardan biri, Bayan West'in arabasıyla çarptığı Luc Barbier, otuz dakika önce ciddi bir kafa travması sonucu öldüğü için."

Carianne bir inilti çıkardı ve Sloane ona sarıldı.

DC Bridges, "Hâlâ tüm kanıtları inceliyoruz," dedi. "Bu nedenle bu gece herhangi bir tutuklama yapmıyoruz, ancak soruşturma devam ederken lütfen ülkeyi terk etmeyin Bayan West."

"Aman Tanrım."

"Kanıtları en kısa sürede size ulaştıracağız." Walker polis memurlarına dik dik baktı. "Burada kendini savunmaktan başka bir suçu olan kimse yok."

"Buna biz karar vereceğiz," diye yanıtladı DC Bridges, etkileyici bir şekilde Walker'ın gözünü korkutmadan. "İrtibatta olacağız." Kartını uzattı. "Aklınıza davada yardımcı olabilecek bir şey gelirse bizi arayın."

Walker kartı onaylamayan bir homurtuyla aldı. Callie'nin hayatını kurtardıktan sonra Carianne'i korkutmuşlardı. Callie'nin arkadaşına, benim ya da Walker'ın bu konuda söyleyecek bir şeyimiz olsa bile artık ona hiçbir şey olmayacağına dair güvence verecek sözcüklere sahip olmayı dilerdim.

Callie'nin yüzündeki gergin ifadeyi görünce, bu sessiz sözü görebilmesi için gözlerinin içine baktım.

Minnettarlıkla elimi sıkarken omuzları gevşedi. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum."

SONSÖZ

CALLIE

İKİ AY SONRA

"Kurtarıcınızın burada olmamasına şaşırdım."

Bir bardak içkisini yudumlarken Eilidh'e baktım. Şampanya. Yudumladığım köpüklü meyve suyuyla birlikte dilimde bir kıskançlık balonu patladı. Çok içen biri değildim, bu yüzden hamilelik yolculuğunun alkolsüz kısmına aldırıyordum ama küçük bir kadeh şampanyaya bayılıyordum. "Kurtarıcı mı?"

"Carianne." Eilidh içini çekerek siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Güzel buklelerini düzeltmişti, bu yüzden saçları yüzünün etrafında şık bir perde oluşturuyordu. "Biri hakkında yanıldığımda bunu kabul edebilirim... ama onun burada olacağını düşünmüştüm."

Burada ailemin bungalovunda oturma odası bebek partim için dekore edilmişti. Noel süslemeleriyle korkunç bir şekilde çakışıyordu ama bu beni sadece güldürüyordu. Oda doluydu: Annem, Allegra Teyze, Aria Teyze, Sarah, tüm kızları dahil Adair kadınları, Flora, Morag ve annemle dost olduğumuz birkaç köylü daha. Kutlamalarda eksik olan tek arkadaş Carianne'di. Ama buna kızmamıştım. Hatta onun adına çok mutlu olmuştum.

"Davamızdaki dedektif memurlardan biri... Carianne onunla çıkıyor."

"Ne?" Eilidh kahkahalarla güldü. "Bu yasadışı değil mi?"

"Ona karşı yapılan suçlamaların düşmesini beklediler." Çok uzun sürmemiştir. Babam gerçekten de Gabriel'in bana verdiği kolyenin içinden bir USB bellek çıkarmıştı. Bunu ortaya çıkardığım için kendimle gurur duyuyordum. Fyfe içeriğini incelemişti ve içinde Gabriel'in eski karakoluna ve oradaki üst düzey polis yetkililerine karşı çok sayıda kanıt vardı. Rüşvet, ırkçılık, cinsel saldırı, taciz, şantaj... Listenin sonu gelmiyordu. Gabriel'in ilişkimizin son birkaç ayında bu kadar umutsuz ve mesafeli olmasına şaşmamalı.

Lewis benimle birlikte Gabriel'in cenazesi için Paris'e gitti ve o bir gün içinde Gabriel hakkında tüm ilişkimiz boyunca öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Kız kardeşi de oradaydı, onun olduğunu bile bilmediğim bir kız kardeş, ama o beni biliyordu. Meğer Gabriel'in annesi bir haneye tecavüz olayında öldürülmüş ve bu olay ona polislik mesleğini seçmesi için ilham vermiş. İnsanlara yardım etmek istiyordu, ancak çalıştığı insanların güçlerini kötüye kullandıklarını keşfetti.

Artık onun bir meslektaşıyla birlikte Paris'teki bir gazetede çalışan bir gazeteciye gittiğini biliyorduk. Meslektaşı öldürüldü ve Gabriel Paris'ten kaçtı. Çaldığı kanıt bana bırakmış ve gazeteciye onu nerede bulabileceğini söylemişti. Ancak gazetecinin telefonunu dinlemişler ve bana ulaşmışlardı.

İlk başta, Gabriel'in biriminden ve tüm yolsuzluklardan sorumlu polis binbaşı ve polis şefi uluslararası bir olaya neden olmak istemediler, bu yüzden hırsızlık olaylarında dikkatli davrandılar. Bu yüzden ilk başta doğrudan benim için gelmediler. Ama gazeteciler aleyhlerinde daha fazla kanıt topladıkça, özellikle de Gabriel'in ölümü ulusal haberlere çıkınca, çaresiz kaldılar ve o adamları benim peşime taktılar.

Bu ve USB onlar için son ölüm çanlarıydı.

Söz konusu kişiler yargılanmayı bekliyorlardı. Paris, polis teşkilatındaki yolsuzluklar yüzünden çalkalanıyordu. Carianne ve ben suçlamalardan aklanmıştık. Cam tezgâha çarptığım adam kurtulurken, ben saldırı suçlamasıyla karşı karşıya kaldım. Ancak Highlands polisi tüm kamera görüntülerini ve USB'deki kanıtları inceledikten sonra bana ve Carianne'e yönelik suçlamaları düşürdü.

Ve mucizevi bir şekilde Carianne tüm bunların arasında aşkı bulmuştu. "Tatil için Meksika'dalar," diye devam ettim. "Hepsi sevdim."

"Aferin ona."

Kaşlarımı çatarak Eilidh'i inceledim. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama daha da endişe verici olan, gözlerindeki ışıltıyı kaybetmiş olmasıydı. "Sorun nedir, Eils?"

"Bir şey yok." Gülümsemeye zorladı ve sonra elini yumruğumun üzerine koydu. "Minik yeğenim orada büyüyor, bu yüzden mutlu olmaktan başka bir şey yapmıyorum."

"Sana inanmıyorum."

Eilidh dinlemediklerinden emin olmak için diğerlerine baktı. Dinlemiyorlardı. Arka planda Halsey çalarken oturma odası aynı anda birden fazla konuşmanın kakofonisine dönüşmüştü. Müstakbel baldızım bana köpekbalığı gibi sırtıttı. "Ne duymak istiyorsun Callie? Dünyanın en mutlu kızı olmam gerekirken çılgınca mutsuz olduğumu mu?"

Midem bulandı. "Eilidh-"

"Şaka yapıyorum." Şampanyasının geri kalanını yuttu ve ağzını sildi. "Teyze olacağım, en sevdiğim iki kişi gelecek yıl evleniyor, Instagram'da beş milyon takipçim var, bunların dörtte biri amcalarımın beni bu noktaya getirdiğini düşündükleri için benden nefret etmeye geliyor, dörtte biri bana aşık olmaya geliyor, dörtte biri beni cinsel olarak taciz etmeye geliyor ve dörtte biri de gerçekten dizide oynadığım karakter olduğumu düşünüyor. Kulaklarımdan iş teklifleri geliyor."

Arkadaşlarımın çoğu seçmelere katılamazken ben minnettarım ve mutluyum. Benim hayatım hayallerden ibaret. Şampanya nerede?" Eilidh daha fazla alkol bulmak için mutfağa doğru yürüdü.

Onu izlemekten vazgeçip arkamı döndüğümde Allegra Teyze'nin bakışlarıyla karşılaştım. Yanıma geldi. "Eilidh ile her şey yolunda mı?"

"Sence biraz fazla mı içiyor?" Dudağımı endişelendirdim.

"Olması için bir sebep var mı?"

"Sanırım perişan halde." Üzüntüyle omuz silktim. "Ve kimsenin yardım etmesine izin vermeyecek kadar gururlu."

"Belki deneyebilirim." Allegra omzumu sıktı. "Git partinin tadını çıkar."

Denedim ama Eilidh için duyduğum endişe peşimi bırakmadı.

Lewis beni almaya geldiğinde de aynı şeyi söyledim. Yirmi dokuz haftalık hamileyken hâlâ oldukça düzgün bir şişliğim vardı ama iki hafta öncesine göre şişliğin boyutunda gözle görülür bir fark vardı. Karnımdaki gerginlik ve dolgunluk hissi tuhaftı ama bebeğimiz her hareket ettiğinde hissettiğim kükreme hissi en tuhaf, en harika şeydi. O tekme attığında, daha önce hiç kimsenin hamileliği deneyimlemediği gibi, çevredeki herkesi de hissetmesi için tutuyordum. Neyse ki şimdiye kadar herkes beni şımartmaktan mutluluk duydu.

Şişliğim büyüdükçe Lewis bana karşı daha dikkatli olmaya başlamıştı.

Eilidh'le ilgili endişelerimi açıklarken bile bunu anlamasının bir saniye sürdüğünü görebiliyordum çünkü arkası hediyelerle dolup taşan arabada güvende ve rahat olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Geri kalanları toplamak için ikinci bir yolculuk yapmamız gerekecekti çünkü herkes bizi şımartmıştı.

Motoru çalıştırırken Lewis, "Eilidh'in mutsuz olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordu.

"Kelimenin tam anlamıyla 'Çok mutsuzum' dedi." Kardeşi bana endişeli bir bakış attı.

"Sonra üçüncü kadeh şampanyasını yudumlamadan önce 'Şaka yapıyorum' dedi."

Lewis derin bir iç çekti. "Annem ve babamla konuşacağım. Bebek partinize gölge düşürdü mü?"

Omuz silktilim. "Eilidh'i her zaman bir partiden daha çok önemseyeceğim."

"İşte bu yüzden seni seviyorum." Uzanıp elini dizimin üzerinde yumuşattı. "Eilidh iyi olacak. Bundan emin olacağım."

Bunun üzerine rahatladım. Çünkü Lewis'in ciddi olduğunu biliyordum. Parti, hediyeler ve erkeklerin kendi bebek partisi versiyonlarında neler yaptıkları hakkında sohbet ettik. Lewis bu konuda biraz kaçamak cevaplar verdi ve ben de bilgi almak için onu sıkıştırdım.

"Duracak mısın?" Ormandaki evimizin önüne geldiğimizde güldü.

"Çocuklarla ne yaptığını bana söylemiyorsun ve bu çok garip," diye homurdandım, o bana yardım edemedi arabadan inerken. Lewis yine de kaputun etrafında döndü ve ben de ona el salladım. "Sakat değilsin tatlım."

Nefesinin altında homurdandı ama elimi tuttu. "Tamam. Sana neyin peşinde olduğumuzu göstereceğim."

Yukarı çıkmak yerine, beni alt katta çocuk odası olarak kararlaştırdığımız yatak odasına götürdü. Önümüzdeki birkaç hafta içinde orayı dekore etmek için büyük planlarımız vardı.

Nişanlım kreşin kapısını açmadan önce omzunun üzerinden bana sırttı.

Elini bıraktım ama sadece şaşkınlığımı gizlemek için. Şimdi güzel olan alana adım attığımda içimde hoş bir şaşkınlık vardı.

Ana süit gibi bu odada da tavandan tabana bir pencere vardı, böylece evi çevreleyen hendeği görebiliyordunuz. Aralık ayının alçak güneşi suyun üzerinde parıltıyor ve yansımasını yatak odasının karşı duvarına yansıtıyordu; bu duvar artık dört duvarı da kaplayan bir duvar resmiyle kaplanmıştı.

Sakin yeşiller ve turuncular sisli bir suluboya orman sahnesi çiziyordu. Morlar ve pembeler gözümü perilere ve onların manzaranın arasında dans eden küçük peri kanatlarına çekti. Burası bir peri vadisiydi.

Ana duvarın karşısında Lewis'e en çok sevdiğimi söylediğim ama çok pahalı olduğunu düşündüğüm bebek karyolası vardı. Diğer duvarda bir alt değiştirme masası, köşede ise güzel bir sallanan sandalye ve tabure, yanında da uyumlu bir şifonyer ve insanların bize hediye ettiği bebek kıyafetleri için bir gardırop vardı. İki duvarın üst ortasına yıldız şeklinde ışıklar dizilmişti.

Karyolanın üzerindeki ana duvarda bulunan özel pembe neon tabelada Harley ismi yazıyordu.

"Bütün bunları bir günde mi yaptın?" İnanamayarak fısıldadım.

Lewis başını salladı, kollarını arkamdan bana doladı, çenesi omzuma yaslanırken elleriyle yumruğumu kavradı. "Babam, Walker, Harry, Fyfe ve Arran Amca yardım etti. Beğendin mi?"

Mutluluk gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Harley Adair, onu şımartacak senin gibi bir babaya sahip olduğu için şimdiden dünyanın en şanslı kızı."

"Ve onu koruyacak senin gibi belalı bir anne." Yanağımdan öptü.

Ona yaslandım ve sırtımda hissettiği sert gücün tadını çıkardım. "Bazen çok korkuyorum, çünkü çok mutluyum."

"Anlıyorum." İkimiz de çocuk odasının etrafına bakarken Lewis'in sesi sertti. "Her şeye sahipken kaybedecek çok şeyin var."

"Her şeyimiz var, değil mi?" "Evet, var."

"Ama..." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Kolay bir yol olmadı Lewis. İkimiz için de. İkimiz de boktan bir başlangıç yaptık. Ve bir süreliğine birbirimizi kaybettik. Ama... belki de birbirimizin ödölüyüz."

"Peki Harley ikramiye mi?"

Lewis'in ailemizle birlikte yarattığı alana hayranlıkla bakmak için geri döndüğümde sırtarak başımı salladım. "Çocukken sahip olmayı hayal ettiğim her şey burada."

"Biliyorum." Bana olan tutumu sıkılaştı. "Sana vermekte biraz geç kaldığım için özür dilerim."

Hâlâ gülümseyerek başımı salladım. "Gülümsemiyorum. Bu yüzden şimdi daha anlamlı."

"Evet?"

"Evet."

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, Callie Ironside yakında Adair olacak?"

Ellerimi onunkilerin üzerinde yumuşattım. "Seni sevdiğim kadar." "Her zaman sadece seni." Sesi hırçın bir fısıltı gibiydi.

yanağıma bir öpücük kondurmadan önce kulağımı okşadı.

O öpücüğe eğildim ve on yaşında tanıştığımızdan beri içimde var olan bir gerçeği fısıldadım. "Her zaman sadece sen."

Callie ve Lewis'ten daha fazlasını mı istiyorsunuz? Düşün ve balaylarının ücretsiz bonus sahnelerini indirin!

[BONUS SAHNELERİNİZİ KAPIN](#)

Eilidh ve Fyfe ilginizi mi çekti? Kardeşlerinin en yakın arkadaşının romantizmini Sonsuza Dek Highlands'de (Highlands Serisi #6) okuyun

5 Aralık 2024'te Kindle Unlimited, ciltsiz kitap ve sesli olarak çıktı.

[Kopyanızı Ön Sipariş Edin](#)

